ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன்

அருளிச்செய்த

பதினொரு
சில்லரை ரஹஸ்யங்கள்.

(இரண்டாம் பாகம்)

விரோதபரிஹாரம் முதலியனவும்
பரமபதஸோபாநமும்.

A. ஸ்ரீநிவாஸராகவன், M.A.,
மகாராஜா காலேஜ்,
புதுக்கோட்டை.

அவ்வை
தி.க. சண்முகம் நூலகம்

1937
விலை ரூ. 1—4—0

ஸ்ரீ நிகமாந்த மஹாதேசிகன்

அருளிச்செய்த

பதினொரு
சில்லரை ரஹஸ்யங்கள்.

(இரண்டாம் பாகம்)

விரோதபரிஹாரம் முதலியனவும்
பரமபதஸோபாநமும்.

அவ்வை தி.க. சண்முகம் நூலகம்.
தமிழியல்துறை.

A. ஸ்ரீநிவாஸராகவன், M.A.,
மஹாராஜா காலேஜ்
புதுக்கோட்டை.

கும்பகோணம் கவர்ன்மெண்டு வக்கீல் உபயவே
ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குமாரத்தி ரங்கம்மாளின்
பூர்ண பொருளுதவியைக் கொண்டு
அச்சிடப்பட்டது.

அவ்வை தி.க. சண்முகம் நூலகம்,
நூல் வரிசை எண்:
நன்கொடை எண்:

1937

விலை ரூ. 1—4—0

PRINTED AT THE
Sri Janardana Printing Works, Ltd.,
Town High School Road,
KUMBAKONAM.

ஸ்ரீ: ॥

விஷய ஸூசிகை.

பக்கங்கள்.

முன்னுரை 3

பாடபேதங்கள் 7

முகவுரை 9

i ஸ்ரீதேசிகனின் 32 ரஹஸ்யங்கள் 10

ii. தத்வபதவீ முதலியவற்றின் விஷயஸங்கிரஹம் 13

iii. ஸாரஸாரம் முதலியவற்றின் விஷயஸங்கிரஹம் 15

iv. விரோதபரிஹாரம் முதலியவற்றின் விஷயஸங்கிரஹம்.

1. விரோதபரிஹாரம். (இருபத்தேழாவது ரஹஸ்யம்) 249-324

i. மூலமந்த்ராதிகாரம் 249—305

ப்ரணவத்தில் அகாரார்த்தத்தில் வரும் சங்கைகளுக்குப் பரிஹாரங்கள் 250—251

சதுர்த்தியின் அர்த்தத்தில் 251—253

உகாரார்த்தத்தில் 254—255

மகாரார்த்தத்தில் 256—278

நமஸ்ஸில் 278—285

நாராயண ஶப்தார்த்தத்தில் 285—305

அதில் நாரஶப்தம் 285—295

அயநஶப்தம் 295—297

சதுர்த்யர்த்தம் 297—305

ii. த்வயாதிகாரம் 306—311

பூர்வகண்டம் 306—310

உத்தரகண்டம் 310, 311

iii. சரமஶ்லோகாதிகாரம் 312—317

பூர்வார்த்தம் 312—314

உத்தரார்த்தம் 314—317

iv. நிகமநாதிகாரம் 318—324

2. முநிவாஹநபோகம் (இருபத்தெட்டாவது ரஹஸ்யம்) 325—371

1. அமலனாதிபிரான் 327
2. உவந்த உள்ளத்தனாய் 337
3. மந்திபாய் வட 341
4. சதிரமாமதிள் சூழ் 345
5. பாரமாய பழவினை 350
6. துண்டவெண்பிறை 353
7. கையினார் சுரிசங்கு 357
8. பரியனாகி வந்த 360
9. ஆலமாமரத்தின் 363
10. கொண்டல் வண்ணனை 365

3. மதுரகவிஹ்ருதயம் (இருபத்தொன்பதாவது ரஹஸ்யம்) (கிடைக்கவில்லை). 372

4. ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம் (முப்பத்திரண்டாவது ரஹஸ்யம்) 373—392

ப்ரஹ்மாவின் தபஸ் 373—377
ப்ரஹ்மா ஹஸ்திகிரிக்கு வருதல் 378, 379
அவர் அச்வமேதம் செய்வதும் ஸரஸ்வதீ நதியாகப் பெருகிக் கலைத்தலும் 380—382
பகவான் ஆவிர்ப்பவித்தல் 383
தேவர்கள் செய்த ஸ்துதி 384—386
ப்ரஹ்மாவின் ஸ்துதி 387—389
ப்ரஹ்மா வரம் பெற்றது 390—392.

ஸ்ரீ:

முன்னுரை.

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகனுடைய ஸாரஸாரம் முதலான பதினொரு ரஹஸ்யங்கள் வெளிவந்து இப்போது பல வருஷங்களாகி விட்டபடியால், அவைகள் துர்லபமாக இருப்பதாலும், பல பெரியோர்களும் இந்த கிரந்தத்தை அவச்யம் பிரசுரிக்க வேண்டும் என்று நியமித்தபடியாலும் இப்போது அவற்றைப் பதிப்பிக்கும் கைங்கர்யத்தில் அந்வயித்திருக்கிறேன். தவிரவும், நாலைந்து வருஷங்களுக்கு முன், ஸ்ரீரங்கத்தில் ஸ்ரீ. உ. வே. திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமி ஸந்நிதியில் சில ஸௌஹ்ருத்துக்களோடு அடியேனும் மற்ற கிரந்தங்களைப்போல 'ஸம்பிரதாய பரிசுத்தி' முதலான பதினேழு ரஹஸ்யங்களையும், 'ஸார ஸாரம்' முதலான பதினொரு ரஹஸ்யங்களையும் காலக்ஷேபம் செய்தபோது, ஸ்ரீதேசிகனின் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களுக்கு ஒரு புதிய பதிப்பு மிகவும் அவச்யம் என்பது தோன்றிற்று. ஸ்ரீ திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமியின் திருவுள்ளமும் அப்படியே இருந்தது. ஆகையால் காலக்ஷேப ஸமயத்திலேயே ஸ்ரீ ஸ்வாமி கையில் வைத்திருந்த பரிஷ்க்ருதமான ஓலையேட்டின் சுத்தமான பாடங்களை அனுஸரித்து ஸ்வாமி நியமித்தபடி அவ்வப்போதே இந்த ரஹஸ்யங்களையெல்லாம் சோதித்து வைத்தேன். அவற்றுள் ஸார ஸாரம் முதலான உத்தர ரஹஸ்யங்கள் பதினொன்றையும் பதிப்பிக்கும் பாக்கியம், ஆசார்யர்களுடைய அநுக்ரஹத்தால் இப்போது அடியேனுக்கு எதிர்பாராதபடி கிடைத்திருக்கிறது.

இந்த கிரந்தத்தின் பெருமையையும், இது துர்லபமாயிருப்பதையும் பார்த்து, கும்பகோணம் கவர்ன்மேண்டு வக்கீல் ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்கார் குமாரத்தியான ரங்கத்தம்மாள், இதை சுத்தமாகவும் நன்றாகவும் பதிப்பிக்கும்படி அடியேனிடம்சொல்லி அதற்கு வேண்டிய த்ரவ்யம் முழுவதும் தானே கொடுத்து ஸஹாயம் செய்திருக்கிறார்கள். இந்த சிரேஷ்டமான கிரந்தத்தை சோதித்துப் பதிப்பிப்பது என்கிற கைங்கர்யத்தை எனக்குக் கொடுத்து என்னை க்ருதார்த்தனாக்கினதற்கு நான் அவர்கள்

விஷயத்தில் மிகவும் க்ருதஜ்ஞதை யுள்ளவனுயிருக்கிறேன். அவ்விதமே அவர்களுடைய ஆசார்ய பக்தியையும் ஔதார்யத்தையும் கண்டு ஸ்ரீ வைஷ்ணவ உலகமே அவர்களைக் கொண்டாடுவதோடு, இப்படி நம் ஸம்பிரதாய க்ரந்தம் பரவும்படி செய்த பரமோபகாரத்திற்கு நன்றி பாராட்டவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறது. நம் நாட்டிலுள்ள உதாரர்களான தனிகர்கள் ஜ்ஞான விகாஸ ஹேதுவான பூர்வாசார்ய க்ரந்தங்களை, எல்லோரும் வாங்கி ஸேவிக்கும்பொருட்டு, ப்ரசுரம் செய்யும் விஷயத்தில் இவர்களின் வழியைப் பின்பற்றுவார்களானுல், நம் ஸம்பிரதாயம் தழைத்து ஓங்கும் என்பதில் ஸந்தேஹமே யில்லை.

இந்தப் பதிப்பு வெளிவருவதில் ஸ்ரீ திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமி செய்தருளின ஸஹாயத்திற்கு அளவே இல்லை. இதில் சிலாகிக்கத்தகுந்த அம்சம் இருக்குமேயானுல் அதற்குக் காரணம் ஸ்ரீ ஸ்வாமியே. பிழைகளெல்லாம் அடியேனுடைய அனுபவ மின்மையாலும், ஞானக் குறைவினுலும் ஏற்பட்டவையே. அச்சுக்குப் போவதற்கு முன் மாத்ருகைகளை யெல்லாம் சோதித்து, பல பிரமாணங்களுக்கு ஆகரங்கள் தேடிக் கொடுத்ததற்கு மேல், அச்சான பிறகும் ஒரு முறை சோதித்து, *பிறகு கிடைத்த உத்தமமான பாடங்களை எழுதி அனுப்பி இந்த கிரந்தத்தை அழகு பெறச் செய்து, அல்பமான ஞான சக்திகளையுடைய அடியேனுடைய ப்ரயத்னத்தை ஸபலமாகச் செய்ததற்கு ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் திருமுன்பே ப்ரணுமங்களோடு இந்த கிரந்தத்தை ஸமர்ப்பிப்பதுதவிர அநந்ய ப்ரயோஜநரான அவர்களுக்கு அடியேன் செய்யக்கூடியது வேறில்லை.

இதைப் பதிப்பிக்கும் விஷயத்தில் உபயோகிக்கப்பட்ட கிரந்தங்கள்:

1. திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ உ. வே. ஸௌம்யநாராயணுசார்ய ஸ்வாமி திருமாளிகையில் அவர்கள் காலக்ஷேபத்தில்

---

* அச்சானபிறகு ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடமிருந்து கிடைத்த பாடங்கள் 'பாட பேதங்கள்' என்ற தலைப்பின் கீழ் இந்த முன்னுரைக்குப் பின் சேர்க்கப் பட்டிருக்கின்றன.

உபயோகிக்கும் தாளபத்ர ஸ்ரீகோசம் (ஓலையேடு). இதுவே ப்ரதானமாகக்கொண்டு மூலத்தில் பாடமாகப் போடப்பட்டிருக்கிறது.

பாடபேதங்களாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டவை.

2. சுண்டப்பாளையம் ஸ்ரீ அ. ரா. திருவேங்கடாச்சாரியாரால் 1911-ஞ (விரோதிகிருது-ஞ) பாகவதவர்த்தனி முத்ராக்ஷர சாலையில் பதிப்பிக்கப்பட்டது. இதின் பாடங்கள் 'க' என்று கீழே காட்டப்பட்டிருக்கின்றன.
3. கொந்தமூர் ஸ்ரீமத் ராகவாசாரியாரால் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டு, திருக்குடந்தை தட்டை கிருஷ்ணமாச்சாரியாரால் (சித்திரபானு-ஞ தை-மீ) (1900) சென்னை கலாநிதி அச்சுக்கூடத்தில் அச்சிடப்பட்டது. இது 'வ' என்று காட்டப்பட்டுள்ளது.
4. தெலுங்கு எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டது. இது 'ற' என்று காட்டப்பட்டுள்ளது.

   இந்த மூன்றின் (2,3,4,) பாடங்கள் பெரும்பாலும் ஒரே மாதிரியாக இருக்கின்றன.
5. திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ உ. வே. ஸ்ரீராம தேசிகாச்சார் ஸ்வாமி திருமாளிகையிலுள்ள தாளபத்ரகோசம். இதன் பாடங்கள் 'வு' என்று காட்டப்பட்டிருக்கிறன.
6. ஸ்ரீ பவுண்டரீகபுரம் ஸ்வாமியின் ஆச்ரமத்தில் இருந்த ஸ்ரீகோசம் ஒன்று அங்கங்கு ஒத்துப் பார்க்கப்பட்டிருக்கிறது.
7. திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ ஸ்வாமியிடம் மாம்பாக்கத்திலிருக்கும் மற்றொரு ஏடு.

இவை தவிர தனியாக அச்சிடப்பட்ட ஸாரஸாரமும், அபயப்ரதானஸாரமும், சேட்லூர் ஸ்ரீஉ.வே. நரஸிம்மாச்சார் ஸ்வாமி வ்யாக்யானத்தோடு கூடிய ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யமும், பரமபத ஸோபாநமும் உபயோகப்படுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

மேற்கண்ட கிரந்தங்களை யெல்லாம் கொடுத்து உதவின மஹான்களுக்கும், ஸுஹ்ருத்துக்களுக்கும் அடியேனுடைய க்ருதஜ்ஞதை என்றும் உரித்தானது.

இந்தப் பதிப்பில் எழுத்துக்கள் பெரியதாக இருப்பதாலும், மூலத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்ட பிரமாணங்களுக்கு ஆகரங்களும், அங்கங்கு பாடபேதங்களும் குறிக்கப்பட்டிருப்பதாலும், கிரந்தம் பெரிதாகிவிட்டது. அதனால் ஸாரஸாரம் முதல், ஸார ஸங்கிரஹம் வரையிலுள்ள ரஹஸ்யங்களை முதற்பாகமாக வெளியிட்டு, விரோத பரிஹாரம், முநிவாஹநபோகம் இவற்றோடு ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம், பரமபதஸோபானம் இரண்டையும் சேர்த்து இரண்டாம் பாகமாக வெளியிடுகிறேன். சில கடின பதங்களுக்கும் 'அமலனாதிபிரான்' பத்துப் பாசுரங்களுக்கும் தெரிந்த வரையில் அர்த்தம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

ரஹஸ்யங்களில் முன்னும் பின்னுமுள்ள ஸ்ரீதேசிகனுடைய பாசுரங்களுக்கும் ச்லோகங்களுக்கும், உதாஹரிக்கப்பட்ட ப்ரமாணங்களுக்கும் அர்த்தம் எழுத முதலில் உத்தேசித்திருந்தது. தாமதத்திற்கும் விரிவுக்கும் அஞ்சி நிறுத்தப்பட்டது. இப்போது அவற்றை ஒரு அநுபந்தமாக வெளியிட நினைத்திருக்கிறேன். ச்ரீமந் மனோரதத்தை பூர்த்திசெய்து வைப்பாராக.

24—11—1937. ஸ்ரீநிவாஸராகவன்.

—:0:—

*பாடபேதங்கள்.

பக்கம்	வரி	
251	20	என்கிற ந்யாயமும் (?)†
253	18	இத்யாதிகள் கர்மபாரதந்த்ர்யம் (?)
254	8	ஸாவத்ஜ்ஞவ்ரான
260	6	ஹறவஜாவெஸமில்லாதார்க்கும் அகப்பட
262	14	ஹெஜக ரான (?)
265	10	வரக்காணுநின்றேமே யென்னில்
265	1,2	ஞுவ்ரத்திக் தமவனுக்கு இவ்விஶேஷண
	12	பற்றுவார்க்கே சுநு்யஜந
266	17	ஜ்ஞாநஸ்வரூபவைஜத்ஞநிஜபூமும்
271	9,10	இவனுக்கு ஸ்வாமீ என்று பேர்பெற்ற விபரீத ஜநத்தை
284	15	இத்தாரதம்யம் விடாதொழிந்தாலும்
290	16	தன்னுடைய ஐஷ்வாவெவிதூமடியாக
295	9	குற்றங்களுக்குப் ஷமும்
297	20	ஷ்வதஜூாதாஹிஜாநிக்கு
298	9	சுஷெவ்ஷேவா வதநஹெதுஃ அஶேஷ்யஶேவை பதநஹேது
301	9	பாமபதத்திலுள்ள ஸாயுஜ்யத்திலே
315	21	ப்ராமாதிகத்திலும் நேரா நிற்கும்
317	14	கோலின ஷமத்தைப்பற்ற (?)
325	3	ஶஷிதஶகாஷவி ஷொகித (?)
328	14	நிரபேக்ஷனவனுடைய
329	20	சுவயாரணமும் இங்கே
331	10	ஈச்வரத்வச்சுணையாகிற
339	13	சரணுகதராகச் சக்ரவர்த்தித்திருமகனுய்
340	16	இவன் திருவடிகளைப்பற்றி என்னுலும்

* புஸ்தகம் அச்சான பிறகு திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீஸ்வாமிக்கு அனுப்பப்பட்டபோது, இந்தப் பாடங்களெல்லாம் அவர்களால் தேடி எடுத்து அனுப்பப்பட்டவை. இவை சிறந்தவைகளாக இருப்பதால் இவற்றை மூலத்தில் கொண்டு, இப்போது மூலத்திலிருப்பவற்றை பாடபேதங்களாகக் கொள்ளவேண்டும்.—ஸ்ரீ.

† (?) இப்படிப் பாடங்கள் கிடைக்குமானல் சிலாக்யம்—ஸ்ரீ.

344	18	க்ஷூத்ரத்வத்தையும்
353	7	உபாயத்வத்திற்குப் பிரதானமான
369	15	[illegible]
377	7	தன்மையிதென்றிடம்
384	21	திருபரிதியிசைந்த
392	16	ஶ்ரீ தவீதி வெங்கடேஶகவி:

ஸ்ரீ:

முகவுரை.

ஸ்ரிய:பதியான ஸர்வேச்வரனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட இப் பூவுலகிலுள்ள ஸகல ஜீவராசிகளும் ஸுகத்தையே விரும்புகின்றன என்பது எல்லோருக்கும் ப்ரத்யக்ஷம். அவற்றுள், பகுத்தறிவைப் பெற்றிருப்பதால் உயர்ந்தவர்களாகக் கருதப் படும் மானிடர்கள் விரும்பும் விஷயங்களே புருஷார்த்தங்கள் என்றும், அவைதான் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்று நால்வகை என்றும் பிரித்துப் பேசினார்கள். இந் நால் வகைப் பயனுள், முதல் மூன்றும் அல்பமாயும், அநித்யமாயும், அனுபவிக்கும்போதும் அதற்கு முன்னும் பின்னும் துக்கம் கலந்ததாயும் இருப்பதால் அவற்றை விட்டு, அந்தமில் பேரின்பமான மோக்ஷத்தைப் பெற முயற்சிப்பதே விவேக முள்ளார் செய்யத்தக்கது என்பது ஸகல சாஸ்திரங்களின் துணிபு.

‘ஒருவன் இந்த மோக்ஷமாகிற பரம புருஷார்த்தத்தைப் பெறுவதற்குத் தான் வல்லதொரு உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கவேண்டும். அதற்கு தத்வஜ்ஞானம் அவச்யம். அந்த ஞானத்தை, சாஸ்திரங்களை ஓதி உணர்ந்து அநுஷ்டித்துப் போருகிற ஆசார்யனிடமிருந்தே அடையவேண்டும்’ என்று சாஸ்திரங்கள் நிர்ணயித்தன. அப்படி சாஸ்த்ர வச்யனான ஆசார்யன் உபதேசிக்கும் தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைப் பற்றிய ஸாரமான விஷயமாவது: ‘சரீரம், இந்திரியம் முதலான அசேதன வஸ்துவைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாய், நித்யனாய் இருப்பானொரு ஆத்மா உண்டு; இச்சேதனாசேதங்கள் இரண்டுமொழிய இவற்றுக்கு அந்தர்யாமியாய் சேஷியாயிருப்பானொரு பரமாத்மா உண்டு; இப்பரமாத்மாவை யொழிய இவ்வாத்மாவுக்குத் தானும் பிறரும் ரக்ஷகராக மாட்டார்’ என்பதே தத்வம். உபயவிபூதி விசிஷ்டனான ஸ்ரிய:பதியை இடைவிடாமல் அனுபவித்து, அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதே பரமபுருஷார்த்தம்; அப்புருஷார்த்தத்தைப் பெறு

வதற்கு ஸாதனம் ஸித்தோபாயம் எனப்படும் அந்த ஸ்ரிய:பதியே. அவனை வசீகரிப்பதற்கு பக்தி, ப்ரபத்தி என்று இரண்டு வழிகள். அதில் பக்தியோகத்தை அநுஷ்டிக்க முடியாதவர்களுக்கு 'அடியேனுக்கு இனியொரு ஸம்ஸாரதுக்கம் வராதபடி திருவடிகளைத் தந்து ரக்ஷிக்க வேண்டும்' என்று ஆசார்யன் ப்ரஸாதித்த குருபரம்பரா பூர்வக த்வயத்தாலே ஸ்ரீமானான நாராயணன் திருவடிகளைச் சரணமாகப்பற்றி, ஆத்மாத்மீயங்களையும் அவற்றைப்பற்ற வரும் சுமைகளையும் அங்கே ஸமர்ப்பிப்பது என்கிற ப்ரபத்தியே பரமஹிதம்' என்பதே.

ஸ்ரீ தேசிகனின் முப்பத்திரண்டு ரஹஸ்யங்கள்

இவ்வர்த்தங்களையே ஸ்ரீ தேசிகன் அந்தந்த அதிகாரிகளுடைய யோக்யதைக் கேற்ப சுருங்கவும் பரக்கவும் தன்னுடைய முப்பத்திரண்டு ரஹஸ்யங்களில் நிரூபித்துள்ளார். அவற்றுள் ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரம், பரமபதஸோபாநம் பரமதபங்கம் ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம், என்ற நான்கைத் தவிர மற்ற இருபத்தெட்டும் சில்லரை ரஹஸ்யங்கள் எனக் கூறப்படுகின்றன.

ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் முப்பத்திரண்டு அதிகாரங்களில் எல்லா விஷயங்களையும் ப்ரமாணம், ஸம்பிரதாயம், யுக்தி முதலியவற்றைக்கொண்டு விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கிறது. மற்ற முப்பத்தொரு ரஹஸ்யங்களும் இவ்வர்த்தங்களில் ஒவ்வொன்றைப் பிரதானமாகக்கொண்டு ப்ரவிருத்தித்திருக்கின்றன. சில ரஹஸ்யங்கள் சிதசிதீச்வரரூபமான தத்வங்களைப்பற்றியும், சில ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்தைப் பற்றியும், வேறு சில ஈஶ்வரனுடைய ஸௌசீல்யாதி குணங்களைப்பற்றியும், மற்றும் சில ரஹஸ்யத்ரயம் என்னும் மூன்று மந்திரங்களின் அர்த்தங்களைப்பற்றியும் பேசுகின்றன. இவற்றின் விஷய ஸங்கிரஹம் இக்கிரந்தத்தின் முதற் பாகத்தின் முகவுரையில் சுருங்க உரைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

இந்த முப்பத்தொரு ரஹஸ்யங்களையே அவற்றில் ப்ரதானமாகக் கூறப்படும் விஷயங்களையிட்டு நால்வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

i மோக்ஷத்திற்கு அவச்யம் வேண்டிய தத்வஜ்ஞானத்தை உபதேசிக்கும் ஆசார்யனையும் அந்த ஆசார்ய பரம்பரையையும் பற்றியவை.

ii சேதனம், அசேதனம், பரமாத்மா என்னும் மூன்று தத்வங்களைப் பற்றியவை.

iii பரதத்வ—பரமஹித—பரமபுருஷார்த்த விஷயமான அர்த்தங்களைப் பிரகாசிப்பிக்கிற ரஹஸ்யத்ரயத்தின் பதவாக்ய யோஜனைகளைக் காட்டுமவை.

iv மிகவும் ஸூக்ஷ்மமான சாஸ்த்ரார்த்தங்களைக் கசடற அறிய சக்தியற்றவர்களாய் பரமாஸ்திகர்களாயிருப்பார்க்கு ஆசார்யோபதேசமே போதியதாயிருந்தாலும், ஞானவான்கள் தாங்கள் தெளிகைக்காகவும், குதர்க்கங்களாலே கலங்குவாரைத் தெளிவிக்கைக்காகவும் ஸமீசீநயுக்திகளோடே கேட்கவேண்டியிருப்பதால், அவ்வித அதிகாரிகளுக்குத் தக்கவாறு பரமத நிராஸ பூர்வகமாக ஸ்வமதத்தை ஸ்தாபிக்கும் ரஹஸ்யங்கள்.

இவ்விதமான பிரிவு ஸ்ரீதேசிகனுக்கும் அபிமதம் என்பதை அவரே தன் ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தை இப்படிப் பிரித்திருப்பதிலிருந்து உணரலாம்.

i அர்த்தானுசாஸநபாகம்—(1—22 அதிகாரங்கள்): தத்வ—ஹித—புருஷார்த்த விஷயமான மூன்று பேடிகைகள் கொண்டது.

ii ஸ்திரீகரணபாகம் (23—26): முன்பிரிவில் கூறப்பட்ட விஷயங்களில் வரும் சங்கைகளைப் பரிஹரித்து, ஸ்வஸித்தாந்தத்தை ஸ்தாபிப்பது.

iii பத—வாக்ய-யோஜனா பாகம் (27—29): மூலமந்த்ரம் த்வயம், சரமச்லோகம் என்னும் ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தங்களைப்பற்றியவை.

iv ஸம்பிரதாயப்ரக்ரியா பாகம்(30-32): சிஷ்யர்களுடைய லக்ஷணத்தையும், உபதேச ச்ரவண முறைகளையும் பற்றியவை.

(முதலில் இருக்கும் குருபரம்பராஸாராதிகாரமானது உபதேசிக்கும் ஆசார்யனுடைய ஞானம் வந்த வழியான (ஸர்வேச்வரன் முதலாக வருகிற) ஆசார்ய பரம்பரையைப் பற்றியது).

தத்வபதவீ முதலியவற்றின் விஷய ஸங்கிரஹம்.

இனி இம்முறையில் ரஹஸ்யங்களைப் பிரித்து எண்ணுவோம்.

i முதலாவதான அர்த்தாநுஶாஸந பாகத்தில் கூறப்பட்டபடி தத்வஹித புருஷார்த்தங்களைப் பற்றியவை பதினேழு. அவையாவன: இருபத்தெட்டு சில்லறை ரஹஸ்யங்களில் முதல் பதினேழான அம்ருதரஞ்ஜநீ ரஹஸ்யங்களுள் தத்வபதவீ, தத்வநவநீதம், தத்வமாத்ருகை, தத்வஸந்தேஶம், தத்வரத்னாவளி, தத்வரத்நாவளி ப்ரதிபாத்ய ஸங்கிரஹம், தத்வத்ரய சுளகம்; இவை ஏழும் சேதனம், அசேதனம், ஈச்வரன் என்ற தத்வங்களையும் அவற்றின் பிரிவுகளையும் எண்ணுகிறது.

பதினொரு ரஹஸ்யங்களின் விஷய ஸங்க்ரஹம்.

அம்ருதாஸ்வாதிநீ ரஹஸ்யங்கள் என்ற அடுத்த பதினொரு ரஹஸ்யங்களில் அபயப்ரதாநஸாரம், தத்வசிகாமணி, ரஹஸ்ய சிகாமணி, அஞ்ஜலிவைபவம், ப்ரதாநஶதகம், உபகார ஸங்க்ரஹம், ஸாரஸங்க்ரஹம், முநிவாஹநபோகம் என்ற எட்டு. இவ்வெட்டு ரஹஸ்யங்களுள் பரதத்வத்தைப் பற்றியவை லுப்தமான தத்வசிகாமணியும், (ஸர்வேச்வரன் நமக்கு அநாதிகாலமாய்ச் செய்து வந்ததும் இனிச் செய்யப்போவதுமான உபகாரங்களைக் கூறும்) உபகாரஸங்கிரஹமும்.

உபாயத்தைப்பற்றியது அபயப்ரதாநஸாரம், ரஹஸ்ய சிகாமணி, அஞ்ஜலிவைபவம் என்ற மூன்றும். இவற்றுள் அபயப்ரதாநஸாரத்தில் ஐந்து அங்கங்களோடுகூடிய உபாயமான ப்ரபத்தியின் ஸ்வரூபமும், இவற்றைப் பிரமாணங்களில் அநுஸந்திக்கும் முறையும் காட்டப்படுகின்றன. ரஹஸ்ய சிகாமணியில் மோக்ஷோபாய நிஷ்டர்களுக்கு சாஸ்த்ரங்களில் கர்த்தவ்யமாக

விதிக்கப்பட்ட அந்திமஸ்மிருதியை ப்ரபந்நன் ஸ்வ-ப்ரயத்நத்தால் ஸாதிக்கவேண்டாம்; அவன் அநுஷ்டித்த ப்ரபத்தியால் ப்ரஸந்நனாய் ஸகல பாபத்தையும் போக்கி மோக்ஷத்தைத் தர விரைகின்ற ஸர்வேச்வரன் தானே அந்நிலையையும் செய்கிறான்' என்று ப்ரபத்தியினுடைய பெருமை காட்டப்படுகிறது.

அஞ்ஜலி வைபவத்தில், 'ப்ரபத்தி மிகவும் ஸுகரம், இதற்குக் கால நியமம் முதலிய ஒன்றும் கிடையாது; இது ஒரு முறை அநுஷ்டித்தாலே வேறொன்றை எதிர்பாராதபடி ஸகல புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கும்' என்று ப்ரபத்தியின் மஹிமை வர்ணிக்கப்படுகிறது.

முநிவாஹநபோகமும் ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யமும் புருஷார்த்தத்தைப் பற்றியவை. அவற்றுள் ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம் முமுக்ஷுவான ஒருவன் சரீரம் விடுமளவும் இங்கே வஸிப்பதற்கு யோக்யமான ஸத்வோத்தர தேசத்தில் இருக்கவேண்டும் என்பதைக் காட்டுவதற்காக அவ்விதமான திவ்ய தேசங்களுக்கு த்ருஷ்டாந்தமாக ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரத்தின் பெருமையைக்காட்டி, அம்முகத்தாலே ப்ராப்யனான பகவானின் பெருமையையும் காட்டுகிறது.

முநிவாஹநபோகத்தில், ஸதாதர்சநம் பண்ணும் நித்யர்கள் எம்பெருமானை வைகுண்டத்தில் அநுபவிப்பதுபோல் ஜீவாத்மாவும் முக்தனாய் அங்குபோய் அநுபவிக்கும் பிரகாரத்தை பூலோக வைகுண்டமென்னும் ஸ்ரீரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டருளும் பெரியபெருமாளை திருவடிமுதல் திருமுடிவரையில் அநுபவித்த திருப்பாணாழ்வாரின் அமலனாதிபிரானை வ்யாக்யானம் செய்வதால் எடுத்துக்காட்டி யருளுகிறார். ப்ரதாநசதகமும் ஸாரஸங்க்ரஹமும் ஸாரதமமான அர்த்தங்களை ஸுலபமாய் அநுஸந்திக்கும் பொருட்டு ஸங்கிரஹமாக எண்ணிக் கொடுக்கின்றன.

ii இரண்டாவதான ஸ்திரீகரணபாகத்தில் சொல்லப்படும் விஷயங்கள் பரமதபங்கத்திலும் விரோதபரிஹாரத்திலும் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. அதில் பரமதபங்கத்தில் வேதத்தைப்

பிரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களும், அதை ஒப்புக்கொண்டு விபரீதார்த்தம் செய்கிறவர்களுமான பாஹ்ய—குத்ருஷ்டி மதங்களையெல்லாம் நிராகரிக்கிறார். மற்ற மதஸ்தர்கள் தங்கள் தங்கள் மதத்திற்கு அநுகூலமாகச் சொல்லும் யுக்திகளையெல்லாம் எடுத்துப் பரிஹரித்து, தன் மதத்தை ஸ்தாபிக்கிறார்.

பதினொரு சில்லறை ரஹஸ்யங்களில் ஒன்றான விரோத பரிஹாரத்தில் முமுக்ஷுவான ஒருவன் ரஹஸ்யத்ரயத்தில் அவச்யம் அறியவேண்டிய விஷயங்களில் தோற்றின விரோதங்களைப் பரிஹரிக்கிறார்.

iii மூன்றாவதான பதவாக்யயோஜநாபாகத்தில் விஸ்தாரமாக கூறப்பட்ட அர்த்தங்களெல்லாம் பலபடியாகப் பத்து சில்லறை ரஹஸ்யங்களில் நிரூபிக்கப்படுகின்றன. அவையாவன: ரஹஸ்யபதவீ, ரஹஸ்ய நவநீதம், ரஹஸ்ய மாத்ருகை, ரஹஸ்ய ஸந்தேசம், ரஹஸ்யஸந்தேச விவரணம், ரஹஸ்யரத்நாவளி, ரஹஸ்யரத்நாவளி ஹ்ருதயம், ரஹஸ்யத்ரய சுளகம் என்னும் ஸாரஸங்க்ஷேபம், ஸாரதீபம், ஸாரஸாரம்.

இவற்றுள் ஸாரதீபம் லுப்தமாயிருந்தாலும், அதை இந்தப் பகுதியில் சேர்ப்பதற்கு வேண்டிய காரணங்கள் உண்டு. ஸாரஸங்க்ஷேபத்தின் கடைசியிலுள்ள சுலோகத்தில் ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தங்களையெல்லாம் பின்னால் விஸ்தாரமாக நிரூபிக்கப் போவதாக([illegible] என்று) கூறியிருக்கிறார். நமக்குக் கிடைக்கும் ரஹஸ்யங்களில் ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் தான் இவ்வர்த்தங்களை விஸ்தாரமாகக் கூறுவது.

இந்த ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தின் அபராத பரிஹாராதிகாரத்தின் நிகமனசுலோகத்தை இந்தஸாரஸங்க்ஷேபத்தினுடைய சரம சுலோகாதிகாரத்தில் ‘ஸர்வபாப’சப்த வ்யாக்யானத்தில்(‘[illegible]’ என்ற சுலோகத்தை இங்கே படிப்பது என்று) எடுத்திருப்பதால், ரஹஸ்யத்ரய ஸாரம் இதற்குப் பின் இருக்கமுடியாது. இதற்குப் பின்னால் எண்ணப்படுகிற ஸாரஸாரமும் குறிப்பிட்டபடி இவ்வர்த்தங்களை விஸ்தாரமாகக்

காட்டவில்லை. ஆகையால் லுப்தமாகச் சொல்லப்படும் ஸாரதீபமே அதுவாக இருக்கவேண்டும் என்று நிச்சயிக்கப்படுகிறது. இந்த ஸாரதீபமும் ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தங்களையே கூறலாம் என்பதை அதன் பெயரைக்கொண்டும் ஒருவாறு ஊஹிக்கலாம். அதற்கு முன்னும் பின்னுமுள்ள ஸாரஸங்க்ஷேபமும் ஸாரஸாரமும் ரஹஸ்யத்ர விவரணமாயிருப்பதே அதற்குப் போதிய காரணம். ஆக சில்லறை ரஹஸ்யங்களில் சேர்ந்த இந்தப் பத்தும் ரஹஸ்யத்ரயங்களின் பதவாக்ய யோஜனைகளை நிரூபிப்பதற்காகப் பிரவிருத்தித்திருக்கின்றன.

iv கடைசியான ஸம்பிரதாயப்ரக்ரியாபாகத்தில் கூறப்பட்ட அர்த்தங்கள் ஸம்பிரதாய பரிசுத்தியிலும், ரஹஸ்யத்ரய ஸாரத்தின் ஆரம்பத்திலுள்ள குருபரம்பராஸாரத்திலும், மதுரகவிஹ்ருதயத்திலும் நிரூபிக்கப்படுகின்றன.

மதுரகவிஹ்ருதயம் லுப்தம். இருந்தபோதிலும்; இது மதுரகவியாழ்வார் செய்தருளின கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பு என்னும் பிரபந்தத்திற்கு வ்யாக்யானம் எனப்படுவதாலும், அதில் அவ்வாழ்வார் அவருக்கு ஆசார்யரும் அருமறைகள் தமிழ் செய்தவருமான நம்மாழ்வாரையே தாரகபோஷக போக்யமாய்க் கருதினர் என்றிருப்பதாலும், அதற்கு வ்யாக்யானமான மதுரகவிஹ்ருதயம் ஆசார்ய மஹிமையையே கூறவேண்டும் என்று இந்த வகுப்பில் சேர்க்கப்படுகிறது.

இப்படிப் பலபடியாக வகுத்தும் தொகுத்தும் வெளியிட்ட அர்த்தங்களையெல்லாம் ப்ரமாண—ஸம்பிரதாய—தர்க்கங்களோடு திரள வெளியிடுகிறது ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்.

விரோதபரிஹாரம் முதலியவற்றின் விஷயஸங்க்ரஹம்.

இனி இவ்விரண்டாம் பாகத்தில் சேர்ந்த விரோதபரிஹாரம், முனிவாஹநபோகம், ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம் என்ற ரஹஸ்யங்களின் விஷயத்தை ஸங்கிரஹிப்போம்.

விரோதபரிஹாரம்—மோக்ஷத்தில் ஆசையுடைய ஒருவன் பரதத்வ பரமஹித பரமபுருஷார்த்தங்களை அறிந்துகொள்வது போலவே, அவற்றில் தோன்றும் விரோதங்களையும் பரிஹரித்துக் கொள்ளவேண்டியது அவச்யம் என்று நிரூபித்து, பிறகு அஷ்டாக்ஷரம், த்வயம், சரமஶ்லோகம் என்கிற மூன்று ரஹஸ்யங்களிலும் (மந்த்ரங்களிலும்) வரக்கூடிய சங்கைகளை முறையே மூலமந்த்ராதிகாரம், த்வயாதிகாரம், சரமஶ்லோகாதிகாரம் என்னும் மூன்று அதிகாரங்களில் பரிஹரித்துவிட்டு, நாலாவதான நிகமநாதிகாரத்தில் மூன்று மந்திரங்களும் வேண்டும் என்பது முதலான விஷயங்களைக் கூறி முடிக்கிறார்.

இந்தப் பரிஹாரங்களெல்லாம் ஶாஸ்த்ரத்தை அநுஸரித்தும் யுக்திக்குப் பொருந்துமாறும் இருக்கின்றன.

முதலாவதான மூலமந்த்ராதிகாரத்தில் திருவஷ்டாக்ஷரத்தின் ப்ரணவத்திலுள்ள மூன்று அக்ஷரங்கள், நமஸ், நாராயணஶப்தம், அதன் இறுதியிலுள்ள சதுர்த்தி இவற்றின் அர்த்தங்களைப்பற்றி வரும் என்பது ஆக்ஷேபங்களுக்குப் பரிஹாரங்கள் கூறப்படுகின்றன. இக்காலத்தில் எழும் பல கேள்விகளும் அநுவதித்து பரிஹரிக்கப்படுகின்றன. உதாஹரணமாக, ஈஶ்வரன் நித்யனும் நம்மெல்லோரையும் ரக்ஷிப்பவனுகவும் இருந்தால், நாம் ஏன் இன்னும் ஸம்ஸாரத்தில் கிடந்து உழலுகின்றோம்? (1). ஈஶ்வரனுக்குக் காருண்யமிருந்தால், இவ்வுலகில் இவ்வளவு துன்பங்களை ஏன் வைத்திருக்கிறான்? (98). ஈஸ்வரன் ஸர்வஜ்ஞனும் ஸர்வஶக்தனுமிருந்தால், அவனுக்கு அஜ்ஞானம் துக்கம் முதலியவை எப்படி வருகின்றன? (15). 'ஈச்வரன் ஒருவனே' என்று சாஸ்திரங்கள் கூற, லக்ஷ்மியையும் கூட்டி இருவரும் ஜகத்திற்கு ஶேஷிகள் என்று எவ்விதம் கூறலாம்? (34). பகவானுக்கு அடியார்களாக இருப்பவர்கள் மற்றவர்களுக்கு எப்படி தாஸர்களாக ஆகலாம்? (32). ப்ரபத்தியும் செய்து பரமைகாந்தியாகவும் இருக்கும் ஒருவன் ஸர்வேஶ்வரனைத்தவிர மற்ற தேவதைகளையும் மற்ற விபரீத ஜனங்களையும் ஸேவிக்கலாமா? ஸேவிக்கவேண்டிய அவஶ்யமேற்பட்டால்

என் செய்வது? (24, 33). ஆத்மஸ்வரூபத்தில் ப்ராஹ்மணுதி ஜாதிகள் இல்லாவிடில், வர்ணுஶ்ரமாதி தர்மாநுஷ்டானத்தை ஒருவன் ஏன் அநுஷ்டிக்கவேண்டும்? (22). கிருதயுகத்திற்காக ஏற்பட்ட பரமைகாந்தி தர்மம் கலியுகத்திற்கு எப்படிப் பொருந்தும்? (36). ஆசார்யன் தர்மத்திலிருந்து தவறினுல் அவர்விஷயத்தில், ஒரு சிஷ்யன் எப்படி நடந்துகொள்ளவேண்டியது? (38) அடிமைத்தனம் இழிவானதாயிருக்க, பகவானுக்குக் கைங்கர்யம் செய்வதே பரம புருஷார்த்தம் என்று எப்படிக் கூறலாம்? (65). சேதனனுக ஒருவன் இருந்தால், தன்னிஷ்டம் போலவும் தன் ப்ரயோஜனத்திற்காகவும் கார்யம் செய்வானே யொழிய, பகவானுக்காகவே என்று எப்படிச் செய்வான்? (80).

இவ்விதமாக ஸர்வேச்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம், காருண்யம், ஶேஷித்வம் முதலான குணங்களைப்பற்றியும், ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் தர்மபூதஜ்ஞானம், ஸம்ஸாரத்தில் அவனுடைய நிலைமை, முக்தனுனல் வரும் மாறுபாடுகள் இவற்றைப்பற்றியும், நித்யவிபூதி, லீலாவிபூதி இவற்றைப்பற்றியும், பக்தி ப்ரபத்தி என்கிற உபாயங்களைப்பற்றியும், அதனுல் அடையவேண்டிய புருஷார்த்தத்தைப் பற்றியும் வரும் ஶங்கைகளுக்கெல்லாம் விஸ்தாரமாக பரிஹாரங்கள் அருளிச்செய்யப்பட்டிருக்கின்றன.

அப்படியே பத்து விஷயங்களைக் கூறும் த்வயாதிகாரத்தில் 'பிராட்டியை புருஷகாரமாகப் பற்றவேண்டியது ஏன்? மோக்ஷாநுபவம் எப்படி?' இது முதலான விஷயங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

மூன்றுவதான சரமச்லோகாதிகாரத்தில் பத்து சங்கைகள் பரிஹரிக்கப்படுகின்றன. ஶாஸ்த்ரங்கள் விதித்த தர்மத்தை எப்படி விடச்சொல்லலாம்? (91). ப்ரபத்தி உபாயமா? ஈஶ்வரன் உபாயமா? (92). கீதையில் ப்ரபத்தியை பக்தியோகத்திற்கு அங்கமாகக் கூறியிருக்க, அது ஸ்வதந்த்ரமாக மோக்ஷத்தை எப்படிக் கொடுக்கும்? (93). ப்ரபத்தி ஸர்வ பாபத்தையும் போக்கும் என்றுல், இந்த சரீரம் உள்ளளவும் ஒருவித துக்க

மில்லாமல் ஸுகமாக இருக்கவேண்டும் என்று ஒருவன் ப்ரபத்தி பண்ணினால், அவனுக்கு அது பலிக்குமா? இது முதலியன.

நாலாவது நிகமநாதிகாரத்தில் ஒன்பது வாக்யங்களால் இந்த மூன்று மந்திரங்களும் அவச்யம் என்பதற்கும், இவற்றுள் ஒன்றையும் குறைக்கமுடியாதென்றும், இதைத் தவிர மற்றவை இவ்வளவு முக்யமல்லவென்றும், 'இவ்வளவுவிஷயங்கள் தெரிந்து கொண்டால் போதுமா? இன்னும் ஸந்தேஹங்கள் வந்தால் செய்வதென்' என்கிற கேள்விகளுக்கு உத்தரமும் அருளிச் செய்யப்படுகிறது.

ஆக 109 ஆக்ஷேபங்களுக்குப் பரிஹாரங்கள் இருக்கின்றன.

அடுத்த ரஹஸ்யமான முனிவாஹனபோகம் திருப்பாணாழ்வாரின் அமலனாதி பிரான் என்னும் ப்ரபந்தத்தின் பத்து பாசுரங்களுக்கும் வ்யாக்யானமாயிருக்கிறது. முனிவாஹன போகம்' என்றால் (லோகஸாரங்கள் என்னும்) முனிச்ரேஷ்டரை வாஹனமாகக்கொண்டு (பெருமாள் திருவடிகளளவும் சென்று பெரிய பெருமாளைத் திருவடி முதல் திருமுடிவரை) அனுபவித்த திருப்பாணாழ்வாரின் அநுபவம் என்று அர்த்தம். இதனாலேயே இவ்வாழ்வாரின் பெருமையும் இப்பிரபந்தத்தின் சீர்மையும் விளங்கும்.

இவ்வாழ்வார் உறையூரில் கார்த்திகைமாதம் ரோஹிணீ நக்ஷத்திரத்தில் நெற்பயிரிடையே அவதரித்து, பகவத்பக்தி நிறைந்தவனும், பஞ்சம ஜாதியில் பாணர்குலத்துப் பிறந்தவனுமான ஒருவனால் வளர்க்கப்பட்டு வந்தார். குலத்திற்கேற்ப யாழ் வாசிப்பதில் தேர்ச்சிபெற்று, தினமும் விடியற்காலையில் காவிரியாற்றின் கரையில் பெரியபெருமாள் பள்ளிகொண்டருளும் திசைநோக்கி யாழிசையுடன் அநேக திவ்ய கீதங்களை பக்தியுடன் பாடி, யாவரும் வருமுன்பே தம் இடம் செல்வார். ஒரு நாள் பக்தியில் ஆழ்ந்து மெய்மறந்து விடிந்தும் பாடிக்கொண்டு நிற்க, எம்பெருமானுக்குத் திருமஞ்சனம் கொண்டு செல்லவந்தவர்கள் அவரைக் கூப்பிட்டும் அறியாமலிருப்பதைப் பார்த்து, சிறு கற்களை எறிந்தனர். ஸமாதி கலைந்து, ஆழ்வார்

விலகினர். அப்போதே பெரியபெருமாள் திருவுள்ளமும் திருநெற்றியும் புண்பட்டு, அன்றிரவே லோகஸாரங்கன் என்னும் அந்தணரின் கனவில் தோன்றி, "நம்பாடுவானை அழைத்துக் கொண்டு வாரும்" என்று நியமிக்க, அவரும் திருப்பாணாழ்வாரைத் தேடிச்சென்று 'அருள்பாடு' 'அருள்பாடு' என்று சொல்ல, ஆழ்வாரும் 'அடிப்பாணன், அடிப்பாணன் (=ஹீநன்) என்று இருக்க, அவரும் விடாதே தோள்மேலே எழுந்தருளப் பண்ணுவித்துக்கொண்டுபோக, வழியிலே ஒன்பது பாட்டுப்பாடி திருப்பிரம்புக்குள்ளே நின்று "அண்டர்கோன் அணியரங்கனை என்னமுதனைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே" என்று பத்தாவது பாட்டைப் பாடி, தாம் சொன்னபடியே வேறொன்றைக் காணவேண்டியிராமல் பெரியபெருமாள் திருமேனியில் அந்தர்ப்பவித்தருளினர்.

இவற்றுள் முதல் மூன்று பாட்டால் ப்ரணவத்தின் அர்த்தத்தைக் காட்டி; நாலாம்பாட்டில் 'நானும் என்னுடையதன்று; மற்றும் என்னுடையதாவன ஒன்றுமில்லை' என்கிற நமஸ்ஸின் அர்த்தத்தை மறைபொருளாக அநுஸந்தித்து; ஐந்து, ஆறு இரண்டிலும் நாராயண சப்தார்த்தத்தை அநுஸந்தித்து; கடைசி நாலு பாட்டாலே சதுர்த்தியில் ப்ரார்த்தநீயமான கைங்கர்யத்திற்குப் பிரஸ்தாவகமான அநுபவம் தம்மை இப்போது பரவசமாக்கினபடியைப் பேசுகிறார். ஆதலால் இந்தப் பத்துப் பாசுரங்களும் திருவஷ்டாக்ஷரத்தினர்த்தத்தை வெளியிடுகின்றன. "காண்பனவும் உரைப்பனவும் மற்றொன்றின்றிக் கண்ணனையே கண்டு உரைத்த கடிய காதல் பாண்பெருமாள் அருள்செய்த பாடல் பத்தும் பழமறையின் பொருள்" என்று ஸ்ரீ தேசிகன் 'முநிவாஹந போகம்' என்ற தம் ரஹஸ்யத்தில் நிரூபித்திருக்கிறார்.

இதில் சேர்ந்த இருபத்தொன்பதாவதான மதுரகவி ஹ்ருதயம் கிடைக்கவில்லை. மதுரகவியாழ்வார் தம் ஆசார்யரான நம்மாழ்வாரிடத்தில் பக்தி மிகுந்து தேவுமற்றறியாது இருந்து

அவர் விஷயமாக அருளிச்செய்த கண்ணிநுண்சிறுத்தாம்பு என்னும் பிரபந்தத்திற்கு வ்யாக்யானமாக இருக்கலாம் என்று ஊஹிக்கப்படுகிறது.

ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம் முப்பத்திரண்டாவது எனப்படுகிறது. இதில் ப்ரஹ்மாண்ட புராணத்தில் ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்ர மாஹாத்ம்ய முகத்தாலே வெளியிடப்பட்ட பேரருளாளன் என்னும் ஸ்ரீகாஞ்சீபுரத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் வரதராஜனின் பெருமையை பண்ணும்இசையும் திகழப் பாடுகின்றார்.

முன்னொரு காலத்தில் சதுர்முகன் ஸர்வஜகத்காரணனை ஸர்வேஶ்வரனை அவனனுக்ரஹமில்லாமல் தன் ஸமாதியாலேயே ஸாக்ஷாத்கரிக்க முயன்று கடோரமான தபஸ்ஸைச் செய்தார். அதனால் தன் மனோரதம் நிறைவேறாதது கண்டு வருந்தி, ஒரு அசரீரிவாக்குச் சொன்னபடியே அளவற்ற மஹிமையுடைய ஸத்யவ்ரத க்ஷேத்திரத்திலே ஸர்வேச்வரனை அஶ்வமேதத்தாலே ஆராதிக்க நிச்சயித்தான். பத்னியான ஸரஸ்வதீ வராதவளவிலே, ஸாவித்ரீ முதலானவர்களைக்கொண்டு யஜ்ஞத்தை ஆரம்பித்தான். ஸரஸ்வதீ கோபித்துக்கொண்டு வேகவதியென்ற நதியாகப் பெருகி யஜ்ஞத்தைக் கலைக்க முடல, ஸர்வேஶ்வரன் ஒரு அணையாக இருந்து யஜ்ஞத்தை ரக்ஷித்தான். அப்போது தேவர்கள், ரிஷிகள், ப்ரஹ்மா எல்லோரும் வேதாந்தார்த்தங்கள் நிரம்பின வாக்யங்களால் துதித்தார்கள். பிறகு ப்ரஹ்மாவின் வேண்டுகோளின்படி இன்றும் ஹஸ்திகிரியில் சோதியநந்தன் கலியில் தொழுதெழ நின்றருளுகிறார் என்று முடிக்கிறார்.

இந்த சில்லறை ரஹஸ்யங்கள் பதினொன்றையும் ஸ்ரீ உ. வே. திருக்கோட்டியூர் ஸ்வாமி ஸாதித்தபடியே தெரிந்தவரையில் சோதித்து வெளியிட்டிருக்கிறேன். இதிலுள்ள குற்றங்களை நீக்கி, ஸர்வேச்வரனும் அவனடியார்களும் இதை ஏற்று உகந்து அடியேனைக் கிருதார்த்தனுக்குவார்களாக.

புதுக்கோட்டை,
10—12—1937.

ஸ்ரீநிவாஸராகவன்.

அவ்வை தி.க. சண்முகம் நூலகம்,
நூல் வரிசை எண்:
ஸூத்தாநுக்கேத்து எண்:

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
249	11	மறைகெளல்லாம்	மறைகளெல்லாம்
253	2	ஓர்ஜீ	ஓர்
254	15	ஷூவூதமாகா	ஷூவூத்மாகா(ப்ரயுக்த-வா)
262	22	கண்டிலோமோயென்னில்	கண்டிலோமோவென்னில்
275	5	வூவஷெூகளிற்	வூவஷெூகளிற்
287	8	சுவாராஷாய	சுவார-ஷாய
292	7	ஷூநிஷ்வஷூவாக	ஷூநிஷ்வஷூவாக
294	14	சுதிஸ்யங்களும்	$சுதிஸ்யங்களும்
298	14	ஞளகிகெஷூர	ஞளகிகெஷூர
303	16	முன் பன்றிக்கே	முன்பன்றிக்கே
304	15	அப்பிள்ளார்	அப்புள்ளார்
313	17	சுயிரகார	சுயிகார
315	6	ஷூரவு	ஷூரவு
321	7	முக்தாக	†முக்தாக
327	10	வொக்கின்றதே	வொக்கின்றவே
353	1	ஸவரூபாநுரூப	ஸ்வரூபாநுரூப
361	16	எனக்கே	எனக்கு
363	25	திருமேனி என்	திருமேனியும் என்
365	4	அடியேன	அடியேன்
366	13	வெண்ணெய்	வெண்ணெயை
368	4	தொடந்து	தொடர்ந்து
373	10	வாசத்தோர்	வாசகத்தோர்
373	19	ஊவூத்தாலே	ஊவத்தாலே
376	21	கவிசஷவு	கவிசஷவு
379	10	உநஷ்ஓஜீ	உநஷ்ஓஜீ
386	25	தோனற	தோன்ற

சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் அவ்வை தி.க. சண்முகம் நூலகம். தமிழியல்துறை.

ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில் 27-வது ரஹஸ்யமான விரோதபரிஹாரம்

[ஸ்ரீமாந் வேங்கட ....|................. ஸதா ஹ்ருதி ॥
ராமாநுஜதயாபாத்ரம் ......|...... வேதாந்ததேசிகம் ॥]

*ஸ்ரீரங்கநாராயண: ஸ்வாமீ ஶரண்ய: ஸர்வதேஹிநாம் ।
ஸஹ்யாத்மஜமத்யஸ்த: விரோதிவிநிவாரக: ॥

உசிதம் பவத: பாபாத் ஔஷதாத் ருஜீவத: ।
ஔஷதம் தேவதா தேஶப்ரஸ்தாநஸ்தாபநாதி ச ॥

ப்ரபதநீயே விஶ்வாதீஶே ப்ரதிஷ்டிதவேதஸ:
ப்ரதிவதிஶ ப்ரஜ்ஞாதாயம் ஶிக்ஷ உபாயதா: ।
ஸம்ப்ரதாயக்ரமாப்தப்ராப்தவேதஸாதிநிபந்தந-
ஶ்ரத்தா ஶ்ரத்தாவதாம் ததா தேஶிகா: ॥

பரவும் மறைகளெல் லாம்பதம்
  சேர்ந்தொன்ற நின்றபிரான்
இரவன் றிரவியின் காலத்(து)
  அழைத்த எழில்படையோன்
அரவும் கருடனும் அன்புடன்
  ஏந்தும் அடியிரண்டும்
தரஎந் தமக்(கு)அரு ளால்தளரா
  மனம் தந்தனனே. 32.

---

*ஸ்ரீரங்கநாராயண:—ஜ.

முமுக்ஷுவுக்கு அவஶ்யம் ஜ்ஞாதவ்யங்களான ப்ரமேயங்களில் *தோன்றிய விரோதங்களை ஶமிப்பியாதொழியில், [1]"ஜ்ஞாநேந ஹீநः பஶுபிः ஸமாநः" என்கிற உபமேயராம். விருத்தங்கள்போல் *தோன்றின அம்ஶங்களை துர்நிரூபங்கள் என்று விடுதல், †ஒன்றை இட்டு ஒன்றை பாதிப்புதல் செய்யில், மாயாவாதிகள் படியாம். விருத்தமாய்த் தோற்றின கட்டளையிலே இசைந்தால் பேதாபேதவாதிகள்படியாம். ஆனபின்பு ரஹஸ்யத்ரயத்தில் அவஶ்யவேத்யங்களான ப்ரமேயங்களில் தோற்றின விரோதங்களை வாக்யாநுக்ராஹக ந்யாயங்களாலே ஶமிப்பித்து ஸாரதமங்களான தத்த்வ-ஹித-புருஷார்த்தங்களைத்‡ தெளிந்து வல்லதொரு மோக்ஷோபாயத்தை அவலம்பித்து §ஸ்வநிஷ்டாநுரூப நிரபாயவ்ருத்தியோடே நடப்பார்கள் ஸாத்த்விகர்கள்.

அவ்விடத்திலே முற்பட [2]"ஸர்வஶேஷாக்ஷராஜ்ஞத்வம்" என்னும்படி ¶ஸர்வஶக்தஸர்வஜ்ஞமான ப்ரஹ்மத்தில் அம்ஶாநுஸந்தாநபரருக்கு தண்ணீர்த் துரும்பு போலே வரும் ஶங்கைகளைப் பரிஹரிக்கிறோம்.

அநாதிகாலம் க்ஷேத்ரஜ்ஞர்கள் க்லேஶப்படப் பார்த்திருக்கிற ஸர்வஜ்ஞனை ஈஶ்வரன் ஸர்வரக்ஷகன் என்கிற இவ்வர்த்தம் கூடுமோ என்னில்—ஈஶ்வரனுடைய ரக்ஷகத்வம் இரண்டுபடியாயிருக்கும்; எங்ஙனே என்னில்: ஸர்வருக்கும் ஸத்தாதிகள் குலையாதபடி

---

[1]நார. பு. 16. 13. [2]நார. கல்ப. 1. 9. *தோற்றிய, தோற்றின—க. †ஒன்றை விட்டு—க ‡புருஷார்த்தவிசேஷங்களை—க. [மான-க. §ஸ்வநிஷ்டாநுரூப—க. ¶ஸர்வாதாரஸத்யஸங்கல்ப

பண்ணுகிற ரக்ஷகத்வம் நிரபெக்ஷம்; ஸம்ஸாரிகள் திறத்தில் அநிஷ்ட நிவாரணாதிரூபமான ரக்ஷகத்வம் இவர்கள் பக்கலிலே ஶாஸ்த்ராஜ்ஞமாய் இருப்பதே தனுமொரு வ்யாஜத்தை அபேக்ஷித்து இருக்குமாகையாலே, ஸவ க்ஷேத்ரஜ்ஞர்விஷயத்திலும் அநிஷ்ட நிவாரணாதிரூபமான ரக்ஷணத்திற்கு யோக்யதை கையாலும், $மேல் பெறப்புகுகிற பரமபுருஷார்த்தத்திற்கு உறுப்பான ஸத்த்வாதிகள் குலையாதே நித்யமாக ரக்ஷிக்கையாலும், ஸர்வரக்ஷகன் என்கிறது. 1.

இப்படி ஸர்வரக்ஷகனை ஈஶ்வரன் ஸவ ஶேஷியாம் போது, தன்னை ஒழிந்த நித்யாநித்யஸவ வஸ்துக்களாலும் தனக்கு உபகாரம் உண்டாகவேண்டும். இப்படியானல் ஸ்வதஸித்ஸ அதிஶயன் என்கை கூடுமோ என்னில், இது கூடும்: அபிரூபவன் ஆபரணம் பூண்டாற்போலே ஸ்வதஸித்ஸமான ஜ்ஞாநசக்தி - ஆநந்த்ய- அமலத்வாதிகளை உடையவன் தன் குணவிபூதிகளாலும் அலங்க்ருதனாய் அதிஶயவானாகை விருத்தமன்றிறே. [1]"ஸ்வயா தீப்த்யா ரத்நம் பவதி உபாவம் ந விகுணம் ந கணஸ்ஸ்வா தஞ்ஞம் பவதி வ ந வாநஹிதகுணம்" என்கிற ந்யாயம் இங்கே கண்டு கொள்வது. 2.

'வணகன் ஸ்வவ்ருதிரிக்தஸலஸ்தஶேஷீ' என்று ஶாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க, [2]"உபயாயிஷ்டாநம் வெகம் ஶேஷிகவம்" என்று சொல்லுகிற அர்த்தம் கூடுமோ என்னில், லோகத்தில் பதிக்கும் பத்நிக்கும் க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளெல்லாம் ஶேஷமாயிருக்குமாப் போலே, இங்கும் இருவரையும் ஒழிந்தவையெல்லாம் [3]"அவஸ்யா ஈஶ வ ஶேஷம் ஹி

---

[1] ஸ்ரீகுண. கோ. 31. [2] ஷடர்த்தஸ. [3] விஷ்வ. ஸ.

$மேன்மேலும் பரம புருஷார்த்தத்திற்கு—க.

விஹ்ருதிர்வ்யாஹ்ருதிகா" என்கிறபடியே இருவருக்கும் பொதுவான ஶேஷமாயிருக்க, பதித்வ - பத்நீத்வ - ஸம்ப ந்தத்தாலே ஒருவன் ஸர்வஶேஷியாக நிற்கை விருத்த மன்று. 3.

இப்படி ஸர்வேஶ்வரன் ஸர்வஶேஷியாய் நிற்க, [1]"பரிஜநபரிபர்ஹா பூஷணாந்யாயுதாநி" இத்யா திகளில் தானும் ஆஶ்ரிதருக்கு ஶேஷமாய் நிற்கிறான் என்கை கூடுமோ என்னில், ஆகாரபேதத்தாலே இரண்டும் கூடும்: [2]"உபாத்தே ஸத்யாஸ்திதிநியமநா த்யை: சிதசிதௌ ஸ்வார்த்தம் ஸ்ரீஶாந" என்கிறபடியே எல்லாவற்றையும் தனக்காக உபாதாநம் பண்ணி வைக்கையாலே, தான் ஸர்வஶேஷியானான்; ஆஶ்ரி தர்திறத்தில் தனக்கொரு உபகாரத்தைக் கடாக்ஷியா தே உபகரிக்கையாலே, அவர்களுக்கு ஶேஷமாகிறான். இப்படி ஶேஷமாயிருக்கிற இது [3]"தாஸ்யைஶ்வர்ய யோகேந ஜ்ஞாதீநாம் ச கரோம்யஹம்" [4]"ஜந ஸ ஸந்நி ரோத்தவ்ய கிங்கர ஸர்வவஸ்துத" [5]"அப்யஹஸ்த் தஹா பாஹோ ப்ரூஹி யத்தே விவக்ஷிதம்" என்கிற இடங் கள்போலே குணக்ருதமாய் ஸ்வாதந்த்ர்யஹேதுவா கையாலே தோஷமன்று. 4.

ஜீவனுக்கு ஶேஷத்வம் ஸ்வாபாவிகமாகையாலே நித்யமாயிருக்கிறதென்னில், மோக்ஷதஶையில் சொன்ன பாரதந்த்ர்யம் கூடுமோ? ஆகையால் மோக்ஷம் பெறு

---

1 ஆஜ்ஞாவைஷ்யம் பக்தவஸ்தாநாம் என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதருக் குத் தான் சேஷமாய் இருக்கிறான் என்கை—வ. [1]வரத ஸ்த. 63. [2]ஸ்ரீரங் ஸ்த. 2. 87. [3] [4]ரா. பா, 31. 4. [5]பார. உத். பகவ [த்யாந. 1. 10.

மளவும் இவன் ஶேஷமாமத்தனையன்றோ என்னில், தாத்பர்யங்களான ஸூத்ரபாஷ்யங்களுக்கு* ஓர் ஸ்வீகாரத்தாலே பரமஸாம்யம் சொல்லுமாப் போலே முக்தனுக்குச் சொன்ன பரமஸாம்யத்தை [1]"போகமாத்ரஸாம்யலிங்காச்ச" என்று ஜ்ஞாநாநந்தங்களிலே †வ்யவஸ்திதமாக்குகையாலும், [2]"ஜகத்வ்யாபாரவர்ஜம்" என்றதும் மற்றுமுள்ள லக்ஷணங்களுக்கு நிதர்ஶநமாகையாலும், முக்ததஶையிலும் ஶேஷத்வம் இவனுக்கு அநுவர்த்திக்கக் குறையில்லை. 5.

இப்படி முக்தனுக்கு ஶேஷத்வம் நின்றபோதே அத்தோடு ‡துல்யந்யாயத்தாலே பாரதந்த்ர்யமும் கழியாமையாலே, முக்தனை ஸ்வதந்த்ரன் என்று விஶேஷித்துச் சொல்லுகிற ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளோடே விரோதம் வாராதோ என்னில், பரார்த்தஶரீரமாக ஶ்ருதிஸித்தனான ஜீவனுக்கு முக்ததஶையிலும் பாரார்த்யத்தைப் பற்ற பாரதந்த்ர்யம் கழிய விரகில்லை. ஆனபின்பு [3]"ஸ்வாதந்த்ர்யம் ப்ராப்ய தேநைவ ஸஹ மோததே" இத்யாதிகளில் கர்மபாரதந்த்ர்யம் கழிந்த முக்ததஶையில், ஸங்கல்பகார்யங்களில் அந்யாதீநமில்லாதபடியைச் சொல்லுகிறன. 6.

இப்படி ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யங்கள் நித்யமானாலும், [4]"தாஸபூதாஸ்ஸ்வதஸ்ஸர்வே ஹ்யாத்மாந: பரமாத்மந:" என்கிற இடம் ப்ரமாணாந்தரஸித்தத்துக்கு ஔசித்யம் காட்டுகைக்காக உபந்யஸித்ததாமத்தனையன்றோ? லோ

[1]ஶா. ஸூ. 4. 4. 21. [2]ஶா. ஸூ. 4. 4. 17 [3]பரமஸ. [4]மந்த்ரராஜ.
*பாஷாணங்களுக்கு-ஸ. †வ்யவஸ்திதங்களாகையாலும்-க. வ்யவஸ்திதமாகச் சொல்லுகையாலும்—ஹ. ‡துல்யந்யாயமான-க.

கத்தில் பாரதந்த்ர்ய ஶேஷத்வங்களை உடையரான பஶ்வாதிசேதநரை 'தாஸர்கள்' என்று சொல்லக் காண்கிறோம். இங்கு திர்யக் ஸ்தாவரங்கள் முதலான ஸர்வாத்மாக்களையும் 'தாஸபூதர்' என்றன்றோ சொல்லுகிறது என்னில், ஒரு சேதனனைக் குறித்து தன் $ஶேஷத்வத்தை அநுஸந்திக்கைக்கு யோக்யனான சேதனனை லோகத்திலும் 'தாஸன்' என்கிறதாகையாலே, இங்கு ஸுஷுப்தகல்பரான ஸ்தாவராத்மாக்களுக்கும் ஶரீராந்தரத்திலே இந்த யோக்யதை வெளிப்படுமாகையாலே எல்லாரையும் 'தாஸபூதர்' என்கைக்குக் குறையில்லை. லோகத்தில் பஶ்வாதிகளுக்கு அந்த பஶ்வாதிஶரீரத்தோடு அநுஸந்தாநம் கூடாமையாலும், ஶரீராந்தரத்தில் அந்த சேதனனைக் குறித்து ஶேஷமாகையில் நியமம் இல்லாமையாலும் தாஸஶப்தம் ப்ரஸித்தமாகாதொழிகிறது. 7.

சேதநாசேதநங்கள் பத்தருக்கு கர்மவிஶேஷங்களாலும், முக்தருக்கும் நித்யருக்கும் *பகவதபிமதவிஶேஷங்களாலும் சில காதாசித்கமாகவும், சில நித்யமாகவும் ஶேஷமாய் நிற்கிற நிலை பொய் என்னவொண்ணாதிருக்க, இவற்றுக்கு பரமாத்மாவைப் பற்ற அநந்யார்ஹஶேஷத்வம் ப்ராமாணிகமாமோ என்னில்; கர்மாதிகள் உபாதியாக வரும் அந்யஶேஷத்வமும், நிருபாதிகஸ்வத்வத்தாலேவரும் அநந்யார்ஹஶேஷத்வமும் விருத்தமன்று. ஶ்ரியஃபதியை ஒழிந்தார்க்கு ஒன்றும் நிருபாதிகஶேஷமன்று என்கையிலே அவதாரணத்திற்குத் தாத்பர்யம். 8.

$ஶேஷத்வவிஶேஷத்தை—க. அநுஸந்திப்பிக்கைக்கு—ங.

* பகவதபிமதவிசேஷ—க.

இச்சேஷத்வாவதாரணத்தாலே ஶரீராத்மபாவம் ஸித்திக்கும் என்னுமிடம் கூடுமோ? அல்லாத த்ரவ்யங்களைப் போலன்றிக்கே ஶரீரத்தை வேறொருத்தனுக்கு ஶரீரமாக்கவொண்ணாது என்கிற விஶேஷம் இல்லையோ என்னில், பத்நியையும் வேறொருத்தனுக்கு பத்நியாக்கவொண்ணாதென்கிற விசேஷமுண்டு. இவளை *ஓரோர் ஸம்ஸ்காரங்களாலே பரஶேஷமாக்க ஶக்யமென்றால், தன் ஶரீரத்தையும் தாநவிக்ரயாதிகளாலே பரஶேஷமாக்க ஶக்யமாயிரா நின்றது. ஶரீரத்தை வேறொருத்தருக்கு ஶரீரமாக்க வொண்ணாதென்கிற அர்த்தமும் வேதார்த்தவிருத்தம்: ஈஶ்வரன் தன் ஶரீரமான †அசித்த்ரவ்யத்தை ஜீவர்களுக்கு சரீரமாக்கக் காணாநின்றோமிறே. ஆகையால் ஶேஷத்வாவதாரணம் கொண்டு ஶரீரத்வம் சொல்லவொண்ணாதென்னில், அவதாரணம் அயோகவ்யவச்சேதமென்றும், அந்யயோகவ்யவச்சேதமென்றும் இரண்டுபடியாயிருக்கும். அதில் சதுர்த்தியில் தோற்றின ஶேஷத்வத்திற்கு உபாதியில்லாமையாலே அயோகவ்யவச்சேதம் ஸித்திக்கையாலே அவ்வழியாலே ஶரீரத்வம் ஸித்திக்கிறது. சரீரமாவது- ஒரு சேதனனுக்கு ஸ்வஶேஷமல்லாதபடி பண்ணவொண்ணாத த்ரவ்யம். இவ்வர்த்தம் இங்கு அயோகவ்யவச்சேதத்தாலே ஸித்திக்கையால், ஶரீரத்வம் ஸித்தம். அந்யயோகவ்யவச்சேதமாகிற இது தனக்கு உபாதியாலே பிறந்த அந்யஶேஷத்வத்தைப் பற்ற நிவர்த்தநமாய், அவ்வுபாதியைக் கழிக்கும் விரகிலே முயலுகைக்கு உறுப்பாம். இப்படி

* ஓர் ஆகாரங்களாலே—க. †விசித்ரத்ரவ்யத்தை—க.

ப்ரத்யக்ஷத்தில் ஸித்திக்கிற உபாயாந்தரமான பக்தியைப் பற்ற ப்ரஹ்மவேதநத்திலே உபாயம் விதிக்கிறது. 9.

ஜீவனுக்கும் ஈஶ்வரனுக்கும் ஒக்க அணுத்வமும் வ்யாபித்வமும் ஶாஸ்த்ரஸித்தமாயிருக்கச் செய்தே, ஜீவனுக்கு அணுத்வத்தை நிலைநிறுத்தி வ்யாபித்வவசநத்திற்கு அந்யதாஸித்தி சொல்லக் கடவதானால், ஈஶ்வரனுக்கும் ஸ்வரூபம் அணுவாய், வ்யாபித்வம் வேறொரு ரூபத்தாலேயானாலோவென்னில், இது அணுத்வவிபுத்வங்களையிட்டு ஜீவபரவிபாகம் சொல்லுகிற *ஶ்ருதிவாக்யங்களாலும், [1]"மயா ததமிதம் ஸர்வம்" [2]"யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய" [3]"யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு:" இத்யாதி வசநங்களாலும் பரிஹ்ருதம். இப்பிரிவு [4]"நாணுரதச்ருதேரிதி சேந்நேதராதிகாராத்" இத்யாதி ஸூத்ரங்களாலே ஸமர்த்திக்கப்பட்டது. ஈஶ்வரனுக்கு அணுத்வவ்யபதேஶம் உபாஸநார்த்தமாக ஹ்ருதயாதிநிவாஸநம் என்னுமிடம் ப்ரகரணாதிஸித்தம். 10.

தன் சரீரத்தில் பாணிபாதாதிகளில் எங்கும் தனக்கு ஸர்வதோபலப்தியுண்டாயிருக்க, தன்னை அணு பரிமாணன் என்னில், இது ஸர்வருக்கும் ப்ரத்யக்ஷவிரோதமாகையாலே, இவனை 'அணு' என்றவிடம் அந்யபரமாக வேண்டாவோ வென்னில், இவனை விபுவாகவாதல், மஹாபரிமாணனாகவாதல் கொண்டாலும், அவ்வோ ப்ரதேஶங்களில் †தர்மபூதஜ்ஞாந

---

1 கீதை. 9.4. 2 கீதை. 15.17. 3 வி. பு. 1.8.17. 4 சா. ஸூ. 2.3.22.
*ச்ருதிவாக்யங்களாலே—க. †தர்மபூதஜ்ஞான விஷயீகாரமில்லாதபோது—க.

வ்யாப்தி இல்லாதபோது அங்குற்ற ஸாவயவத்தோடு ஸம்பந்தம் கூடாமையாலே ஶ்ருதிசொன்ன அணுத்வத்தை இசைந்தாலும் ஸ்வாபாவிகஜ்ஞாநவ்யாப்திவிஶேஷத்தாலே அவ்வோ ஶரீராவயவங்களில் ஸாவயவஸம்பந்தத்திற்கு அநுபபத்தியில்லை. 11.

ஆனாலும் ஸௌபரிப்ரப்ருதிகளான யோகிகளும் முக்தரும் நித்யரும் ஒருக்காலே பல சரீரத்தை அதிஷ்டிக்குமிடத்தில், அந்தந்த ஶரீரங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஸ்வரூபவ்யாப்தியில்லாதபோது பாஹ்யவிஷயங்களில் ஜ்ஞாநவ்யாப்தி பிறந்தவளவாய் அவ்வோதேஶங்களில் அபிமானம் கூடாதொழியாதோ வென்னில்; ஒரு சரீரத்திலே பல அவயவங்களை அதிஷ்டிக்கிறபோது எங்குற்றைக்குமாக ஒரு அபிமானியாயிருக்கிறாற்போலே, ஒருக்காலே பல சரீரங்களை அதிஷ்டித்தாலும் தன் ஸ்வரூபவ்யாப்தியுள்ள ‡இடத்தில் அபிமானியொன்றுமே உள்ளது. அதுதன்னாலே தனக்கு அதிஷ்டேயமான பல சரீரத்தில் நான் என்கிற வ்யவஹாரத்திற்கு விரோதமில்லை. 12.

இப்படியானாலும் அணுவான ஜீவன்தானே ப்ரஹ்மதஶையில் விபுவாம் என்கிற வசநங்களின் ஸ்வாரஸ்யத்தாலே இவனுடைய $அணுத்வம் ஸம்ஸாரதஶாயியாமத்தனை போக்கி நித்யமாகவற்றோ வென்னில்; அணுத்வத்தை ஸ்வரூபநிரூபகமாகச் சொல்லுகிற வாக்யம் ப்ரபலமாகையாலும், நிவிருகாரஶ்ருதிபலத்தாலும், மோக்ஷதஶையில் சொல்லுகிற விபுத்வமும் அநேகஶரீரபரிக்ரஹமும் [1]"ப்ரதீபவதாவேஶ:" என்

---

[1] ஶா. ஸூ. 4. 4. 15. ‡ஓர் இடத்தில்—வ. $அணுத்வமும்—மு.

கிற கட்டளையிலே ஜீவனுக்கு ப்ரஹ்மாத்மகமான ஜ்ஞாநத்தினுடைய ப்ராப்தியாலே என்று கொள்ளுகை உசிதம். 13.

ஒருவனுக்கு ஒருக்காலே அநேகசரீரபரிக்ரஹம் கூடினால் ஆத்மைக்யம் தோற்றுகிற வசநங்களில் ஸ்வாரஸ்யத்தைக் குலையாதே ஸர்வசரீரங்களும் ஒருவனுக்கே சரீரமாக ப்ராப்தமாகையால் ஏகஜீவவாதம் ப்ரஸக்தமாகாதோ வென்னில்; *இது ஸர்வத்ர ஸுகது:க்கப்ரதிஸந்தாநாதிகள் இல்லாமையாலே நிரஸ்தம். அநேகசரீரம் ஒருக்காலே எடுப்பார்க்கு அப்போது அவ்வோ சரீரங்கள் எல்லாவற்றிலும் உள்ள ஸுகது:க்காதிகளுக்கு ப்ரதிஸந்தாநமுண்டாயிறே இருப்பது அந்த:கரணாதி பேதத்தாலே ப்ரதிஸந்தாநம் பிறவா தொழிகிறது என்று காட்டுவதொரு வசநம் இல்லை. †இப்படி நிரூபணமாகக் கல்பிக்கப் பார்த்தால், இது தேஹாதிபேதப்ரதிபத்தியாலே நிரஸ்தம். 14.

இப்படி ஏகத்திற்கு உபாதிபேதத்தாலே ப்ரதிஸந்தாநாபாவம் கூடாதாகில், அவதாரங்களில் [1]"பவாந் நாராயணோ தேவ:" என்றும், [2]"ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே" என்றும் இக்கட்டளையில் வசநங்களாலே ப்ரதிஸந்தாநம் இல்லை என்று தோற்றுகையாலே அவதாரந்தோறும் ஆத்மபேதம் கொள்ளவேண்டி, ராமக்ருஷ்ணாதிரூபங்களெல்லாம் ஒரு ஈஶ்வரனுடைய அவதாரம் என்கிற அர்த்தம் விருத்தமாகாதோ என்னில்;

---

[1] ரா. யு. 120. 13. [2] ரா. யு. 120. 11. *'இதுஸர்வத்ர' இதி ந—க. †'இப்படி' இதி ந-க.

இது ஸ்வதந்த்ரனான ‡ஈச்வரன் அஜ்ஞாநது:கபாரவச்யாதிகளை தன் லீலாதிகளாலே அபிநயிக்கிறான் என்று சொல்லுகிற [1]"தேந வஞ்சயதே லோகாந்", [2]"மோஹயிஷ்யாமி ஜகத் ஸர்வம்" இத்யாதிவசநங்களாலே பரிஹ்ருதம். 'ஸ்வதந்த்ரனாய் காருணிகனாயிருக்கிற ஈச்வரன் தன்குணத்தாலே அவதாரங்களிலே அஜ்ஞாநது:காதிகளை உண்டாக்கிக்கொள்ளுகிறான்" என்கிற பக்ஷம் மோஹாமோஹாதிமதங்கள் போலே பரித்யாஜ்யம். ஸர்வகர்த்தாவாய் ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வசக்தியான ஈச்வரன் தானே பரது:கத்தை உத்பாதித்து, அதுகண்டு தானே சோகிக்கிறான் என்றால், இது [3]'ஜரத்கவாதி' வாக்யதுல்யமாம். 15.

இப்படி ஈச்வரன் பாரவச்யாபிநயம் பண்ணுகிறானாகில், ஆவேசாவதாரங்கள் என்று சில கொள்ள வேண்டுமோ? எல்லாம் ஸாக்ஷாதவதாரமாய், அங்குள்ள பாரவச்யாதி ப்ரதிபாஸமும் ஈச்வரன் அநுஷ்டித்துக் காட்டினதாக அமையாதோ? இப்படியானலன்றோ ஆவேசாவதாரங்களுக்கும் ப்ரதிஷ்டாபநாதிகளைச் சொல்லுகிற சாஸ்த்ரம் கூடுவது என்னில்;

---

[1] பார. உத். 17. 25. (யாநஸந்தி) [2] பார. மௌ. 8. 26

[3] ஜரத்கவம் கம்பலபாதுகாப்யாம் த்வாரி ஸ்திதோ காயதி மத்ரகாணி । தம் ப்ராஹ்மணீ ப்ருச்சதி புத்ரகாமா ராஜந் ருமாயாம் லசுநஸ்ய கோऽர்க: ॥ என்று அர்த்தமில்லாத ச்லோகம்.

‡ஈச்வரன் 'தேந வஞ்சயதே லோகாந் மாயாயோகேந கேசவ:' 'மோஹயிஷ்யாமி ஜகத் ஸர்வம்' இத்யாதிகளிற்படியே அஜ்ஞாநபாரவச்யாதிகளை லீலாதிகளாலே நடத்துகிறான் என்று தோற்றுகையாலே பரிஹ்ருதம்-வ.

இதுவும் [1]"ஸ்ருஷ்டம் ததஃ கரிஷ்யாமி த்வாமஹம் ப்ரஜாபதே" என்றும், [2]"ஸநந்தநாத்யா ஸர்வதே யச்ச ஸமீஹிதம் த்வயாப்தஃ" என்றும், [3]"ஆவிஷ்டமாத்ராஸ்தே ஸவேது" என்றும் இப்புடைகளில் வசநங்களாலே நிரஸ்தம். ப்ரதிஷ்டாபநாதிகள் பகவதாவேசமில்லாதார்க்கு அகப்பட உண்டாயிறே இருப்பது. ஆவேசாவதாரங்களில் ப்ரதிஷ்டாபநாதிகளெல்லாம் ப்ரதர்ஶநவிதாநாதிகளின் ந்யாயத்தாலே அவ்வோ ஜீவ விஶிஷ்டபரமாத்மவிஷயங்களாதல், அவ்வோ ஜீவர்களை *ஆவேசிக்கும் அதற்குத் துல்யகாலமான ஸாக்ஷாதவதாரவிஷயங்களாதலாம். இப்படி ஆவேசாவதாரம் கொள்ளாதொழியில், விஹகாத்யாயத்திலே சொன்னவையுமெல்லாம் ஸாக்ஷாதவதாரங்களாகக் கொள்ளப் ப்ரஸஜிக்கும். 16.

ஈஶ்வராவதாரங்களில் தோற்றின அஜ்ஞாநாதிகளெல்லாம் அபிநயஸித்தமானாற்போலன்றிக்கே வாஸ்தவமாக அஜ்ஞராய், து:கிகளாய், அபராதவஶராயிருக்கிற ஸம்ஸாரிகளுக்கு ஜ்ஞாந - ஆநந்த - ஐஶ்வர்யாதிகள் நித்யஸித்தங்களாகக் கூடுமோ என்னில்; ஸ்வரூபம் ப்ரகாசிக்கையும், வேறே சில ப்ரகாசியாதொழிகையும், ஸ்வரூபம் ஆநந்தரூபமாயிருக்கையும்; வேறே சில ப்ரதிகூலமாயிருக்கையும், ஸ்வரூபத்தில் விகாராதிதோஷங்கள் அற்றிருக்கையும், அபராதத்தாலே பகவந்நிக்ரஹவிஷயமாய் அதின் பலங்களை அநுபவிக்கையும் விருத்தமன்று. 17.

---

1 2 வி. தர்மம். 108. 50. 3 * ஆவேசிக்குமதுக்குத் துல்யகாலமான — க.

நித்யஸூரிகளோடு ஸஜாதீயனாய் நிரதிசயாநந்தாதிகளுக்கு யோக்யனாய், [1]"நிர்வாணமய ஏவாயமாத்மா ஜ்ஞாநமயோऽமல: து:காஜ்ஞாநமலா தர்மா: ப்ரக்ருதேஸ்தே ந சாத்மந:" ॥ என்று ஶோதிதஸ்வரூபனாயிருக்கிற இச்சேதனனுக்கு து:காஜ்ஞாநமலங்கள் கர்மகாரணாதிமதங்களாமத்தனை போக்கி, ஸ்வரூபத்தில் வரஸாத்யமாகக் கூடுமோ என்னில்; மல்லிகைப்பூவிற்கு சிகப்பும் வெளுப்பும் வராநின்றால், ஒன்று கிம்ஶுகாத்யுபாதிப்ராப்தமாய், ஒன்று ஸ்வபாவப்ராப்தமாய் இருக்கிறப்போலே, இங்கு ‡தர்மபூதஜ்ஞாநவிகாஸவிஶேஷங்களான து:காதிகள் உபாதிப்ராப்தங்களாய், உபாதிகழிந்தால் $ஸஜாதீயங்களோடொக்க ஸ்வபாவப்ராப்தமான ஸுகாரம் §உண்டாகக் குறையில்லை. து:காதிகளைப் ப்ரக்ருதிதர்மங்கள் என்கிறவிடம் ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்கப்ரயுக்தங்கள் என்றபடி. 18.

ஸ்வரூபஜ்ஞாநமில்லாமையாலே அநாதியாக க்ஷேத்ரஜ்ஞர்களுக்கு *தேஹாத்மப்ரமாதிகள் நடவாநிற்க, ஸ்வாத்மஸ்வரூபம் ஸ்வயம் ப்ரகாஶிக்கிறது என்கை கூடுமோ என்னில்; அதிஷ்டாநமான ஸ்வரூபம் ப்ரகாஶிக்கையும், அதில் கிடக்கிற †விஶேஷாகாரங்கள் தோற்றாமையாலே. வேறொன்றை அதிலே ஆரோபிக்கையும் ஸர்வப்ரமங்களுக்கும் பொதுவாகையாலே, இங்கும் ஆத்மஸ்வரூபம் ‡ப்ரகாஶிக்கைக்கும்; தேஹாதிகளிற்

---

[1] வி. பு. 6. 7. 22. ‡ தர்மபூதஜ்ஞானவிகாஸவிஷயங்களான---க.

$ ஸஜாதீயரோடொக்க—வ. § உண்டாக்க—க.

* தேஹாத்மப்ராந்திகள்—க. †விஶேஷங்களாகிற ஹைதங்கள்—க.

‡ ப்ரகாசிப்பிக்கைக்கும்—க.

காட்டில் ஹேயமான தோஷங்கள் தோற்றுமையாலே தேஹாத்மாதிகள் நடக்கைக்கும் விரோதமில்லை. 19.

ஆத்மா ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசனாய் இருக்கிறான் என்று கொள்ளில், ஸுஷுப்த்யாதிகளிலும் தோற்றவேண்டாவோ? ஸுஷுப்தியில் தன்னையும் தான் அறியாதிருக்கிறான் என்றன்றோ சாஸ்த்ரம் சொல்லுகிறது? ஆகையாலே ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாய் ஸ்வயம்ப்ரகாசனாய் இருக்கிறான் என்கிற விடம் தர்மபூதஜ்ஞாநத்தாலே தனக்குத் தான் தோற்றுகையாலே உபசரித்ததாமத்தனையன்றோ என்னில்; இது ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் ஜ்ஞாநகுணகனுமாய் இருக்கிறான் என்று பிரியச் சொல்லுகிற ச்ருத்யாதிவாக்யங்களாலே விருத்தம். ஸுஷுப்த்யாதிகளிலும் ஸ்வரூபம் ப்ரகாசியாநிற்க அஹமாகாரவிசிஷ்டமாய்த் தோற்றுமையாலே வைசத்யம் இல்லாதவளவே யுள்ளது. அவ்வளவாலே அப்போது தன்னையும் § அறிகிறிலன் என்கிற வாக்யங்களுக்கும் விரோதமில்லை. 20.

இப்படி ஜ்ஞாநஸ்வரூபனாகில் ஜ்ஞாநாச்ரயத்வம் சொன்னவிடம், 'ஞானம் அறியாநின்றது', 'கண் காணாநின்றது' என்கிற இடங்களிற் போலே உபசாரமாகாதோ? ஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாநாச்ரயத்வம் இல்லை என்னுமிடம் தர்மபூதஜ்ஞாநத்திலே கண்டிலோமோ யென்னில், இது உபஸம்ஹாரவாக்யத்தாலும் அந்யதாஸித்தி சொல்லவொண்ணாத ச்ருத்யாதிவாக்யங்களாலும் உத்தரம். ஏகஜாதீயங்களுக்கு தர்மதர்மிபாவம் கூடுமோ என்கிறதுவும் அநுபபந்நம். எங்கும் தர்மதர்மி

§ அறிகிலேன்—க.

களுக்கு ஓர் ஆகாரத்தாலே ஸஜாதீயத்வமும் ஓர் ஆகாரத்தாலே வைஷம்யமும் உண்டாயிறே இருப்பது. தர்மபூதஜ்ஞாநத்திற்கு ஜ்ஞாத்ருத்வம் இல்லை என்னுமிடம் கண்டபடி கொண்டோம். 21.

[1]“நாஹம் தேவோ ந நர:” [2]“நாயம் தேவோ ந மர்த்யோ வா” இத்யாதிகளிற்படியே ஜ்ஞாத்ருத்வாதிகளாலே தேஹாதிவிலக்ஷணனாக தன்னைத் தெளிந்தவனுக்கு பின்னையொரு கர்த்தவ்யமும் உண்டோ? சில ஜாத்யாதிகளை முன்னிட்டுக் கொண்டன்றோ கர்த்தவ்யங்களை ஶாஸ்த்ரங்கள் விதிக்கின்றன. ஆனால் தன் ஸ்வரூபத்தில் வர்ணாஶ்ரமாதிகள் ஒன்றுமில்லை என்று தெளிந்தால், அவ்வோகர்மங்களில் அதிகாரியாம்படி எங்ஙனேயென்னில், தன் ஸ்வரூபத்தை தேஹாதிவிலக்ஷணம் என்று தெளியாதவனுக்கே பாலமூகாதிகளுக்குப் போலே ஶாஸ்த்ராதிகாரம் இல்லையாவது; தெளிந்தவனுக்கு தன்னிற்காட்டில் பிரியத்தோற்றின க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளோடு உண்டான ஸம்பந்தத்தாலே ராஜாஜ்ஞாதிகளால் வரும் தேவைகள் போலே இங்கு தன்னில் பிரியத் தோற்றின ஶரீராதிகளோடே தனக்கு உண்டான ஸம்பந்தவிஶேஷத்தாலே, [3]“ராஜாதிராஜ: ஸர்வேஷாம் விஷ்ணுர் ப்ரஹ்மமயோ மஹாந் । ஈஶ்வரம் தம் விஜாநீமஸ்ஸ பிதா ஸ ப்ரஜாபதி:” என்கிறபடியே ஸர்வருக்கும் ராஜாதிராஜனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஶாஸநவிஶேஷங்கள் அடியாகக் கர்த்தவ்யவிஶேஷங்கள் உண்டாகக் குறை இல்லை. 22.

---

1 [2]வி. பு. 2. 13. 98. [3]பார. ஆஶ்வ. 43. 13.

ஆனாலும், [1]"யஸாதூரதிரெவ ஸாஜ் ஆதூதூவஷாவநவஃ । ஆதூநெவ வ ஸஷ்ஷஃ தஸ காயஂ ந விலுதெ" ஐதூாதிகளிற்படியே ஆதூாநஹவதூவனுக்குக் கதவூமுண்டோ வென்னில், இப்படி ஶாஸ்த்ரீயஸவகதவூநிஷெயம் பண்ணுகிற வசநங்கள் யொமஶெஷயிலும் உஜஶெஷயிலுமாகக் கடவன என்று ஶாஸ்த்ரங்கள்தானே நியமித்தன. இங்ஙனல்லாதபோது ஜ்ஞாநிக்கு ஹொஜநாதிகதவூங்களும் தவிரப் ஹூஸக்கும். அவற்றைத் தவிர்ந்தால், க்லேஶங்கள் வரக்காணா நின்றோமென்னில்,*தனக்கடைத்த ஶாஸ்த்ரங்களை ஸாயிவூதிஜஶெஷயில் தவிர்ந்தாலும், தன் அயிகாராநரூணமாகக் க்லேஶங்கள் வரும் என்னுமிடம் ஶாஸ்த்ரங்களாலே காணா நின்றோம். 23·

இப்படி ஷூஉவஜ்ஞாநமுடையவனுக்கும் ஸாயியொழிந்த †ஶெஷயில் கதவூாஷம் உண்டானாலும் ஸமவநநூாஹஶெஷஷூதனைகத் தன்னைத் தெளிந்தவனுக்கு அநூஶெஷகவம் வருமபடியான அதீநூாதிவூாவி ஶ்ரகஉங்கள் கதவூங்களாமோ? இவன் ஶ்ரூதவாவிகளைப்போலே ஶாஜயாஜியாக வன்றோ ‡ஷூாதவன் என்னில்; ஸமவஷெஷகவஜ்ஞாநமுடைய வாஶெகாஞ்க்கும் தன் அயிகாரவிஶெஷத்தாலே அதீநூாதி ஶவஉங்களைக்கொண்டு யஜித்தாலும், தெஹொகூ ஶரீரகனைகப் பரமாத்மாவை உபாஸிக்குமிடத்தில், அவ்வோ அசித்துக்கள் நின்ற ஊதூம்; அதீநூாதி

---

[1] கீதை. 3. 17. *தனக்கடுத்தஶாஸ்த்ரயங்களை—வ.

†தசையிலும்—க. ‡ப்ராப்தம்—ம.

ஶரீரகனான பரமாத்மாவை உத்தேசித்துப் ப்ரவ்ருத்தி க்ரமமவனுக்கு இவ்விசேஷணங்கள் ஸம்போதகாந்தங்களாய் ஶ்ராவ்யங்களாக உத்தேஶ்யமல்லாமையாலும் சில இடங்களில் அநந்யாவலம்பஜீவலிங்கங்கள் §இல்லாத போது [1]"ஸாக்ஷாதப்யவிரோதம் ஜைமினி:" என்கிற கட்டளையிலே அக்ந்யாதிஶப்தங்கள்தானே வ்யுத்பத்திவிசேஷத்தாலே பகவதஸாதாரணங்களான திருநாமங்கள் போலே ஸாக்ஷாத் பகவத்வாசகங்களாகையாலும், இப்ப்ரதிபத்திவிசேஷமுடையவனுக்கு எங்கும் அநந்யயாஜித்வமேயாகையால், அந்யயஜநதோஷமில்லை. சில கல்பநாவிசேஷத்தாலே பகவத்விசேஷணமான நிலையைப் பாராதே தேவதாந்தரங்களைப் பற்றுவார்க்கு அந்யயஜநதோஷம் வரும். 24.

ஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் ஜ்ஞாதாவுமான இவ்வாத்மாவினுடைய தர்மபூதஜ்ஞாநத்திற்கு உத்பத்திவிநாஶாதிகள் ப்ரத்யக்ஷாதிஸகலப்ரமாணங்களாலும் காணநிற்க, இவனுடைய தர்மபூதஜ்ஞாநம் நித்யம் என்னப் போமோ? இப்படிச் சொன்ன இடங்கள் ஸ்வரூபஜ்ஞாந விஷயமாமத்தனையன்றோ என்னில்; இது [2]"யதா ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸ்நா மலப்ரக்ஷாளநாந்மணே:" இத்யாதிவசநங்களாலே ஜீவனுடைய ஜ்ஞாநம் நித்யமாய் கர்மவிசேஷத்தாலே ஒருக்கால் திரோஹிதமாய், ஒருக்கால் ப்ரகாசிக்கிறது என்கையாலே ஸித்தம். இப்படி நித்யம் என்று ப்ரமாணஸித்தமான தர்மபூதஜ்ஞாநத்திற்கு அவஸ்தாபேதத்தாலே உத்பத்திவிநாஶாதிவ்யவஹாரம் உபபந்நம். 25.

[1] சா. ஸூ. 1. 2. 29. [2] வி. தர். 104. 55. §இல்லாதவிடத்தில்—க.

ஆனாலும் ஸ்வயம்ப்ரகாசஸ்வபாவமான ஜ்ஞாநம் ஒன்றாலே திரோஹிதமாய் ப்ரகாசியாதே கிடக்கிறது என்றால், $கார்த்ஸ்ந்யஸ்ருதிகள் சொல்லும்கட்டளையாகாதோ? ஆனபின்பு ¶ப்ரகாசியாதபோதே ஞானம் இல்லையாக வேண்டாவோ என்னில்; தர்மபூதஜ்ஞாநத்தினுடைய நித்யத்வவசநத்தைக் குலையாமைக்காக இது *விஷயப்ரகாசகாலத்திலே ஜ்ஞாநாந்தரநிரபேக்ஷமாக ப்ரகாசிக்கும் என்று இப்படியே இதினுடைய †ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வத்தை நியமித்தபடியாலே, ப்ரகாசியாதகாலத்திலும் ‡தர்மபூதஜ்ஞாநஸத்பாவத்திற்கு விரோதமில்லை. 26.

ஆநந்தமாவது புருஷனுடைய தர்மவிசேஷமாக வன்றே ப்ரத்யக்ஷாதிகளால் தோற்றுகிறது. இப்படியானால் ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஆநந்தம் என்கை விருத்தமன்றோ வென்னில்; தர்மபூதமான ஆநந்தமும் தர்மியான ஆநந்தமும் வேறாகையால் விரோதமில்லை. தர்மியையும் [1]"ஜ்ஞாநஸ்வரூபமத்யந்தம் நிர்மலம்", [2]"ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ்த்வாத்மா" என்கிறபடியே அநுகூலப்ரகாசரூபமாகையாலே ஆநந்தமென்னக் குறையில்லை. ஆத்மஸ்வரூபத்தினுடைய அநுகூலத்வம் ஸ்வாகாரத்வம். கர்மவச்யருடைய தர்மபூதஜ்ஞாநத்திற்கு அநுகூலத்வம் ப்ரதிகூலத்வதசையாலும்

---

[1] வி. பு. 1. 2. 6. [2]

$கார்த்ஸ்ந்யஸ்ருதி சொல்லும்—க.

¶ப்ரகாசியாதபோது—க. *விஷயப்ரகாசத்திலே—க.

†ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வம் நியமித்தபடியாகையாலே—க.

‡தர்மபூதஜ்ஞாநத்திற்கு—க.

ஸுஷுப்த்யாதிதசையாலும் இடையிடப்பட்டு நாநா ப்ரகாரமாயிருக்கும். 27.

இப்படி ஸ்வரூபஜ்ஞாநம் நித்யமாக ப்ரகாசிக்கிறதாகில் திரோஹிதமாய்க் கிடந்து மோக்ஷதசையிலும் ஸம்ஸாரதசையிலும் ப்ரகாசிக்கிறது என்கை விருத்தமன்றோ என்னில்; தர்மமான ஜ்ஞாநமும் நிர்விகார ஸ்வரூபப்ரகாசத்தாலே எப்போதும் தோற்றி தீவ்ரமான அஜ்ஞாநமும் அநாதிகர்மமூலமான ஸங்கோசவிசேஷத்தாலே திரோஹிதமாய், பின்பு மோக்ஷதசைகளிலே பகவத்ஜ்ஞாநத்தாலே அஜ்ஞாநநாசமாகிறது. ஆகையாலே ப்ரகாசதிரோதாநங்கள் பிந்நவிஷயமாகையாலே விரோதமில்லை. 28.

இப்படியானால் தர்மமான ஜ்ஞாநமும் நித்யாநந்தமாய் நின்றது; ஸம்ஸாரதசையில் அஜ்ஞாநவிக்கும் தீவ்ரமான ஸ்வரூபாநந்தமும் திரோதாயகங்களான கர்மங்களும் கழிகையாலே பரமாத்மாநுபவாநந்தத்தோடேகூட நிற்கவேண்டி §இருந்தது; மோக்ஷதசையில் ஸ்வரூபாநுபவமும் உபாயகோடியிலே சொருகி நின்றது. இப்படி இருக்க ஸ்வாத்மவிஷயாநுபவத்தோடும் பகவதநுபவத்தோடும் கூடாத ஸ்வரூபாநுபவம் என்று ஒரு பாரமார்த்யத்தை ஹேயமோக்ஷங்களோடொக்க $பிரிய எண்ணுகை யுக்தமோ என்னில்; மோக்ஷஸம்ஸாரதசையிலே ஆத்மாவினுடைய தீவ்ராநுபவத்தைக் கண்டாதல், முன்பே கேட்டாதல், கர்மவிசேஷவசத்தாலே *அவ்

§இருந்து—க. $பிரியவேண்டு மென்கை—க. *அநுபவாநுவ்ருத்தியிலே—க

ஸ்வாநுபவாநுவ்ருத்தியிலே ஆசையுடையனாய், அதுக்கீடான உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணி, அப்படி ¶அநுபவிக்கையில் விரோதமில்லை. *இவ்வளவு அநுபவமுடையவனை முக்தனென்றவிடம் [1]"யஸ்யாத்மா க்ரீட ஆத்மரதி:" இத்யாதிகளிற் போலே உபசாரம். 29.

[2]"கைவல்யம் பரமபதம் ச ஸ்வாராஜ்யம் ப்ராப்ஸ்யதி" என்று ஸ்வரூபாநுபவத்தைக் கைவல்யம் என்கையாலும், [3]"முக்தி: கைவல்யநிர்வாணஶ்ரேயோ - நிஶ்ரேயஸாம்ருதம்" என்று பர்யாயங்களாகப் படிக்கையாலே கைவல்யஶப்தமும் முக்திவாசகஶப்தமாகையாலும், ந்யாயலக்ஷணாதிகதங்களிற்போலே ஸ்வாத்மாநுபவமே மோக்ஷமாய் பகவதநுபவம் இவ்வாத்மாநுபவஸித்திக்கு உபாயமாதல், ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகாதிகளிலே போகவிஷயமாதல் ஆனாலோ என்னில், இது †முக்தனுக்குப் பரமாத்மாவை அநுபவிப்பன் என்று சொல்லுகிற ஶ்ருதி - ஸ்ம்ருதி - இதிஹாஸ - புராணங்களாலும் பாதிதம். இப்படி பகவதநுபவரூபமுக்திதஶையில் கைவல்யஶப்தம் ஸர்வவிரோதிகளும் கழிகையாலே உபபந்நம். ஆத்மாநுபவமாத்ரத்தில் கைவல்யஶப்தம் கேவலாநுபவவிவக்ஷையாலே ப்ரயோகிக்கப்படுகிறது. 30.

[4]"யே து ஶிஷ்டாஸ்த்ரயோ பாகா: பரமாத்மநி தே ஹிதா: । ஸர்வே ப்ரபந்நயஜ்ஞாந: ப்ரதிவாஜஸ்து மோக்ஷஸாக:" என்கையாலே ஐஶ்வர்யம் போலே

---

[1]கீதை 5. 2. 8. [2]ப்ருஹ. ஹா. ஸ்ம்ரு. 3. 40. [3]அமர. 10. 146.
[4]பார. சா. 350. 35 ¶அநுபவிக்கவிரோதமில்லை—க.
*இவ்வநுபவமுடையவனை—ஙு. †முக்தனுக்கும்—க.

ஆத்மாநுபவமும் நித்யம் என்று கொள்ளவொண்ணாது. விஷயாநுபவஹேதுக்களான ஸர்வகர்மங்களும் கழிகையாலே மீண்டு ஸம்ஸாரம் உண்டாமோ என்னவொண்ணாது. இரண்டுபடியும் கூடாதொழிந்தால் வேறொரு நிலையில்லாமையாலே இவ்வாத்மாவுக்கு கைவல்யம் என்று சொல்லப்படுகிற புருஷார்த்தவிஶேஷம் ஸித்தியாதபடி இருந்ததே என்னில்; இதுவும் ஸம்பவம். ஆத்மாநுபவஹேதுவான உபாயவிஶேஷங்களாலே இப்புருஷார்த்தத்திற்கு தத்காலத்தில் விஷயாநுபவமின்றிக்கே இருக்குமத்தனை; இவ்வாத்மாநுபவம் ‡நிவ்ருத்தமான வளவில், பூர்வகர்மங்களாலே பின்பு வைஷயிகஸ்நேஹம் வரக்கூடுகையால் மீட்சிக்கும் குறையில்லை. இவ்வநுபவமுடையவர்களிலே சிலர் ஸாக்ஷாந்மோக்ஷோபாயத்தையும் பற்றிவைக்கையாலே, உபவித்யாதிகளில் கணக்கிலே சிறிதுகாலம் இவ்வாத்மாநுபவம் பண்ணி பின்பு பரமாத்மாநுபவத்தோடே தலைக்கட்டவுமாம். இப்படி ஆத்மாநுபவம் நித்யமல்லாமையாலே [1]"ஸர்வே ச வநயாந்திநா:" என்றதுவும் சேரும். ஆத்மாநுபவபூர்வமாக பரமாத்மாநுபவம் பிறந்தால் ஸ்வயம் பிறந்த ஆத்மாநுபவத்திற்கு ஸங்கோசமின்றிக்கே மேல் ஏற்றமான அநுபவம் வருகிறவளவேயாகையாலே, இவ்விவக்ஷை அடியாக இவ்வாத்மாநுபவம் நித்யம் என்றார்களித்தனை. 31.

ஒரு ராஜாவுக்கு ஸர்வஸ்வதாஸனாயிருப்பானொருத்தன் ராஜாவின் அடியார்க்கு அடியனுமோ? இப்படியாம்

[1] பார. சா. 350. 35. ‡நிவ்ருத்தமாய்—க.

போது இவனை அடிமைகொண்டவனுக்கும் ராஜத்ரோஹமாகாதோ? ஆனபின்பு அநந்யார்ஹ பகவச்சேஷத்வமும் $ஜீவஶேஷத்வமும் ஸஹிக்குமோ என்னில்; ராஜஶாஸநத்தாலே ராஜதாஸன் ததீயதாஸனும்போது விரோதமில்லை. இங்கும் அப்படியே பகவச்சாஸநத்தாலே ஒரு ஜீவனுக்கு ஒரு ஜீவன் தாஸனாகக் குறையில்லை. அதில் [1]“அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த விமலன்” என்கிறபடியே பாகவதவிஷயத்தில் வரும் தாஸ்யம் அநந்யார்ஹமாய் நிறம் பெற்றிருக்கும்; இதரவிஷயத்தில் வரும் தாஸ்யம் அடியாரைத் தண்ணியவர்களுக்குத் தேவை ¶செய்ய விடுத்தாற்போலே நிரர்ஹமாய் நிக்ருஷ்டாவஹமாம். 32.

இப்படியாகில் கர்மவஶத்தாலே பாகவதவ்யதிரிக்தவிஷயங்களிலே §லௌகிகவைதிககார்யங்களிலே அவர்ஜநீயமான தாஸ்யமுண்டானால், கார்யவிஶேஷாதிகளில் வேதிதமான ப்ரகாரத்தை யொழிய ஶரீரத்தை விடில் ஆத்மஹத்யாதிதோஷம் உண்டாம்; *தப்பிப்போகில் கள்ளனும்; தேவதாந்தரபரரான விபரீதரை அநுவர்த்திக்கில் தேவதாந்தரபஜநத்திலும் காட்டில் கஷ்டமாம். இது [2]“பராபவோ நாம ந தைந்யபாவ:” என்றும், [3]“நின்சாயை அழிவு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே $ஈஶ்வரனுக்கும் அஸஹ்யமாம். இப்படிப்பட்ட அவஸ்தையில் இவனை உபயஹ்ருஷ்டனாக்கி

---

[1] அமல. 1. [2] ஸ்தோ. ர. 25. [3] . §லோகவைதிக-க.
$ஜீவவிஶேஷத்வமும்—க. ¶செய்யவடுத்தாற்போலே—க.
*தப்பிப்போகிற—க. $ஈஶ்வரனுக்கு—வ

$இடையன் எறிந்த மரம் போலே வைக்கில் ஈஶ்வரன் [1]"ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்" என்று அருளிச் செய்த அர்த்தமும் [2]"ஐவாயரவணைமேல் ஆழிப்பெருமானார் மெய்வாசகம்" என்னும்படி உபாஸகவிஷயமாகாதோ என்னில், இப்படியாகாது; இந்த அநந்யார்ஹஶேஷத்வஜ்ஞாநம் †பிழையற உடையான் ஒருவனுக்கு ஆசார்யகடாக்ஷவிஶேஷத்தாலே இப்படி ஜ்ஞாநவைஶத்யம் உண்டாய்த்தாகில், வைநதேயர்வரத்தில் போலே ஶாஸ்த்ரம் மீளும் விரகு காட்டிக்கொடுத்தல், இவனுக்கும் 'ஸ்வாமீ' என்று பேர்பெற்ற ‡விபரீதஜ்ஞாநத்தை அழியச் செய்து இவனை ஸூதஜ்ஞனாக்குதல், இவன்தனக்கு ஆர்த்தியை விளைப்பித்து கடுக மோக்ஷோபாயப்ரவ்ருத்தியிலே மூட்டுதல், ஏதேனும் ஒரு விரகாலே ஸர்வேஶ்வரன் இவனை §நெஞ்சாறல் தீர்க்கும். இது [3]"மச்சித்த: ஸர்வதுர்காணி மத்ப்ரஸாதாத் தரிஷ்யஸி" இத்யாதி வசநங்களாலே ஸித்தம். இப்படி ஸ்வஸ்வரூபமான அநந்யார்ஹஶேஷத்வம் வந்த காலத்தில் அதை ஏதேனும் ஒரு விரகாலே கழித்துத் தந்தருளவேண்டும் என்று ஸூதஜ்ஞ நிருபாதிகஸூரிக்குப் பொதுவிலே விண்ணப்பம் செய்ய வடுக்கும். 33.

*ஈஶ்வரன் ஒருவனுக்கு எல்லாம் அநந்யார்ஹ நிருபாதிகஶேஷம் என்றும், அதடியாக விநியோகப்ரகாரத்தாலே ததீயஶேஷம் என்றும், ¶ப்ரமாணங்கள்

---

[1]கீதை. 7. 18. [2]தி.மொ. 2.1.6 [3]கீதை. 18. 58.

$தி. மொ. 11. 8 6. இடையனெறிந்த—க.

†நிறம் பெற்றிருப்பான் ஒருவனுக்கு—அ. ‡ விபரீதஜநத்தை-வ

§ நெஞ்சால்—க. *'ஈஶ்வரன்' இதி ந—க. ¶ப்ரமாணம்—க.

காட்டாநிற்க, இருவருக்கும் தஶ்ருதிஸ்ஸமெல்லாம் நிருபாதிகஶேஷம் என்னப்போமோ? ஸோபாதிக ஶேஷித்வத்தையும் நிருபாதிகஶேஷித்வத்தையும் கூட்டி, [1]"உபயாதிஷ்டாநம் சைகம் ஶேஷித்வம்" என்னத் தான் போமோ? ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன கட்டளையிலே இருவருக்கும் தஶ்ருதிஸ்ஸமெல்லாம் ஶேஷமானாலும், 'ஒருத்தருக்கு நிருபாதிகஶேஷம். ஒருத்தருக்கு ததீயத்வமடியாக ஸோபாதிகஶேஷம்' என்று பிரிக்கவேண்டாவோ என்னில்; இது இருவருக்கும் தஶ்ருதிஸ்ஸமெல்லாம் ஶேஷம் என்று சொல்லுகிற ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிவசநங்களில் உபாதிகள் சொல்லாமையாலும், ஸாரஸ்யத்தை பாதிக்கைக்கு வேறு ப்ரமாணம் இல்லாமையாலும், ஒருவருக்கு ஸநந்யாஹ்யஶேஷம் என்றவிடம், [2]"தஸ்ஸாம்ராஜ்யம் நாந்யகமிதி ஶ்ருதிரஸி" என்கிற கட்டளையிலே நிர்வஹிக்க ‡ஶக்யமாயிருக்கையாலும், இருவரையும் பற்ற ஸ்ருதிஸ்ஸமெல்லாம் நிருபாதிகஶேஷம் என்னக் குறையில்லை. இப்படி ஐதரங்களைப் பற்ற இருவருக்கும் வந்த ஸகாரஞமான ஶேஷித்வம் ஸநந்யாநம் ஆகாரஸேத்தாலேவரும் ஸாதஸ்யவைஷம்யங்களுக்கு §நிவாரகமல்லாமையாலே நிதஸ்யஸ்யவஸ்தமான பதித்வ பத்நீத்வங்களுக்கும் தணயரத்வ-ப்ரகர்ஷகாரத்வங்களுக்கும் விரோதமன்று. இவ்வர்த்தம் ஒரு ஹவிஸ்ஸைப் பற்ற இரண்டு தேவதைகள் சேர உத்தேஶ்யராமிடத்தில் ஸாதஸ்யவைஷம்யங்கள் ப்ரமாணப்ரதிநியதங்களான கட்டளையிலே தெளிந்துகொள்வது. 34.

[1]ஷஷ்யபூர்வம். [2]ஸ்ரீகுண. கோ. 28. ‡சக்தமாய்—க. §நியாமகமில்லாமையாலே-வ.

இப்படி ஸ்ரீயஃபதியைப் பற்ற ததீயசேஷத்வ பர்யந்தமான ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்க்கு கைங்கர்யமும் †ததீயகைங்கர்யபர்யந்தம். இது ராஜவத் உபசாரம் என்கிற கணக்கிலே காணவேண்டிற்றல், ஸ்வாத்யாயகரண-தீர்த்தஸேவண - ஸ்துதி - நமஸ்கார - கீதந்ருத்தாதிகளையும் கிங்கரனுக்கு *அடைத்த வேஷத்தையும் ஒழிய, வர்ணாச்ரமதர்மங்கள் என்று சில க்ருத்யங்களும், அவற்றுக்கு *அடைத்த வைஷம்யங்களும் இவனுக்குப் பரிக்ரஹங்களாமோ? என்னில்; இது கைங்கர்யசப்தத்திற்குப் பொருளறியாமல் சொன்னபடி. கிங்கரனாவான் ஏவல்தேவை செய்யுமவன்; கைங்கர்யமாவது ஸ்வாமி ஏவினவற்றைச் செய்கை. ஆகையால் ஸர்வஸ்வாமியான ஈச்வரன் தம்தாம் அதிகாரத்திற்கு அநுரூபமாக ஸமஸ்தாஸமஸ்தவிஷயங்களில் சாஸ்த்ரமுகத்தாலே ஏவின தேவைகளைச் செய்கை இங்கு கைங்கர்யம்; இது தவிருகை அபராதம். ஸ்வாத்யாயகரணாதி விசேஷகைங்கர்யங்களையும் தந்தாம் அதிகாரங்களைப் பார்த்து யதாசாஸ்த்ரம் அநுஷ்டியாதபோது அபராதமாம். ஆகையால் தந்தாமுக்கடைத்த சௌச - ஆசமந - ஸ்நாந - ஸந்த்யாவந்தநாதிகளை விட்டால், [1]“ஸந்த்யாஹீநோऽசுசிர்நித்யம் அநர்ஹஸ் ஸர்வகர்மஸு। யதந்யத் குருதே கர்ம ந தஸ்ய ஃபலபாக்பவேத்॥” இத்யாதிகளிற்படியே விசேஷகைங்கர்யங்களுக்கு அநர்ஹனும்; அவை பண்ணினாலும் உகப்புக்கு உடலா

†ததீயகைங்கர்யபர்யந்தமாய்போது—வ. *அடுத்த—க.

[1] தக்ஷஸ்ம்ருதி.

காது. [1]"வ்ருத்தஸ்ய ஹதொ ஹத:" §என்னுமவஸ் தையும் வரும். 35·

இப்படி ‡தசீயவயஙுெகெஜயத்திலே ஷுவ்ருத்துணவனுக்கு ஹமவஷாஹூாதிகளில் சொல்லப்பட்ட க்ருதயாமயஉமான வரஜெகாஞியஉம் கலியுகத்தில் ஊநுஷெயமாமோ? ஆகையால் இக்காலத்திற்கு ஊஸ்ரீ நூாதிவிஷயவணராஞூ யஉங்களும் கஜுஷஹுதூாதிகளிற் சொன்ன ஹமவஉவநாதிகளும் கதவ்யமாமத்தனையன்றோ? ஆனபின்பு இக்காலத்தில் அதிகாரிகளைப் பற்ற, [2]"ஊய வரஜெகாஞிநொ $ஹமவஷாராயநவஹுயொமம் வக்ஷெ" என்று ஹாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்தபடி எங்ஙனே என்னில்; இது ‖ஊயிகாரிவெஷஉம் அறியாமையாலே வந்த வொஉம். எங்ஙனே என்னில்,

[3]"கஜுள க்ருதயாமம் தஸ் கஜிஷ்ஸ் க்ருதெ யாமெ।
யஸ் வெதஸி மொவிநொ ஹ்ருஉயெ யஸ்நாவ்யாத:॥"

¶ஜதூாதிகளில் சொல்லப்பட்ட ஸகெவாத்தரான அதிகாரிகள் உள்ளபோது இந்த பரமைகாந்திதர்மம் அநுஷ்டிக்கக் குறையில்லை. [4]"யஸ்ய காதயாமொ யஜெரா ந கதவ்: கஜுள யாமெ" என்றதுவும்,

[5]"ஊநெகஜநஸம்ஸாரவிதெ வாவஸஉவயெ।
நாக்ஷிணெ ஜாயதெ வம்ஸாம்மொவிநாஹிஉவிஷ்டி:॥"

[1]பார. உத். (விதுரப்ரஜாகர) 4. 30. [2]பாஷ்..ஸி. [3]வி. தர். 109. 57.
[4] [5] ‡தசீயகெம்கயவயஙுத்திலே—க.
$ஹமவஷாராயநம் வக்ஷெ என்று பாஷ்யகாரரும்—க.
§எனவவஸ்தையும்—க. ‖அதிகாரிவைஷம்யம் என்று அறியாமையாலே—க. ¶ஜதூாதிகளிலும் அப்படிப்பட்ட—க.

[1]"ப³ஹூநாம் ஜந்மநாமந்தே ஜ்ஞாநவாந் மாம் ப்ரபத்³யதே ।
வாஸுதே³வ: ஸர்வமிதி ஸ மஹாத்மா ஸுது³ர்லப⁴:" ॥
என்கிறபடியே அதி⁴காரிவிஶேஷத்தினுடைய து³ர்லப⁴தையைப் பற்றிச் சொல்லுகிறது. ஷடிகாதிவசநங்களிற்போலே *கலியுகத்திற்கு விசேஷித்து நிஷேதிக்கும் தர்மங்களிலே †தாத்பர்யமாகவுமாம்.
[2]"ஶூ²ஜ்ஞாந: ஸஜ்ஜநம் வேத்தி ஶூத்³ரொ ப³ஹுவத்தரம் ।
ரக்ஷவங்ஶாக்ஷவீ ச யஜ்ஞவந்தம் ச நியஜ்ஞ: ॥
ஸுகீர்த்ய கீர்த்யுணம் வேத்தி யாஜ்ஞிகம் ச ந யாஜ்ஞிக: ।
நிர்கு³ணோ கு³ணவந்தம் ச வேத்தி க்ருதகலிலக்ஷணம் ॥
விபரீதம் து ராஜேந்த்³ர ஸர்வேஷு க்ருதலக்ஷணம் । [வா ।
ப்³ராஹ்மணோ வா ராஜா வைஶ்யோ வாப்யத² ஸர்வ
ப்ரஶஸ்தேஷு ப்ரவர்த்தாஶ்ச ப்ரஶம்ஸந்தே யஶஸ்விந: ॥"
என்று கலியுகத்திலும் நல்வழிநடப்பாரைப் பெறில் க்ருதயுக³புருஷர்களோடு ஒப்பார்கள் என்றிறே ஶாஸ்த்ரதாத்பர்யம். [3]"கேஶவ ஜக³த்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீஶ்வரம் । நார்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா:" இத்யாதிவசநங்களிலும் கலியுகத்தில் ப⁴க³வத³ர்ச்சநத்தை அழிக்கிறவரைப் பற்ற வெறுக்கிறபடி அல்லது கலியுகத்தில் ப⁴க³வத³ர்ச்சநாதிகளுக்கு நிஷேத⁴ப்ரஸங்க³மில்லை. நம்மாழ்வாரும் [4]"கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே தன் அடியார்க்கு அருள் செய்யும்" என்று அருளிச் செய்தார். 36.

இப்படி நித்யாதிகளிற்சொன்ன பரமைகாந்திதர்மம் தன் அதி⁴காராநுகு³ணமாக அநுஷ்டே²யமானாலும்

[1]கீதை. 7. 19. [2] [3]வி. பு. 6. 1. 50. [4]5. 2. 11.

*கலியுகத்திற்கும்—க. †தாத்பர்யமாக்கலாம்—க.

இன்னபோது திருவடிதொழ, இன்னபோது அமுது படி சாற்றுப்படி தேட, இன்னபோது திருவாராதநம் பண்ண, இன்னபோது பகவத்த்யாநாதிகளாலே போது போக்க, இன்னபோது பகவத்விக்ரஹாதிகளை அநுபவித்து ரஸிக்க என்று ஒரு நியமமுண்டோ? ஸ்ரீவைஷ்ணவனாய் கைங்கர்யம் பண்ணுகிறவன் பெருங்காற்றில் மாங்காய் எடுப்பாரைப் போலே தனக்குப் ஶக்தி ஸம்பவித்த க்ஷணத்திலே நடத்துமத்தனையன்றோ என்னில்; ஸ்ரீவைஷ்ணவனாய்க் கைங்கர்யம் பண்ணும் போதும் [1]இருள்தருமாஞாலத்துள் இருந்தநாள் *ஸர்வேஶ்வராஜ்ஞாநுரூபமான ஶாஸ்த்ரங்களைக் கைவிளக்காகக்கொண்டு கைங்கர்யம் பண்ண வேண்டுகையாலே, „காலோ ஹி கர்ம சோதகே" என்கிறபடியே கர்ம விசேஷங்களுக்குக் காலம் அடைத்துக்கிடக்கையாலே ஸாவகாஶம் பெற்றபோது யதாகாலம் அநுஷ்டிக்கவும், கூடாதபோது

[2]„விஹிதாநி கர்மாணி ஶுபாஶுபக்ருதாநி வை ।
யாநி ந்ரு: ஶ்ரத்தயா தாநி கார்யாண்யாபதி ஶக்தித: ॥"

என்கிறபடியே கௌணகாலங்களிலே அநுஷ்டிக்கவும், இரண்டும் †கடைப்படாதபோது காஶ்யாதிக்ஷேத்ரத்தில் சொல்லும் கட்டளைகளைச் செய்யவும், ஸர்வகால யோக்யமாய் ஶக்யமான பகவத் ஸ்மரணாதிகளையும் ஸங்கீர்த்தநங்களையும் ஒருக்காலும் கைவிடாதொழியவும் ப்ராப்தம். இப்படி ஸாத்விகனுக்கு ஒரு காலத்

---

1 2 *ஈஶ்வராஜ்ஞாநுரூபமான — க.

†கிடையாதபோது — ம.

திலும் கைங்கர்யலோபமில்லை; அநந்யப்ரயோஜநவ்ருத்தி ரூபமான ஸம்ப்ரமும் இல்லை. 37.

பகவத் கைங்கர்யத்திலும் அல்லாத பாகவத கைங்கர்யத்திலும் காட்டில் ஆசார்ய கைங்கர்யம் ப்ரதாநம் என்றும், ஆசார்யன் ஸர்வாவஸ்தையிலும் அத்யந்தாபரித்யாஜ்யன் என்றும், [illegible]ஸம்வாதத்திலும் [1]"உபஸங்க்ருஹ்ய தூஷ்ணீம் ப்ரதிவ்ரஜேத்" என்றும் சொல்லாநிற்க; தேவதாந்தரத்தைக் குறித்துத் தண்டப்ரணாமம் பண்ணினாலும், ஶக்யமாயிருக்க பகவத்விஷயத்தில் தண்டப்ரணாமாதிகளையும் கூடத் தவிரிலும், ஆசார்யன் அத்யந்தாபரித்யாஜ்யன் என்கிற இவ்வர்த்தம் அதிவாதமாமித்தனையன்றோ? இங்ஙனல்லாதபோது இச்சிஷ்யன் ஶாஸ்த்ரவஶ்யதையோடு ‡துவக்கற்றதாலே, இவன் ஸ்வத்தாலே பரதந்த்ரனாய் அஶரண்ய ஶரண்யனான ஸர்வேஶ்வரனோடு §துவக்குண்டாயிருப்பது எங்ஙனே யென்னில்; இப்படி ஆசார்யனுடைய அத்யந்தாபரித்யாகத்திற்கு ஹேதுவான தேவதாந்தர ஸம்பந்தம் உள்ளபோது, தான் அவனோடு தத்ஸம்பந்தஶோஷனன்றிக்கே பரமைகாந்தியான நிலைகுலையாதே போருமாகில், அவன் புரியுமளவும் அவனுக்கு உள்ளீடாய்நின்று உபதேசித்த ஸர்வேஶ்வரனையே ப்ரணாமாதிகளுக்கு விஷயமாக்கி அவனை முதலாகக் கொண்டு ஶாஸ்த்ரவஶ்யநிஷ்டனாய்ப் போருகையாலே இவனுக்கு ஶாஸ்த்ரவஶ்யத்வ பகவதாஜ்ஞையும் குலையாது. ஹிதைஷியான ஆசார்யன் ஶிஷ்யனை ஸர்வாவஸ்தை

1

‡ துவக்கற்றத்தாலே இவன் என் முகத்தாலே—க.

§ துவக்குண்டாயிருப்பது என் என்னில் — க.

யிலும் யயாஶாஸ்த்ரம் திருத்த விரகு பார்க்குமாப் போலே, ஶாஸ்த்ரவஶ்ஞன ஶிஷ்யனும் ஆசார்யனே ஸவஹா வஸெஷயிலும் ஸகாஷவொயநங்களாலும் ஹமவஜ ஷவத்ராதிகளாலும் திருத்துகையும் ஶாஸ்த்ரீயமான ஆசார்யகைங்கர்யம். இப்படி நல்வழியிலே மீட்கத் $தொடங்கினல் ஹமவத்ஷரவெயடியாக ஏதேனும் ஒரு விரகாலே இருவரும் ஈடேறுவர்கள். 38.

சேதநனேயாகிலும், [1]"ஷயம் ஷதிணஹஷதஸ வரதஞஸ ஜெஹிநஃ" என்னும்படியே அசேதநம் போலே ஈதஞவரதஞனகில் ஶாஸ்த்ரவஶ்யதை கூடுமோ? அது கூடாதொழிந்தால் கஉவஶ்யதெயும் ஸஂஸாரமும் கூடுமோ? இப்படி ஈநிஷுமன்றிக்கே யொழிந்தால் ஈநிஷு நிவ்ருத்திஷாயநம் கூடுமோ என்னில்; இவனுடைய வாரதஞ்யம் ஶாஸ்த்ரவஶ்யதைக்கு அநுகூலம்; எங்ஙனே என்னில்; ஈஶ்வரனைப் போலே *ஈதஞஷதஞனகிலும் ஶாஸ்த்ரவஶ்யனுகான்; ஷகுதிகாயாதிகளைப் போலே அசேதனமாகிலும் ஶாஸ்த்ரவஶ்யனுகான்; சேதனன் ஆனலும், ஶாஸ்த்ராயத்தைக்கேட்கைக்கு யொமஶமல்லாத தியமாதிஜநங்களிலும் ஶாஸ்த்ரவஶ்யனுகான். இப்படி வணஹாஶ்ரமாதவ்வாயிகளுமன்றிக்கே தாங்களே ஹமவதிஷதத்தை ஸாக்ஷாத் கரிக்கும்படியுமான முக்தருக்கும் நித்யருக்கும் ஶாஸ்த்ரவெஷெயில்லை. இப்படியானபின்பு ஏதேனுமொரு ஜாதயாதவ்வாயிகளோடே கூடி உவஶெஶ நிரவெக்ஷமாக அறியவிரகன்றிக்கே, உவஶெஶித்தால் அறிய யொமஶனுமாயிருக்குமவன் ஶாஸ்த்ரவஶ்யன். இவன் ஶாஸ்த்ராயமும்

---

[1] $தொடங்கினபகவத்—ஸ. *ஈதஞஷாதஞனகிலும்-க.

அநுஷ்டிக்கும்போது †விஹிதஶக்தியையும் ப்ரவ்ருத்திஶக்தியையும் ஈஶ்வரன் கொடுத்துவைக்கையாலே ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநோபயோகஸ்வாதந்த்ர்யமுண்டு. அசித்துக்களுக்கும் பரிணாமாஶ்ரயத்வம் உண்டேயாகிலும், ஈஶ்வரன் இவற்றுக்கு ஶக்தியைக் கொடுத்து பரிணமிப்பியாமையாலே ஶாஸ்த்ரவஶ்யத்வாதிகளில்லையாயிற்று. ஜீவனுக்கு இஶ்ஶக்தியினுடைய ‡ஸத்³பாவத்திலும், அஶ்ஶக்தியுண்டானாலும் அபேக்ஷிதம் அறியும் போதும், அறிந்தால் ப்ரவ்ருத்திக்கும்போதும், அதின் ஸமாதாநம் பண்ணும்போதும், தத்³விதங்களான ஸம்ஸ்காராதி ஸஹாயங்கள் வேண்டுகையாலே §பரதந்த்ரனானான்; அவ்வளவை யிட்டு [1]"ஸூத்ரப்ரோதா தாருமயீவ யோஷா" என்கிறது. அநந்தரங்களான வேதாந்தவாக்யங்களும் ஜீவனுக்கு ஜ்ஞாத்ருத்வ-கர்த்ருத்வ-போக்த்ருத்வங்களைப் பிரிய கண்டோக்தி $பண்ணித்தன. இப்படியானால் ஈஶ்வரனிற் காட்டிலும், அசித்திற் காட்டிலும், திர்யகாதிகளைக் காட்டிலும், முக்தர் நித்யர்களைக் காட்டிலும் வ்யாவ்ருத்தங்களான பாரதந்த்ர்ய-வேதநத்வ-ஶாஸ்த்ரஶ்ரவணயோக்யத்வ-¶ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க-கிஞ்சிஜ்ஜ்ஞத்வாதிகளாலே ஶாஸ்த்ரவஶ்யனாய், பராதீநஸ்வாதந்த்ர்யமடியாக பரதந்த்ரனை தான் சுமந்த ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே கர்த்தாவாய், கர்மவஶ்யனை பகவானுடைய ஸங்கல்பவிஶேஷமடியாக உண்டான ஜ்ஞாநசிகீர்ஷாப்ரவ்ருத்திகளு

---

[1] பார. உத். (விதுரப்ரஜாகர) 7. 1. †ஜ்ஞாநஶக்தியையும்—வ.
‡ஸத்³பாவம் உண்டானாலும்—வ. ஸத்பாவத்திலும் ஶக்தியுண்டானாலும்—க. §பாரதந்த்ரன்.—க. $பண்ணித்தனே—க.
¶ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்கநிஸம்ஸர்க கிஞ்சிஜ்ஜ்ஞத்வ—வ.

ஜ்ஞாநாநந்தங்களாலே ஹீநனாய் இப்படி 'ஶாஸ்த்ரவஶ்யன்' என்றும், 'கர்மவஶ்யன்' என்றும், 'ஸம்ஸாரி' என்றும், ஜீவன் நிற்கிற நிலைக்குத் தக்குறையில்லை. இன்னிலையை [1]"பொய்ந்நின்ற ஞானமும் பொல்லா வொழுக்கும் அழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மை" என்று ஆழ்வார் அருளிச் செய்தார். இப்படித் தெளிந்தால் அநிஷ்டநிவ்ருத்தியை *ப்ரார்த்திக்கை உபபந்நம். 39.

இப்படிப் பரதந்த்ரனான ஜீவனுக்கு ஸர்வஶரீரியான பரமாத்மாவைப் பற்ற ஆதேயத்வ - விதேயத்வ - ஶேஷத்வங்கள் மூன்றும் அநுஸந்தேயங்களாய் நிற்க; இவற்றில் ஶேஷத்வத்தை ப்ரதாநமாக்கிக் கொண்டு, 'தாஸோஹம்' என்கிற ப்ரதிபத்தியிலே முமுக்ஷுக்கள் ஊன்றிப் போருகைக்கு அடியென்னென்னில், ஸ்வரூபஸத்தைக்குறுப்பான ஆதேயத்வத்தாலே பரமபுருஷார்த்தத்திற்கு †ஆஶ்ரயமாத்ரஸித்தியுண்டாம். ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திவிஶேஷவிஷயமான விதேயத்வத்தாலே உபாயவிஶேஷபரிக்ரஹத்திற்கு யோக்யதையுண்டாம். இவ்வாஶ்ரயமும் இவ்வநுஷ்டாநயோக்யதையும் உண்டாயிருந்தாலும், ப்ராப்யவிஶேஷருசி இல்லாதபோது இவை அநுபயுக்தங்களாம். கைங்கர்யரூபபுருஷார்த்தவிஶேஷம் ருசிக்கும் போது, ஶேஷத்வஜ்ஞாநம் வேண்டும்; இது ருசித்தாலும் ‡இதற்கு அநுஷ்டிக்கும் உபாயமும் 'தாஸோஹம்' இத்யாதிகளிற்படியே 'ஸர்வஶேஷியான ஸர்வேஶ்வரனுக்கு நான் ஶேஷம்'

[1] தி. வி. 1. *ப்ரார்த்திக்கைக்கும் உபபந்நம்—க.
†ஆஶ்ரயமாத்ர நித்யஸித்தியுண்டாம்—வ.
‡இது அநுஷ்டிக்க உபாயமும்—வ

என்கிற ரீதியோடே அநுஷ்டிக்கவேண்டும். ஆகை யால் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான ஸ்வரூபமும் அநுஷ் டிக்கும் உபாயமும், ப்ராப்யமும், எல்லாம் சேஷத்வா நுஸந்தாநத்தாலே ரக்ஷிக்கிறதாகையாலே இத்தைப் ப்ரதாநம் என்று நினைத்து, [1]"ந தேஹம் ந ப்ராணாந்" இத்யாதிகள் அருளிச் செய்தார்கள். $இப்படிப்பட்ட சேஷத்வமே திருமந்த்ரத்திலும் ப்ரதாநமாய், ப்ரதமா நுஸந்தேயமாயிற்று. இதற்குப் ஶ்ருதியோகியாயும் ஸூத்ரமாயும் பராவரதத்வங்கள் தோற்றுகிறது. 40.

இப்படி சேஷத்வம் ப்ரதாநமாகையாலே திருமந் த்ரத்தில் முற்பட சேஷத்வமும் பின்பு பாரதந்த்ர்யமும் அடைவே தோற்றுநிற்க, [2]"ஸ்வாதீநத்ரிவிதசேதநாசேதந ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திபேதம்" இத்யாதிகளில் பாரதந்த்ர்யத் தை முற்படச் சொல்லவேண்டுவானென்னென்னில்; இச்சேஷத்வம்தான் ஸித்திக்கு, [3]"உபாதத்தே ஸத்தா ஸ்திதிநியமநாத்யைஶ்சிதசிதௌ" இத்யாதிகளிற்படியே ஸ்வதந்த்ரனான ஈஶ்வரன் தனக்காக உபாதாநம் பண்ணு கைக்கடியாக வருகையாலே, சேஷத்வஸித்திப்ரயோஜக மான பாரதந்த்ர்யத்தை முற்படச் சொல்லுகிறது; ஆகையால் இப்பாரதந்த்ர்யமும் சேஷத்வஸித்திக்கு உறுப்பாக வருகையாலே, நியாம்யத்வத்தை முற்படச் சொன்னவிடங்களிலும் சேஷத்வமே ப்ரதாநமாக விவக்ஷிதம். [4]"தாஸ இதி ப்ரபந்ந இதி ச" என்றும் [5]"ஶரணாகதோऽஸ்மி தவாஸ்மி தாஸ இதி வக்தாரம் ஸம் தாரய" இத்யாதிகளிலும் சேஷத்வப்ராதாந்யமேயிறே

---

[1] ஸ்தோ. ர. 57 [2] சர. கத். [3] ஸ்ரீர. ஸ்த. 2. 87. [4] சதுச்லோகீ. 2.
[5] சர. கத். $இப்படி சேஷத்வமே—க.

தோற்றுகிறது. நிருபாதிகஸம்பந்தத்தை ஸர்வ விஷயத்திலும் அநுஸந்திக்க, தனக்கு ஸர்வத்திலும் மமகார நிவ்ருத்தியும் ஸித்திக்கும். 41.

உபாயியாலே சரீராதிகளும் ஸ்வபாவத்தாலே ஜ்ஞாநாதிகளும் தனக்கு சேஷமாய் நிற்க, இவற்றில் மமகாரத்தை விட்டால் ஸ்வதந்த்ரனாகானோ வென்னில்; முமுக்ஷுவுக்கு பகவத்கைங்கர்யத்திற்கும் அதற்கு அநுகூலமான தேஹயாத்ரைக்கும் உபயுக்தங்களல்லாத விஷயங்களில் மமகாரத்தை நிஶ்ஶேஷமாக விடக் குறையில்லை. உபயுக்தமாக ஈஶ்வரன் *அடைத்து வைக்கிறவவற்றில், 'இவற்றை நிரபேக்ஷஸ்வதந்த்ரனான சேஷி தனக்குறுப்பாக நமக்கு அடைத்துவைக்கிறான் என்று தெளிந்து நிருபாதிகமமகாரத்தைத் தவிர்ந்தால் ஸ்வதந்த்ரனாகான். 42·

ஈஶ்வரன் நிரபேக்ஷஸ்வதந்த்ரனனையும், ஆஶ்ரித பரதந்த்ரனனையும் விருத்தமன்றோ என்னில்; ஸ்வதந்த்ரனான ராஜா அநுகூலரான மந்த்ரிகளுக்காதல், வல்லபையான மஹிஷிக்காதல், பாலரான புத்ராதிகளுக்காதல், தன் ஆஜ்ஞையாலே சொல்லித்துச் செய்யும் கட்டளையிலே, ஈஶ்வரனும் ஸ்வபுத்தியாய் நிரபேக்ஷனாய் †வைத்து ஆஶ்ரிதர் அழைத்தவிடங்களில் வந்தும், அபேக்ஷித்தவற்றைச் ‡செய்தும், இடைச்சிகளுள்ளிட்டார் கட்டவும் அடிக்கவும் இசைந்தும், இப்படி நடக்

*நடத்துவிக்கிறவவற்றில்—க. †வைத்து, அழைத்தவிடங்களில்—க.
‡செய்யவும்—க.

கிற கட்டளையெல்லாம் [1]"க்ஷ்விஷேவ ப⁴க்தாய நம்"§இத்யாதிகளும், [1]"ஶ்ரியா ஜக³த்³பதேர்விஷ்ணு: ஸந்தத: ஸம்ப⁴வத்யதே" என்கிற கட்டளையிலே தன் ஸ்வாதந்த்ர்யகார்யமான படியாலே இவ்வளவு பாரதந்த்ர்யம் விருத்³த⁴மன்று. 43.

[2]"ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த²மஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:।"
[3]"ஶ்ரத்³த³தா⁴நா மத்பரமா ப⁴க்தாஸ்தேऽதீவ மே ப்ரியா: ॥
[4]"பராந்நேஷு ஜாத்யந்தா⁴: பரதா³ரேஷு பாம்ஸகா:।
பரீவாதே³ஷு யே மூகா: தேऽதீவ த³யிதா மம ॥"

என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அநவதி⁴கப்ரீதியுக்தனாய், நிரங்குஶஸ்வதந்த்ரனான ஈஶ்வரனுடைய நினைவடியாக ததீயஶேஷத்வமும் ப்ராமாணிகமாகில், ததீயர்க்கு அந்யோந்யஶேஷஶேஷிபா⁴வம் வருகையாலே இதரேதராஶ்ரயதோ³ஷம் வாராதோ என்னில்; அவஸ்தா²பே⁴த³த்தாலே இருவரும் அதிஶயாதா⁴யகராகையாலே இருவரும் அதிஶயஹேதுவான வேஷத்தாலே ஶேஷபூ⁴தராய் அதிஶயாஶ்ரயவேஷத்தாலே இருவரும் ஶேஷிகளாக விரோத⁴மில்லை. இவ்வர்த்தத்தை [5]"போ³த⁴யந்த: பரஸ்பரம்", [6]"அந்யோந்யம் பூஜயந்தோ விப்ரா: அந்யோந்யாதிஶயம் ஸ்ம்ருதா:। அந்யோந்யமுபகுர்வாணாஸ்தாரயந்தி தரந்தி ச ॥" இத்யாதிகளில் கண்டு கொள்வது. 44.

ஆனாலும் ஶிஷ்யாதிகளும் ததீயராகையாலே ஆசார்யாதிகளுக்கு அவர்களைப் பற்ற ஶேஷத்வம் வருகை விருத்³த⁴மன்றோ வென்னில்; இதிலும் விரோத

[1] வி. பு. 5. 22. 17, 19. [2] கீதை. 7. 17. [3] கீதை. 12. 20.
[4] வி. தர். 76. 22. [5] கீதை. 10. 9. [6]
§ இத்யாதிவிஷயங்களில்—ஸ்ரீகோ—க.

மில்லை. எங்ஙனேயென்னில், திருத்துழாய்க்கு நீர் இறைக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைப்போலே ஆசார்யர்களும் பகவத்கடாக்ஷவிசேஷத்தாலே சிஷ்யனாய் வருகிற ஆத்மாவுக்கு ஒரு கிஞ்சித்காரம் செய்கிறார்களாயிறே இருப்பது. இப்படியானால் இருவருக்கும் சேஷத்வவ்ருத்திவத்து பொதுவாய் நிற்க, கிஞ்சித்காரப்ரகாரம் சாஸ்த்ரவசனத்தாலே வேறுபட்டிருக்கும். ஆசார்யன் செய்யும் கிஞ்சித்காரம் யதாஹ்ருதயம் யதாத்ருஷ்டம் ஹிதோபதேசாதிகள்; சிஷ்யன் செய்யும் *கிஞ்சித்காரம் சொன்ன அர்த்தத்தை சிந்தாமல்கொண்டு, க்ருதஜ்ஞனாய் நல்வழி நடந்து, ஶக்திவஞ்சனம் பண்ணாதே உசிதமான சுச்ரூஷாதிகளைப் பண்ணுகை. இப்படிப் ப்ரவ்ருத்திவிசேஷஸாம்யமும் ப்ரவ்ருத்திவிசேஷநியமமும் பகவதாஜ்ஞாஸித்தமாகையாலே, இத்தாரதம்யமும் விடாதொழிந்தாலும் பரஸ்பரசேஷத்வத்திற்கு விரோதமில்லை. 45.

ஆத்மாவை நித்யநிர்துஷ்டவன் என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லாநிற்க, இவனுக்கு தேஹத்தில் நிஷேதிக்கிற ஸுகதுஃகாதிகள் வாஸ்தவங்களாகக் கூடுமோ? ஆனபின்பு ஸாங்க்யாதிகள் சொல்லும் கட்டளையிலே ஸம்ஸாரம் ஆரோபிதமாய், தேஹஸம்பந்தம் அவனுக்கு ஸுகதுஃகாதிகள் இல்லை என்கிறதாமித்தனையன்றோ என்னில், ஜீவனை நித்யநிர்துஷ்டவன் என்கிற வாக்யங்கள் 'அசித்துக்களில் உண்டான விகாராதிகள் இல்லை' என்கிறனவாகையாலே விரோதமில்லை. ஸம்ஸாரம்

*கிஞ்சித்காரம் சிந்தாமல் கொண்டு—க.

ஶோசிதம் என்னும்போதும், சேதநனை †இவ்வாத்மாதான் ஶோசிக்க வேண்டுகையாலே ஸம்ஸார ஸம்பந்தம் இவனுக்கு இல்லை என்கை ஒருபடியாலும் கடைப்படாது. இப்படியல்லாதபோது மோக்ஷோபாயத்தை விதிக்கிற ஶாஸ்த்ரங்களெல்லாம் நிரர்த்தகங்களாம். 46.

இப்படியானாலும், [1]"புருஷஃ ஸுகதுஃகாநாம் போக்த்ருத்வே ஹேதுருச்யதே" என்கையும் [2]"ஸம்ஸக்தாத்மகே தேஹே ஸம்ஸக்தாத்மகம் ஸுகம் | ஶரீரே யதி தஃகா ஸௌக்யம் ஸோமோத்ர கிம் க்ருதஃ||" என்கையும் விருத்தமன்றோ என்னில், இந்நிஷேத வாக்யத்தில் புருஷனுக்கு போகமில்லை என்று விவக்ஷிதமன்று; உடம்பினுடைய வ்யாதிஸ்ராவாதிகளில் *ஹர்ஷஶோகங்களைப் பண்ணுகை விவேகிக்கு உசிதமன்று என்று இவ்வளவிலே தாத்பர்யம். இப்படியாகையால் கர்மாநுரூபமாக ஸுகதுஃகபோக்த்ருத்வம் ஜீவனுக்கு விருத்தமன்று. 47.

சிதசிதீஶ்வரரூபமான தத்வங்கள் மூன்றுக்கும் ஸ்வரூபநித்யத்தையும், ஓரோர் ‡ஆகாரங்களாலே அவஸ்தாந்தராபத்தியும் உண்டாயிருக்க, அசித்தை விசேஷித்து நஶ்வரம் என்கையும் ஜீவேஶ்வர தத்வங்களை விசேஷித்து நித்யங்கள் என்கையும் கூடுமோ என்னில், §அசித்துக்கு ஜ்ஞாநஸங்கோசவிகாஸரூபமான ஸ்வரூபாந்யதாபாவ

[1] கீதை. 13. 20 [2]

†இவ்வாத்மாதானே ஶோசிக்கவேண்டுகை[யாலே—வ.

*ஹர்ஷசோகங்கள் பண்ணுகைக்கு உசிதமன்று—க.

‡ஆகாரவிசேஷங்களாலே—க.

§அசித்துக்களுக்கு—க.

மூண்டு; அதில்லையாகிலும் ஜீவனுக்கு ஜலவஹ்ந்யாதி ஸம்ஸர்க்கங்களுக்கீடான ஜ்ஞாநவிகாஸஸங்கோசாவஸ்தாந்யதாபாவமுண்டு; இவை இரண்டுமன்றிக்கே, ஈஶ்வரனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யாநுபந்தியான $ஸங்கல்பவிக்ரஹவிகாராத்யவஸ்தாபேதமாகையாலே இவ்வாசிகளை விவக்ஷித்து ஒன்றிற்காட்டில் ஒன்றிலே வாசிபட நித்யாநித்யாதிஶப்தங்களைப் ப்ரயோகிக்கலாம். இப்படியாகையாலே ஶாஸ்த்ரத்தில் 'நித்யன்பக்கலிலே பிறந்த தத்வங்கள்' என்றும், 'நித்யங்களுடைய ஸமூஹங்கள்' என்றும் மஹர்ஷிகள் பண்ணின நிர்வசநங்களுக்குக் குறையில்லை. 48.

ஸர்வதத்வங்களுக்கும் ஆதாரபூதனான ஈஶ்வரனை ¶இவற்றில் வஸிக்கிறான் என்றும், இவை அவனுக்கு வாஸஸ்தாநம் என்றும் சொல்லுகை உபபந்நமோ என்னில், சரீரத்திற்கு ஆஶ்ரயமான ஜீவாத்மாவை சரீரத்திலே நிற்கிறான் என்கிறாற்போலே, இங்கும் ஸர்வாதாரனான ஈஶ்வரனுக்கு இவையெல்லாவற்றையும் இருப்பிடமாகச் சொல்லக் குறையில்லை. இத்தால் இவனை ஒழிய *அவற்றினுடைய ஸத்தை கூடாதாற்போலே, அவற்றை ஒழிய இவனுடைய ஸத்தை கூடாது என்கிறதன்று. 49.

ஸர்வத்திலும் சிறியனான ஜீவாத்மாவுக்கு உள்ளென்றொரு ப்ரதேஶமில்லை; விபுக்களான காலாதிகளுக்கு புறம்பு என்றொரு ப்ரதேஶமில்லை. இப்படியிருக்க 'ஈஶ்வரன் எல்லாவஸ்துக்களையும் உள்ளும் புறமும்

$ஸங்கல்பத்தாலே விக்ரஹவிகாராத்யவஸ்தாபேதமாகையாலே—க. ¶இவ்விடத்தில்—க. *இவற்றினுடைய—க.

வ்யாபித்து நிற்கிறான்' என்கை கூடுமோ என்னில், இப்படிச் சொல்லுகிற வாக்யங்களுக்கு ஸர்வபதார்த்தங்களிலும் † ஈஶ்வரன் இல்லாத ப்ரதேஶம் இல்லை என்கையிலே தாத்பர்யமாகையாலே இங்கு ஒரு விரோதமுமில்லை. 50.

இப்படி ஹேய வஸ்துக்கள் எல்லாவற்றோடும் சேர்ந்து நிற்கிற ஈஶ்வரனுக்கு அகிலஹேயப்ரத்யநீகத்வம் கூடும்படி எங்ஙனே என்னில், அபுருஷார்த்தங்களும் விகாரவிஶேஷங்களும் தன் ஸ்வரூபத்தில் கிடவாதே சரீரமான சேதநாசேதந பதார்த்தங்களிலே கிடக்கிறவளவேயாகையாலும், ஜீவர்களுடைய ஸம்ஸாரத்தை $ நிவர்த்திப்பிக்கவல்லனாகையாலும் இவனே ஹேயப்ரத்யநீகன் என்கிறது. 51.

தன் லீலையாலே ஜகத்வ்யாபாரத்தையும் ‡ மோக்ஷப்ரதானத்தையும் பண்ணுகிறான் என்றால், இந்த லீலாரஸம் § முன்பு இல்லாமையாலே அவாப்தஸமஸ்தகாமத்வம் கூடுமோ என்னில், அவாப்தஸமஸ்தகாமன் என்கிற வாக்யங்களுக்கு ஸத்யஸங்கல்பனான இவன் காமித்தபோது அவையெல்லாம் தலைக்கட்டும் என்று தாத்பர்யமாகையாலே, தன் காமனையாலே ஜகத்வ்யாபாராதி லீலையைப் பண்ணக் குறையில்லை. 52.

இப்படித் தன் லீலாரஸத்திற்காக வ்யாபரிக்கிறானாகில், க்ருபையாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளையும் மோக்ஷப்ரதான

---

† ஸ்வரூபஸம்பந்தம் உண்டு என்கையிலே-அ.
‡ ததநுகுண ஸுகப்ரதானத்தையும்-அ. § முன்னிட்டில்லாமையாலே—க. $ நிர்வர்த்திப்பிக்க—க.

த்தையும் பண்ணுகிறான் என்கை கூடுமோ என்னில், $இந்த லீலைக்கு வாதுக்கத்தைக் கழிக்கையிலே நோக்கானபடியாலே பசித்த கூனர்குறளர்க்கு உதாரனான ராஜா பால்சோற்றையிட்டு விளையாடும் கட்டளையிலே, இவ்விளையாட்டு க்ருபையோடே சேர்ந்திருக்கும். மற்றும் இவன் செய்யும் லீலைகளெல்லாம் அநுக்ரஹநிலயங்களாய்க்கொண்டு, ஸம்ஸ்ரீதர்க்கு உபஜீவ்யங்களாகையாலே ஈஶ்வரனுடைய ஸர்வலீலைகளும் க்ருபாஸஹங்கள். 53.

ஆனாலும் ஸர்வஹிதம் என்னவொண்ணாதபடி ¶ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைச் சிலருக்கு நரகாதிதுஃகங்களைக் கொடுக்கையாலே, ஈஶ்வரனுக்கு ஸர்வாத்மாக்கள்பக்கலிலும் க்ருபையுண்டு என்று சொல்லவொண்ணாதபடி *இருந்ததீ என்னில், குணதோஷவ்யவஸ்தை †லோகத்திலே வ்யுத்பத்தி பண்ணவேண்டுகையாலே கள்ளரை தண்டித்தால் ராஜாவினுடைய காருண்யத்திற்கு விரோதமில்லாதாற் போலே, ஈஶ்வரனுக்கு ஆஜ்ஞாதிலங்கநம் பண்ணின விஷயத்தில் தண்டிக்கை காருண்யவிரோதமன்று. உத்க்ருஷ்டவிநாஶம் ஸாபேக்ஷவதித்தாணாயத்தமாகையாலே க்ருபாஸஹம் என்னுமிடம் ஸூசயதும். ஸாபராதரான ஆத்மாக்கள் தாங்களே ‡புரியும் அபேக்ஷையில்; [1]"தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்",

[1]கீதை. 10. 10, 11. $இந்த லீலை பாதுக்கத்தைக் கழிக்கவே ப்ராதாநமாகத் தோன்றுமிடத்தில் பசித்த கூனற்குறளற்கு.......... விளையாடும் கட்டளையிலே க்ருபையோடே—க. ¶ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகள்—க. *இருந்தது—க. †வ்யவஸ்தைதானே—க. ‡பிரியும்—க. [1]"ஹஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம்" என்று அதிகம்—க.

1.தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தம்' இத்யாதிகளிற்படியே ஈஸ்வரன் பண்ணும் ஹிதபரவ்ருத்திகளில் க்ருபாரஸமும் கண்டுகொள்வது. 54.

இப்படி ஆஸ்ரிதார்த்தமான ஸர்வவ்யாபாரங்களும் தனக்கு லீலையாய், சேதநாசேதநங்களும் தனக்கு விபூதியாய்க் கொண்டு போகங்களாம்படி நிற்கிற ஈஸ்வரனுக்கு ஒன்று லீலாவிபூதி, ஒன்று போகவிபூதி என்கிற வ்யவஸ்தைக்குக் காரணம் உண்டோ என்னில், ஒருவனுக்கு இல்லாத வேஷத்தைக் கட்டி அவனை எல்லாரும் வேறொன்றாகப் *பாவிக்கும்படி பண்ணுகை லீலையாக நாட்டிலும் பரதாதிஶாஸ்த்ரங்களிலும் ப்ரஸித்தமாகையாலே, இங்கும் †தேவாதிவேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, அதற்கீடான வ்யாபாராதிகளாலே ஈஸ்வரனுக்கு பரிஹாஸரஸத்திற் குறுப்பாய் நிற்குமவற்றை 'லீலாவிபூதி' என்றும், ஸ்வாபாவிகாகாரத்தாலே ரஸத்தைப் பிறப்பிக்குமவற்றை 'போகவிபூதி' என்றும் விபஜிக்கைக்குக் குறையில்லை. ஆகையாலே ஸர்வசேதநருக்கும், முக்தாவஸ்தையில் இந்த ‡லீலோபகரணத்வம் கழிந்து நிற்கையாலே, போகவிபூதித்வமே உள்ளது. ஈஸ்வரன் தான் அவதரிக்கும்போது லீலோபகரணமான தேவமநுஷ்யாதிவிபூதிகளோடு தன்னை தஜ்ஜாதீயமாக நடத்திக்

---

*ப்ரமிக்கும்படி—வ. †தேவாதிவேஷவிஶேஷபரிக்ரஹத்திலும் அதற்கீடான வ்யாபாராதிகளிலும் (ரூப்) ஈச்வரனுக்கு........உறுப்பாய் நிற்கும். அவற்றை லீலாவிபூதி என்று விபஜிக்கைக்குக் குறையில்லை—க. ‡லீலோபகரணத்வம் கழிகிறது. தான் அவதரிக்கும் போது—க. 1கீதை. 10. 11.

காட்டுகையாலே ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களொழிந்த அவதாரங்களை விபவம் என்கிறது. 55.

இப்படி ஸர்வேஶ்வரனுக்கு லீலோபகரணங்களாய், ஸம்ஸாரிகளுக்கு பாதகஸ்வபாவங்களாய் நின்ற §பதார்த்தங்கள் தானே முக்ததஶையில் போக்யங்களாயிருக்கும் என்கிற அர்த்தம் கூடுமோ என்னில், இப்பதார்த்தங்களுடைய பாதகத்வம் பாபமடியாகவும் பாகவிஶேஷாதிகளிலே ப்ரதிநியதமான ஆநுகூல்யம் புண்யவிஶேஷமடியாகவும் வருகிறதாகையால், இவற்றுக்கு உபாதியான புண்யபாபம் கழிந்தவனைப் பற்ற ஔபாதிகமான பாதகத்வமும் ஆநுகூல்யமும் கழிகையாலும், ஶேஷிக்கு லீலோபகரணமாய், ஶரீரதயா ப்ரகாரமாய் நிற்கிறபடி $ஸாக்ஷாத்க்ருதமாகையாலும், முக்தனைப் பற்ற இவற்றுக்கு ஸ்வதஃப்ராப்தமான அதிஶயிதாநுகூல்யமும் உபபன்னம். ஸர்வஶக்தியான *ஈஶ்வரன் தன்னுடைய வைசித்ர்யமடியாக ஸஹஜஸங்கல்பப்ரக்ரியையாலே ஒரு வஸ்துதன்னையே ப்ரதிபுருஷபேதத்தாலே பாதகமாகவும் அநுகூலமாகவும் †வகுத்துவைக்கிறான். இவ்வகுப்படியாக த்யாஜ்யோபாதேய விபாகம் உண்டாகிறது. 56.

நாராயணஶப்தத்தில் தாத்பர்யத்தைக் கணிசிக்கிற [1]"நானுன்னை யன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே நீ என்னை யன்றி யிலை" என்கிற வாக்யங்கள் ‡இரண்டி

[1] 4அ. 7. §பதார்த்தங்கள் முக்த தசையில்—க.
$ஸாக்ஷாத்க்ருதமாகையாலே—க. *ஈச்வரனுடைய—க. [வ.
‡இரண்டாலும்—க. †'அதிசயிதாநுகூலமாகவும்' என்று அதிகம்—

லும் நிஷெயங்களுக்கு வளகாரஞவமாக சுயஹம் கொள்ளுகை உசிதம். அதில் [1]"நின்னருள் என்பாலதே" என்றும், §"நாரணனே" என்றும் ஜீவபரஹெசத்திலே சுஹிவஸஙியுடைத்தான வாக்யத்தில் இருவருடையவும் ஸ்வாஞவெகூ௵த்திலே தாத்பர்யம் என்கை ஸ்வவசந விரூஜமாய், $வஹுஷுரமாணவிரூஜமுமாம். அப்படியே, 'நான் உனக்கு ஶேஷஹுதனுயிருப்பன்; நீ எனக்கு ¶ஶேஷஹுதனுய் இருப்புதி' என்கையும் ஷுரமாணமதி அன்று. "வரஉ ஸகுஉெதசஃ ஸஂஸ்ரிதாய௵ஂ வகய௵" என்கிற ஶஂஸ்வரமூணவிஶேஷத்தைச் சொல்லுகை ஸ்வாஞவபிக்ஷாயஹமான வாக்யத்தில் உசஷுயொஜநமாம். 'நான் ஶேஷமாவது ஶேஷியான நீ உண்டானுல்; நீ ஶேஷியாவது ஶேஷஹுதனுன நான் உண்டானுல்' என்று விவக்ஷிதமானுல், இங்கு 'நான்' 'நீ' என்கிற சப்தங்களில் ஶேஷஶேஷி சுவஸஂவஙஸத்தைக் காட்டுகைக்கு ஶக்தி இல்லாமையாலும்; இப்படி ஞக்ஷணெ கொள்ளுகைக்கு ஒரு ஷுஹுத ஷுயொஜநம் இல்லாமையாலும் ஸஂவஙஸத்தை இடுக்கி இந்நிஷெயங்கள் கிடக்கின்றன என்கை உசிதமன்று. ஜீவபரர்கள் அந்யோந்யம் ஸ்வாஞவஸத்தாஹெதூக்கள் என்கையும் ஷுரமாணவிரூஜமாகையால், இவ்வநூஸஙாநம் கூடாதபடி ||இருந்ததீ என்னில், சூஞயஹுதனுன நீ இல்லாதபோது உனக்கு ஷுயக்ஷிஜ௵நஹுவிஶேஷணமான எனக்கு ஸத்தை இல்லையாம். ரக்ஷகனுன உனக்கு ரக்ஷணீயவிஹுதியாய்க்

§'நாராயணன்' என்றும்—க. $பஹுப்ரமாணவிருத்தமாய்—க. ¶சேஷிபூதனுய் இருப்பதென்கையும்-க ||இருந்தது—க.
[1]4. அ 7.

கொண்டு நிரூபகவஸ்துவான நான் இல்லாதபோது, ¹"ஜந்மாத்யஸ்ய யத:" இத்யாதிகளிற்படியே விபூதியிட்டு நிரூபிக்கவேண்டும்படி நிற்கிற உன் ஸத்தை இல்லையாம்' என்று தாத்பர்யமானால், தான் ஆஶ்ரயாதீநஸத்தாகனானபடியையும், தனக்கு ஆஶ்ரயமான ஈஶ்வரவஸ்து ப்ரமாணாதீநஸத்தாகமானபடியையும் சொல்லிக்கொண்டு, ஸ்வநிஷ்டவஸ்துவாக ப்ரமாணஸித்தன் நாராயணஶப்தவாச்யன் ஒருவனுமே என்கையிலே வாக்யதாத்பர்யமாகையால், இவ்வநுஸந்தாநம் உசிதமுமாய் ஸாரதமமுமாயிருக்கும். ²"நின்னருள் என்பாலதே" என்கையாலே ³"மதிராலம்பநம் தவ" என்கிற மதிஶப்தத்திலே விவக்ஷிதமான உபாயவிஶேஷமும் உபேயவிஶேஷமும் ஸூசிதம். ²"நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய்" என்கையாலே தத்வார்த்தஸாபேக்ஷமானபோது, அயநஶப்தத்தாலே காட்டப்பட்ட ஆஶ்ரயாஶ்ரயிபாவம் விவக்ஷிதம். ²"நீ என்னையன்றியிலை" என்கிற இத்தாலே பஹுவ்ரீஹிஸமாஸத்தில் அந்யபதார்த்தமாய்க் கொண்டு ஆஶ்ரிதஸக்தனை ஈஶ்வரனை விபூதியிட்டு நிரூபிக்கிறபடி சொல்லிற்றாயிற்று. 57.

விபூதியிட்டு ஈஶ்வரனை நிரூபித்தாலும், விபூதியில்லாதபோது ஈஶ்வரனுக்கு ஸத்தை இல்லை என்கை உசிதமோ? ஜ்ஞாநாநந்தாதிகளாலே இவன் ஸ்வரூபத்தை நிரூபிக்கத் தட்டென்னென்னில், அஸங்குசிதமாய், அஸாதாரணமாயிருக்கிற *ஜ்ஞாநாநந்தமாத்ரத்தைச் சொல்லில், ஜீவவர்க்கத்தைக் காட்டில் பிரிந்த ஶுத்தா

¹சாரீ. ஸூ. 1. 1. 2. ²4. அ. 7. ³பாத்மோத்தர.

*ஞானாநந்தமாத்ரத்தையிட்டு நிரூபித்தால்—க.

ஜ்ஞாநம் ஸித்தியாது. ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனை இவன் இவ்விஶேஷதியோகவ்யவச்சேதநிரதிஶயாநந்தன், ஸர்வஸ்வாத்ஜ்ஞாநாநந்தஸ்வரூபன் என்றாற்போலே வேறுபாடு சொல்லப் பார்க்கில், ஸர்வஶப்தவாச்யமான விஶேஷதியை முன்னிட்டல்லது ஈஶ்வரனுடைய வேறுபாடு சொல்லவொண்ணாது. ஆனபின்பு வேதாந்தங்கள் சொல்லுகிற ஸகலஜகதேககாரணத்வ - ஸர்வாந்தர்யாமித்வாதிகளாலே ப்ரக்ருதிபுருஷாதிகளில் வேறுபட்டு ஸித்தித்த ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வரூபம் காரணத்வாதிப்ரயுக்ததோஷநிராஸார்த்தமாக ஜடாதிவ்யாவ்ருத்தம் என்று பின்பு தெளிகையே ப்ரதிபத்த்ரநுக்ரஹத்திற்கு உசிதம். இஜ்ஜகத்காரணத்வத்திற்குள்ளே ஸர்வரக்ஷகத்வாதிகளும் கிடக்கையால், *இது ப்ரயோஜகம் ப்ரதிபத்தி பண்ணுகை லாகவாபேக்ஷிதமாகையால், இங்கும் நாரஶப்தத்திலே முற்பட காரணத்வாதிகள் சொல்லப்படுகிறன. 58.

இப்படி ஈஶ்வரனுக்கு ஸர்வஜகத்ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிஸம்ஹார காரணத்வஸர்வாந்தர்யாமித்வாதிகள் உண்டானாலும், ஜீவர்களுக்கு லோகத்திலே அநேகாநேகரக்ஷ்யரக்ஷகபாவமும், பாத்யபாதகபாவமும், நியந்த்ருநியாம்யபாவாதிகளும் காணாநிற்க, [1]“கர்த்துமிஷ்டமநிஷ்டம் வா கஃ ப்ரபுர்விஷ்ணுநா விநா” என்றும், [2]“ஏகஃ ஶாஸ்தா ந த்விதீயோऽஸ்தி ஶாஸ்தா” என்றும், [3]“கஃ கேந ஹந்யதே ஜந்துஃ கஃ கேந ரக்ஷ்யதே” என்றும் சொல்லுகிற அர்த்தம் கூடுமோ என்னில், லோகத்தாருடைய ரக்ஷகத்வ - பாதகத்வ - நியந்த்ருத்வாதிகள் ஸர்வேஶ்வரன்

1 [2]பார ஆச்வ. 27. 1. [3]வி. பு. 1. 18. 31. *இதில்—வ.

இவர்களை ப்ரேரிக்க வருமவையாகையாலே அவனே ஸர்வஶக்தன் என்கையிலும் வேறொருத்தர்பக்கல் துவக்கறுக்கையிலும் †விரோதமில்லை. ஈஶ்வரனுடைய நிக்ரஹத்திற்கு அடி சேஷபூதர் பண்ணுகிற ‡அபசாரம்; ஸம்ஸாரத்திற்குள் சில்வானமான அனுக்ரஹத்திற்கு அடி அவ்வோ ஸுக்ருதங்கள்; ஸர்வ விரோதிகளையும் கழிக்கைக்கடி ப்ரஸாதங்களாய் §ஸஹஜக்ருபோத்தம்ஸகங்களான பக்திப்ரபத்திரூபவ்யாஜங்கள். ஸ்வரூபத்தில் ஸத்தாதிகளையும் மேல் நித்ய நிரதிஶயபோக்யங்களையும் நடத்துகைக்கு அடி நிருபாதிகஸௌஹார்த்தம். 59.

இப்படி பக்திப்ரபத்திகளால் பிறந்த ப்ரஸாதமடியாக அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும், ஸஹஜஸௌஹார்த்தமடியாக மேலுள்ள அதிஶயங்களும் உண்டாவதாகில், மூலத்தில் ¹"கேவலம் ஸ்வீயயைவ தயயா" என்று தொடங்கி, ¶க்ருபையாலே அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் ப்ரஸாதத்தாலே மேலுள்ள ஸித்திகளுமாகப் பிரிக்கைக்கு அடியென்னென்னில், உபாயத்தால் வந்த ப்ரஸாதத்திற்கும் ஸஹஜகாருண்யமும் அடி என்று தோற்றுகைக்காகவும், இப்ப்ரஸாதம் பிறவாதபோது ஸஹஜகாருண்யமும் முமுக்ஷுக்களுக்கு *கிஞ்சித்கரமாகாது என்று தோற்றுகைக்காகவும், இப்படிப் பிரித்தது அங்ஙனன்

---

¹சரண. கத். †விரோதமில்லை. (59) ஈச்வரனுடைய—க. ‡அபசாரம் ஸம்ஸாரத்திற்குள் சிலவாகிறன—க. §ஸஹஜக்ருபோத்தம்ஸகங்களான பக்தி ப்ரபத்திகளால் பிறந்த ப்ரஸாதமடியாக—க. $அதிசயங்களுமாகக் கடவதாகில்—க. ¶க்ருபையாலேமேலுள்ள ஸித்திகளுமாக—க. *கிஞ்சித்காரம்—க.

றிக்கே உபாயத்தால் பிறந்த சநிஷ்டநிராகரணத்தை யை க்ஷமை என்றும், இப்படி நிக்ரஹம் ஶமித்தால், ஸ்வாபாவஸித்தமான ஈஶ்வரனுடைய திருவுள்ளத்தை ப்ரஸாதம் என்றும் விவக்ஷித்ததாகவுமாம். 60.

'ஸர்வஜ்ஞன்' என்கையும், [1]"அவிஜ்ஞாதா" என்று ஆஶ்ரிததோஷங்களைக் காணான் என்கையும் விருத்தமன்றோ என்னில், ஆஶ்ரிதருடைய பூர்வாபராதங்களை யெல்லாம் நிஶ்ஶேஷமாக க்ஷமிக்கையாலும், மேல் †ப்ராமாதிகங்களான குற்றங்களுக்கும் ஸஹ்யம் ‡கொடாதொழிகையாலும்; ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகுணங்களுக்கு அதிகாரானுரூப ப்ராயஶ்சித்தவிஶேஷங்களாலே யாதல், ப்ரக்ருத்யனுரூப ஶிக்ஷா விஶேஷங்களாலே யாதல், §கண்ணழிவு செய்கையாலும்; ஆஶ்ரிதருடைய அபராயம் காணான் என்று உபசரித்ததத்தனை. இதுவே [2]"யதோ தோஷம் நக்ஷேஷ்ஷி வரத தைவாக வயஸி", [3]"செய்தாரேல் நன்று செய்தார்" $ஜத்யாதி களுக்கும் தாத்பர்யம். 61.

அயநஸ்ரவம் காரணவ்யுத்பத்தியாலும் கர்மவ்யுத்பத்தியாலும் உபாயவாசமாகவும் உபேயவாசமாகவும் நிர்வஹிக்க ஶக்யமானாலும், உபாயம் முற்பட்டு, ஸாத்யம் பிற்பட்டிருக்கவேண்டும்; இப்படியிருக்க, ஈஶ்வரன் தானே *உபாயமுமாய் ஸாத்யமுமாய் இருக்கிறான் என்று சொல்லும்படி எங்ஙனே என்னில், ஆகாரபேதத்தாலே ஒருவனுக்கே இரண்டும் கடிக்கும். ஸித்தஸாத்யத்தை

[1] ஸஹஸ்ரநாமம். [2] வரத. ஸ்தவ. 20. [3] பெரி. தி. 4. 9. 2.
† ப்ராமாதிகளான--க. ‡ கூடாதொழிகையாலும்—க. § கண்ணி [ழிவு—க.
$ இத்யாதிகளுக்குத் தாத்பர்யம்-க. * உபாயமாய்—க.

களால் பிறந்த †ப்ரஸாதவிசேஷ ஸஹக்ருத ஸஹஜகாருண்ய விசிஷ்டவேஷத்தாலே, ஸர்வேச்வரன் உபாயமாய், ஸர்வாகாரவிசிஷ்டனைக்கொண்டு அநுஸந்திக்கப்படுகிற ஆகாரத்தாலே அவன் தானே ப்ராப்யனுமாயிறே இருப்பது. இவ்வர்த்தத்தில் விரோதமில்லை என்னுமிடம் [1]“ஸ ஹ்யேவ ஸாத்யஃ ஸாதநஞ்ச ஹ்யேவ நாராயணஃ” என்று ச்ருதிவசநமுடைய உபாதேயவாக்யத்தாலேயும் ‡ஸித்தம். 62.

இப்படி ஸித்தமானவன் தானே ஸாத்யனைக்கொண்டு உபாயமாய் நிற்கிறநிலை பக்திநிஷ்டன் திறத்திலும், ப்ரபத்திநிஷ்டன் திறத்திலும் துல்யமாய் நிற்க, ப்ரபந்நனைப்பற்ற விசேஷித்து உபாயம் என்கைக்கு அடியென்னென்னில், ப்ரபந்நராய் பக்தியோகம் அநுஷ்டித்தால் ஸித்தம் கொடுக்கக் கடவ ஈச்வரன் ஸ்வதந்த்ர ப்ரபத்திநிஷ்டனுக்கு, மேலொரு கர்தவ்யமில்லாதபடி உபாயாந்தர வ்யவதாநநிரபேக்ஷமாக ஸித்தம் கொடுக்கையாலே உபாயாந்தரஸ்தாநத்திலே நிற்கிற இவனை விசேஷித்து உபாயம் என்கிறது. 63.

பக்திபோலே ப்ரபத்தியும் விஹிதமான உபாயமாய் நின்றது; இது ஸர்வஸ்வஸாத்யவ்யவஹிதமாகையாலே ஸாக்ஷாத் ஸாதநமன்று என்னுமிடமும், வ்யாஜமாத்ரம் என்னுமிடமும் ஸர்வாதிகளுக்கும் துல்யமாயிருந்தது. இப்படியிருக்க ப்ரபத்தியை *‘உபாயம் அன்று’ என்று விசேஷித்துச் சொல்லுகிறவர்களுக்குத்

1 அநவ—ராவவெ 3.20. †ப்ரஸாதஸஹக்ருத-க. ‡ப்ரஸித்தம்—வ.

*உபாயமென்றும், பக்தியை உபாயாந்தரம் என்றும்—க.

தாத்பர்யமென்னென்னில், ஶாஸ்த்ரங்கள் பக்தியைப் போலே ப்ரபத்தியை உபாயமாக விதிக்கச் செய்தேயும், இவ்வுபாயத்தினுடைய அநுஷ்டாநஶரீரத்தைப் பார்த்தால், ஸாத்யாவஸ்தாநமாய் நீயே உபாயமாக வேண்டும் என்று அபேக்ஷிக்கிறபடியே ஸ்வீகாரம் பண்ணிக்கொண்டு உபாயாந்தரஸ்தாநத்திலே நிற்கிற ஈஶ்வரனுடைய நிரபேக்ஷோபாயத்வம் இவ்வித்யைக்கு வேத்யாகாரமாய் நிற்கையாலே வித்யாந்தரங்களிற்காட்டில் இவ்வாசியைப்பற்ற ப்ரபத்தியை விசேஷித்து †உபாயம் அன்று என்றார்களித்தனை. அதிவாதாந்தரங்களுக்குமெல்லாம் தாத்பர்யம் ‡ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே பரக்கச்சொன்னோம்.§ 64.

அநர்த்தக்ருத்யஸ்வபாவதையாலே வந்த்யவந்தநாதிகளைப் போலே ஈஶ்வரன் முக்தனுக்குப் ஸ்தாவ்யனானாலும் [1]"ஸர்வம் பரவஶம் து:கம்" *என்றும், [2]"ஸேவா ஶ்வவ்ருத்திராக்யாதா" என்றும் ஶாஸ்த்ரங்கள் சொல்லாநிற்க, 'கைங்கர்யம் புருஷார்த்தம்' என்று சொல்லுகிறபடி எங்ஙனே யென்னில், ஸ்வத்வாதீநாநந்தகுணமாக புருஷார்த்தவ்யவஸ்தை காண்கையாலே, ஸ்வதந்த்ராதீநிக்கு அநுகூலமான பாரவஶ்யம் து:ககாரணமாம். ஸ்வவஶாதீநமாகத் தன் ஸ்வரூபத்தை ஶிக்ஷித்தவனுக்குப் பாரதந்த்ர்யம்தானே ப்ரீதிவிஷயமாம். "ஸேவா ஶ்வவ்ருத்தி:" என்றதுவும் "தஸ்யாஸ்தாம் பரிவர்ஜயேத்" என்று நிஷேதார்த்தமாகையாலே

[1]மநு. 4. 160. [2]மநு. 4. 6. †உபாயமென்றார்களித்தனை—க.
‡ஸ்ரீ ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே-க. §'அங்ஙனே கண்டுகொள்வது' என்று அதிகம்—வ. *'என்றும்': இது இல்லை—க.

ஸாதநாந்தரஹேதுவான ஸம்ஸர்க்கம் ஆகாது என்கைக்காகச் சொன்னபடியல்லது சாஸ்த்ரவிஹிதமான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தையும் ப்ராப்தபக்ஷத்திலும் ப்ராப்த பக்ஷத்திலுமுள்ள பகவத்ஸம்ஸர்க்கத்தையும் நிந்தித்தபடியன்று. [1]"விவிக்ததேஶஸேவித்வமரதிர்ஜநஸம்ஸதி । ஏதஜ்ஜ்ஞாநமிதி ப்ரோக்தமஜ்ஞாநம் யததோऽந்யதா" இத்யாதிகளிற்படியே ஜ்ஞாநவைராக்யஸம்பத்திக்குப் ப்ரயோஜநம் பகவத்ஸம்ஸர்க்கமாகவிறே மஹர்ஷிகள் அறுதியிட்டது. [2]"ஸம்ஸர்க்கஜா தோஷகுணா பவந்தி" என்றும் சொன்னார்கள். 65.

இப்படி ஸம்ஸர்க்கம் தவிரவேண்டுமாகில், [3]"யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹம்" என்கை விரோதமன்றோ வென்னில், இவ்விடத்தில் யோகக்ஷேமத்திற்காகச் சொன்ன ஶரீரஸம்ரக்ஷணம் ஸர்வதாவுமன்று; ஸாமர்த்யமில்லாதபோது ப்ரதிகூலாதிகளாலே த்திற்கும், தனக்குள்ளவற்றை சோராதிகள் நலியாமைக்கும் அவ்வோ இடங்களில் *நிர்வாஹகரைச் செல்லவேண்டுகையைச் சொன்னபடி. [4]"ஸகலம் விஷ்ணுஸாகம்" என்கிறபடியே ப்ரக்ருஷ்டஸத்வத்தாலே வரிவர்ண பகவஜ்ஜ்ஞாநமுடைய பரமைகாந்திக்கு இவ்வளவு க்ஷேத்ரரை அநுஸரிக்கைதானும் ஸவைலக்ஷிதம் இல்லாத தேஶங்கள் கிடைக்குமாகில் இப்படி ஸத்வோத்தராயிஷ்டதங்களான தேஶங்களிலே இருக்கப் ப்ராப்தம். 66.

---

[1] வி. தத்வம். [2] [3] கீதாசாஸ்த்ரம், 1. 9. [4]

2ஸம்ஸர்க்கம்—க. *நிர்வாஹகர் என்று இருக்கச்சொ[ன்னபடி—க.

இங்கிருந்த நாள் பகவத்விஷயத்திலே ஸேவாதிகள் உசிதங்களானாலும், முக்தனுக்கு பகவதநுபவமே பரமபுருஷார்த்தமென்றும், †பகவத்கைங்கர்யமே பரமபுருஷார்த்தமென்றும் சொல்லுகிற பாசுரங்கள் இரண்டும் சேரும்படி எங்ஙனேயென்னில், இவற்றில் ஒன்றைச் சொன்ன இடத்தில் இரண்டும் விவக்ஷிதம். அநுபவத்தைச் சொன்னபோது கைங்கர்யபர்யந்தாநுபவம் என்றதாம். கைங்கர்யத்தைச் சொன்னபோது அநுபவமடியாக வந்த கைங்கர்யத்தைச்சொல்லிற்றும். இவ்வர்த்தத்தை, [1]"அநுபவஜநித ப்ரீதிகாரித" இத்யாதிகளிலும், [2]"ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா யே தீவ்ரபக்தாஸ்தபஸ்விந: । கிங்கரா மம தே நித்யம் பவந்தி நிருபத்ரவா: ॥" இத்யாதிப்ரமாணங்களிலும் கண்டுகொள்வது. 67.

ஸ்ரீ விஷ்ணுலோகாதிகளிற் ‡சென்றவர்களுக்கு, [3]"கல்பகோடி ஸஹஸ்ரேஷு விஷ்ணுலோகே உஷ்யதே ।" இத்யாதிகளிலே அங்கிருக்கும் காலவிசேஷங்களும் மீண்டு ஸம்ஸாரமும் சொல்லா நிற்க, [4]"மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜந்ம ந வித்யதே" இத்யாதிகளாலே பகவத்ப்ராப்தியுடையவருக்கு புநராவ்ருத்தியில்லை என்று சொல்லுகிறபடி எங்ஙனே யென்னில், ஸுக்ருதவிசேஷங்களாலே ஸ்வர்காதிகளிற் போலே ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகாதிகளிலே சென்றவர்களிலே சிலருக்கு மீட்சி கூடும்; வித்யாவிசேஷங்களாலே [5]"யத்ர கத்வா

---

[1] சரண. க. [2] பாரமஸம். [3] [4] கீதை 8. 16. [5] பார. சா. 196.11

†பகவத் கைங்கர்யங்களே பரமபுருஷார்த்தங்கள் என்றும்—க.

‡சொன்னவர்களுக்கு—க.

§ந ஶோசதி” என்னும்படியிருக்கிற பரமபதத்திலே சென்று, யதாவஸ்திதஸ்வரூபாவிர்பாவம் பிறந்து, பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவமுண்டானவர்கள் எல்லாருக்கும் புநராவ்ருத்தி இல்லை என்கிறது. 68.

இப்படியாகில் ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிகளிலே முக்தனுக்கு இந்த லோகங்களிலே ஸஞ்சாரம் சொல்லுகிறது கூடும்படி எங்ஙனேயென்னில், இது புநராவ்ருத்தி இல்லை என்கிற வாக்யத்தோடு விருத்தமன்று. இங்கு புநராவ்ருத்தி என்றது மீண்டும் ஸம்ஸரிக்கை; முக்தனுக்கு இந்த லோகங்களில் சொன்ன ஸஞ்சாரம் ஸர்வேஶ்வரன் வந்து அவதரிக்குமாப் போலே அவனுடைய லீலாவிஶேஷமான ஸ்வச்சந்தவிஹாரம் என்னுமிடம் ஶ்ருதிகள் தன்னிலே ப்ரஸித்தம். 69.

ஈஶ்வரன் ஸர்வநியந்தாவாகையாலே முக்தனை பரதந்த்ரன் என்கையும், [1]“ஸ்வதந்த்ரத்வமும் ப்ராப்ய தேநைவ ஸஹ மோததே” இத்யாதிகளிலே ஸ்வச்சந்தவிஹாரம் பண்ணுகிறான் என்கையும் விருத்தமன்றோ என்னில், பரதந்த்ரனான முக்தனுக்கு ஈஶ்வரன் மேல்ஒருக்காலும் *ஸ்வாதீனம் பண்ணுமையாலே முக்தனை ஸ்வச்சந்தவிஹாரன் என்கிறது. இது நித்யருக்கும் துல்யம்; ஆநாதிகமே விஶேஷம். 70.

ஸர்வோபாதிகளும் கழிந்த முக்தர் எல்லார்க்கும் ஸமம் ஸஜாதீயமாயிருக்க வேண்டாவோ? இப்படியிருக்க, [2]“மோக்ஷம் ஸாலோக்ய ஸாரூப்யம் ப்ரார்த்தயே ந கதாசந । இச்சாம்யஹம் மஹாபாஹோ ஸாயுஜ்யம்

---

1 [2]ஜிதந்தே 2. 36. §ந ஶோசதி—க.

*ஸ்வச்சந்தவிஹாரம்—வ.

ஜ்யம் தவ ஸம்வ்ருத ॥” இத்யாதிகளில் மோக்ஷத்திலே ஸாலோக்ய - ஸாமீப்ய - ஸாரூப்யாதி பேதம் சொல்லுகைக்கு அடியென்னென்னில், பரமபதத்திலே சென்றவனுடைய †ஸாயுஜ்யமே மோக்ஷம். [1]“லோகேஷு விஷ்ணோர் நிவஸந்தி கேசித் ஸமீபம்ருச்சந்தி ச கேசிதந்யே । அந்யே து ரூபம் ஸத்ருசம் பஜந்தே ஸாயுஜ்யமந்யே ஸ து மோக்ஷ உக்த:” என்கையாலே கேவலஸாலோக்யாதிகளில் மோக்ஷஶப்தம் ‡ஸங்கோசவ்ருத்தியாலே ஔபசாரிகம். பரமபதத்திலே ஸாயுஜ்யத்திலே ஸாலோக்யாதிகளுமெல்லாம் உண்டு; ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகாதிகளிலே ஸுக்ருததாரதம்யங்களுக்கீடாக கேவலஸாலோக்யாதிகள் பெறுவாருமுண்டாயிருக்கும். இவற்றில் உதாஹரணங்களிலே ப்ருதக் ப்ருதக்கும் கூடிக் கிடக்கும். 71

ஸாயுஜ்யமாவது அநுபவிக்கையன்றோ? ஆனால் முக்ததசையில் இவனுக்கு சேஷத்வமும் கைங்கர்யமும் கூடும்படி எங்ஙனேயென்னில், அநுபவத்தில் ஸாயுஜ்யஶப்தத்திற்கு ஶக்தியில்லை, இதுவே அர்த்தமானால், [2]“மம ஸாதர்ம்யமாகதா:,” [3]“அநேந ஸாம்யம் யாஸ்யாமி” இத்யாதிகளான அநேக ப்ரமாணங்களும் விரோதிக்குமாகையால், ஶப்தஶக்திக்கும் ப்ரமாணங்களுக்கும் பொருந்த, ஸாயுஜ்யமாவது ஸமாநபோகத்வமாகையாலே, முக்ததசையிலும் சேஷத்வாதிகளுக்கு விரோதமில்லை. ஸரித்ஸமுத்ராதி ஸம்ஸர்க்கத்ருஷ்டாந்தத்திலும், நின்ற நீருக்கும் ப்ரவேசித்த நீருக்கும் ஸ்வரூபைக்யமில்லை. இவ்வர்த்தத்தை தனித்தனி

[1]பாகவதம். [2]கீதை 14. 2. [3]பார. சா. 312. 39.

†ஸாயுஜ்யம்—க. ‡ஸங்கோசவ்ருத்தியாலே—க.

வைத்த நீர்களைக் கூட்டில் வர்ணாதிரேகம் காண்கையாலே தெளிவது. 72.

ஈஶ்வரன் ஶேஷியாய், முக்தன் ஶேஷபூதனாயிருக்க, இருவருக்கும் ஸாம்யம் ஸத்ருஶமாகக் கூடுமோ? லோகத்தில் ஸ்வாமிக்கும் தாஸனுக்கும் ஸாம்யம் ஸத்ருஶத்வமாகக் காண்கின்றிலோமே என்னில், இங்கு *ஸர்வஜ்ஞரான ஶேஷஶேஷிகளிருவருக்கும் ஸர்வவிஷயஜ்ஞானம் ஒன்றுமே ஸாம்யமானபடியாலே, ஸாம்யவாக்யமும் உபபந்நம். 73.

ஆனாலும் ஜகத்வ்யாபாரம் பண்ணுகிற ஈஶ்வரனுக்குப் பார்த்திருக்கிற முக்தரைக் காட்டில் லீலாரஸம் அதிகமாகவேண்டாவோ என்னில், இதுவும் நாட்யவித்யாதிகளில் சொல்லுகிறபடியே நடனுக்கும் ஸாமாஜிகனுக்கும் ரஸம் ஒத்திருக்கிறாப்போலே, இங்கும் †லீலாரஸம் வ்யாபாரம் பண்ணுகிற ஈஶ்வரனுக்கும் காண்கிற முக்தனுக்கும் ஒத்திருக்கக் குறையில்லை. 74.

மோக்ஷமாவது ஸம்ஸார காரணங்களெல்லாம் விடுகையன்றோ? 'அவித்யா நிவ்ருத்தியே மோக்ஷம்' என்னுமிடம் ஸ்ரீபாஷ்யாதிகளிலும் சொல்லப்பட்டதில்லையோ? ஆனபின்பு அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்தி என்று மோக்ஷத்தில் பிரிக்கக் கூடுமோ என்னில், மோக்ஷஶப்தத்திற்கு பந்தநிவ்ருத்தி பொருளானாலும், மற்றுமுள்ள ‡ஸித்தாந்திகள் சொல்லுகிற §மோக்ஷங்களின்படியன்றிக்

*ஸர்வஜ்ஞன — க. †லீலாரஸம் பண்ணுகிற ஈச்வரனுக்கும் காண்கிற முக்தனுக்கும் ரஸம் ஒத்திருக்கையாலே—க. ‡ஸித்தாந்தங்கள்—க. §மோக்ஷங்களன்றிக்கே—க, மோக்ஷங்களில் போலன்றிக்கே—வ.

கே ப்ரஹ்மாநந்தாநுபவம் ப்ரமாணஸித்தமாகையாலே, இவ்வாசி தோற்றுகைக்காக வகுத்துச் சொல்லக் குறை யில்லை. 75.

இவ்வாசியுண்டானாலும் ஸம்ஸாரம் ஸ்வாபாவிகமான பக்ஷத்தில் இரண்டும் சொல்லும்படி யென்னென்னில், ஒன்று தன்னையே ஸ்வரூபத்தாலும் ப்ரதியோகியாலும் நிருபித்து, இரண்டுபடி வ்யபதேசம் பண்ணக் கடவதாயிருக்கும். பகவந்நிக்ரஹநிவ்ருத்தியை அநிஷ்ட நிவ்ருத்தியென்று பேரிட்டு, ஜீவனுடைய ஜ்ஞாநஸங்கோச நிவ்ருத்திரூபமான பரிபூர்ணாநுபவத்தை இஷ்டப்ராப்தியென்று பிரியச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். 76.

மோக்ஷதசையில் வருகிற ஜ்ஞாநவிகாஸம் முன்பில்லாமையாலே கார்யமாயிருக்க, இத்தை நித்யம் என்னும்படி எங்ஙனே யென்னில், வ்ரதங்களிலே ப்ரயுக்த ஸாஹாவம் முன் பன்றிக்கே பின்பு யாவத்காலம் நடக்கிறாற்போலே ப்ரமாணபலத்தாலே $இவ்விகாஸம் முழுக்க நடக்கக் குறையில்லை. இதற்கு அடி ஈஶ்வரன் நிஶ்ஶேஷஶாந்தநிக்ரஹனாகையாலே, இவ்விகாஸத்தை மேல் ஒருக்காலும் அழிக்க நினையாதொழிகை. இந்த ந்யாயம் நித்யஸூரிகள் திறத்திலும் ஒக்கும். அவர்கள் விஷயத்தில் நிக்ரஹம் ஒருக்காலும் உதியாமையாலே, விகாஸம் அநாதியாயிருக்கும். பத்தர் திறத்தில் ப்ரவாஹாநாதியான அபசாரபரம்பரையாலே பிறந்த நிக்ரஹம் நிஶ்ஶேஷமாக நிவ்ருத்தமானாலல்லது

$'இவ்வாகாரம்' என்று அதிகம்—க.

நிலைநின்ற விகாஸம் கூடாமையாலே. முக்தனுடைய ஜ்ஞாநவிகாஸம் அஸங்குசித்தாயிருக்கும். 77.

முக்தனுக்கு 'கைங்கர்யம் நித்யம்' என்று சொல்லா நிற்க, கைங்கர்யத்திற்கு சரீராபேக்ஷையுமுண்டாயிருக்க, இம்முக்தனுக்கு ஸசரீராவஸ்தையும் அசரீராவஸ்தையும் உண்டு என்று "த்வாதஶாஹவதுபயவிதம் பாதராயணோऽத:" என்கிற ஸூத்ரத்தில் சொன்ன அர்த்தம் கூடுமோ என்னில், ஸ்வாமிக்கு அபிமதம் செய்கை கைங்கர்யமாகையாலே, ராஜாவின் நினைவுக்கீடாக நடன் ஒருவேஷத்தைக் கட்டி வருகையும் அதை மாற்றி வருகையும் இரண்டும் ஸேவையானாற்போலே, ஈஶ்வரனுடைய அபிப்ராயத்திற்கீடாக முக்தன் இரண்டு அவஸ்தையையும் பற்றக் குறையில்லை. *இப்படியே "கிங்கரத்வம் து ஶேஷஸ்ய ஸ்வாதிகாரே யதாநிஷ்டா" †என்று அப்பிள்ளார் அருளிச்செய்தார். 78.

இப்படியாகில் தான் உகந்தபடி நடவாதே ஸ்வதந்த்ரன் உகந்ததே செய்து §திரிகிற முக்தனுக்குக் கைங்கர்யம் $ரஸிக்கக்கூடுகிறபடி யென்னென்னில், அவனுகந்தவற்றையே தானுகக்கை இவனுக்கு ஸ்வபாவமானபடியாலே, இவ்விடத்தில் இருவர் உகப்பும் ஏகரஸமாயிருக்கும். இவ்வர்த்தத்தை மற்றும் இப்படிக்கொத்த லௌகிகவைதிகவிஷயத்திலும் கண்டுகொள்வது. 79.

---

*அப்படியே—**வ.** †என்றும் பிள்ளான்—**க.** என்னும்படி ஆழ்வான்-**வ.** §தீர்க்கிற—**வ.** $ரஸிக்கும்படி யெங்ஙனே—**வ.**

ஸ்வாமியுடைய ப்ரீதியே இவனுடைய கைங்கர்யத்திற்குப் ப்ரயோஜநம் என்கிற ஸவயாரணம் கூடுமோ? தனக்கு இத்தால் ஒரு ப்ரீதி உதெஹெஸ யன்ருகில் சேதனன் ப்ரவர்த்திக்குமோ என்னில், பதியை உகப்பித்து அதனாலே பதிவ்ரதை உகக்குமாப் போலே, அவன் ப்ரீதியடியாகத் தன் ப்ரீதியும் வருகையாலே, சேதனன் ப்ரவர்த்திக்கக் குறையில்லை. இப்படி இருக்கச் செய்தே ஸவயாரணம் பின்பு பிறந்த தன் ப்ரீதியும் ஸர்வஸ்வாமியுடைய ப்ரீதிக்கு *உறுப்பாய் நிற்கும் என்று தோற்றுகைக்காகவத்தனை. 80.

தஸெ்வாவாய வாஜயெடுஷா உகூஞஉஞூாநாவாஙிஷா ।
விரொயவரிஹாரஸ்ய ஶ்ரீஜாதுரிதி ஊஸிடுதடு ॥

இதி விரொயவரிஹாரெ
உகூஞஉஞூாயிகாரः ப்ரயஜः ॥

---

*உகப்பாய்—க.

78-வது விஷயத்தின் முடிவிலிருக்கிற 'இப்படியே கிஂகரகவஂ தா ஶெஷஸ்ய' இத்யாதி வாக்கியம், ஸ்ரீ தேசிகன் குமாரரான நயினாராச்சார் செய்தருளிய ஸம்ஸ்க்ருத விரோதிபரிஹாரத்தில் "கிஂகரகவஂ தா ஶெஷஸ்ய ஸ்வாமிகாயெடுகநிஷ்தா என்று வாதிஹம்ஸாம்புவாஹர் (அப்புள்ளார்) அருளிச் செய்தார்" என்று 79-வது விஷயத்தின் முடிவில் இருக்கிறது.—

அதாதிகாரோ த்விதீய: ॥

ஸ்வாஸ்த்யம் தத: ஸ்வாம்ஸோபநதாப்யுபாயாந் நிஷ்பந்ந: ।
ஸந்தாநவமநே நித்யாபகர்ஷதோபயோபஹிஷ்டார: ॥

இப்படி ஸர்வ ஸாரார்த்த ஸங்க்ரஹமான ரஹஸ்யத்தில் ஸங்க்ஷிப்தமான உபாயோபேயங்களுடைய விஸ்தராநுஸந்தாநார்த்தமான ரஹஸ்யாந்தரத்தில் விசேஷித்து வரும் சங்கைகளைப் பரிஹரிக்கிறோம்.

ரஹஸ்யாந்தரகதமான புருஷகாரவிசேஷம் த்வயத்திலே ஸ்பஷ்டமாகிறதாகில், நாராயணசப்தத்திற் சொன்ன குணஸம்பந்தங்களாலே புருஷகாராபேக்ஷை அறும்படியிருக்க, பிராட்டி புருஷகாரமாக வேண்டுவானென்னில், அவன் சரண்யனாகவும், இவள் புருஷகாரமாகவும் [2]“யோ(ஸ்)வக்ஷாநுள தவ ஶ்ருதேவி” [1]“பாப: பரம் ப்ராபயிதா ப்ரபத்யேய த: ஶ்ரியம்” இத்யாதிகளிற்படியே ஸநாதியான ஶாஸ்த்ர வ்யவஸ்தை நடக்கிறதாகையால், விலக்ஷண குண ஸம்பந்தங்களையுடைய ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமி இப்பாவத்தாலே கைக்கொள்ளுகிறான். 81.

புருஷகாரம் என்று புருஷன் செய்யும் தொழிலாயிருக்க, ஸ்த்ரீசேதநவிஶேஷத்தைப் புருஷகாரம் என்று சொல்லுகிறபடியென்னென்னில், ‘ராஜகார்யம்’ என்று ராஜாவரோதத்தைக் கவிகள் கூடச் சொல்லுமாப் போலே, இதுவும் புருஷன் *ஒருவனைக் கிட்டும்போது

---

[1] ஶ்ரீகுண. கோ. 34. [2] ஶௌநகஸம். *ஒரு ரக்ஷகனை—வ.

தனக்கு முன்னிலையாக்குகிற வெதநவிஶெஷத்திலே ஜொகொக்தவாஜெயாலே சொல்லப்படுகிறது. 82.

ஸவ்யக்ஷிஜவிஶெஷணத்திற்கு உகவயீயவூதூயம் வேண்டா; வ்யக்ஷிஜம் என்று சொல்லில், 'ஒருவன் †ஸவவிஶிஷ்ஞைகையாலே நம் உஶநத்திற்குத் தத்வம் ‡ஒன்று' என்கிற நிஷ்கர்ஷம் சேராது; ஆகையாலே 'ஸ்ரீமான்' என்கிற சப்தம் நிர்வஹிக்கும்படி எங்ஙனேயென்னில், ஸவ்யக்ஷிஜமாஞலும் விஶெஷணாஂஶத்தை நிஷ்கர்ஷித்து, உகவயீயம் வூயொகிக்கை 'ஜூநவாநு' ஐதூாதிகளிலே கண்டோம். எல்லாம் §தஷிஶெஷணமாய் நிற்கையாலே ஸாகதகவம் என்கிற நிஷ்கர்ஷத்திற்கும் விரோதமில்லை. ஒரு சப்தம் தனக்கே உகவயீயவூதூயத்தாலே நிரவெக்ஷமாகவும் ஸாவெக்ஷமாகவும் ஸாஊநாயிகரணும் ஜூநாதிஶவங்களிலே காண்கையாலே [1]"கீதிஃ ஸ்ரீவாகூச நாரீணாஂ" ஐதூாதிகளுக்கும் விரோதமில்லை. 83.

[2]"ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு" என்றும், [3]"தஷெவ ஶரணஂ ஗஛" என்றும், இப்புடைகளிலே 'ஏகனே மோக்ஷோபாயம்' என்று சாஸ்த்ரங்கள் சொல்லாநிற்க, 'ஸவதீகனவன் ஶரண்ன்' என்று அயத்தில் சொன்னல், உவாயஷிகவம் வூஸஜியாதோ என்னில், ஗ுணவிக்ஹாதிகளைப் போலே வதியும் இங்கு ¶உவாயவிஶெஷணமாய் நிற்கையாலே விஶிஷ்டாவா

---

[1] கீதை. 10. 34. [2] 1அ. 67. [3] கீதை. 18. 62. †ஸர்வவிசிஷ்டன். ஆகையாலே—க. ‡ஒன்றென்னவுமாய்—வ. §தஉயமாய்—க. ¶உபாயவிசேஷமாய்—க.

யம் ஏகமாகையாலே, ‘ஶாஸ்தா ஒருவனுமே ஶத்ரு நிவர்த்தகன்’ என்னுமாப் போலே ‘ஸ்ரீமான் ஒருவனுமே ரக்ஷகன்’ என்ன விரோதமில்லை. இங்ஙனல்லாத போது ஸ்வரூபமொன்றையும் ஒழிந்த குணாதிகள் விஶேஷணமாய் நிற்கையாலும், உபாயஸித்வம் ப்ரஸஜிக்கும். குணவிக்ரஹங்களினுடைய அந்யோந்யவைஷம்யம் போலே, விஶேஷணங்களில் வேதநாவேதநவைஷம்யமும் §உபாயஸித்த்யாவஹமாகாது. இப்படியானால் உத்தரவாக்யத்திற்போலே பூர்வவாக்யத்திலும் ஸ்வரஸமாகத்தோற்றுகிற வைஶிஷ்ட்யத்தை பாதிக்கை ஸாஹஸம். விஶேஷணங்கள் தோறும் தனித்தனியே உள்ள *உபயோகவிஶேஷங்களை ஸ்வாநுரூபமாக யதாஶாஸ்த்ரம் கண்டுகொள்வது. ஸ்வதந்த்ரனுக்குத் தன் விஶேஷணத்தால் ஸாபேக்ஷதை விக்ரஹாபேக்ஷையைப்போலே ஸ்வாதந்த்ர்யவிரோதமன்று. 84.

ஈஶ்வரன் உபாயமாய் நிற்க, அவனுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தில் ஏகதேஶமான திருவடிகளை உபாயம் என்கை சேருமோ? இப்படி அநுஸந்திக்கில், இது †த்ருஷ்டிவிதியிற்போலே யாகாதோ என்னில், இவ்விடத்தில் ஈஶ்வரன் உபாயமாம்போது ப்ரபத்தி ‡பண்ணுகிறவனுக்கு இத்தை சித்தாலம்பநமாக்கவேண்டுகையாலே விக்ரஹவிஶிஷ்டனாகவல்லது பற்றப் போகாமையாலும், [1]“ஸந்திக்ருஹணீயம் ஹி சரணக்ரஹணம்”

---

[1]பாஷ்ய. முக்தகம். §உபாயத்வஸித்த்வமாகாது—க. *உபயோகவிசேஷங்களையும்—க. †த்ருஷ்டிவிதியிற்போலே—க. [லே—க. ‡ப்ரபத்தி பண்ணுகிறவனுக்கு சித்தாலம்பநமாக வேண்டுகையா

என்கிறபடியே $ஸ்ரவொத்ஸஹகஸ்வாதிஶய த்தாலும், ஸ்வாமிபக்கல் ஊஸஹஸதன் பரிமாறும் ஸூத்திற்கு உசிதமாயிருக்கையாலும், திருவடிகளை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஶாஹாஞ்யவிக்ரஹவிஶிஷ்டனான ஈஶ்வரனுடைய உவாயஹாவத்தை ஸநாஹாஸிக்கிறுன். 85.

ஶொவத்ருகவவரணத்தை ஸஜமாகப் *பலவிடங்களிலும் வியியாநிற்க, [1]“உவாயெ ஶ்ரூஹ ரக்ஷித்ரூ:” ஐதூதிகளிலே ‘ஶாரணஶுவம் உவாயாயெருகவாவகம்’ என்று நிஷ்கர்ஷிக்கை சேருமோ என்னில், ஶொவத்ாவானவன் தன்னையே ஸதூஞாகிஞநனை ஸயிகாரி தன்னுடைய நிஹுரகவத்திற்கு உறுப்பாக ஹாநூாவஶத்தாலே உவாயாஞாரஷூநத்திலே நிவெஶிப்பிக்கிற வாசி தோற்றுகைக்காக இங்கு [1]“உவாயாயெருகவாவக:” என்று நிஷ்கர்ஷிக்கப்படுகிறது. 86.

‘ஹூவதெ’ என்கிற இடத்தில் யாதூ ‘ஶதூயருங்கள் வாஜூயருங்கள்’ என்கிறபடியால், வாஜிஶுவாவூமான ஸயூவஸாயத்தைச் சொல்லுமளவுக்கு †மேற்பட ஸாஜமான ஸூத்ரக்ஷாஹரஸஉவருணம் என்று ஒரு வூாவாரத்தைச் சொல்லவற்றே ? ஆகையால் ஈஶ்வரன் உபாயம் என்று சாஸ்த்ரத்தாலே பிறந்த விஶ்வாஸத்திற்கு †மேற்பட இவனுக்கு ஒரு கதருவும் உண்டோ என்னில், ஹூவத்தியை வியிக்கிற பல ஹூகரணங்களிலும் [2]“யக்ஷ ஸம்ரக்ஷூதயாஉவூருதெ” என்கிறபடியே ஸாஜமான ஸூத்ரக்ஷாஹரஸஉவருணத்தையே ஹூவத்தியாக ஹூவஞித்து வியிக்கையாலே

[1] அஹிர். ஸம். 7. 29. [2] அஹிர். ஸம். 52. 36. † மேற்பட்ட-க.
$ஸ்ரவொத்ஸஹா திஶயத்தாலும்—க. *பலவிடத்திலும்—க.

இவ்விடத்தில் ‡அங்கியாக அநுஷ்டேயம் ஸந்ந்யாஸம். இப்படிப்பட்ட ஸர்வஶரண்யத்வஜ்ஞாநம் தானும் ஸஹாயவிஶ்வாஸவிஶிஷ்டமாய்க்கொண்டு அத்யவஸாயரூபமாயிருக்கையாலே, உபாயாத்யவஸாயமுகத்தாலே சொல்லக் குறையில்லை. 'எனக்கு ஸஹாயமில்லாதபடி நீ உபாயஸ்தாநத்திலே நின்று ரக்ஷிக்கவேண்டும்' என்றிறே இங்கு உபாயமுகத்திற்குத் தாத்பர்யம். 87.

இங்குற்ற பதப்ரயோகவ்யபதேஶத்தாலே பக்திக்குப் போலே ப்ரபத்திக்கும் யாவஜ்ஜீவம் அநுவ்ருத்தி தோற்றுநிற்க, ஸக்ருத்கர்தவ்யமான இவ்வுபாயவிஶேஷம் ஸக்ருத்கர்தவ்யம் என்கை கூடுமோ என்னில், இங்கு யாவஜ்ஜீவம் அநுவ்ருத்தியை விவக்ஷித்தால் ¹"ஸக்ருதேவ" என்கிற பல வாக்யங்களோடு விரோதிக்கையாலும், காக - விபீஷண - த்ரௌபதீ - கஜேந்த்ராதிப்ரபத்திப்ரகரணங்களில் க்ஷணகாலஸாத்யமான அநுஷ்டாநதர்ஶநத்தினாலும், இவ்விடத்தில் பதப்ரயோகவ்யபதேஶம் தத்தத்ப்ரகரணங்களிற்போலே அநுஷ்டாநகாலாபிப்ராயம். 88.

ஸர்வவிஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரன் முமுக்ஷுவுக்குப் ப்ராப்யனாயிருக்க, 'ஸ்ரீமதே' என்று உத்தரவாக்யத்தில் விசேஷிக்க வேண்டுமோ? இப்படி ஒரு விஶேஷணத்தாலே ப்ராப்யத்வதஶையிலே விசேஷிக்கில், மற்றுள்ள விஶேஷணங்களுடைய ப்ராப்யத்வத்தைக் கழிக்கிறதாய்த் தோற்றாதோ என்னில், §இங்கு ஸர்வவிஶிஷ்டன் அநுபாவ்யனாயிருக்கச் செய்தே ஸபத்நீகனாய்க்

¹ரா. யு. 18. 33. ‡அங்கியான—க. §இதற்கு—க.

கொண்டு ஶேஷியாய் ஸௌஜந்யாத்யதிஸம்பந்நையாய் நிற்கிற நிலை தோற்றுகைக்காக ‘ஶ்ரீமாந்’ என்று விசேஷிக்கிறது. 89.

‘நமஸ்ஸுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியிலே தாத்பர்யம்’ என்று இவ்வளவே சொல்லப் ப்ராப்தமாயிருக்க, மந்த்ரஶேஷத்தில் வரும் ஸ்வாதீநஸ்வாதந்த்ர்ய ஸ்வதந்த்ர ஹேதுஸ்வரூபங்களான \$களையறுக்கையிலே விசேஷித்துத் தாத்பர்யம் என்று சொல்லக்கூடுமோ? ஸர்வஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணியிருக்கிற ஈஶ்வரனுக்கு இக்களைகள் ஸம்பாவிதங்களோ என்னில், இப்போது ஸம்பாவிதமான இக்களைகள் ஈஶ்வரகாலத்தில் கழிந்து நிற்கிற நிலை இப்போதே அநுஸந்தேயம் என்று தாத்பர்யமாகையாலே அதில் விரோதமில்லை. யதாவஸ்திதமான தத்த்வத்தை அநுஸந்தித்திறே உபாயாதிகாரியாவது. ¶அயதாவஸ்தாக தத்த்வத்தை அநுஸந்தித்து உபாயாநுஷ்டாநம் பண்ணினால் பரமேஶ்வரனை ஶரணம் என்றான் ஆஶ்ரிதர் அபேக்ஷித்ததெல்லாம் கொடுக்குமவனாகையாலே ஸாக்ஷாந்மோக்ஷம் ஸித்தியாதபடியாம். ஆகையால் ஸகல ஹாநிரஹிதமான பரமபுருஷார்த்தத்தைத் தர வேண்டும் என்று தாத்பர்யம். 90.

ஶரணாகதிரஞ்ஜஸைஷிது ஸஞ்சரந்தயா ப்ரபந்தே ।
ஜகதாம் விஶேஷபோத்யாநாம் பரிஹாரோ நிரூபிதः ॥

இதி விரோதபரிஹாரே அயாதிகாரோ த்விதீயः ॥

\$களையறுகையிலே—க. ¶அயதாவாக—வ.

சரமஸ்லோகாதிகார: த்ருதீய: ॥

அகிஞ்சநஸ்ய தீநஸ்ய மஜ்ஜத: ஶோகஸாகரே ।
க்ருதார்த்தீயஸாரம் ஶ்ரீமாநாதிஷ்ட ஸாரதி: ॥

மூலமந்த்ரத்திலும் த்வயத்திலும் வரும் சோத்யபரிஹாரங்கள் உதாஹரித்தோம்; இவை இரண்டிலும் அநுஸந்தேயமான உபாயவிஶேஷத்திற்கு விதாயகமான சரமஸ்லோகத்தில் *விசேஷித்துவரும் சோத்யபரிஹாரங்கள் உதாஹரிக்கிறோம்:—

ப்ரபத்திபண்ணுகிறவனுக்கு ஸர்வதர்மபரித்யாகத்தை †அநுவதிப்புதல் விதிப்புதல் செய்தால் இவன் மேல் கைங்கர்யரூபமான ஒரு ஶாஸ்த்ரார்த்தங்களோடு அந்வயமற்று பஶ்வாதிகளைப்போலே திரியும்படியாகாதோ என்னில், அஶக்யங்களினுடைய த்யாகத்தை அநுவதித்து, அவற்றின் ஸம்பத்திக்காகப் ப்ரபத்தியை விதித்தால் ஶக்யமான ஸ்வதர்மாதிகள் கழியவேண்டா; ப்ரபத்திக்காகவேறொன்றும் அபேக்ஷிதமன்றுஎன்கிறவிவக்ஷையாலே [1]"ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய" என்று சொன்னால் [2]"விஹிதத்வாச்சாஶ்ரமகர்மாபி" என்கிற ந்யாயத்தாலே வர்ணாஶ்ரமாதிகளைப் பற்றிவரும் தர்மங்கள் யதாவஸ்தம் நிற்கும். அவையுடையவனுக்கு மேல் ஏற்றமாய், ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமான ‡கைங்கர்யங்களுக்கும் விரோதமில்லை. 91.

---

[1]கீதை 18. 66. [2]சாரீ. ஸூ.3,4.32. *சரமச்லோகத்தில்வரும்-வ †அநுவதிப்புதில் இவன்மேல்—க. ‡கைங்கர்யங்களுக்கு விரோதமில்லை—க.

இங்கு 'வ்ரஜ' என்று ப்ரபத்தியை உபாயமாக விதியா நிற்க, 'ஏகம் ஶரணம்' என்றும், [1]"தமேகோபாயதா யாச்ஞா" என்றும், [2]"த்வமேவோபாயபூதோ மே" என்றும் சொல்லுகை கடிக்குமோ என்னில், ப்ரதானமான ஸித்தோபாயம் ஸஹஜகாருண்யாதிவிஶிஷ்டனைக் கொண்டு ஸ்வீகாரம் பண்ணி நிற்கிறவன் ஒருவனுமேயாகையாலும், அவனுடைய வஶீகரணார்த்தமாக விதிக்கப்படுகிற வ்யாஜமாத்ரமான ஸாத்யோபாயத்தில் ப்ராதான்யவிவக்ஷை பண்ணுகை உசிதமல்லாமையாலும் இப்படி வ்யபதேஶிக்க விரோதமில்லை. 92.

சரமஶ்லோகத்தில் விதிக்கப்படுகிற ப்ரபத்தியை ப்ரஸ்துதமான பக்தியோகத்திற்கு விரோதிபாபநிவர்த்தகமாக பாஷ்யாதிகளிலே நிர்வஹியா நிற்க, இதுதானே நிரபேக்ஷமாக ஸமஸ்தப்ராப்த்யர்த்தம் என்று நிர்வஹிக்கை ஸித்தாந்தவிருத்தமாகாதோ என்னில், ப்ரபத்திரூபோபாயம் ஸகலஃபலஸாதனமாக பஹுஶாஸ்த்ரஸித்தமாகையாலே அதிகாரானுகுணமாக அங்கத்வத்தாலும் ஸ்வதந்த்ரத்வத்தாலும் நிற்கும் நிலையை பாஷ்யாதிகளிலும் *கத்யாதிகளிலும் அருளிச் செய்கையாலே அங்கமாக யோஜித்தவிடம் உபலக்ஷணமாகையால், 'ப்ரபத்தி ஸாக்ஷாத் மோக்ஷஸாதனம்' என்று நிர்வஹித்தால் ஸித்தாந்தவிரோதமில்லை. 93.

ப்ரபத்தியைப் பாபநிவ்ருத்திஸாதனமாக இவ்வாக்யம் சொல்லா நின்றால் இது ப்ராயஶ்சித்தவிஶேஷமாமத்தனையன்றோ? பக்தியோகம்போலே ஸமஸ்தப்ராப்திக்கு

---

[1] நாதமுனி. [2] அஹிர். ஸம். 37-31. *கத்யங்களிலும்—க.

ஸாக்ஷாத்ஸாதநமாம்படி யென்னென்னில், ஸர்வபா பநிவ்ருத்தியொழிய பக்தியோகத்திற்கும் ஸாத்யமில்லா மையாலும், இங்கும் அது சொல்லுகையாலும், ஸர்வ பாபநிவ்ருத்தியில் ஸமஸ்த ஸாதநம் ஸ்வதஸ்ஸித்தமாகையா லும், பக்தியைப் போலே ப்ரபத்தியையும் ஸமஸ்தப்ர வ்ருத்திக்கு ஸாக்ஷாத் ஸாதநம் என்னக் குறையில்லை. 94.

'மோக்ஷோபாயநிஷ்டனுக்கு உத்தராவாதிஷம் ப்ரா ரப்தவிஷயம்' †என்று ஶ்ருதிஸூத்ரவசநங்களைக் கொண்டு பாஷ்யாதிகளிலே ஸாதியாநிற்க, இங்கு 'ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்கிற இது ஸங்கோசமற நிர்வஹிக்கும்படி யென்னென்னில், இவ் விடத்திலும் 'ஸர்வஶப்தம் ப்ரகரணபலத்தாலே பூர்வ பாபவிஷயமானால் விரோதமில்லை; பூர்வ பாபத்தையும் க்ஷமிகர்த்தாலும், ஈஶ்வரன் அவ் வோ ப்ரபந்நருடைய ருசி - ருசிந - ப்ரார்த்தநாநுகுண மாக, [1]"ப்ராயஶ்சித்தீயதாம் ஸாது யத்வா நாமக்ருதம் ப்ர ணம் தஹேத்" இத்யாதிகளிற்படியே யதாயிக்ரமம் ப்ரா யஶ்சித்தத்திலே மூட்டியாதல், ராஜபுத்ராபராதத்திற் போலே ஶ்ருதிவிஶேஷங்களில் சொல்லுகிற ந்யாயத் தாலே லகுக்களான அநிஷ்டங்களாலேயாதல், பூர்வ பாபோத்தராவத்திற்கும் செலவு செய்கையாலே, அவற்றையும் பற்ற 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' ‡என்கையிலும் வி ரோதமில்லை. [2]"திருமறுமார்வ" என்கிறபாட்டில், [2]"அரு வினைப் பயனதுய்யார்" என்றதுவும் பாபோத்தரவத்தி

[1] ல.த. 17. 92. [2] திருமாலை. 40. †என்கிற-க ‡என்கையாலும்-க

லும், உத்தராகங்களில் *ப்ராமாதிகத்திலும் புத்திபூர்வோத்தராகத்தில் ப்ராயச்சித்தாதிமுகத்தாலே தந்நிவ்ருத்திக்கும் ப்ரமாணாநுகுணமாகச் சொன்ன கட்டளையிலே கண்டு கொள்வது. 95.

இப்படி ஸர்வபாபஸமூஹத்திற்கு ஸங்கோசமில்லாதபடி கொள்ளில், ப்ராரப்தகர்மமும் நிஶ்ஶேஷமாகக் கழிந்து ப்ரபந்நரெல்லாரும் அந்த க்ஷணத்திலே முக்தராக வேண்டாவோ என்னில், இங்கு 'மா ஶுச:' என்கிற வாக்யஸாமர்த்யத்தாலே ஶோகவிஷயமானவையெல்லாம் கழிகையிலே †தாத்பர்யமாகையாலே, தீவ்ரஸம்வேகம் இல்லாதார்க்கு [1]"ப்ராரப்த [illegible]" இத்யாதிகளிற்படியே ‡ப்ராரப்தஶரீராதிகள் நிற்கக் குறையில்லை. 96.

இப்படி ப்ரபந்நனுக்கு ப்ராரப்தகர்மமும் கழியாதாகில், உபாஸகனுக்குப் போலே §இவனுக்கும் ப்ராரப்தகர்மாவஸாநத்திலே மோக்ஷமாகவேண்டாவோ என்னில், $இதற்கும் "மா ஶுச:" என்கிற இத்தாலே பரிஹாரம்; எங்ஙனேயென்னில், இவனுக்கு கர்ப்பவாஸாதிகளில் ¶உத்வேகஸம்பவத்தாலே ப்ராரப்தத்தில் ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநாதிஹேதுவான அம்சம் கழியும்; இஶ்ஶரீ

---

1 *ப்ராமாதிகத்தாலும் நோராகிற்கும் புத்திபூர்வோத்தராகத்தில் ப்ரமாணாநுகுணமாக ப்ராயச்சித்தாதிமுகத்தாலே-க. †தாத்பர்யம். ஆகையாலே—க. ‡ப்ராரப்தசரீராதிகளுக்கீடாகக் குறையில்லை-க. சரீராதிகள் கிடக்க—வ. §இவநுக்கும்—க. $இங்கு மா ஶுச: என்கிறத்தாலே பரிஹாரம். இவனுக்கு கர்ப்பவாஸாதிகளில்—க. ¶உத்வேகாதிஶயத்தாலே—வ.

ரம் தன்னிலும், இவனுடைய உபசாரத்தளவுக்கீடாக ||காலவ்யவஸ்தையும் வஹிக்கும். 97.

இப்படி ப்ரபத்திவஶீக்ருதனான ஈஶ்வரன் அநிஷ்டமெல்லாம் கழிக்கிறானாகில், ப்ராரப்தஶரீரத்தில் து:கஹேதுவான பாபாம்ஶம் கழியவேண்டாவோ என்னில், இவன் அவ்வம்சத்தையும் பற்ற உதிதனாய் ப்ரபத்தி பண்ணாமையாலும், அவ்வளவில் இவன் ஸம்ஸாரதோஷம் மறவாமைக்காகவும், ஶிக்ஷார்த்தமாகவும், ப்ராரப்தத்தில் பாபாம்ஶபலமான க்லேஶங்களை ஹிதபரனான ஈஶ்வரன் அநுபவிப்பிக்கிறான்: [1]"ஹரிர் து:காநி பக்தேப்யோ ஹிதபுத்த்யா கரோதி ஹி । ஶஸ்த்ரக்ஷாராக்நிகர்மாணி ஸ்வபுத்ராய யதா பிதா ॥" இத்யாதிகளுக்கும் இஶ்ஶரீரத்தில் ப்ராரப்த பாபபலமான து:கங்களிலே தாத்பர்யம். 98.

இப்படியானாலும் *இஶ்ஶரீராநுபந்தியான க்லேஶமெல்லாம் ஶமிக்கவேண்டும் என்று ப்ரபத்தி பண்ணினவனுக்கு முக்தருக்குப்போலே ஸர்வக்லேஶநிவ்ருத்தி உண்டாகவேண்டாவோ என்னில், †இங்ஙன் ப்ரபத்திபண்ணுகை கூடாது: சரீரம் இருக்கவேண்டும் என்று நினைக்கிறபோதே ஶரீராநுபந்தி ஸர்வது:கங்களுக்கு ஹேதுவான ஊணும் உறக்கமும் ஶத்ருஜயாதிகளும் இஷ்டங்களாகையாலே, [2]"க்ஷுதை: ஶீதேந தோயஸ்ய த்ருஷா ஸுகஸ்ய ச காங்க்ஷயா । க்ரியதே ஸர்வ[illegible] ததிதோஷஸ்ய வேதநை:" இத்யாதிகளிற்படியே க்ஷுத்பிபாஸாதிகளையொழிய இஶ்

---

1   2 வி. பு. 1. 17. 64. ||காலவ்யவஸ்தை—க.

*இச்சரீராநுபந்தியுமான—க.   †இங்கிவன்—க.

பாவங்கள் வடியாமையாலே, சரீரத்தோடே இருக்க இசைந்த காலம் ஸர்வது:க நிவ்ருத்தியைக் கணிசிக்கக் கூடாது. விசேஷித்து வ்யாத்யாதி க்லேசங்களைப் பற்ற ஸ்வ-கர்த்ருத்வ-ஸாதந-வைகுண்யமற ப்ரபத்தி பண்ணினால், அவை சமிக்கக் காணா நின்றோம். 99.

ப்ரபந்நனைப் பற்ற 'மா சுச:' என்று சொன்னால், இவன் ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்ற சோகிக்கில் தன் நிஷேதத்துக்கு விரோதமாகாதோ? வ்யாஸவஸிஷ்டாதிகளான மஹாயோகிகளும் கூட ஓரளவிலே சோகிக்கக் காணா நிற்க, சரீரத்தோடிருப்பானொருவனுக்கு ஸர்வசோகங்களையும் விட்டிருக்கை துஷ்கரமன்றோ என்னில், இவ்விடத்தில் ஸ்வஜ்ஞாநசக்த்யாதிஹீநனாயிருக்கிற தனக்கு உபாயாந்தரங்களில் அநர்ஹதையாலே பிறந்த சோகத்தையும் கோலின பலத்தையும் பற்ற கர்த்தவ்யசேஷம் உண்டோ என்று இப்புடைகளில் உள்ள சோகங்களையும் கழிக்கிறதாகையாலே, லௌகிகசோகங்களுக்கும் பகவதநுபவவிச்சேதாதிகளால் வரும் சோகங்களுக்கும் ப்ரவ்ருத்தி நிஷேதத்தோடு விரோதமில்லை. 100.

இதி ஸ்ரீகீதாசரமச்லோகே விசேஷார்த்தவிசேஷிதம் ।
சங்காதஸ்வபரிஹாராணாம் சரணிஸ்ஸந்த்ருதா ॥

இதி விரோதபரிஹாரே
சரமச்லோகாதிகார: த்ருதீய: ॥

திருமந்த்ரமும் த்வயமும் மந்த்ரங்களானபடியாலே கூஷ்டஸ்ணமாக உபதேசிக்கவேண்டுகையாலே இவற்றை ரஹஸ்யங்கள் என்னப் ப்ராப்தம்; [1]“ஸ்ராவயேத் சதுரோ வர்ணாந் க்ருத்வா ப்ராஹ்மணமக்ரதஃ” என்று திரளிலே கேட்பிக்கலான இதிஹாஸத்திலே *ஏற்பட்டுக் கிடக்கிற சரமஶ்லோகத்தைக் கூட்டி ‘ரஹஸ்யத்ரயம்’ என்று உபதேசிக்கைக்கு அடியென்னென்னில், திருமந்த்ரமும் த்வயமும் ஸ்வரூபங்கள் இரண்டாலும் ரஹஸ்யங்களாயிருக்கும்; சரமஶ்லோகம் ஸ்வரூபம் ப்ரகாசமாய்ச் சொல்லலாளுலும், அதிரஹஸ்யமான அர்த்தவிஶேஷத்தாலே ரஹஸ்யமாயிருக்கும். ஆகையால் இவை மூன்றும் முமுக்ஷுக்களுக்குப் ப்ரயோஜநோபஜீவ்யங்களான ரஹஸ்யங்களாகையால், ‘ரஹஸ்யத்ரயம்’ என்று ஆதரிக்கப்படுகிறது. 101.

இப்படி இவை மூன்றும் ரக்ஷணீயங்களாக வேண்டுமோ ? சரமஶ்லோகத்தில் உபாயவிஶேஷத்தை விளங்கக் கண்டு, த்வயத்தைக் கொண்டு அநுஷ்டித்து க்ருதக்ருத்யனாய் விடலாயிருக்க, முமுக்ஷுவாய் ப்ரபத்தி பண்ணுகிற அதிகாரிக்கு திருமந்த்ரத்தாலே ப்ரயோஜநமென்னென்னில், இவ்வதிகாரிக்கு அநந்யார்ஹஶேஷத்வாத்யர்த்தங்கள் தெளியவேண்டுகையால் அதற்காக யதாதிகாரம் வைதிகதர்ஶனக் கட்டளையிலே திருமந்த்ராநுஸந்தாநம் உபஜீவ்யமாகையால், திருமந்த்ரம் அபேக்ஷிதம். 102.

---

1 *ஏற்றப்பட்டு—க. ஓதப்பட்டு—வ.

இப்படியாகில் திருமந்த்ரம் தன்னாலே ஆத்மஸமர்ப்பணமும் ஶாப்³த³மாயிருக்கையால், த்வயத்தால் அபேக்ஷையென்னென்னில், திருமந்த்ரத்தால் ஆத்மஸமர்ப்பணம் ஶக்யமேயாகிலும், விஶதா³நுஸந்தா⁴நம் ஶக்யமன்று; ஆகையால் புருஷகார நித்யயோகா³தி³களையும், விஶிஷ்டமான ஸித்³தோ⁴பாயத்தையும், விஶிஷ்டமான ப்ராப்யத்தையும், ப்ராப்யனை ஈஶ்வரன் தானே ப்ராபகனாய் நிற்கிற நிலையையும், ஸவஶீகரமான வஶீகரண விஶேஷத்தையும், தெளிய ப்ரகாஶிப்பிக்கிற த்வயம் ஸ்வரக்ஷாப⁴ரஸமர்ப்பண த³ஶையில் அநுஸந்தா⁴நஸௌகர்யத்தால் அவஶ்யாபேக்ஷ்யம் 103.

இப்படியானாலும் திருமந்த்ரத்தாலே ஶேஷத்வபாரதந்த்ர்யாதி³களை அநுஸந்தி⁴த்து, மற்றும் அபேக்ஷிதங்களையும் த்வயத்தாலே தெளிந்து, புருஷகாரபுரஸ்ஸரஸ்வாங்க³விஶிஷ்டப்ரபத்தி பண்ணி, நிர்ப⁴ரனாய் வேறொன்றால் அபேக்ஷையற்று, [2]"த்³வயமர்தா²நுஸந்தா⁴நேந ஸஹ ஸதை³வம் வக்தா" என்கிறபடி இதுவே காலக்ஷேபமாயிருக்கிற அதிகாரிக்கு சரமஶ்லோகத்தாலே அபேக்ஷையென்னென்னில், அர்ஜுநனை ஸ்வரக்ஷாப⁴ரஸமர்ப்பணம் பண்ணுகிறவனுடைய அதி⁴காரவிஶேஷமும், இவ்வதிகாரிக்கு ஸித்³தோ⁴பாயஸ்தா²நத்திலே ஸாத்⁴யோபாயம் நிற்கிற *நிலையும், அதினுடைய நைரபேக்ஷ்யமும் அங்கமுடைமையும், ஶரண்யஸௌஹார்த³மும், ஶரண்யஸர்வஜ்ஞத்வத்தாலே ஸர்வாநிஷ்டநிவ்ருத்தியானமையும், இவ்வுபாயம் ப்ராரப்³த⁴த்தையும் கழிக்கவற்றானபடியும், இவனுக்குக் கோலின ப²லத்தைப்

[1] சரண. கத். *நிலையையும் — க.

பற்றத் தான் நிர்ப்பரனாய் நிரதிசயப்ரீதியோடே இருக்கலான நிலையும், எல்லாம் சரமச்லோகத்தில் விசதமாக அநுஸந்திக்கலாமாகையாலே, ஸமர்ப்பணாநுஷ்டாநத்திற்கு முன்பே ஸமர்ப்பணவிஷயகமான இச்சரமச்லோகம் அவச்யாநுஸந்தேயம். 104.

இப்படியாகில், *'ஜிதந்தே', ச்லோகத்வயம் முதலானவற்றையுமெல்லாம் ரஹஸ்யங்களாகச் சேர்த்து அநுஸந்திக்கத் தட்டென்னென்னில், விஸ்தராபேக்ஷை உள்ளபோது அவையும் உபஜீவ்யங்களாகிலும், அவற்றிலுள்ளவையெல்லாம் இவற்றில் உண்டாகையாலும், ச்ருதிவ்ருத்தஸம்ப்ரதாயத்தாலும், இவை மூன்றையும் த்யாநங்களாக பூர்வர்கள் அநுஸந்தித்தார்கள். ஆகையால் இவை மூன்றும் அர்த்தவிஷய சப்தராசியில் †ஸாரதமம் என்னும் அர்த்தத்தை ரஹஸ்யத்ரயஸாரத்தில் ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரத்திலே ஸமர்த்தித்தோம். 105.

ஒரு முமுக்ஷுவுக்கு இப்படி ரஹஸ்யத்ரயசிக்ஷை வேண்டுமாகில் [1]"சிந்தயந்தீ ஜகத்ஸூதிம் பரப்ரஹ்மஸ்வரூபிணம் । நிருச்ச்வாஸதயா முக்திம் கதாந்யா கோபகந்யகா" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே எட்டும் இரண்டும் அறியாத இடைச்சிகள் மோக்ஷம் பெற்றபடி எங்ஙனேயென்னில், அவர்களும் பூர்வஜன்மங்களிலே அபேக்ஷிதசிக்ஷை பண்ணி, ஒரு உபாயவிசேஷத்திலே துவக்குண்டு, ப்ராரப்தகர்மவிசேஷங்களாலே சில ஜன்மங்களுண்டாய், அந்திமசரீரத்தில்

---

[1] வி. பு. 5. *ஜிதந்தையில் ச்லோகத்வயம்—க.

†ஸாரதமங்களாக ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத்திலே—க.

ஒருஶிக்ஷை இல்லையேயாகிலும், பூர்வபூர்வவாஸநாதிகள் உபகரித்து ஸத்பக்ஷப்ராவண்யமுண்டாய் பரமபுருஷாயத்தம் பெறுகிறார்களாகையாலே ஏதேனுமொரு ஜன்மத்திலே அபேக்ஷிதரஹஸ்ய ஜ்ஞாநத்தாலே எல்லாரும் ஈடேறுவார்கள் என்னுமிடம் ஸித்தம். 106.

இப்படி சிலஜ்ஞாநஸம்ஸ்காராதிகள் உபகரிக்க அநுகூலஸ்வபாவராய்ப்பிறந்து முக்தராகப் ப்ராப்தராலும் ஜ்ஞாநங்களிலும் ப்ரதிகூலனாய், அஜ்ஞாநத்திலும் தான் படுமளவும் எதிரம்புகோத்து நின்ற ஶிஶுபாலனுக்கு ¹"ப்ரதிபவமபராத்துர்முக்த ஸாயுஜ்யதோபூ:" என்கிறபடியே மோக்ஷம் கொடுத்தபடியென்னென்னில், அடியிலே ஸ்ரீவிஷ்ணுலோகத்திலே த்வாரபாலபதம் பெற்றார் இரண்டு க்ஷேத்ரஜ்ஞர் பாகவதாபசாரவிஶேஷத்தாலே மூன்று ஜன்மம் ப்ரதிகூலராய்ப் பிறந்து, அவ்வபசார பர்யவஸாநத்திலே பழைய பதம் பெற்று க்ரமேண முக்தராய் நின்றார்கள் என்று புராணஸித்தமாகையாலே இப்படிப்பட்ட விஷயங்களிலும் முன்புற்றை அஜ்ஞாதஸுக்ருதமடியாக மோக்ஷம் என்னுமிடம் ஸித்தம். 107.

இப்படி *ரஹஸ்யத்ரயவிஷயமாக வரும் சங்கைகளுக்குப் பரிஹாரங்கள் உதாஹரித்தாலும், ந்யாயாபாஸாதி ஸித்தாந்தங்களாலே மயங்கின மநுஷ்யாதிகளுடைய மதிதோஷத்தாலே வரும் சங்கைகளுக்கு எல்லையுண்டோ? அவை எல்லாம் பரிஹரித்து ஒருவனுக்கு விஶதஜ்ஞாநம் தேடக் கடைப்படுமோ என்னில், உக்தப்ரகாரத்தாலே

¹ஸ்தோ. ர. 63. †முக்தராக ப்ராப்தமானல்—க. முக்தராக ப்ராப்தம். ஜன்மாந்தரங்களில்—வ. *ரஹஸ்யவிஷயமாக—க.

ஷுயாநாஂஶம் தெளிந்தால், இசுசிக்காலே மற்று முள்ள சங்கைகளுக்கெல்லாம் பரிஹாரங்கள் பல ஶாஸ்த்ரங்களிலும் ஸ்ரீஸூக்திகளிலும் †ஸுாவுராய், [1]“திருந்தக் கண்டு எனக்கொன்று உரையாய்” என்னும்படி நிற்கிற தெளிவுடைய ஷிஜவரோடே சீலித்துத் ‖தெளியக் கண்டு கொள்ளலாம். 108.

ஷுயாநமல்லாத அம்சத்தில் தெளிவு இல்லாத போதும் ஷுயாநாஂஶம் தெளிகையாலே ஷுஷிஷி உண்டாம். 109.

அலர்ந்தவம்புயத்திருந்து தேனருந்தி யின்னகல்
அல்குலாரசைந்தடைந்த நடைகொளாததனமெனே
நலம்தவிர்ந்ததாலதென்கொல் நாவின்வீறிழந்ததால்
நாவணங்குநாதர்தந்த நாவின் *வீறிழந்ததென்
சலம்தவிர்ந்துவாதுசெய்து சாடிமூண்டமிண்டரைச்
சருவிலாரெனக்கனைத் துரைத்த ¶வேதிராசர்தம்
வலம்தருங்கைநாயனுர் வளைக்கிசைந்த கீர்த்தியால்
‡வாரிவாலதாமதென்று மாசில்வாழிவாழியே. 33.

ஸ்ரீஶைலேஶ நாயகேந ஸஹிதா
ஶேஷாஶிவாஜ்ஞாம் ஸதாம்
ஶேஷாஶீவிஷதுஜ்வஜ் க்ஷிஸாஷா-
ஸ்வாயதக்ஷுஸ்ரீயா ।

---

[1]6. 1. 8. †ப்ராப்தஜ்ஞாநராய்—வ ‖தெரிய—க.
*வீறழிந்ததென்—வ. ¶எதிராசர்தம்—வ. ‡வாரிபாலதாம்-க.

ஆஸ்ரோபித தத்த்வமுக்தி கலஶே
ரயஸ்ரா த்த்வஸ்யா த்த்நாம்
ஸக்ஜாநாம் பரிஹார பதத்ரியம்
த்ருஜா த்ருதோ ஸஹிதா ॥

ஶ்ரோதும் நிகிலஸம்ஸக்தி-
ஜயவா ஸோரும் ஸமுதம் ஜகத்
கிம் நஸ்ஸஜநஸுவிஸுநபர
ஸர்வெஸ்ய ஸர்வம் தஸ்யைஷாம் ।
ஶிஷ்யாஶ்ஶிக்ஷிதபாவஸ:
ஶ்ருதிவயெ யெஷாம் வயம் யெ ச ந:
தத்ஸ்தோஷஸமபுண்க்ஷமிகம்
ஸாரம்பரை: கிம் பரை: ॥

$சடையன் திறலவர் கள்பெரு
ஞானக் கடலதனை
இடையமிழாதுகடக்கினும்
ஈதள வென்றறியார்
விடையுடனேழன் றடர்த்தவன்
மெய்யருள் பெற்றநல்லோர்
அடைய அறிந்துரைக்க
அடியோமுமறிந்தனமே. 34.

இதி நிகமநாதிகாரஃ பதர்மாஸ்ட: ॥

$இந்தப் பாசுரம் முந்தின இரண்டு ச்லோகங்களுக்கும் முன்னால் 33-வது பாசுரத்திற்குப் பிறகு அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது—க.

𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌵𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌕𑌿𑌕𑌸𑌿𑌂𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁

𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑌃 𑌸𑌂𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌃 ॥

ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீநிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில் 28-வது ரஹஸ்யமான முநிவாஹநபோகம்.

*வ்யாசிக்யாஸதி ஸக்த்யா விபக்த-
தோஷாய வேங்கடேசகவி: |
†முநிதமுக்தவிரோதக-
முநிவாஹநஸங்க்ஷிவிஸூக்திரஸ்து ॥

$பாவளரும் தமிழ்மறையின் பயனே கொண்ட
பாண்பெருமாள் பாடியதோர் பாடல் பத்தில்
காவலனும் கணவனுமாய்க் கலந்து நின்ற
காரணனைக் ‡கருத்துறநாம் கண்ட பின்பு
கோவலனும் கோமானும் ஆன வந்நாள்
குரவைபுணர் கோவியர்தம் குறிப்பே கொண்டு
சேவலுடன் பிரியாத பெடைபோல் சேர்ந்து [மே.35.
தீவினையோர் தனிமையெல்லாம் தீர்ந்தோம் நா

காரணவிசேஷம் இன்னது என்று அறுதியிட அரிதாயிருப்பதொரு பகவத்கடாக்ஷத்தாலே ஸ்வயந்த்ருஷ்டமான பரதத்வ-பரஹித-பரமபுருஷார்த்த-விவேகத்தை உடையராய், அநாதிகாலப்ரவ்ருத்தங்களான

---

*ப்ரணதிம் வேங்கடேசஸ்ய வந்தியோவிட்புஷீதேஹி। யச்சக்தியோ யதீந்த்ராக்ரஹஸ்யாநாம் ரஸாயநம் ॥ என்று அதிகமாக ஒருசுலோகம்—வ. [ஸாடு ॥ —க.

†முக்தவிரோதகந முநித முநிவாஹநஸூக்திவர்ஷ க்ருதி

$இந்தப் பாசுரம் 37வதாகவும், அது 35வதாகவும் மாறியிருக்கிறது—வ. ‡கருத்துற நான்—க.

க்ஷேத்ரவாஸாஷாயபராமர்சாதிகளையும், க்ஷேத்ரவாஸாஷ ஹேத்வாதிகளையும், க்ஷேத்ரவாஸாஷாயப்ரவ்ருத்திகளையும் தப்பின தம்முடைய காரணத்ரயமும் இப்போது ப்ராப்தமான ஸ்வவிஷயத்திலே அநந்யப்ரயோஜநாநுகூலவ்ருத்தியை யுடைத்தானபடியைக் கண்டு ஸந்தோஷயுக்தரான திருப்பாணாழ்வார் பின்பு பரமபதத்திலே பெறும் பேற்றை இங்கே பெரியபெருமாள் $திருவடிகளிலேபெற்று, இப்பேற்றை அடிதொடங்கி, 'அமலன் ஆதி பிரான்' முதலான பத்துப் பாட்டாலே அநுபவ பரீவாஹமாக அருளிச் செய்கிறார்.

இப்ப்ரபந்தம் அதிவிஸ்தரம், அதிஸங்க்ஷேபம், *அபிக்ருதாபிகாரகம், உபோத்காதகம், உபாவ பொயாயகம், ஸம்ஶயாதிஜநகம், †விரஹக்லேஶம், உசிதவைஷணம், பரோபதேஶம், பரீதநிரஸநம் என்றாற்போலே மற்றுள்ள அஸ்யாத்ப்ரபந்தங்களில் உள்ளவையொன்றுமின்றிக்கே ‡அநுபவ்யநாஸமாயிருக்கிறது முதற்பாட்டான 'அமலனாதி பிரான்' தொடங்கி, 'கொண்டல்வண்ணனை' என்கிற ||தலைக்கட்டும் பாட்டளவும்.

இதில் முதற்பட்ட மூன்றுபாட்டுக்கு முதலான §அக்ஷரங்கள் மூலமாகிய ஒற்றை எழுத்தின் முதல் நடுவிறுதியானவை. இதில் முதற்பாட்டு திருமந்த்ரத்

$திருவருளாலே—க. *அநபிக்ருதாபிகாரகம்—க.
†விரஹக்லேஶவஹநூகம், உசிதவைஷணஸாஷணாநிவ்ருத்தகம், பரோபதேஶாரூபகம், பரீதநிராஸாநிவ்ருத்தகம் என்றாற்போலே—வ. ‡பகவதநுபவ—வ. §அக்ஷரம்—க
||தலைக்கட்டு—க.

திலும் த்வயத்திலும் முமுக்ஷுவுக்கு அவஶ்ய ஜ்ஞாதவ்யங்களான அர்த்தங்களை ஸூசிப்பிக்கிறது. ¶

அமலனாதி பிரான்
அடியார்க்கு என்னையாட்படுத்த
விமலன் விண்ணவர்கோன்
விரையார்பொழில் வேங்கடவன்
நிமலன் நின்மலன் நீதிவானவன்
நீள்மதிளரங்கத்தம்மான் திருக்
கமலபாதம் வந்து என்கண்ணின்
உள்ளன வொக்கின்றதே. 1.

¶ 'இந்த ரஹஸ்யத்திற்குமூலப்ரபந்தம்' என்று அதிகம்—க.

அமலன்—ஸகல தோஷங்களுக்கும் எதிர்த்தட்டானவனாய் (அதாவது பிறருடைய ஸம்ஸாரமாகிற தோஷத்தைப் போக்கி மோக்ஷத்தை அளிப்பவனாய்), ஆதி—ஸர்வ ஜகத்காரணனாய், பிரான்—ஸர்வோபகாரகனாய், அடியார்க்கு—அவனுடைய தாஸர்களுக்கு, என்னை, ஆட்படுத்த—தாஸனாம்படி செய்த, விமலன்—ஒருவித குற்றமற்றவனாய், விண்ணவர் கோன்—நித்யஸூரிகளுக்கெல்லாம் அதிபதியாய், விரை ஆர் பொழில் வேங்கடவன்—வாஸனை நிறைந்த சோலைகளையுடைய திருமலையிலே நிற்கிறவனாய், நிமலன்—(அணுகவொட்டாமை என்னும்) தோஷமற்றவனாய், நின்மலன்—(தன் அடியார்களின் தோஷத்தைக் காணுதல் என்னும்) குற்றமற்றவனாய், நீதிவானவன்—(ஸ்வாமி, தாஸன் என்கிற) முறைதப்பாத பரமபதத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனாய், நீள்மதிள்—உயர்ந்த மதிள்களையுடைய, அரங்கத்து அம்மான்—ஸ்ரீரங்கத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வ ஸ்வாமியானவனுடைய, திருக்கமலபாதம்—அழகிய செந்தாமரை போன்ற திருவடிகள், வந்து—(தானாகவே) வந்து, என் கண்ணின் உள்ளன ஒக்கின்றவே—என்னுடைய கண்ணுக்கு உள்ளே இருப்பதுபோல் இருக்கின்றன.

(அமலன்) என்றது உவௌ திலடன் என்றபடி; இத்தால் ஜொக்ஷவுரசவம் சொல்லிற்றுயிற்று. இது வுயா நமான ரக்ஷகசவமாகையாலே பிரியப் பேசப்படு கிறது. (ஆதி)- §"வஸஷ கதடூா நகியதெ" ஐதூாதி களிற்படியே ஸவடுஜமஷெககாரணஸ-ஏதன். இத்தால் 'காரணமே *ஶரணூய்' என்கிறபடியே முமுக்ஷுவுக்கு சரணமாகப் பற்றப்படுமவன் என்று ஸஷிதம்: இக் காரணசவமும் ஜொக்ஷவுரசவமும் ஊருவாஜுங்கள் போலேஸவடுஜொகஶரணூனுக்குவிஶெஷவிஹுங்கள். (பிரான்)— †"கருணா காவி வருூஷெ" ஐதூாதி களிற்படியே ‡ஸவெடூாவகாரகன். இங்கு ஆத்மாக் களுடைய § ஸதாஸாவநம் முதலாக, வஸிவஏணடு கெஹயடுவுசாநவயடுஜுமாக வுதூவகாராதி நிரவெக்ஷனவனுடைய கநூகஓாகூருதூங்கவெல் லாம் ஸாஜாநெூஙு சொல்லப்படுகிறது. இதெல்லாம் வுயஜாக்ஷராயடுமான ரக்ஷணஹெசம்; இவை தம் மளவில் பர்யவஸித்தபடியிலே இம்மூன்று பதத்திற்கும் தாத்பர்யம். இது மேல் பாசுரங்களிலும் காணலாம்.

(அடியார்க்கு என்னை ஆட்படுத்த) என்கிற இடத் தில் 'அடியார்' என்கிற இத்தாலே தருதீயாக்ஷரத்திலே சொன்ன ஜீவவமடுமும், ஜீவர்களுக்கு ஈஶ்வரனைக் காட்டில் வேறுபாடும், அந்யோந்யம் பிரிவும் காட்டப் படுகிறது. 'அடியார்' என்றால் ஸாவஸாயாரணமாக வதுமிஷயில் சொன்ன தாசயடுவான்களையெல்லாம்

---

§வஸஷ கதடூா கியதெ.வ. *சாணம்-க. †கரூணாம் வ காவி—வ. ‡ஸர்வோபகரணம்-க. §ஸதாதிஸாவநம்-க.

காட்டிற்றேயாகிலும், இங்கு 'அடியார்' என்கிறது [1]"யொ ஹெ்ரு நம் வாரஷம் வெ௨ ஜெவா சுவி ந தம் விஃா:" என்னும்படி சுவமிஜெஹ௨ூஹாதூரான ஶெஷசுவஜ்ஞா ந ரவிகரை. இப்படி 'அடியார்க்கு' என்று விஶெஷொவா ௯ாநம் பண்ணுகையாலே உயூஹாக்ஷர த்தின் படியே நிராவாயிகஶெஷிகள் வேறு இல்லாதபடியும் சுஜெூரவாயிகஶெஷிகளோடு தமக்குத் துவக்கற்றபடி யும் சொல்லிற்றாயிற்று. ஸர்வஶேஷியாகையாலே ஸர் வத்தையும் யஹெஷ்டமாக விநியொகிக்கப் ப்ராவணுய், நிரஜ்ஞுஸஹ்லுதஞுணுகையாலே ஸர்வத்தையும் யஹெஷ்டமாக விநியொகிக்க ஶக்தனுமான ஸர்வேஶ்வரன் சுந ந்ரூப்ரயொஜநரான ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸர்வமும் ஶேஷ மாகக் கடவது என்கிற விநியொகவிஶெஷத்தாலே ஸர்வருக்கும் ஹாகவதஶெஷசுவம் நிதூஸிஜமானல், சுநந்ரூப்ரயொஜநரான ஆஶ்ரிதர்க்கு ஹாகவதஶெஷ சுவம் ஈஶ்வரன் தன்னையும் *ஹாகவதரையுமொழிந்த அந்யரைப்பற்ற †ஶெஷசுவமில்லாதபடி வருகிறதாய், இதின் ஹலமான கைங்கர்யமும் இப்படி வருகிறதாகை யாலே 'என்னை அடியார்க்கே ஆட்படுத்தினன்' ‡என் கிற சுவயாரணம் இங்கே விவக்ஷிதம். [1]"மற்றுமோர் தெய்வம் உளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேன்" என்றிறே இவர்களுடைய பாசுரம். (என்னை ஆட்படுத்த) [2]"யஹ யஜிரூயகிஜ்ஞா:" என்னும்படி ஜிரூயகிஜ்ஞரணுய்வைத்து அதற்குமேலே [3]"ஶரஸொZஹம்" என்று இருக்கக்கடவ

[1] தி. மொ. 8. 10. 3. [2] [3] கீதை. 16. 14. *பாகவதரை யொ ழிந்த—க. ‡என்ற-க. †சேஷத்வப்ரஸங்கமில்லாதபடி வருகிறதா யிற்று—வ.

என்னை [1]"அதோஹமபி தே தாஸ:" என்னப் பண்ணின உபகாரத்திற் காட்டிலும் [2]"உற்றதும் உன்னடியார்க்கு அடிமை" என்னப் பண்ணின இதற்கு மேலொரு உபகாரமுண்டோ என்று இப்பரமோபகாரத்தையும் பிரியப் பேசுகிறார். இது நமஸ்ஸின் தாத்பர்யம்.

கீழ்ச் சொன்ன §கர்த்ருத்வாதிகளிலே [3]"எருத்துக் கொடியுடையான்" முதலான ஆத்மாநங்களுக்குப் போலே அஜ்ஞாநாதிதோஷங்கள் இவனுக்குஉண்டாகில், இவன் முன்பு சொன்ன ஸாக்ஷாத் மோக்ஷப்ரதாநம் பண்ணவல்லனோ என்ன, (விமலன்)— நித்யநிர்தோஷன். இத்தால் ஸர்வஸ்மாத்விலக்ஷணன் என்றதாயிற்று. இவ்வளவு ஸூரிகளுக்கும் இல்லையோ என்ன, (விண்ணவர் கோன்)- பராதீநஸத்தாயோகத்தையுடையரான ஸூரிகளைக் காட்டில் வேறுபட்டவன்; இத்தாலே ஸூரிஸேவ்யமான பரத்வமும் தோன்றுகிறது. இப்படி எட்டாநிலத்திலே இருக்குமிருப்பு இங்குள்ளார்க்கு நிலமன்றே என்ன, (விரையார்பொழில் வேங்கடவன்). பரிமளம் வடிவு கொண்டாற்போலே இருக்கிற திருச்சோலைகளையுடைய திருமலையிலே [4]"கண்ணாவான்என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு' என்கிறபடியே எல்லாருக்கும் ஆஶ்ரயிக்கவும் அநுபவிக்கவுமாம்படி [5]"இருள்தருமாஞாலத்துள் குன்றத்திட்ட விளக்காய் $நிற்கிறவன். அந்தமில் பேரின்பத்துள்ளாருடைய

---

1 மந்த்ரராஜபதம். 2 தி. மொ. 8. 10. 3. 3 பெரி. தி. 5. 3. 6.
4 i 8. 3. 5 10.6.1. §கர்த்ருத்வாதிகளாலே—வ $நிற்கிறவவன்-க.

ஸௌபாக்யத்தைக் காட்டில் [1]"எம்பெருமான் பொன் மலை மேல் ஏதேனுமாவேனே" என்னும்படி பிறந்த ஸ்தாவரங்களுடைய ஸௌபாக்யம் அதிசயிதமாயிருக்கும். இப்படி ஸர்வஸுலபனானாலும், [2]"அவ்வண்ணத்தவர் நிலைமை கண்டும் தோழீ அவரை நாம் தேவரென்று அஞ்சினோமே" என்னும்படி நிற்குமோவென்ன, (நிமலன்)- *ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் அஞ்சி அருளப்பாடு முன்னாக அணுகவேண்டும்படியான ஐஶ்வர்யத்திலே †குறும்பறுத்த நம்பிக்குக் கூசாதே நிரந்தரஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணலாம்படி தன் ஈஶ்வரத்வமாகிற ஆஶ்ரயண விரோதிதோஷத்தை மறைத்து, [3]"ஸர்வஸுகவராய நா

---

[1]பெரு. தி. 4.10. [2]தி. நெடு. 21. [3]ஸ்ரீரங்க. ஸ்த. 2.

*ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் அஞ்சி—க †குறும்பற்றநம்பி—க.

†குறும்பறுத்தநம்பி—மூக்குறும்புகளையும் (குலம், தொழில், ஐச்வர்யம் என்றவற்றால் வரும் கர்வங்களை) நீக்கின பெரியார். குயவர் வகுப்பில் பிறந்தவரான ஒரு பக்தர் குறும்பறுத்த நம்பி எனப்படுவர். இவர் மண்ணாலே திருவேங்கடமுடையானுக்குத் திருமேனி ஏற்படுத்தி, அவருக்கடிமை செய்துகொண்டு வந்தார். தினமும் தன் தொழிலான மண் பாண்டங்கள் செய்வது முடியுமளவில், கையில் ஒட்டிய மண்ணைக் கழுவி, ஒரு புஷ்பமாகச் செய்து, அப்பெருமாள் திருமுடியில் அதைப் பரமபக்தியுடன் சாத்திவருவார். அக்காலத்தில் ஒரு ராஜபுத்திரன் ஸ்வர்ண புஷ்பங்களால் மாலைசெய்து திருவேங்கடமுடையானுக்குச் சாத்துவித்தான். அவன் முக்குறும்புள்ளவனாகையால், அது திருமுடியில் தங்கவில்லை. ஆவேசமுகத்தாலே 'குறும்பறுத்த நம்பி இடும்பூ நமக்கு உண்டு' என்று நியமனமாயிற்று இப்படி குறும்பறுத்த நம்பி என்பவர் தம் ஜாதிவ்ருத்த நிகர்ஷத்தைப் பாராதே திருமுடிக்குப் பூ இட்டார் என்கிற சரித்திரம் இங்கே குறிப்பிடப்பட்டது. (காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்பவைகளையும் முக்குறும்பு என்பர்.)

ஸுவிஜ்ஞாதுஷ்டி:" என்கிறபடியே ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தை ‡வெளியிட்டுநிற்குமவன். இப்படி ஸௌஶீல்ய ஸௌலப்யங்கள் உண்டானாலும், ஆஶ்ரிததோஷத்தைக் காணுமாகில் அணுகக் கூசார்களோ என்னில், (நின்மலன்)- [1]"ஸுவிஜ்ஞாதா" என்றும், [2]"என்னடியார் அது செய்யார்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆஶ்ரிதருடைய தோஷதர்ஶநமாகிற ஜ்ஞாநதோஷமில்லாதவன். ஸர்வஜ்ஞனாயிருக்கச் செய்தே ஆஶ்ரிததோஷத்தைக் காணான் என்றது, §காணுமதுவும் இவர்களுடைய தோஷத்தைக் கழிக்கைக் குறுப்பாம் என்றபடி.

'விமலன்' என்று தொடங்கி இவ்வஞ்சுபதங்களாலே நாராயணஶப்தத்தில் உபாயத்வ உபேயத்வங்களுக்கு உபயுக்தமான உபயலிங்கமும் உபயவிபூதிநாதத்வமும் சொல்லிற்றாயிற்று; மேல் இவன் ஸ்வாமித்வ ப்ராப்யத்வஸௌலப்யமான $நீதியிலே நிரதரான நித்யஸூரிகளுக்கு ஸேவ்யனுமாப்போலே நமக்கும் ஸேவ்யனும் என்று வதிப்பில் ¶கருத்தாலே ஸௌலப்ய ப்ரதிபாதகத்தை அநுஸந்திக்கிறார். (நீதி வானவன்). இங்கு 'வான்' என்கிற சப்தம் ஸூரி ஸஹிதமான பரமபதத்தைச்சொல்லுகிறது. 'நீதியை நடத்துவிக்கும் வானிலே வதிக்குமவன்' என்னவுமாம். [3]"தேந வஞ்சயதே லோகாந் மாயாயோகேந கேஶவ:" என்கிறபடியே கலக்குவாரும், [4]"அவஜாநந்தி மாம் மூடா:" என்கிறபடியே கலங்குவாருமில்லாத தேச

[1]ஸஹஸ்ரநாம. [2]பெரி.தி. 4 9.2. [3]பார. உத். 67. 15.
[4]கீதை. 9. 11. ‡வெளியிடாநிற்குமவன்—வ.
§காணுமென்றதுவும்—க. $நீதியிலே—க. ¶கருத்தான-வ.

மாகையாலே [1]“தாஸ்யமைஶ்வர்யவாதேந ஜ்ஞாதீநாம் து கரோம்யஹம்” என்றும், [2]“ஸர்வேஶ்வர ஸஞ்ஜஜ்ஞே ஜகந்நாதோ ஜகத்ஸ்திதே” என்றும் இங்கு பிறக்கும் ஸம்ஶ்லேஷிதத்வத்தின் மாருட்டமில்லாத பரமபதத்திலே நித்யவாஸம் *பண்ணுகிறவன் என்றதாயிற்று.

இப்படி ஸர்வஸேவ்யனான †ஸர்வஶேஷி [3]“விபீடணற்கு வேறாக நல்லான்” என்கிறபடியே தமக்கு இப்போது விசேஷித்து அநுபவிக்கலானபடியைப் பேசுகிறார்: (நீள்மதிளரங்கத்தம்மான்): ‘அயோத்யா’ என்றும், ‘அபராஜிதே’ என்றும் சொல்லுகிற கலங்காப் பெருநகரத்தின்படியை கொடியணி நெடுமதிள்களாலே ஸுரக்ஷிதமான ‡ஸ்தலவிஶேஷத்திலே காட்டி அயர்வறுமமரர்களுக்கும் அதிபதியான தன்படியை [4]“செங்கோலுடைய திருவரங்கச் செல்வனாரான” ஆகாரவிஶேஷத்தாலே அறிவித்துக்கொண்டு, ஶேஷித்வத்தின் எல்லையிலே தான் நின்றாற்போலே §ஶேஷத்வத்தின் எல்லையிலே என்னை நிறுத்தின ஸூதநுஸூரி. ‘அரங்கத்து அம்மான்’— நீர்மைக்கும் மேன்மைக்கும் எல்லையானவன்.

இவனுடைய உபாயத்வப்ராப்யத்வங்களில் உறப்புண்டான திருவடிகளை அநுபவிக்கிறார்: (திருக்கமலபாதம்). பாவநத்வபோக்யத்வங்களாலே ஶ்லாக்யங்களான திருவடிகள்; திருவுக்கு லீலாகமலம் போலே

[1] [2]வி. பு. 1 17. 23. [3]தி. மொ. 6 10. 4. [4]நா. தி. 11. 3.
*பண்ணுகிறவிமலன் என்றதாயிற்று—வ. † ஸர்வசேஷித்வேந செல்வ விபீடணற்கு—வ. ‘விபீடணற்கு நல்லான்’ என்று பிரபந்த பாடம். ‡ஸ்தல விசேஷத்தாலே அயர்வறுமமரர்களுக்கு அதிபதியானபடியை—க. §சேஷத்வநிலையிலே நிறுத்தின—க.

இருக்கிற பாதம் என்னவுமாம். (வந்து)- ‘வந்து’ $என்கிற இத்தாலே ஓடின தம்மைத் தொடர்ந்தபடியும் ஸ்வயம்ப்ரயோஜநங்களானபடியும் தோன்றுகிறது. இத்திருவடிகளில் வைத்த கண் வாங்க வொண்ணாதபடியான போக்யதாதிஶயத்தை ஒரு உத்ப்ரேக்ஷையாலே அருளிச் செய்கிறார் (என் கண்ணினுள்ளன ஒக்கின்றவே). தேவாதிகளில் தலைவரான ப்ரஹ்மாதிகளுடையவும், ஸநகாதிகளான யோகிகளுடையவும் திவ்யசக்ஷுஸ்ஸுக்களுக்கும்கூட தூரமாயிருக்கக்கடவவை உபநிஷதஜ்ஞனை என்னுடைய மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்களுக்கும் ப்ரத்யக்ஷமாயிரா நின்றன என்று ஆஶ்சர்யப்படுகிறார். ‘நீள்மதிளரங்கத்தம்மான் திருக்கமலபாதம்’ என்று த்வயத்தில் பூர்வோத்தர நாராயணஶப்தார்த்தத்தையும் சரணஶப்தார்த்தத்தையும் ப்ரகாஶித்தபடி.

இப்பாட்டால், மோக்ஷப்ரதத்வமும், *ஜகத்காரணத்வமும், ஶரண்யத்வமும், மற்றும் ஸர்வப்ரகாரோபகாரகத்வமும், க்ருபாவிஶேஷவத்த்வமும், ஸ்வாதந்த்ர்யமும், அவற்றில் ஸாரதமமான உபகாரவிஶேஷமும், நித்யநிர்தோஷத்வமும், நித்யஸூரிநிர்வாஹகத்வமும், நித்யவிக்ரஹவத்த்வமும், ஸர்வஸௌலப்யத்வமும், ஸௌஶீல்யமும், வாத்ஸல்யமும், கைங்கர்யப்ராப்யத்வமும், †கைங்கர்யஸ்தாநவிஶேஷவத்த்வமும், ஸர்வஸ்வாமித்வமும், திருவடிகளினுடைய பாவநத்வமும், போக்யத்வ

$ என்கிற இடத்திலே ஓடிவந்தெம்மைத் தொடர்ந்த— க.

*ஜகத்காரணத்வமும் மற்றும் ஸர்வப்ரகாரோபகாரகத்வமும், அவற்றின் ஸாரதமமான உபகார விசேஷத்தையும்— க.

†கைங்கர்யஸ்தான விசேஷமும்— வ, விசேஷத்வமும்— க.

மும், அவற்றைத் தான் அநாயாஸமாக ‡அநந்யத்ருஷ்டி-களாகக் கொண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றபடியையும் $முன்னிட்டுக்கொண்டு ஸ்ரீய:பதியினுடைய ¶பர-காஷ்டாப்ராப்தங்களான குணப்ரகர்ஷங்களை அநு-ஸந்தித்தார்.

அவற்றில் ஸம்ஸாரநிவர்த்தகத்வகாஷ்டையாவது-களையற்ற கைங்கர்யத்தைக் கொடுக்கை; *காரணத்வ-காஷ்டையாவது— காரணாந்தரங்களெல்லாம் தான் இட்ட வழக்காய், தனக்காதல், தன்னுடைய ஜ்ஞாந ஸங்கல்பாதிகளுக்காதல், ஒரு காரணஸாபேக்ஷதையன்றிக்கே இருக்கை; ஶரண்யத்வகாஷ்டையாவது—தன்னை ரக்ஷகனாகப் பற்றினார்க்குத் தன்னையொழிய மற்றொருவரை ரக்ஷகராகப் பற்ற வேண்டாதபடி இருக்கை. †உபகாரகத்வகாஷ்டையாவது— ஒரு க்ஷுத்ரவ்யாஜத்தை அவலம்பித்து, உபயவிபூதிவிஶிஷ்டனான தன்னை அநர்ஹாவ்யனாகக் கொடுத்தும், அதற்குமேல் கொடுக்கலாவது இல்லாமையாலே நித்யருணியாயிருக்கை; க்ருபாகாஷ்டையாவது— ஶத்ருவினுடைய ஸம்பந்திகளும்கூட த்யாஜ்யம் ‡என்ற பரிவர் முன்னே 'ஶத்ருதானும் இசையில் ஸ்வீகரிப்பேன்' என்று எதிர்பேசும்படியான இரக்கத்தையுடையனாய், §அவர்கள் தாங்களும் இவனைக் கைக்கொள்ளும்படி பண்ணுகை; ஸௌஹார்த்தகாஷ்டையாவது- தன்னையும் பிறரையும் தான்

‡ அநந்யத்ருஷ்டியாக? $முன்னிட்டு ஸ்ரீய:பதியினுடைய—க.
¶ பராகாஷ்டாப்ராப்த குணப்ரகர்ஷங்களை—க.
* காரணகாஷ்டையாவது—க. † உபகாரத்வகாஷ்டையாவது—க.
‡ என்றும் பரிவார்—க. § அவர்தாங்களும்—க.

நினைத்த நிலைகளிலே நிறுத்தும்போது விலக்கவல்லாரன்றிக்கே யிருக்கை; நிர்தோஷத்வகாஷ்டையாவது— தோஷயுக்தங்களான பதார்த்தங்களோடு உண்டான ஸம்ஸர்க்கத்தாலும், பிறர்க்கு ஸஜாதீயத்வஹேதுக்களானவற்றைத் தான் அநுஷ்டித்தாலும், தனக்கு ஸஜாதீயத்வங்கள் வாராதிருக்கை; ஸ்வாமித்வகாஷ்டையாவது- விபூதிமான்களையெல்லாம் தனக்கு விபூதியாக உடையனாயிருக்கை; ஸௌலப்யகாஷ்டையாவது— அகல நினைப்பார்க்கும் அகலவொண்ணாதபடி அணுக நிற்கை; ஸௌசீல்யகாஷ்டையாவது- தன் பக்கல் பரத்வத்தை ஶங்கிப்பார்க்கும் வெளியிடுவார்க்கும் தானே மறுமாற்றம் சொல்லி, மேலும் தன்னைத் தாழவிட்டுப் பரிமாறுகை; வாத்ஸல்யகாஷ்டையாவது— $ஸ்வஜநராயிருப்பாரும் ஆச்ரிதவிஷயத்தில் ஆயிரங்கோடி குற்றம் காட்டிலும் அநாதரம் பிறப்பிக்க வொண்ணாதிருக்கை; ஸாம்யகாஷ்டையாவது— தன் விசேஷணமாக வல்லது மற்றொரு ஸாம்யமில்லாதிருக்கை; ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதித்வகாஷ்டையாவது- *ஸர்வஸமனான தான் ஆஶ்ரிதஸங்கல்பத்தோடே விரோதித்த தன் ஸாமான்ய ஸங்கல்பத்தை அஸத்யமாக்கி, அநிதரஸாதாரணமான ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதத்தைப் பண்ணுகை; போக்யத்வகாஷ்டையாவது— தன் ஸ்வரூபத்தை அநுபவித்தால் தன் விசேஷணமாக ஸர்வத்தையும் அநுபவிக்குமது அதின் திவலையோடு ஒத்திருக்கை; அத்யந்தபோக்யத்வ

$அந்தரங்கராயிருப்பார்க்கு ஆச்ரயவிஷயத்தில் ஆயிரங்கோடி குற்றம் காணிலும் அநாதரம்—க. *ஸர்வவர்ண ஸமனான—க.

காலக்ஷேயாவது— *ஹேதுஶூந்யமான காரணவிஶேஷணமும் வேண்டாதபடி தென்றலும் பரிமளமும் வந்தாற்போலே வந்து விலக்கவொண்ணாதபடி ஸந்நிஹிதனாயிருக்கை. இவையெல்லாம் இப்பதங்களில் அடைவே ஆழ்வார் அநுபவித்தபடியை ஸந்தர்ஶிப்பது. 1.

இவன் திருவடிகளில் சிவப்புக்கு நிகரான திருப்பீதாம்பரம் தன் சிந்தைக்கு விஷயமாகிறதென்கிறார்:

உவந்தவுள்ளத்தனாய்
உலகமளந்தண்டமுற
†நிவந்த நீண்முடியன்
அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக்
கவர்ந்தவெங்கணைக் காகுத்தன்
கடியார் பொழில் அரங்கத்தம்மான் அரைச்
சிவந்த ஆடையின் மேல்
சென்றதாம் என் சிந்தனையே 2.

*ஹேத்வாபாஸமாக—க. †நிவிர்ந்த; நிமிர்ந்த.

உவந்த உள்ளத்தனாய்—ஸந்தோஷங்கொண்ட மனத்தையுடையவனாய், உலகமளந்து—எல்லா லோகங்களையும் (தன் திருவடிகளாலே) அளந்து, அண்டம் உற—அண்டகடாஹத்திலே இடிக்கும்படி, நிவர்ந்த—நிமிர்ந்த, நீள்முடியன்—பெரிய கிரீடத்தையுடையவனாய், அன்று—(ஸகல ஸாதுக்களுக்கும் துன்பம் நேர்ந்த) அன்று, நேர்ந்த—எதிர்த்துவந்த, நிசாசரரை—(தாடகை முதல் ராவணன் வரையிலுள்ள) ராக்ஷஸர்களை, கவர்ந்த—விழுங்கின (கொன்ற), வெங்கணை—மிகக்குரூரமான பாணங்களையுடைய, காகுத்தன்—ஸ்ரீராமனாய், கடி ஆர்—பரிமளம் நிறைந்த பொழில்—சோலைகள் சூழ்ந்த ஸ்ரீரங்கத்திற்குள்ளே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வஸ்வாமியான பெரிய பெருமாளுடைய, அரை—திருவரையில் சாத்திய, சிவந்த ஆடையின்மேல்—திருப்பீதாம்பரத்தின்மேலே, என் சிந்தனை—என்னுடைய மனது (கூட) சென்றது ஆம்—சென்றதே! (என்று ஆச்சர்யப்படுகிறார்).

(உவந்த உள்ளத்தனாய்)- மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான ராஜ்யத்தை மீட்டுத்தரவேண்டும் என்று இந்த்ராதிகள் இரக்க, [1]"உதாரா: ஸர்வ ஏவைதே" என்கிறபடி இவர்கள் பக்கலிலே ப்ரீதமான திருவுள்ளத்தையுடையனாய், அஸுரனேயாகிலும் *ப்ரஹ்லாதனோடு உண்டான குடல்துவக்குப் பாவித்து, ஆநுகூல்யவிஶிஷ்டனான மஹாபலியை அழியச் செய்ய நினையாதே அவனுடைய ஔதார்யத்திற்கு அநுரூபமாகத் தான் இரப்பாளனாய்ச் சென்று அவன் கொடுக்க வாங்குகையாலே அவனளவிலும் அநுக்ரஹயுக்தனாய், ஸாபேக்ஷநிரபேக்ஷமாக எல்லார் †தலையிலும் தன் திருவடிகளை வைக்க, விலக்காதவளவாலும் ஸர்வவிஷயத்திலும் உவந்தவுள்ளத்தனாய், (உலகமளந்து)— ‡'அளவுபடக் கொடுத்தோம்' என்றிருக்கிற அஸுரன் முன்னே எல்லா லோகங்களையும் தன் திருவடிகளாலே அளவுபடுத்தி (அண்டம் உற நிமிர்ந்த நீள் முடியன்)- மேலே கவிற்ற கநகச்சத்ரம் போலே இருக்கிற §ப்ரஹ்மாண்டபித்தியிலே கிட்டும்படி விஜ்ரும்பித்த பெரிய திருவபிஷேகத்தையுடையவன்; அவன் தன்னைப் போலே திருவபிஷேகத்திற்கும் அவனோடொக்க வளருகைக்கீடான ஶக்தி உண்டு. கர்மவஶ்யதை தோற்றும்படி பிறவி தொடக்கமாகச் சடையும் குண்டிகையும் சுமந்து திரிகிற ‖பரிச்சிந்நேஶ்வரர் பார்த்து நிற்க இப்படி

[1]கீதை 7. 18. *ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானோடு உண்டான—வ. குடல்துவக்குப் பாவித்து-க குடல்துவக்கால் ஆநுகூல்ய—வ. †தலையிலும் திருவடிகளை—க. ‡அளவுபட்டுக்கொடுத்தோமென்றிருக்கிற—க. §ப்ரஹ்மாண்டத்தில்—க. ‖பரிச்சிந்நேச்வரன்பார்த்து-க.

முடிசூடி நிற்கையாலே உபயவிபூதிநிர்வாஹகத்வமும் ஸித்தமாகிறது. இத்த்ரிவிக்ரமாவதாநம் சொன்ன இத்தாலே ஸர்வஸ்வ*ஶங்காவிஷயரான இந்த்ராதிகள் இரப்பாளரானபடியும், [1]"குறைகொண்டு நான்முகன்" இந்த்ராதிகளிற்படியே ப்ரஹ்மா திருவடி விளக்கி ஶுத்தனானபடியும், ருத்ரன் தீர்த்தப்ரஸாதம் பெற்று க்ருதார்த்தனானபடியும் சொல்லித்தாயிற்று. இத்தால் †மூன் பாட்டில் சொன்ன இஷ்டப்ராபகத்வத்தையும் உதாஹரித்ததாய், இனி அநிஷ்டநிவர்த்தகத்வத்தையும் உதாஹரிக்கிறார்: (அன்று நேர்ந்த நிசாசரரைக் கவர்ந்த வெங்கணைக் காகுத்தன்). ‡தேவர்களும் ரிஷிகளும் கூடக் குடியிருக்கவொண்ணாதபடி த்ரைலோக்யக்ஷோபம் பிறந்து தேவர்கள் சரணாகதரானவன்று சக்ரவர்த்தித் திருமகனாய் அவதரித்து, தாடகா - தாடகேய - விராத - கபந்த - கர - தூஷணாதிகளை நிராகரித்து, லங்கைக்கு வரிவெயான லவணார்ணவத்தை பர்வதங்களாலே பண்பு செய்து, கொம்பிலே தத்தித் திரியும் குரங்குப் படையைக் கொண்டு லங்கையை அடைமதில்படுத்தினவன்றும் பெருமாளுடைய ப்ரபாவம் அறியாதே §விளக்குவிட்டில் போலே வந்து எதிர்ந்த ¶பகல்போர் அறியாத க்ஷுத்ரயோநிகளையெல்லாம் 'எனக்கு எனக்கு' என்று இரையாகக் கைக்கொண்ட தீப்தபாவகஸங்காஶங்களான திருச்சரங்களையுடையனாய். [2]"வெங்கதிரோன் குலத்துக்கோர் விளக்காய்" நின்றவன்; (காகுத்தன்)—

---

[1]4. அ.9. [2]பெரு. தி. 10. 1. *சங்காவிஷயமான—க.
†முன் பாட்டினில்........ உதாஹரித்ததாய், அநிஷ்ட-க. ‡தேவர்களுக்கும் ரிஷிகளுக்கும் கூடியிருக்க—க. குடியிருக்க—வ.
§விளக்குவீட்டில் போலே—க. ¶பகல்போது அறியாத—வ.

மாயாவிகளான ராக்ஷஸரும் கூட மோஹிக்கும்படி ஸௌந்தர்யலாவண்யத்தை முன்னிட்டு *நின்றவன். (கடியார் பொழில் அரங்கத்தம்மான்)— ஸூரிகள் முதலாக ஸாவநஸத்வங்களைக்கொண்டு நித்யாஶ்ரயராய் நிற்கிற ஸூஜநங்களாலே சூழப்பட்ட கோயிலாழ்வாருக்குள்ளே ப்ரஹ்மாதிகள் ஆராதிக்க, ஸர்வஸ்வாமித்வம் தோற்றக் கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாளுடைய. (அரைச் சிவந்த ஆடையின்மேல்)— [1]“படிச்சோதி யாடை யொடும் பல்கலனாய் நின்பைம்பொற்கடிச் சோதி கலந்ததுவோ” என்னும்படி திகழாநின்ற திருவரையிலே ஸந்த்யாராகரக்தவஸ்த்ரத்தாலே போல வடிவமாய் ஶாகதஶிஶிரகிரணனெயிலே வாயாதவம் பரந்தாற் போலே †இருக்கிற திருப்பீதாம்பரவிஷயமாக. (சென்றதாம் என் சிந்தனையே)— ஸநாதிகாலம் ஸந்நிஹித விஷயங்களிலே ஓடி, அவர்கள் ‡ஆடையிலே கட்டுண்ட என்சிந்தை இவன் திருவடிகளைப் பற்றின என்னாலும் மீட்கவொண்ணாதபடி திருப்பீதாம்பரத்திலே சென்று துவக்குண்டது. ‘என் சிந்தனை சென்றதாம்’ என்கையாலே ஆஶ்சர்யம் தோற்றுகிறது. ‘சென்றது’- $நான் ப்ரேரிக்கப் போந்ததன்று; விஷயவைலக்ஷண்யத்தாலே ஆக்ருஷ்டமாயிற்று. 2.

இப்படி இரண்டு பாட்டாலே ஶேஷத்வஸ்வரூபாவஸாநத்தையும் ஸ்வஶேஷத்வநிவ்ருத்தியையும் ஸந்த ஸாதித்து, ஸநந்தரம் ஶேஷஸித்தமான வேதநாவேதந

---

[1]3. 1. 1. *நின்றவன் காகுத்தன்—க. †இருக்கிற பீதாம்பர-க, ‡அவர்களாளுடையிரால—க, அவர்கள் இடையிலே—ங.
$நாம்—க.

ஸமஷ்டிப்ருதிவாசகமான த்ருதீயாக்ஷரம் முதலான த்ருதீயமாஸையாலே சேஷத்வஜ்ஞாநஹீநராயும், விசேஷமில்லாத சேஷத்வஜ்ஞாநமுடையராயும், காதாசித்க சேஷத்வஜ்ஞாநவான்களாயுமுள்ள ஜீவர்களெல்லாம் தந்தாமுடைய ஜ்ஞாநாநுரூபமாக ப்ராதிகூல்யாநுகூல்ய ஔதாஸீந்யப்ரவ்ருத்திகளிலே நிற்கிற நிலையை உதாஹரித்துக் கொண்டு, ஸமவசநஸவத்தில் தமக்கிடையிலே பெற்றதொரு ப்ராவண்யத்தை அநுஸந்தித்துப் ப்ரீதராகிறார்.

மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை வானவர்கள்
சந்திசெய்ய நின்ருன் அரங்கத்தரவினணையான்
அந்திபோல் நிறத்தாடையும் அதன்மேல்
அயனைப் படைத்ததோர் எழில்
உந்திமேலதன்றே அடியேனுள்ளத்தின்னுயிரே. 3.

மந்தி—ஆண் குரங்குகள், பாய்—(ஒரு கிளையிலிருந்து மற்ருெரு கிளையில் இடைவிடாமல்) பாய்ந்தபடியே யிருப்பதாய், வட—(தமிழுக்கு) வடவெல்லையும், வேங்கடம்—வேங்கடாத்ரி என்னும் பெயரையுடையதுமான, மாமலை—பெரியமலையிலே, வானவர்கள்—முக்தரும் நித்யரும் (தேசத்திற்குத் தக்க சரீரங்களோடு), சந்தி செய்ய நின்ருன்—(புஷ்பங்களைக் கொண்டு) ஆராதிக்க நின்றவனுய், அரங்கத்து—ஸ்ரீரங்கத்திலே, அரவின் அணையான்—ஆதிசேஷனுகிற மெத்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரிய பெருமாளுடைய, அந்திபோல் நிறத்தாடையும்—செவ்வானம்போன்ற நிறத்தையுடைய பீதாம்பரமும், அதன் மேல், அயனைப்படைத்தது—ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்த, ஓர் எழில்—ஒப்பற்ற அழகையுடைய, உந்திமேலதன்ருே—திருநாபி கமலத்தின்மேலல்லவா இருக்கின்றது, அடியேன் உள்ளத்து—அடியேன் மனஸ்ஸில் பிரகாசிக்கிற, இன் உயிர்—இனிதான ஆத்மஸ்வரூபம்.

(மந்திபாய் வடவேங்கடமாமலை)— சபலரான ஸம்ஸாரிகளுக்கு நிதர்ஶநமான வாநரஜாதியும் *நாநாஶாகைகளிலுள்ள க்ஷுத்ரபலங்களை புஜிப்பதாக [1]"கதாகதம் காமகாமா லபந்தே" என்கிறபடியே ஒன்றைவிட்டு ஒன்றிலே பாய்ந்து திரிகைக்கு நிலமாய், கலியுகத்தில் ஸாத்த்விகஸம்பாவனையுடைத்தாக புராணஸித்தமாகையாலே ஆழ்வார்கள் அவதரிக்கப்பெற்ற த்ரமிடபாஷாதேஶத்திற்கு †உத்தராவதியாயிருந்து புராணப்ரஸித்தமாய், ஈஶ்வரன் தன்னைப் போலே ஸர்வகுணவிஶிஷ்டஸ்வபாவங்களால் உண்டான ஸாம்யத்தையுடைத்தான திருமலையிலே. (வானவர்கள் சந்தி செய்ய நின்றான்) பரமபதத்திலே கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யத்திற்கு அபிஷிக்தரான முக்தரும் நித்யரும் தேஶோசிதமான தேஹங்களைக்கொண்டு உசிதமான கைங்கர்யத்தைப் பண்ணி, இவர்கள் ஆஶ்ரயிக்கைக்கு உத்தேஶ்யனாய் நின்றான்.

(அரங்கத்தரவினணையான்)- ஏற்றமுள்ளவளவும் ஏறவேண்டும்படியான திருமலையாழ்வாரும் பரமபதஸ்தாநீயம் என்னும்படி எளிதாகக் கிட்டலாம்படியான கோயிலாழ்வாருக்குள்ளே [2]"ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை செய்யும்" வானவர்களுக்குப் ‡படிமாவாய், நிஶ்ஶேஷஜநஸாதாரணனான தன்னை பஜிக்கைக்கிடான ஜ்ஞாநப்ரகர்ஷத்தையுடையனாய், ஸம்ஸாரதாபஹர§ஶீதளமுமான திரு

[1]கீதை 9. 21. [2]3. 3. 1. *நாநாஶாகியிலுள்ள—க.

†உத்தராவதியாயிருந்துள்ள புராணஸித்தமாய்—க.

‡படிமா=ஒப்பு; அதாவது த்ருஷ்டாந்தம். §ஶீதளமான—க.

வரவணையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாளுடைய (அந்திபோல் நிறத்தாடையும்)- ஆஶ்ரிதருடைய அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைக் கழிக்கவல்ல ஸம்யக்ஜ்ஞாந ஸூர்யோதயத்திற்கு பூர்வஸந்த்யை போலவும், அவர்களுடைய தாபத்ரயங்களைக் கழிக்கைக்கு பஶ்சிம ஸந்த்யை போலவும், *புகர்ந்த நிறத்தையுடைத்தான [1]"செவ்வரத்தவுடையாடையும்; இது மேலில் ஆதாரத்தை அவலம்பிக்கைக்கு ஆதாரஸம்பந்தத்தை †ஆவஹித்தபடி. மேல் ஆதாரமும் ஏதென்ன, (அதன்மேல் அயனைப் படைத்ததோர் எழில் உந்தி)- அநலங்க்ருதமான திருப்பீதாம்பரத்திற்கு மேலாய், இதன் நிறத்திற்கு நிகரான சிவந்த தாமரைப் பூவையுடைத்தாய், அதின்மேலே வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டிஸமயத்திலே முற்பட அயோநிஜனான ப்ரஹ்மாவை ஸ்ருஷ்டித்த அத்விதீயமான அழகையுடைத்தான திருவுந்தி. ப்ரஹ்மாவினுடைய ஸ்ருஜ்யத்வம் சொல்ல, கைமுதிகந்யாயத்தாலே ருத்ரேந்த்ராதிகளுடைய ‡ஸ்ருஜ்யத்வமும் சொல்லிற்றும். இத்தாலே ப்ரதிவாதிகளுக்கு ஶ்ரிய:பதியை யொழிய காரணாந்தரமும் ரக்ஷகாந்தரமும் இல்லையென்றதாயிற்று. இங்கு ப்ரஹ்மாவைச் சொன்னது முமுக்ஷுக்களை ஸ்ருஷ்டித்த உபகாரத்திற்கு உதாஹரணமுமாகிறது. (மேலதன்றே) என்றது இத்திருவுந்தியையே ஆதாரமாகக் கொண்டன்றே இருக்கிறது என்னவுமாம். §இதனுடைய அநுபவம் இது இட்ட வழக்

[1] தி. மொ. 8. 1. 7. 1 சிவந்தநிறத்தையுடைய ஆடையும்—வ.
*புகர்த்த—க. †அநுபவித்தபடி—க. ‡ஸ்ருஜ்யத்வம்—க.
§இவனுடைய அநுபவமிட்ட வழக்காய்—க.

காயிருக்கிறது என்னவுமாம். (அடியேன் உள்ளத்தின்னுயிரே)- [1]“ஶுத்³தா⁴வாஸம் ஹரே: ஸ்தா²நம் *ஸ்வபா⁴வம் ச ஸதா³ ஸ்ம்ருதம்” என்கிறபடியே பரமகாருணிககடாக்ஷத்தாலே ஸ்வபா⁴வஸாத்⁴யவிஷயமுடையேனை என்னுடைய ஸ்வச்ச²மான மநஸ்ஸிலே ப்ரகாசிக்கிற ஸ்வாதீ⁴நமான என் ஆத்மஸ்வரூபம். ‘உள்ளம்’ என்று ஹ்ருத³யப்ரதே³ஶத்தைச் சொல்லவுமாம். ‘இன்னுயிர்’ என்று ஸம்பந்த⁴த்திற்கு அநுரூபமாகையாலே †இனிதான ப்ராணாதி³களைச் சொல்லவுமாம். [2]“ஜ்ஞாநீ து பரமைகாந்தீ ததா³யத்தாத்மஜீவந:” [3]“மச்சித்தா மத்³க³தப்ராணா:” இத்யாதி³களை இங்கே அநுஸந்தி⁴ப்பது.

இரண்டாம் ‡பாட்டாலும் மூன்றாம் ‡பாட்டாலும் ப்³ரஹ்மருத்³ராதி³களுடைய §கர்மாதி⁴காரித்வமும் கர்மம்ருத்யுஜந்மாதி³களும் சொல்லித்தாயிற்று. நாலாம் பாட்டாலே ப்³ரஹ்மருத்³ராதி³கள் வரம்கொடுத்து வாழ்வித்த இராவணனை நிராகரித்த வ்ருத்தாந்தத்தாலும் தே³வதாந்தரங்களுடைய க்ஷுத்³ரத்வத்தை, [4]“ப்³ரஹ்மா ஸ்வயம்பூ⁴ஶ்சதுராநநோ வா ருத்³ரஸ்த்ரிநேத்ர:” இத்யாதி³களிற்படியே அவர்களுடைய அஶக்தத்வத்தையும் அநுஸந்தி⁴த்துக்கொண்டு ப்³ரஹ்மாதி³களையெல்லாம் ¶அகம்படியிலே வைத்து உய்யக்கொண்ட ஶ்ரீமத்தையை உடைத்தான திருவயிற்றினுடைய $சிறுமை பெருமைகளால்

1 2 கீதா. ஸங். 24. 3 கீதை 10. 9. 4 ரா. ஸு. 51. 45.
*ஸ்வபா⁴வ்யம் ச—க. †இனித் தான் ப்ரமாணாதிகளை—க.
‡பாட்டிலும்—வ. §கர்மாதிகாரத்வமும்-க. ¶அகம்படியிலே ஏகதேசத்திலே வைத்துக்கொண்ட = க. ¶அகம்படியிலே—உள்ளே.
$சிறுமை பெருமைகளுண்டான—க. சீர்மை—வ.

உண்டான ஸ்வாதிகத்வஸ்தாபநாஸக்திக்கு அடையவளைந்தான் போலே இருக்கிற *உதரபந்தம் தம்முடைய சிறிய †திருவுள்ளத்திற்குள்ளே வெளியிற்போலே இடம் கொண்டு உலாவா நின்றது; இது ஒரு ஆஶ்சர்யம் என்கிறார்.

கீழ் மூன்று பாட்டாலும் ஸௌந்தர்யாதிகளும் ஸூசிதமாய், நாலாம் பாட்டாலே [1]"ந நமேயம் து கஸ்யசித்" என்ற வணங்கலிலரக்கனைத் தலைசாய்த்து [2]"அஹங்க்ருதிர்யா நநம் ஸோர்த்த:" என்கிறபடியே முமுக்ஷுக்களுடைய மநஸ்ஸு அஹங்காரதூஷிதமாகாதபடி பண்ணிக்கொடுக்கிற சக்ரவர்த்தித திருமகனுடைய சரித்திரத்தை முன்னிட்டு 'நானும் என்னுடையதன்று; மற்றும் என்னுடையதாவன ஒன்றுமில்லை என்கிற நமஸ்ஸில் அர்த்தத்தை மறைபொருளாக அநுஸந்திக்கிறாராகவுமாம்.

சதிரமாமதிள் சூழ் இலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்(து)
உதிரவோட்டி ஓர் வெங்கணைஉய்த்தவன் ஓதவண்ணன்
மதுரமாவண்டுபாட மாமயில்
ஆடரங்கத்தம்மான் திருவயிற்(று)
உதரபந்தம் என்னுள்ளத்துள் நின்றுலாகின்றதே. 4.

---

[1] ரா. யு. 36. 11 [2] ஸாத்வ. ஸ. *திருவுதரபந்தம்—வ.
†திருவுள்ளத்திற்குள்ளே கண்டுவேயிற்போலே—க.

சதிர - வலிமையுள்ள, மாமதிள்சூழ் - உயர்ந்த மதிள்களாலே சூழப்பட்ட, லங்கைக்கு இறைவன் - லங்கைக்கு அதிபதியான ராவணனுடைய, தலைபத்து உதிரவோட்டி - (முதல் நாள் சண்டையில் வீட்டிற்குப் போகும்படி ஓட்டி மறுநாள்) பத்துத் தலைகளும் சேர்ந்தால்போல் உதிரும்படியாக, ஓர் வெங்கணை - கோபத்தை

(சதிரமாமதிள் சூழ் இலங்கைக்கிறைவன் தலைபத்து உதிர) குலபர்வதங்களைச் *சேர்த்து இசைத்தாற் போலே [1]செறிவும் திண்மையும் உயர்த்தியும் உடைத்தாய், எட்டுத் திக்குகளிலுள்ள திக்பாலர்களுக்கும் எட்டிப் பார்க்கவொண்ணுதிருக்கிற மதிள்களாலே †இத்தவிடம் முறிந்தவிடம் இல்லாதபடி எங்குமொக்க சூழப்பட்டு ஜலதுர்க்க - கிரிதுர்க்க - வநதுர்க்கங்களாலே துர்க்கங்களுக்கெல்லாம் ‡உபமானமாம்படி ப்ரஸித்தமான லங்கைக்கு ஈஶ்வரனாய், துர்க்கபல - ஸாரபல - ராஜபல - ஸைந்யபலங்களாலே செருக்கனாய், மால்யவான் அகம்பநன் மாரீசன் முதலான ராக்ஷஸரோடு ஹநுமான் விபீஷணன் முதலான ஸசிவ ஸுஹ்ருதிகளோடு வாசியற [2]அவிகீதமாகப் பேசப்பட்ட பெருமாள் பெருமையை §அறிந்து வைத்தும் கண்டுமதிகெட்டான்படியே [3]"தேந மைத்ரீ பவது தே

---

[1]செறிவு=நெருக்கம். திண்மை=உறுதி. [2]அவிகீதமாக=அபிப்ராயபேதமில்லாமல். [3]ரா. ஸு. 26 21.

*சேர்த்திச் சேர்ந்தாப்போலே—க. சேர்த்தாற்போலே—வ.

†இத்திடமுறிந்திடமில்லாதபடி—க. ‡மூப்பாம்படி—வ.

§அறிந்துவைத்துக் கண்டு, தி கேட்டானபடியே—க.

உடைய ஒப்பற்ற பாணத்தை, உய்த்தவன் - ப்ரயோகித்தவனும், ஓதவண்ணன் - கடல்போல் ச்யாமளமான திருமேனியையுடையவனும், மதுரமா வண்டு பாட - இனிமையான சிறந்த வண்டுகள் பாட, மாமயில் ஆட - குஞ்சிகங்களான மயில்கள் ஆட, அரங்கத்து அம்மான் - ஸ்ரீரங்கத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரனை பெரியபெருமாளுடைய திருவயிற்று உதரபந்தம் - திருவயிற்றின் மேல் அணியப்பட்ட உதரபந்தம் என்னும் அரைப்பட்டிகை, என்னுள்ளத்துள் நின்று - என்மனதினுள்ளேயும் இருந்து, உலாகின்றது - வியாபிக்கின்றது.

யதி ஜீவிதுமிச்சஸி" என்ற தாய் வாய்ச் சொல்லும்கேளாதே, [1]"அராக்ஷஸமிமம் லோகம் கர்தாஸ்மி நிசிதை: சரை: । ந சேச் சரணமப்யேஷி மாமுபாதாய மைதிலீம்" என்று பெருமாள் அருளிச் செய்துவிட்ட பரமஹிதமான பாசுரத்தையும் அநாதரித்து *அடைகோட்டைப் பட்டவளவிலும் பூசலுக்குப் புறப்படவிட்ட ஸஹாயவந்தரான படை முதலிகள் எல்லாரையும் †படக்கொடுத்து, ‡தான் ஏறிப் பொருதவன்று [2]ஸிவக்ருணாஜவி வத்ஸலரான பெருமாள் §சரச் செருக்கு வாட்டி 'நம்மூடனே பொருதும்படி இளைப்பாறி நாளை வா' என்றுவிட, நாணுதே போய், மண்டோதரி முதலான ‖பெண்கள் முகத்திலே விழித்து, தன்னிற் பெரிய தம்பியையும் மகனையும் படக்கொடுத்து, தான் [3]சாவேறாக வந்து ¶ப்ரதிஹதஸர்வாஸ்த்ரனை பின்பும் சினம் தீருதே [4]சேவகப்பிச்சு ஏறி நின்ற ராவணனை, $இனி தலையறுக்குமதொழிய வேறொரு பரிஹாரமில்லை' என்று திருவுள்ளம் பற்றி, ஒரு தலைவிழ வேறொரு தலை கிளைக்க முன்பு பண்ணின விருத்தவ்யவஹாரமன்றிக்கே

---

[1] ரா. யு. 41. 66. [2] ரா. யு. 50. 56. [3] சாவேறு=பகையரசனைச் சூழ்ந்துகாக்கும் படைமீது ஒருமுகமாய்ப் பாய்ந்து ஊடறுத்துச் செல்லமுயன்று, அந்நிலையில் உயிர்துறத்தலையே விரதமாகக் கொண்ட வீரர்தொகுதி. [4] சேவகப்பிச்சு=வீரன் என்னும் இறுமாப்பு

*அடைகோட்டை=முற்றுகையிடப்பட்ட கோட்டை.

*அடைகோட்டடைப்பட்ட—க. †படைக்கொடுத்து—க.
‡தான் நேரில் பொருதவன்று—வ. §பௌருஷச்செருக்கு—வ.
‖பெண்டுகள் முகத்திலே விழுத்தி-க. ¶ப்ரதிஹதஸர்வாஸ்த்ரனுமான—க, $இனித்தான் இவனையழிக்குமதொழிய—வ.

ஒருக்காலே பத்துத் தலையும் *உதிரும்படியாக. (ஓட்டி ஓர் வெங்கணை உய்த்தவன்)· 'தானேபோய் ராவணன் தலை பத்தும் கைக் கொள்ளவேணும்' என்று சின முடைத்தாய் ஆஸிதீயமாய் இருப்பதொரு திருச்சரத்தை தகையாதே ஓடவிட்டு †இரைபோர்ந்த இலக்குப் பெறுகையாலே அத்திருச்சரத்தை உய்யப்பண்ணின வன். சரத்தினுடைய ஆஶுகாரித்வத்தாலும் ராவண னுடைய லெயடித்தாலும் தலைபத்து உதிர்ந்த பின் னும், அவன் உடல் கட்டைப் பனைபோலே சிறிது போது இருந்து நிற்கும்படியாயிருந்தது. 'தலைபத்து உதிர ஓட்டி' என்றது முன்னில் பூசலிலே ராவண னைத் தலை சாய்த்து [1]"மஹாநுஜாநாமி" என்று துரத்தி விட்டபடியாய், 'ஓர் வெங்கணை உய்த்தவன்' என்றது பின்பு அவனுடைய வயாயடிமாக ஆஸிதீயமான அஸ் த்ரத்தை விட்டவன் என்னவுமாம்.

(ஓதவண்ணன்) கண்டவர்களுடைய பாபத்தை யும் தாபத்தையும் ‡கழிக்கவற்றும் ஸமுத்ரம்போலே ஶ்யாமளமான திருமேனியை உடையவன். (மதுர மா வண்டு பாட மாமயிலாடரங்கத்தம்மான்)— ராவணவதம் பண்ணின வீரலக்ஷ்மியுடனே நின்ற அழகைக் கண்டு ஸு ஹ்ராதிகள் ஸ்தோத்ரம் பண்ண, அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் ஈஜநிருத்தம் பண்ணினாற்போலே [2]"ஶுத்தாநம் ஶாநுஷம் ஈநெ" என்கிற பெருமாளுடைய

[1] ரா. யு. [2] ரா. யு. 120. 10. *திரும்படியாக—க †இரைபொந்த விளக்குபெருகையாலே—க. வில்லுக்கு—வ. ‡கழிக்கவைற்றும்-க.

[1]பூமிகைக்கு அநுரூபமாக முக்தரும் [2]நித்யரும் ஸஹவாஸம் கொண்டு வந்தார்கள் என்னலாம்படி ஸாத்விகங்களாய் [3]ஜ்ஞாநாதிகுணவத்தையுமுடையவையான வண்டுகள் [4]காலப்பண்கள் பாட, பாட்டுக்கு அநுரூபமாக ஸாணாயிகங்களான நீலகண்டங்கள் ந்ருத்தம் பண்ண, இக்கீதந்ருத்தங்களாலே [5]லோகோத்தரமான கோயிலாழ்வாருக்குள்ளே ஸவ்யாபிவ்யக்தியானபடி தோற்றக் [6]கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரிய பெருமாளுடைய. (திருவயிற்று உதரபந்தம் என் உள்ளத்துள் நின்று உலாகின்றதே) *"ஸாதோஷாரம் ப்ரஹ்மஸுதம்" என்கிறபடியே ப்ரஹ்மஸுதர்க்கு மோக்ஷ ஹேதுவான ஸாதோஷாரகத்வத்தை வெளியிடா நின்ற திருவயிற்றில் 'திருவுதரபந்தம்' என்று திருநாமத்தையுடைத்தான திருவாபரணம் அதிக்ஷுத்ரனை என்னுடைய சதிராமத்ஸோக்ஷிதமான ஹ்ருதயத்தினுள்ளே அதுவே நிவாஸபூமி என்னும்படி நின்று அளவற்ற ஸௌம்யதா [7]ப்ரகாசநவ்யாபாரங்களைப் பண்ணா நின்றது. [8]இது திருமந்திரத்திலும் திருமேனியிலும் மத்யத்திலே வரும் அநுபவம். 4.

மேல் இரண்டு [9]பாட்டால் நாராயணசப்தார்த்தமுள்ளீடாக பெரியபிராட்டியாருடைய [10]நிவாஸத்தால்

---

* [1]ரூபத்தை ரமிக்கைக்கு—வ. [2]நித்யரும் கூடிவந்தார்கள். [3]ஞானதிகுணவத்தையையுடைய—வ. [4]காலமணங்கள்—க. [5]லோகோத்தரமான—வ. [6]கண்வளருகிற—க. [7]ப்ரகாசவ்யாபாரங்களை—க [8]இது திருமேனியிலும் மத்யத்திலே வரும்—க. [9]பாட்டில்—க [10]நிவாஸத்தாலும் நிகரில்லாத திருமார்வையும். [அநுபவிக்கிறார்—க.

[1]பூமிகை = மாறுவேஷம்.

நிகரில்லாத திருமார்வையும் திருக்கழுத்தையும் அனுபவிக்கிறார்:

பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து என்னைத் தன்
வாரமாக்கி வைத்தான் வைத்ததன்றி என்னுள்புகுந்
கோரமாதவம் செய்தனன் கொல் [தான்
அறியேன் அரங்கத்தம்மான் திரு
வார மார்பதன்றோ அடியேனை ஆட்கொண்டதே. 5.

(பாரமாய பழவினை பற்றறுத்து)- *காலதத்வமுள்ளதனையும் ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணினாலும் கழிக்கவொண்ணாதபடி [1]உபசிதமாய்க்கொண்டு, அநாதிகாலம் நடக்கிற ஸாம்ஸாரிக ஸம்பந்தத்தை ஸவாஸநமாக என்னுடன் துவக்கறுத்து; (என்னைத் தன் வாரமாக்கி வைத்தான்)— இப்படி ஸம்பந்தமற்றவனாய், ஜிதேந்த்ரியனாய், தாஸ்யரான ஜநாதிகளை எடுத்துச் சுமந்து [2]தனிசு தீராதே பொலிசை இறுத்துத் திரிகிற என்னை ஸ்வஸ்தவாஸனாவாய், †ஸூரிஸாவத்திற்கு எல்லை

[1] உபசிதமாய்=சேர்க்கப்பட்டதாய்க்கொண்டு.
[2] தனிசு=கடன்; பொலிசை இறுத்தல்=வட்டிசெலுத்துதல்.

பாரமாய - மிகவும் பாரமாய், பழவினை - அநாதிகாலமாய் ஸம்பாதிக்கப்பட்ட பாபங்களை, பற்று அறுத்து - வேரோடு போக்கி, என்னை, தன்வாரமாக்கி வைத்தான் - தன்னிடத்திலே அன்புடையவனாய்ச் செய்தான். வைத்ததன்றி - இப்படி வைத்ததற்கு மேல், என்னுள் புகுந்தான் - என் மனதில் வந்து புகுந்து கொண்டான்; (இப்படி என்னைப் பெறுகைக்கு) கோரமாதவம் - கடுமையான பெரிய தபஸ், செய்தனன்கொல் - செய்தானோ, அறியேன். அரங்கத்து அம்மான் - ஸ்ரீரங்கத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வஸ்வாமியானவனுடைய திருவாரமார்பதன்றோ-பிராட்டியையும், ஹாரத்தையுமுடைய திருமார்பன்றோ, அடியேனை, ஆட்கொண்டது - அடிமைகொண்டது. *காலமுள்ளதனையும்—க. †ஸ்வாமிகார்யத்திற்கு-வ.

நிலமாய், *ஸர்வபோக்யனை தன்னுடைய அந்த:புரஸ்த்ரீகளைப் போலே அந்யர்க்குக் கூறு இல்லாதபடி பண்ணி, அஸாதாரணசேஷத்வத்தைத் தந்து மேல்ஒருக்காலத்திலும் மாறாதபடி வைத்தான்.

(வைத்ததன்றி என்னுள் புகுந்தான்)- அநந்யனாக்கி வைத்தவளவன்றிக்கே, முன்பு ப்ரயோஜநாந்தரபரவணனான என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே அநந்யப்ரயோஜநாநுபவவிஷயமாய்க்கொண்டு, [1]தஸ்யுபரிக்ருஹீதமான தன் படைவீட்டிலே தஸ்யுக்களை ஓட்டிப் புகுருமாப்போலே புகுந்தான். (கோரமாதவம் செய்தனன் கொல் அறியேன்)— அநாதிகாலம் இழந்த வஸ்துவைப் பெறுகைக்கு ஸர்வஶக்தனான ஈஸ்வரன் தானே அவதாரக்ஷேத்ரமான திருவயோத்யையையும் விட்டு, ஆஸ்ரிதன் இருப்பிடமான லங்கையிலும் போகாதே, [2]'கங்கையில் புனிதமானகாவிரி' நடுவுபாட்டிலே அதிகோரமாய் அதிதுஷ்கரமாயிருப்பதொரு தபஸ்ஸைப் பண்ணினானோ அறிகிலேன். இது அதிவாதஹாஸமாக உத்ப்ரேக்ஷித்தபடி. ஸர்வஸம்ஸார நிவர்த்தகமாய் †அமோகமாயிருப்பதொரு 'மோக்ஷயிஷ்யாமி' என்கிற ஸங்கல்பரூபமான தபஸ்ஸைப் ‡பண்ணினான் என்று தாத்பர்யம். அங்ஙனன்றிக்கே இப்பெரிய பேறு பெறுகைக்கு அயோக்யனான நான் இதற்கு அநுரூபமாய் அகோரமாய் இருப்பதொரு மஹாதபஸ்ஸைப் பண்ணிப்

[1] தஸ்யு=திருடர். படைவீடு=ராஜதானி. [2] திருமாலை 23.

* ஸுந்தரபோக்யனை—வ

† ஆமோக்ஷமாயிருப்பது—ம. ‡ பண்ணினானோ என்று—வ.

பெற்றேனல்லேன். இதற்கு [1]"கவயி நிஹிதஹரொஉவிஷெரஉஹம யதஃ" என்றும், [2]"தவ ஹரொஉஹஉகாரிஷியாசி௰கெஃ" *என்றும் சொல்லுகிறவித்தொழிய, இப்போது நானும் பிறரும் அறியலாவது எனக்கு ஒரு தபஸ்ஸு காண்கிறிலேன் என்று ஈஶ்வரனுடைய இரக்கத்தின் ஹாயாநேத்திலே தாத்பர்யமாகவுமாம்.

இப்படி க்ஷூஜனை என்திறத்தில் இரங்கினவன் தான் தேறவொண்ணுத திருவில்லாத் தேவரில் ஒருவனல்லன்; [3]"அகலகில்லேன் இறையும் என்று அலர்மேல்மங்கை உறைமார்பன்" என்னுமிடத்தையும், ஶேஷஹுதனை தமக்கு ஶ்ரீமானே கெஜயவூதிஸம்வாஸி என்னுமிடத்தையும், திறம்பாத சிந்தைக்கு சிக்கெனக் காட்டிக் கொடுக்கிருர்: (அரங்கத்தம்மான் திருவாரமார்பதன்ரே அடியேனை ஆட்கொண்டதே). ஸர்வருக்கும் அனுபவிக்கலாம்படி ஸவஹஸஹிஷ்ண வாய்க்கொண்டு †கோயிலாழ்வாருக்குள்ளே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸஉஹஹகாஞெயோடுவிரோதியாதஷ்லாசிகவகாஞெயையுடையரான பெரிய பெருமாளுடைய ஶேஷிகவஹதிக்கு லக்ஷணமான திருவையும், அழகுவெள்ளத்திற்கு அணைகோலினுற்போலே இருக்கிற ஹாரத்தையும் உடைத்தான திருமார்வன்ரே ‡ஷ்லாஹாவிகஶேஷகவாநஹவாஸிகனுய், அதற்கு மேலே

[1]வரத. ஸ்த. 91. [2]ஸ்ரீரங்க ஸ்த 102. [3]6. 10, 10.

*என்றும் சொல்லுகிறபடியே—க. என்னுமித்தொழிய—ச.

†கோயிலாழ்வார்க்குள்ளே ஸௌஸல்ப்ய—க. ‡ஷ்லாஹாவிகஶேஷிகவாநஹவ—க.

[1]'ராமெணஉடாஸஹ ஊவாமத' னுமான என்னை ஸ்வ ரூபாநுரூபமான ஷொத்ராதிஶேஷவ்ருத்தியிலே மூட்டி, அதற்கு இலக்காய் நின்றது.

இப்பாட்டில் பதங்களினடைவே நாராயணஶப்த த்தில் விவக்ஷிதமான ஆநிஷ்டநிவர்த்தகத்வமும், இஷ்ட ப்ராபகத்வமும், உள்ளும்புறம்பும் வ்யாபித்து நிற்கும் படியும், நித்யஸூரிகளையும், உபாயத்திற்குப் பூர்ண மான ஸௌலப்யமும், ப்ராப்யத்தைக்குப் பூர்ணமான ஸ்வாமித்வமும், ஸர்வாபரணமான ஸ்ரீயஃபதித்வமும், ஹேஷணாஸூரஸ்வங்களாக ஸாதநங்களை யஙிக்கிற ஹோமாதுமான விக்ரஹயோகமும், *நாரஶப்தார்த்த மான ஆத்மாவின் ஸ்வரூபமும், ஆத்மாஹமாகப் ப்ராப்திக்கப்படும் கைங்கர்யமும் அநுஸந்தேயம். 5.

"துண்டவெண்பிறையன்" இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில் கைங்கர்யப்ராப்தியான தம்முடைய கைங்கர்யவிரோதி களான நிரவாயிகஸ்வாமித்வாதிஸாதநங்களை யெல் லாம் நிராகரித்தபடியை அருளிச்செய்தார். இப்பாட்டில் வைஶ்யப்ராப்திகளானுடைய வைஶ்யவிரோதி யான லிக்ஷ்மீதேவியைக் கழிக்கும்படியை உதாஹரிக் கிறார்.

துண்டவெண்பிறையன் துயர்தீர்த்தவன் அஞ்சிறைய
வண்டுவாழ்பொழில் சூழ்
அரங்கநகர் மேயவப்பன்

---

[1]ரா. கி. 4.12. *நாரசப்தார்த்தமான—க.

அண்டரண்ட பகிரண்டத்தொரு
மாநிலம் எழுமால்வரை முற்றும் [டதே. 6·
உண்ட கண்டம் கண்டீர் அடியேனை உய்யக்கொண்

(துண்டவெண்பிறையன் துயர் தீர்த்தவன்)—
*ஈஶ்வரன் என்னும் பேரைச் சுமந்த தனக்கும் பூர்ணத்வம் இல்லை என்கைக்கு ஜ்ஞாபகம் போலே ஸகலஜ்ஞனுமாய்க் கொண்டு ப்ரகாசிக்கிற சந்த்ரகலையைத் தரிக்கிற ஈஶ்வரன் ப்ரஹ்மாவினுடைய புத்ரனாய் வைத்து, பிதாவின் திறத்திலே அபராதம்பண்ணி, அத்தாலே †மஹாபாதகனாய், 'இப்பாதகத்தைத்தீர்க்கவல்லாரார்' என்று கரகலிதகபாலனாய்க்

*ஈச்வரன் என்று பேரைச்சுமந்ததனக்கு பூர்ணத்வமில்லை—க.
†மஹாபாதகனாய்—**வ.**

துண்ட - கலாமாத்ரமாய், வெண் - வெளுப்பாய் ப்ரகாசிக்கிற பிறையன் - சந்திரகலையையுடைய ருத்ரனின், துயர்தீர்த்தவன் - (கையில் கபாலத்தோடு இருக்க வேண்டும்படியான சாபத்தினுலுண்டான) துக்கத்தைத் தீர்த்தவனும், அம்-அழகிய, சிறைய-சிறகுகளை உடைய, வண்டுவாழ் - வண்டுகள் வாழும், பொழில் சூழ் - சோலைகள் சூழ்ந்த, அரங்கநகர்மேய - ஸ்ரீரங்கத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற அப்பன் - ஸர்வலோகபிதாவுமான பெரியபெருமாளுடைய, அண்டர் - ப்ரஹ்மாண்டத்திற்குள்ளே வஸிக்கும் ஸகலசேதனர்களையும், அண்டம் - எல்லா அண்டங்களையும், பகிரண்டம் - அண்டங்களுக்கு வெளிப்பட்ட அண்டாவரணங்களையும், ஒருமாநிலம் - ஒப்பற்று விசாலமான பூமியையும், எழுமால் வரை - எழுகுலபர்வதங்களையும், முற்றும் - ஒன்று விடாதபடி, உண்ட - அமுதுசெய்த, கண்டம் கண்டீர் - திருக்கழுத்தன்றோ, அடியேனை உய்யக்கொண்டது - (தன் ஸ்வரூபத்தை உணர்ந்த) என்னை உஜ்ஜீவிக்கும்படி செய்தது.

கொண்டு *திரிந்து, ஓரளவிலே கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே காருணிகனான †ஸர்வேஶ்வரனை வந்து கிட்டி, [1]"என்னெந்தாய் சாபம் தீர்" என்ன, இவனுடைய சாபத்தைத் தீர்க்கவல்லவன். இத்தால் 'ஈஶ்வரன் என்று பேருடைய ருத்ரன் கர்மவஶ்யன்' என்னுமிடமும், தன்னைத் தான் ரக்ஷித்துக்கொள்ள மாட்டாத இவன் வேறொருத்தருக்கு நிரபெக்ஷரக்ஷகனாகமாட்டான்' என்னுமிடமும், 'ஸர்வேஶ்வரனே ஸர்வாநிஷ்டநிவர்த்தகன்' என்னுமிடமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

(அஞ்சிறைய வண்டு வாழ் பொழில் சூழ் அரங்க நகர் மேய அப்பன்)— ஸ்ருதியுடையார் அபேக்ஷித்தால் அவர்களுக்கு உபதேஶம் பண்ணுகைக்கும், [2]"மாசின் மலரடிக்கீழ்" அவர்களைச் சேர்க்கைக்கும் ஹேதுவான மதிக்கு ஸாதநங்களாய், ஸுந்தரங்களான சிறகுகளையுடைத்தான வண்டுகள் ஸுகஹோமத்தோடே வாழ்கிற ஶ்ரீவைகுண்டங்களாலே சூழப்பட்ட ஸ்ரீரங்கநகரத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வலோகபிதாவானவன். இத்தால் காரணபூதனாய், கரணகளேபரங்களைக் கொடுத்து உபகரித்தவன் கண்ணுக்கிலக்காய் வந்து கண்வளர்ந்து, கரணங்கள் பட்டி புகுராதபடி காக்கிற உபகாராதிஶயத்தை ‡உதாஹரித்ததாகிறது. [3]"நாராஜாதாநி தத்வாநி" இத்யாதிகளின் அர்த்தமும் இங்கே அநுஸந்தேயம்.

---

[1] தி. மொ. 1. 5. 8. [2] தி. வி. 54. [3] நாரத. கல். 1. 34.

* திரிந்தோளவிலே-க. திரிந்ததோளவிலே-வ. † ஸர்வேச்வரனைக் கண்டு என்னெந்தாயென் சாபம்—க. ‡ உதாஹரிக்கிறதாகிறது-க.

காரணாவஸ்தையில் எல்லாக் கார்யங்களையும் தன்பக்கலிலே உபஸம்ஹரித்து, பின்பு *ஸ்ருஷ்டிக்கும்படிக்கு உதாஹரணமாக [1]"வெற்றிப் போர்க்கடலரையன் விழுங்காமல் தான் விழுங்கி உய்யக்கொண்ட" உபகாரத்தைக் காட்டி, [1]"நெற்றிமேல் கண்ணனும் நான்முகனும்' முதலாக [1]"எம்பெருமான் உண்டு உமிழ்ந்த எச்சில் தேவரல்லாதார் தாம் உளரே" என்னும் அர்த்தத்தைப் பேசிக்கொண்டு, தம்மை இப்போதும் ஸம்ஸாரார்ணவம் விழுங்காதபடி உய்யக்கொண்டபடியை உபபாதிக்கிறார்: (அண்டரண்டபகிரண்டத்து ஒருமாநிலம் எழுமால்வரை முற்றும் உண்ட கண்டம் கண்டீர் அடியேனை உய்யக்கொண்டதே). ஸப்தாண்ட வ்யஷ்டிகளான தேவாதிவ்யஷ்டிகளையும், அண்டங்கள் தன்னையும், ஸப்தாவரணங்களையும், அண்டங்களுக்குள்ளே பஞ்சாசத்கோடிவிஸ்தீர்ணமான மஹாப்ருதிவியாலும் குலபர்வதங்களாலும் உபலக்ஷிதங்களான ஸர்வகார்யங்களையும் எல்லாம் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கைக்காக விழுங்கின திருக்கழுத்துக் கண்டீர் ஸ்வரூபத்தை †உணர்ந்த என்னை ஸ்வாநுபவத்தாலே உஜ்ஜீவிப்பித்தது. அண்டாதிகளைப் பற்றச் சிறியவான குலபர்வதாதிகளைப் பிரியப் பேசுகையாலே, அவ்வளவு விழுங்குகையும் ‡ஆஶ்சர்யம் அன்று என்று தோன்றுகிறது. 6.

[1] தி. மொ. 11. 6. 3, 2. *ஸ்ருஷ்டிக்கும்படி உதாஹரண—க.

2 நெற்றிமேல் கண்ணனவன் முதலாக நான்முகனும்.—க.

†உணர்த்த என்னை ஸ்வாநுபவத்தாலே உஜ்ஜீவிப்பித்து, அண்டாதிகளைப் பற்றி சிறியவன் குலபர்வதாதிகளை—க.

‡ஆச்சர்யம் என்று தோன்றுகிறது—க.

மேல் *நாலுபாட்டாலே பதார்த்தியில் ப்ரார்த்தநீய மான கைங்கர்யத்திற்குப் †ப்ரஸ்தாவகமான அநுபவம் தம்மை இப்போது பரவசமாக்கினபடியைப் பேசுகிறார். ‡அதில் 'கையினார்' என்கிற பாட்டில் ஆழ்வார்களோடு $பொருந்தின திருக்கையை ஸ்வஸம்வேதநமாகக் கொண்டு ¶திருமுடியளவும் சென்று மீண்ட சிந்தையை [1]தூமுறுவல் தொண்டைவாய்ப்பிரானுடைய "கோலந் திரள் பவளக்கொழுந்துண்டம் கொல்" என்னும்படியான திருப்பவளத்தில் அழகு தன் வசமாக்கிற்று என்கிறார்.

கையினார் சுரிசங்கனலாழியர் நீள்வரைபோல்
மெய்யனார் துளபவிரையார்கமழ் நீண்முடி எம் [னார்
ஐயனார் அணியரங்கனார் அரவினணைமிசைமேயமாய
செய்யவாய் ஐயோ என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே. 7.

(கையின் ஆர் சுரிசுங்கு அனல் ஆழியர்)— திருக்கைக்கு ஆயுதமாகைக்கும் ஆபரணமாகைக்கும் போரும் என்னும்படி ஆர்ந்த ஸந்நிவேசத்தை யுடைத்தாய், ||வலம்புரியான வடிவாலே ப்ரணவஸந்நிவேசமாய், ஶ்லாக்யமாய், நிரதிஶயாநந்தஹேதுவான

---

[1]7. 7. 3. *நாலுபாட்டாலே ப்ராா்த்தநீயமான—க.
†ப்ரஸாதகமான—க; ப்ரதாநமான அநுபவம் தம்மைப்பரவசமாக்கின—வ. ‡'அதில் கையினார்...........என்கிறார்': இது பாசுரத்திற்குப் பிறகு அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது—க. §பொருந்தும்—க. $திருமுடியளவுசென்று—க. ¶அவ்வலம்புரியான—க.

கையின் - திருக்கைகளிலே, ஆர் - அழகுநிறைந்து, சுரி- வலம்புரியாயிருக்கும், சங்கு - பாஞ்சஜந்யத்தையும், அனல் ஆழியர்- (சத்ருக்கள் மீது) அக்னியைக் கக்கும் சக்ரத்தையும் ஏந்தின

ஸ்ரீபாஞ்சஜந்யத்தையும், மநஸ்தத்வாபிமாநியாய்,*மநஸ்தத்வாபிமாநியான திருவாழியாழ்வானையும் உடையராய்; இத்தால் [1]மந்த்ரத்தையும் மநஸ்ஸையும் அநுகூலசிந்தைக்கு அநுகுணமாக்கவல்ல உபகரணங்களை †யுடையவர் என்றதாயிற்று. இவ்வாயுதாழ்வார்கள் [2]பெரியபெருமாளுடைய திருக்கைஸேவைகளில் ஒதுங்கிக்கிடந்து, [2]பெருமாள் திருமேனியிலே தோன்றிநிற்பர்கள். (நீள்வரைபோல் மெய்யனார்)— ஸ்வரூபம்போலே ஸூக்ஷ்ம த்ருஷ்டிகள் காணுமளவன்றிக்கே, மாம்ஸசக்ஷுஸ்ஸுக்களும் காணலாம்படி ‡மலை இலக்கான திருமேனியை

*மநஸ்ஸத்வாபிமாநியான திருவாழியாழ்வானையுடையாராய்—க.
†உடையார்—க. ‡மலையிற்காண—வ.

[1]சப்தப்ரஹ்மமயமான பாஞ்சஜந்யம் மந்திரத்தையும், மனஸ்தத்வாபிமானியான சக்ரம் மனஸ்ஸையும் அநுகூலமாக்கும் என்று கருத்து.

[2]'பெரியபெருமாள்' என்று ஸ்ரீரங்கத்தில் பள்ளிகொண்டிருக்கும் மூலவருக்கும், 'பெருமாள்' அல்லது 'நம்பெருமாள்' என்று உத்ஸவருக்கும் திருநாமங்களாக வழங்கிவருகின்றன.

வரும், நீள்வரைபோல்-உயர்ந்தமலைபோன்ற, மெய்யினர் - திருமேனியையுடையவரும், துளப-திருத்துழாயினுடைய, விரை-வாஸனை, ஆர் - பூர்ணமாகும்படியாக, கமழ் - வாஸனைகமழ்கின்ற, நீள்முடி - உயர்ந்த கிரீடத்தையுடைய, எம்ஐயனார் - ஸர்வலோகபிதாவானவரும், அணி அரங்கனார் - (இரண்டுவிபூதிக்கும்) ஆபரணம் போன்ற ஸ்ரீரங்கவிமாநத்தை சயனஸ்தானமாக உடையவரும், அரவின் அணைமிசைமேய - ஆதிசேஷனாகிற திருப்பள்ளியின்மேல் கண்வளர்ந்தருளுகிற, மாயனார் - ஆச்சர்யச் செய்கைகளை உடையவருமான பெரியபெருமாளுடைய, செய்யவாய் - சிவந்தவாயானது, என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே - என் சிந்தையைப் பறித்துக்கொண்டது. ஐயோ - ஆச்சரியம்-

உடையவர். (துளபவிரையார் கமழ் நீள்முடி எம் ஐயனார்)- ஸர்வகந்தஸ்வபாவமான திருத்துழாயின் பரிமளத்தைப் பரிபூர்ணமாக்கும்படி கமழ்ந்து, விஶ்வாதி ஆதிராஜ்யவ்யஞ்ஜகமான திவ்யகிரீடத்தையுடைய ஸர்வலோகபிதாவானவர். அணி அரங்கனார்)— வஸவெளாதக்ஷிணாத்யவாஸிகளைக் காட்டில் ஜ்ஞானாதிஶயத்தாலே ஆஶ்ரிதர்க்கு *ஹ்ருத்யமானபடியாலே விபூதி இரண்டுக்கும் ஏகாபரணம் என்னலாய், ஸாம்யாதிஶயம் உண்டாம்படியான ஸ்ரீரங்கவிமாநத்தை ஶயநஸ்தாநமாக உடையவர். †அணிமையாலே 'அணியரங்கனார்' என்கிறதாகவுமாம். (அரவினணை மிசைமேயமாயனார்)— தம்முடைய ஜ்ஞாநவைபவங்கள் வடிவுகொண்டாற்போலே இருக்கிற திருவநந்தாழ் வானுகிற ஸநாதநஶேஷபர்யங்கத்தின்மேலே ‡அளவறத் தேங்கின ஸ்வச்சதடாகம் போலே ஆஶ்ரிதர்க்கு அநுபவிக்கலாய், [1]"விஹாரணீஷ்வேவாஞ்சம் உத்ஸ்ஜே ஸநஞ்ஜஹோமிந:" என்னும்படி ஸதாஶ்ரயபூர்த்தரானவருடைய (செய்யவாய் ஐயோ என்னைச் சிந்தை கவர்ந்ததுவே)-[2]"வாலியதோர் கனிகொல்" என்னலாம் படியான வர்ணஸௌந்தர்யாதிகளை உடைத்தாய் [3]"வையமேழும் உள்ளே காணலாம்"படியானசெய்யவாய் என் சிந்தையைப் பறித்துக் கொண்டது. 'ஐயோ' என்றது ஆஶ்சர்யத்தையாதல், §அநுபவித்து ஆற்ற

[1] ஸ்ரீரங்க. ஸ்தவ. 1. 8. [2] 7. 7. 3. [3] *ஹ்ருத்யஜ்ஞமானபடியாலே—வ. †அணுமை—க. (=ஸமீபம்). ‡அளவறத் தேங்கின-க. அளவாகத்தேங்கின—வ. §அநுபவித்து அரிதான-க.

அரிதானபடியையாதல், அநுபவரஸத்தையாதல்காட்டு கிறது. 7

*தம்மை ¹"ஜிதம் தெ வுண்ஸரீகாக்ஷ" †ஐத்யாதி களிற்படியே தோற்பித்துத் திருவடிகளிலே ‡விழப் பண்ணி, மேலேமேலே அநுபவத்தை உண்டாக்கின தாமரைக்கண்களுக்குத் தாம் அற்றுத் தீர்ந்தபடியை ஆஸ்ரிதவிரொயிநிரஸநவ்ருத்தாந்தவுஷகமாக அநு பவிக்கிருர்.

பரியனாகிவந்த அவுணனுடல் கீண்ட அமரர்க்கு
அரிய ஆதிப்பிரான் அரங்கத்தமலன் முகத்துக்
கரியவாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து
செவ்வரியோடி நீண்ட அப் [வே. 8.
பெரியவாயகண்கள் என்னைப் பேதைமைசெய்தன

¹ஜிதந்தே—1. *'பரியனாகி இத்யாதி' என்று அதிகம்—க. †இத்யாதிகளிற்படியை—க ‡விழப்பண்ணிமேலே அநுபவ—க.

பரியனாகி - (வரபலத்தாலே) பருத்தசரீரத்தையுடையனாய், வந்த - எதிர்த்துவந்த, அவுணன் - அஸுரனான ஹிரண்யகசிபுவினுடைய, உடல் கீண்ட - சரீரத்தைக் கிழித்துப்போட்டவனும், அமரர்க்கு - தேவதைகளுக்கு, அரிய - (ப்ரஹ்லாதனைப்போல் அணுகவும் அனுபவிக்கவும்) அரியனுமான, அரங்கத்து அமலன் முகத்து - ஸ்ரீரங்கத்திலே கண்வளர்ந்தருளி, (பிறருடைய தோஷத்தையெல்லாம் போக்குவதனாலே தானும்) தோஷமற்றவனான பெரியபெருமாளுடைய திருமுகத்திலே, கரியவாகி - (கருவிழிகளால்) கறுத்து, புடைபரந்து - விசாலமாய் மலர்ந்து, மிளிர்ந்து - சலித்து உல்லாஸத்தை யடைந்து, செவ்வரி ஓடி - செவ்வரிபடர்ந்து, நீண்ட - காதளவும் நீண்டு, அப்பெரியவாய-(சாஸ்த்ரங்கொண்டு அறியவேண்டிய) பெருமையையும் ஆநந்தத்தின் மிகுதியையும் உடைய, கண்கள் - திருக்கண்கள், என்னைப் பேதைமை செய்தனவே - (இவ்வனுபவத்திலே அமிழ்ந்த) என்னை மற்றொன்றுக்கு அநர்ஹனாய்ச்செய்து விட்டன.

(பரியனாகி வந்த அவுணன் உடல் கீண்ட)- ஸர்வ லோகத்திலுமுள்ள தமஸ்ஸெல்லாம் திரண்டு ஒரு வடிவு கொண்டாற்போலே சுதிஷ்ஹனாய் மஹாமேரு நடந்தாற்போலே எதிர்த்து வந்த [1]"திரண்டதோள் இரணியன் சினம் கொள் ஆகம் ஒன்றையும்" ஒரு வாழைமடலைக் கிழிக்குமாப் போலே 'இரண்டு கூறு செய்த' வனாய். (அமரர்க்கு அரிய ஆதிப்பிரான்)— தன்னாலே ஸ்ருஷ்டருமாய் உவக்ருதருமான *தேவர்கள் தான் காரணபூதனாய் உபகாரகனாய் நிற்கிறநிலையறிய மாட்டாமையாலே, அவர்களுக்குப் †பிரஹ்லாதன் அணுகி அநுபவித்தாற் போலே அணுகவும் அநு பவிக்கவும் அரியனாயிருக்கிற (அரங்கத்து அமலன் முகத்து)- ‡ஹேயாகாரமான ஸம்ஸாரத்திற்குள்ளே கோயிலாழ்வாருடனே எழுந்தருளிவந்து [2]"அணியார் பொழில் சூழ் $அரங்கநகர் அப்பா துணியேன் இனி நின்னருளல்லது எனக்கே" என்று இருப்பார், தம் முடைய திருவடிகளை §யடைந்து அருள்சூடி உய்யும் படி அவர்களுடைய [3]ஐயப்பாடுமுதலான ஹேயங்களை அறுத்துத்தோன்றும் அழகையுடையரானபெரியபெரு மாளுடைய [4]"கோளிழைத் தாமரை" இத்யாதிகளாலே பேசப்பட்ட பேரழகையுடைத்தாய்,சந்திரனும் தாமரை யும்ஒன்றினாற்போலே இருக்கிற திருமுகத்தில் (கரிய வாகிப் புடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட

---

[1] திருச்ச. வி. 62. [2] தி. மொ. 11. 8. 8. [3] ஐயப்பாடு = ஸந்தேஹம். [4] 7. 7. 8. *தேவர்கள் தங்களுக்கு—வ †ப்ரஹ்லாதன் அநுதினம் அநுபவித்தாற்போலே—க. ‡ஹேயகரமான—க: ஹேயாகார மான—வ. $அரங்கநகர்மேயவப்பா—க. §அடைந்து அடி சூடி-க.

அப்பெரியவாய கண்கள்)— நிகரில்லாத நீலரத்னம் போலே இருக்கிற [1]தாரகையின் நிறத்தாலே நீலோத்பலவர்ணங்களாய், ஸூர்யதர்ஶநவ்ருத்தியாலே அன்று அலர்ந்த தாமரைப்பூப் போலே அதிவிகஸிதங்களாய் *ஆஸந்நராநுரெல்லார்பக்கலிலும் ஆதரம் தோன்றும்படியான உல்லாஸத்தையுடையவையாய், அநந்யர் பக்கல் †அநுராகத்திற்குக் கீற்றெடுக்கலாம்படியான சிவந்த வரிகளாலே வ்யாப்தங்களாய், ‡ஸ்வாபாவிகங்களான ஆயாமவிஸ்தாரங்களை யுடையவையான திருக்கண்கள். 'அப்பெரிய' என்றதற்கு இப்போது காண்கிறவளவன்றிக்கே, ஶாஸ்த்ரவேத்யமாய் அநவதிகமான ஸௌந்தர்யாதிஶயத்தையும் ஸாக்ஷாத்க்ருதத்வத்தையு முடைய என்று தாத்பர்யமாகவுமாம். (என்னைப் பேதைமை செய்தனவே)— இவ்வநுபவரஸத்திலே $அமிழ்ந்த என்னை அல்லாததொரு ஜ்ஞாநாநுஷ்டாநங்களுக்கு அநர்ஹனும்படி பண்ணிற்றன. 8.

§அவயவஶோபைகளிலே ஆழங்கால்பட்ட தம்முடைய நெஞ்சு வருந்தி, எங்கும் வ்யாபித்து ஸர்வாவயவஶோபைகளோடும்கூடின ஸமுதாயஶோபையாலே வஶீக்ருதமாய் நித்யாநுபவத்ருஷ்ணையாலே முன் பெற்ற தாய் நினைத்திருந்த வஶ்யதையை இழந்தது என்கிறார்.

---

[1] தாரகை—கருவிழி. *ஆஸந்நரெல்லார்—க. (=சமீபத்திலுள்ளார்)
† அநுராகத்துக்கீற்றெடுக்க—க. ‡ஸ்வபாவஸித்தங்களாய் நவாயாமவிஸ்தாரங்களை யுடையவான—க. $இழிந்த—வ.
§ஆலமாமரத்தில் 'இத்யாதி' என்று அதிகம்—க.

ஆலமாமரத்தினிலைமேல் ஒரு பாலகனாய்
ஞாலமேழுமுண்டான் அரங்கத்தரவினணையான்
கோலமாமணி யாரமும் முத்துத்தாமமும்
முடிவில்லாதோர் எழில் [யே. 9.
நீலமேனி ஐயோ நிறைகொண்டது என்நெஞ்சினை

(ஆலமாமரத்தின் இலைமேல் ஒருபாலகனாய்)—ஓர் அவாந்தரப்ரளயத்திலே, [1]"ஆலன்று வேலை நீர் உள்ளதோ விண்ணதோ மண்ணதோ" என்று அறிய வரிதாய், அநந்யஸாவமாய் இருப்பதொரு வடவ்ருக்ஷத்தில் *ஓரிலையிலே தாயும் தந்தையும் இல்லாததொரு தனிக்குழவியாய், (ஞாலம் எழும் உண்டான்)—அடுக்குக் குலையாமல் மார்க்கண்டேயன் காணும்படி ஸர்வ லோகங்களையும் திருவயிற்றிலே வைத்தவன். (அரங்கத்து அரவினணையான்)— ப்ரளயகாலத்திலே பாலனாய்க்கொண்டு ஆலிலைமேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற

[1] 1அ. 69. *ஒருயிலையிலே—க.

ஆலமாமரத்தின் இலைமேல் - ஓர்பெரிய ஆலமரத்தின் ஒரு இலைமேல், ஒருபாலகனாய் - (தாயும் தந்தையுமற்ற) தனிக்குழந்தையாயும், ஞாலமேழும் - எழுலோகங்களையும், உண்டான் - வயிற்றில் வைத்தவனாயும், அரங்கத்து அரவினணையான் - ஸ்ரீரங்கத்தில் திருவநந்தாழ்வானாகிற திருப்பள்ளிமெத்தையில் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனாயும் இருக்கிற பெரியபெருமாளுடைய, கோல-அழகியதும், மா-பெரியதும், மணியாரமும் - ரத்னங்கள் இழைத்தஹாரமும், முத்துத்தாமமும் - முத்துமாலைகளும், முடிவு இல்லது - அளவற்ற, ஓர் எழில் - ஒப்பற்ற அழகையுடைய, நீலமேனி - மேகம் போல் ச்யாமளமான திருமேனி, என் நெஞ்சினை - என்மனதையும் கூட, நிறைகொண்டது—அடக்கத்தைக்கொள்ளை கொண்டது. ஐயோ—ஆச்சர்யம்.

போதோடு, ஸர்வகாலத்திலும் கோயிலாழ்வாருக்குள்ளே ஸூரிகளுக்கெல்லாம் தலைவரான திருவநந்தாழ்வான்மேலே "உலகுக்கோர் தனியப்பன்" என்னும்படி தன் ப்ரஜைகளான †ப்ரஹ்மாதிகள் ஸேவிக்கக் கண்வளர்ந்தருளுகிற போதோடு வாசியற காரணத்வ ரக்ஷகத்வாதிகள் காணலாம்படியாயிருக்கிற பெரியபெருமாளுடைய (கோலமாமணியாரமும்)— நாச்சியாருக்குக் கோயில் கட்டணமாயிருக்கிற திருமார்வுக்கு ஒரு ‡ரத்நப்ராகாரம் போலே அவிரளமாய், அதிமஹத்தாய், மஹார்க்கமான திருவாரமும், (முத்துத்தாமமும்)— $சன்னவீரமாயும், §ஏகாவளியாயும், த்ரிஸரமாயும், §பஞ்சஸரமாயுமுள்ள திருமுத்துவடங்களும் (முடிவில்லதோர் எழில் நீலமேனி)- இவைதனக்கும் அதிஶயகரமாய், அநகமாய், அத்விதீயமான ஸ்வபாவத்தை யுடைத்தாய், காளமேகம் போலே ஶ்யாமஹரமான திருமேனியும்; ஆபரணங்களுக்கு முடிவில்லதோர் எழிலை உண்டாக்கும்படியான நீலமேனி என்னவுமாம். (ஐயோ நிறை கொண்டது என் நெஞ்சினையே)— *தனித்தனியே திவ்யாவயவங்களை அநுபவித்த என் நெஞ்சை ஸமுதாயாநுபவத்தாலே முன்புற்ற அபூர்ணாநுபவமான ஸம்ஶயத்தைக்கழித்து, இப்பூர்ணாநுபவத்திற்கு விஷயம்

18 1. 11. †ப்ரஹ்மாதிகளாயிருக்க—க.
‡ரத்னப்ரகாரம் போலே—க. §ஏகாவலியாயும்—வ. §பஞ்சஸரமாயுமுள்ளவல்லதிருமுத்து-க. *தனியே—க. ஏகவாளி=ஒற்றை வடமான ஹாரம்; பஞ்சஸரம்=ஐந்துவடமானது.
$சன்னவீரம்= த்ரிஸரம்=மூன்றுவடமானது;

வரில் செய்வதென் என்கிற ப்ரதிஜ்ஞையாலே [1]"பிரிவின்றி ஆயிரம் பல்லாண்டு" என்று நித்யாபேக்ஷமாம்படி பண்ணிற்று. 9.

†இவ்வாழ்வார் 'அடியேன' என்னுமதொழிய இப்ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டுகிறவளவிலும் தம்முடைய பேரும் ஊரும் பேச மறக்கும்படி தாம்பெற்ற அநுபவத்திற்குப் பெரிய பெருமாள் இனி ஒரு விச்லேஷம் வாராதபடி பண்ணினபடியைக்கண்டு, தம்முடைய ஸர்வாதிசயியான ஆநந்தாநுபவத்தை முக்தனுடைய ஸாமகானத்தின்படியிலே பாடி, அநாதிகாலம் பாஹ்யாநுபவம் பண்ணின க்லேசம் தீர்ந்து க்ருதார்த்தராகிறார்.

கொண்டல்வண்ணனைக் கோவலனாய் வெண்ணெய்
உண்டவாயன் என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை
அண்டர்கோன் அணியரங்கன் *என் அமுதினைக்
கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே. 10.

---

[2] தி. பல்லா. 1. †'கொண்டல் வண்ணனை இத்யாதி' என்று அதிகம்—க. *என்னமுதனை—க.

கொண்டல் வண்ணனை - நீருண்டமேகம் போன்ற வர்ணம் அல்லது ஸ்வபாவத்தையுடையவனும், கோவலனாய் - இடைக்குலத்திலே அவதரித்து, வெண்ணெய் உண்டவாயன் - வெண்ணெயை அமுது செய்த திருமுகத்தை உடையவனும், என்னுள்ளம் கவர்ந்தானை - (இடைச்சிகள் வெண்ணெயைப் போலே விரும்பி) என் மனதை அபஹரித்தவனும், அண்டர்கோன் - அண்டத்திற்குட்பட்ட (ப்ரஹ்மா முதலான) ஸகலாத்மாக்களுக்கும் அதிபதியும், அணி அரங்கன்' (ஸம்ஸாரத்திற்கு) ஆபரணமான ஸ்ரீரங்கத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனும், என் அமுதினை - எனக்கு அம்ருதமானவனுமான பெரிய பெருமாளை, கண்டகண்கள் - காணப்பெற்ற கண்கள், மற்றொன்றினைக் காணாவே - வேறொன்றைப் பார்க்கமாட்டா.

(கொண்டல் வண்ணனை)— கடலிலுள்ள நீரெல்லாம் வாங்கி, காவேரீமத்யத்திலே பணிந்ததொரு காளமேகம் போலே கண்டார்க்கு ஸ்ரமஹரமான திருமேனியை உடையவனை; அங்ஙனன்றிக்கே ஜங்கமஸ்தாவரங்களெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும்படி ஜலஸ்தலவிபாகமற காருண்யரஸத்தை வர்ஷிப்பதொரு காளமேகத்தின் ஸ்வபாவத்தை உடையவனை என்னவுமாம். (கோவலனாய் வெண்ணெய் உண்டவாயன்)— எட்டும் இரண்டும் அறியாத இடையரையும் இடைச்சிகளையும் ரக்ஷிக்கையாலே தன்னுடைய ஸர்வலோகரக்ஷகத்வம் வெளிப்படும்படி இடையரில் ஒரு ரூபத்தைக் கொண்டு ஆஸ்ரிதர் உகந்த த்ரவ்யமெல்லாம் தனக்கு உகப்பு என்னும்படி தோற்ற, அவர்கள் 'ஈட்டியவெண்ணெய், [1]"சூட்டுநன்மாலையிற்படியே அப்ராக்ருதபோகம் போலே அநுபவித்து, அத்தாலே இப்போதும் *குணுங்கு நாறும்படியான திருமுகத்தை உடையவன். (என் உள்ளம் கவர்ந்தானை)— இடைச்சிகள் வைத்த வெண்ணெய் போலே இவருடைய திருவுள்ளம் பெரியபெருமாளுக்கு நவநீதமாயிற்று. ஞானம் †பிறந்தபின்பும் என்னது என்னும்படி அஹங்காரமமகாரங்கள் வடும்பிடுகிற என்னுடைய மநஸ்ஸை வடிவழகாலும் ஸௌந்தர்யஸௌசீல்யவாத்ஸல்யாதிகளாலும் வசீகரித்து, இனி 'என்னது' என்ன வொண்ணுதபடி கைக்கொண்டவனை. (அண்டர்கோன்)— ‡இடையர்க்கு நியாம்யனுய் நின்ற எளிமை பூர்ணமாம்படி அஜ்ஞாயிவதியான ப்ரஹ்மா

---

[1] தி. வி. 21. *முணுங்கு—க. †பிறந்த பின்பு என்னது—க
‡இடையற்கும் நியாம்யனுய்:—க.

முதலாக மற்றும் ஜ்ஞாநவ்ருத்தர்களான தேவாதிகளை யெல்லாம் ஸ்வாயீநராக்கி வைத்திருக்கிற ஸ்வாமித்வஸ்வாதந்த்ர்யாதிகளை யுடையவன். [1]"கண்ணிக் குறுங்கயிற்ருல் கட்டுண்டான் ஆகிலும் எண்ணற்கு அரியன் இமையோர்க்கு" என்கிருராகவுமாம், (அணி அரங்கன்)- ஸூரிகளும் ஸ்வதேசத்தை விட்டு இங்கே வந்து ஸேவிக்கும்படி ஸ்ப்ருஹணீயமான அழகையுடைத்தான ஸ்தாநவிசேஷத்திலே அடியேனை ஸநாதஸ்வாமிவஸ மாக்கினவனை. (என்னமுதினை)- பரமபதத்திலும் க்ஷீரார்ணவத்திலும் ஸூர்யமண்டலாதிகளிலும் அவ்வோ நிலங்களுக்கு நிலவரானுர் அனுபவிக்கும்படியான அம்ருதமாய் நின்ருற்போலன்றிக்கே, [2]"நீசனேன் நிறைவொன்றுமிலேன்" என்கிற *நானும் அனுபவிக்கும்படி எனக்கு ஸவாதாரணமாய் ஜராமரணாதிப்ரவாஹத்தை† நிஶ்ஶேஷமாகக் கழிக்கவல்ல நிரதிஶயபோக்யமானவனை; ப்ராக்ருதபோகப்ரவணரான தேவர்கள் அநேகப்ரயாஸத்தோடே பெற்று அநுபவிக்கும் அம்ருதம்போலன்றிக்கே, அநந்யப்ரயோஜனனான நான் அயத்நமாகப் பெற்று அநுபவிக்கும்படியான அம்ருதமானவனை என்னவுமாம்.

'கண்டகண்கள்' என்கிற ‡இதிலே 'என்கண்கள்' என்னுமையாலே நிர்மலத்வம் தோற்றுகிறது; இப்படி வாயிதாநுவ்ருத்தியில்லாதபடியான தத்வஜ்ஞாநம் பிற

---

[1] தி. மொ. 11. 5. 5. [2] 3. 3. 4. *நான் அனுபவி—க.
†ப்ரவாஹத்தைக் கழிக்க—க. ‡இதிலே கண்கள் என்னுமையாலே நிர்மலத்வம் தோற்றுகிறது-க

ந்து ஸர்வத்திலும் §நிர்மமராயிருக்கிற இவர் முன்பு ||'என்கண்' என்றும், 'என் சிந்தை' என்றும், 'அடியேன் உள்ளம்' என்றும், 'என் உள்ளம்' என்றும் மமகாரம் பின் தொடர்ந்து தோன்றப் பேசுவானென்னென்னில், ஸ்வதந்த்ர ஸ்வாமியான ஈஶ்வரன் ஸ்வஶேஷ $பூதமான சேதநாசேதநங்களிலே ஸ்வாயத்தமாக ஒன்றை ஒன்றுக்கு ஶேஷமாக அடைத்து வைத்தால் அவனடைத்தபடி அறிந்துபேசுவார்க்கு நிர்மமத்வத்தோடே சேர்ந்த ¶இம்மமகாரம் அநபிஜ்ஞர் மமகாரம் போலே தோஷமாகாது. (மற்றொன்றினைக் காணாவே)- இதற்கு முன்பெல்லாம் பாஹ்யவிஷயங்களிலே ப்ரவணங்களாய், அவற்றைக் கண்டபோது ப்ரீதியும், காணாதபோது விஷாதமுமாய்ச் சென்று, இப்போது தரித்ரனானவன் நிதியைக் கண்டாற்போலே ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிவிஶிஷ்டமாக இம் மஹாநிதியை அநுபவிக்கப் பெற்ற கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே. *ப்ராப்த விஷயத்திலே ப்ரதிஷ்டிதமான ஸத்த்வத்தை யுடைத்தானபடியாலே ஸர்வஶேஷியாக வந்து ஸர்வாதிபதிகளாய் நிற்கும் ப்ரஹ்மயோநி முதலானாரையும் †பாராது.

---

§நிர்மத்ஸராயிருக்கிற—க. ||எனக்கென்றும் என் சிந்தையென்னும்படி என்னுள்ளமென்றும்—க. $பூதமான சேதனங்களிலே-க. ¶இம்மமகாரமே—க

*தன்னையும் மற்றொருவரையும், மற்றொன்றையும் 'ஸவிலாஸம் ந த்ருஷ்டவாந்' என்கிறபடியே யாதாத்ம்யேந காண்கையாலே ஸ்வதந்த்ரமாகவும் ஸ்வபோக்யமாகவும் ஒன்றையும் பார்க்க உபகரணமாகப்பெறாது என்கிறார். இவ்வளவன்றிக்கே (ப்ராப்த விஷயத்திலே) என்று அதிகம்-வ. †பார்த்து—க,

[1]"வாரா஡ஷாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு
தேஷு சைவ யாஜயோநிஷு ।
அஹோராத்ர குஸீந நஸோ வக்ஷ஡ஷா
வாசவ்யவஸ்ஜயத் ॥"

என்கிறபடியே ஸ்ரூஹவா஡தூர்களாய் [1]"யஸ்யம் ஜிஜ்ஞா ஸவோ ஸஞ்ஞா:" என்னுமளவரான ஸநகதர், ஏிதர், த்ரிதர் திறத்தில் ஜ்ஞாநிகளான ஶ்வேதஹீவவாஸிகளு டைய அநாதரத்தை இங்கே அநுஸந்திப்பது. [2]"ஹ்ராவ்ய ஶ்வேதம் உஹாஹீவம் நாரதோ ஸ்ரவா ந்ருஷி: ।
ஊஷா தாநேவ நராது ஶ்வேதாம்ஶூந் ஸூஹாது நராது ॥
வஸ்ஜயாசாவ ஶிரஸா உநஸா தைஸ்ஸ஡வஸ்ஜித: ।"
என்று நாரதஸ்வாநளவிலும் *அவர்கள் பரிமாற்றம் சொல்லப்பட்டது.

[3]"உவாச உயூரம் ஸஸ்யோ ஶூஹ நாரத சாவிரம் ।
ஜநெ ஹ்ய நிஜீயாஹாரா உஷ ஞாந்ஶூந் வச பூவஸ: ॥
ஶகாந்த்யாமுஜயயாபூரம் தேஷாம் விஷ்ணு ஸவெஷி தி"
என்று பகவான் அருளிச் செய்த வார்த்தையையும் இங்கே அநுஸந்திப்பது. [4]"கண்டு கேட்டுற்று மோந்துண்டுழலும் ஐங்கருவி கண்ட இன்பம்" என்கிற ஐஶ்வர்யாநுபவத்திலும், [4]"தெரிவரிய அளவில்லாச்சிற்றின்பம்" என்கிற †ஆத்மாத்ராநுபவ

---

[1]பார. சாந்தி. 344. 54, 31. [2]பார. சாந்தி. 346. 1.
[3]பார. சாந்தி. 347. 18. [4]4. 9. 10.
[1]வாரா஡ஷாணாம் ஸஹஸ்ரேஷுயேஷு—க.
*அவர் பறிமாற்றம்—க. † ஆத்மமாத்ராநுபவத்திலும்—வ.

ரஸத்திலும்தமக்கு நிஃஸ்ப்ருஹதை பிறந்தபடியிலே இங்கு தாத்பர்யம். அங்ஙனன்றிக்கே ப்ரதாநமான அநுபவத்திலே இழிந்தபடியினாலே ஶ்ரிய:பதிக்கு ப்ரகாரமாக வல்லது மற்றொன்றையும் தாம் அநுபவியாதபடியிலே தாத்பர்யமாகவுமாம். பெரியபெருமாள் திருமேனியிலே திருமலைமுதலாகக் கோயில் கொண்ட அர்ச்சாவதாரங்களிலும், ராமக்ருஷ்ணவாமநவடபத்ரஶயநாதிகளிலுமுள்ள போக்யதையெல்லாம் சேர அநுபவித்து, இவ்வாஶ்ரயவிக்ரஹத்திலே ஈடுபட்ட என்கண்கள் மற்றும் பரவ்யூஹவிபவாதிகளான திருமேனிகளையெல்லாம் சேரக்காட்டினாலும், ஸ்தந்யத்திற்கு போஜநாந்தரங்கள் ருசியாதாற்போலே [1]"பாவோ நாந்யத்ர கச்சதி" என்கிறபடியே அவையொன்றும் ருசியாது என்கிறாராகவுமாம். இது இவருடைய *அநந்யப்ரயோஜநகாஷ்டை இருக்கும்படி.

ஆதிமறை யெனவோங்கும் அரங்கத் துள்ளே
அருளாரும் கடலைக்கண்டவன் என் பாணன்
ஓதியதோர் இருநான்கும் இரண்டு மான
ஒருபத்தும் பற்ருக உணர்ந்து ரைத்தோம்
†நீதியறி யாதநிலை யறிவார்க் கெல்லாம்
நிலையிதுவே என்று நிலை நாடி நின்ரேம்
வேதியர்தாம் விரைத்துரைக்கும் விளைவுக் கெல்லாம்
விதையாகும் இதுவென்று விளம்பினேமே. 36.

---

[1]ரா. உத் 40. 15. *அநந்ய ப்ரயோஜநகாஷ்டை—க.
†நீதி வழுவாத—வ.

காண்பனவும் உரைப்பனவும் மற்றென் றின்றிக்
கண்ணனையே கண்டுரைத்த கடியகாதல்
பாண்பெருமாள் அருள்செய்த பாடல் பத்தும்
பழமறையின் பொருளென்று பரவு கின்றோம்
வீண்பெரிய விரிதிரை நீர் வையத் துள்ளே
வேதாந்த வாரியனென் றியம்ப நின்றோம்
*நாண்பெரியோ மல்லோம்நாம் நன்றும் தீதும்
நமக்குரைப்பார் உளரென்று நாடுவோமே. 37.

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹ:
ஸத்த்வஸ்த்ராவஷ்ட ஸாக்ஷிகவீந்த்ரைஸ்த்ய ।
முநிஹிதஸத்கவிதாயா-
உபகவிதம் தேஶிகோவ்யதநோத் ॥

முநிவாஹநபோகோ'யம் முநேர்தாஸ்யப்ரஸாதஜ: ।
க்ருபயா ரங்கநாதஸ்ய க்ருதார்த்தயது ந: ஸதா ॥

இதி கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஶ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
முநிவாஹநபோக: ஸம்பூர்ண: ॥

---

*நான் பெரியோமல்லோம நன்றும்—க.

இதில் சேர்ந்த 29-வது ரஹஸ்யமான

தாரகவிஹ்ருதயம் ஶாஸ்த்ரம்.

ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீநிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த ரஹஸ்யங்களில் 32-வது ரஹஸ்யமான ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரமாஹாத்ம்யம் என்கிற ஸ்ரீஹஸ்திகிரிமாஹாத்ம்யம்.

ராமாநுஜதயாபாத்ரம்
ஜ்ஞாநவைராக்யபூஷணம் ।
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதார்யம்
வந்தே வேதாந்ததேஶிகம் ॥ [ஞுண

ஶாநாஹம் ஸஹதாம் ஸஹாநட ஜடாவயம் ஞநியம்
கீர்வாணஸர்வஸிந்துராஜ ஸஹிஷீஜநாஹஸ்ஸம் ததஸ்ஸம் ।
ஶாதஜ்ஞாவஶ ஸளஶ்ரிஸண்ண நஸணெவம் ஹாரவ்யுஹாரக
ஶ்ரேணீஶௌவரவாரிஜாத கஶிகா வஹூஶாஶ்ரீஶாஸஹோ ॥

வாழி யருளாளர் வாழியணி அத்திகிரி
வாழி யெதிராசன் வாசத்தோர்— வாழி
சரணாகதி யென்னும் சார்வுடன் மற்றொன்றை
அரணாகக் கொள்ளாதாரன்பு. 1

ஸகலலோகஹிதகரவிஷய விவிதவேதாந்தோப ப்ரும்ஹணங்களான புராணங்களில் ப்ரதமமாகையாலே முற்பட எண்ணப்பட்ட ப்ரஹ்மாண்டபுராணத்தில் ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரமாஹாத்ம்ய ப்ரஸங்கத்தாலே ஸுப்ரஸித்தமான பேரருளாளன் பெருமையை பாஷகரான ஹமவஷிஷ்ருடைய ஹ்ருதயரஞ்ஜநமாக மநஸ்ஸிலே பாவமும், வாக்கிலே ராகமும், கரத்திலே தாளமுமாக, பாவ-ராக-தாளங்களை வகுத்த பரதஶாஸ்த்ரத்

தின்படியே *பண்ணுமிசையில் திகழப்பார்க்கின்றோம். இத்தைக் குறிக்கொண்டு †கேட்டருள்மின்.

எண்டிசையும் கடலேழும் மலைகள் ஏழும்
 ஈரேழு வையகமும் படைத் திலங்கும்
புண்டரீகத்தயன் புணர்த்த பெரிய வேள்விப்
 புனிதநறும் போக்கியத்தை உகந்து வந்து
தொண்டையெனும் மண்டலத்தில் நடுவில் பாரில்
 தூநிலமெய் விரதத்தில் தோன்றி நின்ற
கொண்டல்அருள் குணமேநாம் கூறுகின்றோம்
 கூர்மதியீர் குறிப்பாகக் கொள்மின் நீரே. 2.

வம்மின் புலவீர் அருளாளப் பெருமாள் என்றும்
 அருளாழி அம்மான் என்றும்
திருமாமகளைப் பெற்றும் என்நெஞ்சம் கோயில்
 கொண்ட பேரருளாளர் என்றும் [கடலை
வியப்பா விருதூதும்படி கரைபுரண்ட ‡கருணைக்
 எவ்வண்ணம் பேசுவீர் ஈதென்ன பாங்கே. 3.

ஒன்றே புகலென்றுணர்ந்தவர் காட்டத் திருவருளால்
அன்றே அடைக்கலம் கொண்டநம்
 அத்திகிரித்திருமால் [வோம்
இன்றே இசையில் இணையடிசேர்ப்பர் இனிப் பிற
நன்றே வருவதெல்லாம் நமக்குப் பரம் ஒன்றிலதே. $4.

ஸர்வஜகதேகசேஷியாய், ஸர்வஜகதுதயாதி யாய், ஸர்வஜகதாதாரனாய், ஸர்வஜகதேககாரண

---

*பண்ணும் இசையும் திகழப் பாடுகின்றோம் (?)
†கேட்டருள்வீர்மின்—க. [என்று அதிகம்—க.
‡கருணைப் பெருங்கடலை—க
$ 'இதி ஹம்ஸாவதார:'

ஸமேதனாய், ஸமஸ்தஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாநனாய், அபாரகாருண்ய-ஸௌசீல்ய-வாத்ஸல்ய-ஔதார்ய-ஐச்வர்ய-ஸௌந்தர்ய-மஹோததியான ஶ்ரிய:பதி புருஷோத்தமன் [1]"ஒன்றும் தேவும் உலகும் உயிரும் மற்றும் யாதும் இல்லாவன்று" ஸங்கல்பஸஹஸ்ராம்ஶத்தாலே ப்ரஹ்மாண்டபுஞ்ஜமாக ஸ்ருஷ்டித்து; [2]"தேவும் எப்பொருளும் படைக்கப்பூவில் நான்முகனைப் படைத்து" [3]"திசைமுகன் கருவுள் வீற்றிருந்து; ப்ரஜாபதி-பசுபதி-ஸுரபதி-வித்யாபதி-ஜலபதி-தனபதி முதலான லோகப்ரபஞ்சத்தையும், அதல-விதல-ஸுதலாதிகள் என்றும், ஜம்பூப்லக்ஷ த்வீபாதிகள் என்றும் சொல்லுகிற லோகஸ்தானங்களையும், இவற்றிலுட்பட்ட தேவ-திர்யங்-மனுஷ்ய-ஸ்தாவரப்ரகாரவிசேஷங்களையும், விவிதவிசித்ரஸந்நிவேசங்களாகப் பகுத்து; [4]"பண்டை நான்மறையும் வேள்வியும் கேள்விப் பதங்களும்பதங்களின்பொருளும் பிண்டமாய் விரிந்த பிறங்கொளியனலும் பெருகிய புனலொடு நிலனும் கொண்டல் மாருதமும் குரைகடல் ஏழும் ஏழுமாமலைகளும் விசும்பும் அண்டமும்தானாகி" நின்று; தனக்கு ஶரீரபூதனுமாய், ஸர்வஹிதைஷியுமான சதுர்முகனை சதுர்தசபுவனநிர்மாணகனாக்கி வைத்தருள; இவ்வதிகாரம் பெற்ற ப்ரஹ்மா நாபிஜாதனாய்த் தோன்றச் செய்தே அபிஜாததையாலும், ஸர்வதோமுகமாக வேதப்ரவர்த்தனம் பண்ணுகையாலும், ஸரஸ்வதீஸஹசரிதனாகையாலும், நாலுவர்ணங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்த நாநாவிதஸாமர்த்யத்தாலும்,

---

[1] 4. 10. 1. [2] 2. 2. 4. [3] 5. 10. 8. [4] இ. மொ. 5. 7. 1

‘நமக்கு நிகர் ஆர்’ என்று ஸஹஜந-விஶ்வாஸ-வ்ருத்த ஶப்தங்களும் ஸ்வாதந்த்ர்யச் செருக்கும் ஏறி, [1]“கறந்தபாலுள் நெய்யேபோல் இவற்றுள் எங்கும் கண்டுகொள் இறந்து நின்ற பெருமாயனை” ஸ்வஸாத்ய-ஸாதந்யமான ஸாதநயைக்கொண்டு ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாம் என்று பார்த்து, [2]“இளைப்பினை இயக்கம் நீக்கி இருந்து மூன்னிமையைக்கூட்டி, அளப்பில் ஐம்புலனடக்கி, அன்பவர் கண்ணேவைத்து துளக்கமில் சிந்தைசெய்து தோன்றலும் சுடர்விட்டாங்கே, விளக்கினை விதியில் கண்டுமெய்மையைக்” காண ஒருப்பட்டவளவிலே பரஸ்வரூப ஸாக்ஷாத்கார விரோதியாயிருப்பதொரு மாளாத வல்வினை இவனை ஸாதநயில் நின்றும் மீட்டது. அப்பொழுது,

வம்பவிழ்போதமர் மாதர் உகந்த அம்மாநிதியைத்
தன்பலமே கொண்டு காணக்கருதிய தாமரையோன்
முன்பல குற்றத்து வல்வினை மொய்க்க மூகிழ்மதியாய்
அம்புலிவேண்டிய பாலனைப் போல அழுதனனே. 5.

இப்படிக் கலங்கின ப்ரஹ்மா, ‘என்னே ! என்னே! நமக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வவிஷயமான ஸாதநம் கைபுகுராமைக்குக் காரணம் என் ?’ என்று விசாரித்து, ‘நின்றவா நில்லாதே’ கவிவசநமான ஜந்மகாரணத்தின் க்ஷயவாகும் பிறவாமை’ என்று பார்த்து, ஸமாதாநிந ஹேதுவான ஸஜ்வவிஶேஷத்தைக் கழிக்கப் பெறுதே, இத்தனை நாளும் என்ன கார்யம் செய்தோம், [3] “இமையோர் வாழ் தனிமுட்டைக் கோட்டையிலே” கூறுசெய்வதாக ஏறவுமிழியவும் நெடுங்காலம் நிரயதுக்கமாக

[1] 8. 5. 10. [2] தி. குற. 18. [3] 4. 9. 8.

காயக்லேஶம் பட்டோம் என்று "[1]நெஞ்சுருகிக்கண்பனித்து நெடுமூச்செறிந்து நிலத்தைப் பார்த்திருந்தான்.

அடங்காக் கரணங்களைந்துடன் ஆறுமடக்கி முன்னம்
நெடுங்காலமின்னிலமே நிலையாய்ப் பூண்டு நீடுறை [வான்
சடங்கார் பெரிய தவங்கள் செய்தேனென்ன [தன்மையிதென்
திடங்காத்திருந்த திசைமுகன் தன்னை இகழ்ந்தனனே."

[2]'யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: ।
புநஸ்த்ரைலோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி ஶுஶ்ரும ॥'

இப்படி அதிஶயிதைஶ்வர்யப்ரதமான தபஸ்ஸைப் பண்ணி, அதிகாரம் என்பதோர் [3]அளறிலே அழுந்தி அநாத்ருதஜ்ஞ ஸ்ப்ருஹா ஸ்வாமிஹஸ்திந கடாக்ஷ விஶேஷத்தாலே 'மோக்ஷாவஸாநமான தபஸ்ஸுக்கு நிலமாவது எது' என்று நிரூபித்து, 'பூமியொழிந்த லோகங்கள் பதின்மூன்றும், பூமிதன்னில் ஜம்பூத்வீபமொழிந்த மஹாத்வீபங்கள் ஆறும், ஜம்பூத்வீபம்தன்னில் பாரதவர்ஷமொழிந்த வர்ஷங்கள் எட்டும் போகபூமிகளாகையாலே ப்ராணிகர்மவிஶேஷாநுஷ்டாநத்திற்கு உசிதக்ஷேத்ரங்கள் அன்று' என்று உபேக்ஷித்து, ஸர்வதக்ஷிணமாய் ஸர்வயஜ்ஞாநுஷ்டாந யோக்யமுமான பாரதவர்ஷத்தில் வந்து புகுந்தான்.

விண்ணுலகில் வீற்றிருந்த மேன்மையாலும்
வேதங்கள் ஈரிரண்டும் விரித்தலாலும்
கண்ணனைநான் கருத்துறவே காண்பன் என்னக்
காணாமல் விலக்கியதன் வினையைக் காணா

[1]4. 7. 3. [2]பாரதம். குண்டதாரோபாக்யானம் [3]அளறு=சேறு.

'நமக்கு நிகர் ஆர்' என்று ஸஹஜ-விரோதி-வர்க்கங்களும் ஸ்வாதந்த்ர்யச் செருக்கும் ஏறி, [1]"கறந்தபாலுள் நெய்யேபோல் இவற்றுள் எங்கும் கண்டுகொள் இறந்து நின்ற பெருமாயனை" ஸ்வஸாதந-ஸாத்யமான ஸாதநத்தைக்கொண்டு ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாம் என்று பார்த்து, [2]"இளைப்பினை இயக்கம் நீக்கி இருந்து முன்னிமையைக்கூட்டி, அளப்பில் ஐம்புலனடக்கி, அன்பவர் கண்ணேவைத்து துளக்கமில் சிந்தைசெய்து தோன்றலும் சுடர்விட்டாங்கே, விளக்கினை விதியில் கண்டுமெய்மையைக்" காண ஒருப்பட்டவளவிலே பரஸ்பர-ஸாக்ஷாத்காரவிரோதியாயிருப்பதொரு மாவாரத வல்வினை இவனை ஸாதநத்தில் நின்றும் மீட்டது. அப்பொழுது,

வம்பவிழ்போதமர் மாதர் உகந்த அம்மாநிதியைத்
தன்பலமே கொண்டு காணக்கருதிய தாமரையோன்
முன்பல குற்றத்து வல்வினை மொய்க்க முகிழ்மதியாய்
அம்புலிவேண்டிய பாலனைப் போல அழுதனனே. 5.

இப்படிக் கலங்கின ப்ரஹ்மா, 'என்னே! என்னே! நமக்கு ஸர்வஜ்ஞவிஷயமான ஸாத்யம் கைபுகுராமைக்குக் காரணம் என்?' என்று விசாரித்து, 'நின்றவா நில்லாதே' கவிவஹுமான ஸங்கேதத்தின் கஷாயவாகும் பிறவாமை' என்று பார்த்து, ஸாதநாநுஷ்டாந ஹேதுவான கர்மவிஶேஷத்தைக் கழிக்கப் பெறுதே, இத்தனை நாளும் என்ன கார்யம் செய்தோம், [3] "இமையோர் வாழ் தனிமுட்டைக் கோட்டையிலே" கூறுசெய்வதாக ஏறவுமிழியவும் நெடுங்காலம் நிரயதுக்கமாக

[1] 8. 5. 10. [2] தி. குற. 18. [3] 4. 9. 8.

காயக்லேசம் பட்டோம் என்று '[1]"நெஞ்சுருகிக்கண்பனித்து நெடுமூச்செறிந்து நிலத்தைப் பார்த்திருந்தான்.

அடங்காக் கரணங்களைந்துடன் ஆறுமடக்கி முன்னம்
நெடுங்காலமின்னிலமே நிலையாய்ப் பூண்டு நீடுறை [வான்
சடங்கார் பெரிய தவங்கள் செய்தேனென்ன [தன்மையிதென்?
திடங்காத்திருந்த திசைமுகன் தன்னை இகழ்ந்தனனே.

[2]'யுககோடி ஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: |
புநஸ்த்ரைலோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவாநிதி ஶுஶ்ரும॥'

இப்படி அதிஶயிதப்ரயத்நஸாத்யமான தபஸ்ஸைப் பண்ணி, அதிகாரம் என்பதோர் [3]அளறிலே அழுந்தி ஸநாதநனை ப்ரஹ்மா ஜயாமஸ்யந கடாக்ஷ விஶேஷத்தாலே 'ஸாபேக்ஷாவஸாநமான தபஸ்ஸுக்கு நிலமாவது எது' என்று நிரூபித்து, 'பூமியொழிந்த லோகங்கள் பதின்மூன்றும், பூமிதன்னில் ஜம்பூத்வீப மொழிந்த மஹாத்வீபங்கள் ஆறும், ஜம்பூத்வீபம்தன்னில் பாரதவர்ஷமொழிந்த வர்ஷங்கள் எட்டும் போகபூமிகளாகையாலே ப்ராப்யப்ராபகவிஶேஷாநுஷ்டாநத்திற்கு உசிதக்ஷேத்ரங்கள் அன்று' என்று உபேக்ஷித்து, ஸர்வதக்ஷிணமாய் ஸர்வகர்மாநுஷ்டாநயோக்யமுமான பாரதவர்ஷத்தில் வந்து புகுந்தான்.

விண்ணுலகில் வீற்றிருந்த மேன்மையாலும்
வேதங்கள் ஈரிரண்டும் விரித்தலாலும்
கண்ணனைநான் கருத்துறவே காண்பன் என்னக்
காணாமல் விலக்கியதன் வினையைக் காணா

[1]4.7.3. [2]பாரதம். குண்டதாரோபாக்யானம் [3]அளறு=சேறு.

எண்ணியநற் புவனங்கள் ஏழும் ஆறும்
இருமூன்று தீவமும்எட் (டு) இடமும் விட்டுப்
பண்ணியநல் விரதமெல்லாம் பலிக்கும் என்று
பாரதத்தைப் பங்கயத்தோன் படிந்திட்டானே. 7.

இப்படி ப்ரஹ்மா பாரதவர்ஷத்திலே வந்து புகுந்து தான் ப்ரதாநமாக நினைத்திருந்ததொரு புண்ய க்ஷேத்திரத்திலே ஒரு காலாலே நின்று ஸூர்யாபிமுகனாயும் உச்வாஸநிச்வாஸங்களை அடக்கியும், ஒருவராலும் அநுஷ்டிக்கவொண்ணாத தபஸ்ஸைப் பண்ணினவளவிலும், அந்தஃகரணம் அஜ்ஞாநத்வம்ஸநாநுகுணமல்லாமையாலே அத்யந்தவிஷண்ணனாயிருக்க; அசரீரியாயிருப்பதொரு வாக்கு ஆகாசத்திலே கிளம்பி, 'வாராய், ப்ரஹ்மாவே! நீ வெறுக்கவேண்டுவதில்லை; உனக்கு ஸகலவிரோதியான கர்மம் கழிகைக்கு ஒரு உபாயத்தை உபதேசிக்கிறேன்; அதிகாரமாகிற அநந்தார்ணவத்திலே அழுந்தின உனக்கு ஆயிரம் அச்வமேதம் பண்ணினாலல்லது அந்தஃகரணசுத்தி உண்டாகாது; அதவா கௌரவத்திற்கும் காலவிளம்பத்திற்கும் நீ அஞ்சினாயாகில், ஒரு அஸ்வமேதத்தாலே ஆயிரம் அஸ்வமேதத்தின் பலமும் பலிக்கும்படி அநவதிகமாஹாத்ம்யமான ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரத்திலே சென்று, அதின் நடுவே ஸர்வவ்யாபியான ஸர்வேஸ்வரன் நித்யமாக விசேஷஸந்நிதி பண்ணியருளுகிற ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரியை உத்தரவேதியாக்கி, அங்கே ஸர்வயக்ஞங்களிலும் ப்ரதாநமான அஸ்வமேதத்தாலே ஸர்வயஜ்ஞபோக்தாவான ஸர்வேஸ்வரனை ஆராதிப்பாய், *என்றது. அந்த அசரீரி

---

[1] என்று அந்த—க.

வாக்யத்தைக்கேட்டு, ஸதிஸந்துஷ்டனான ப்ரஹ்மா அப்பொழுதே ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரத்திலே வந்து விஸ்வகர்மாவை அழைத்து. 'நாம் இங்கே ஸர்வபாப ப்ராயஸ்சித்தமாக வேதங்கள் விதித்த வைஷ்ணவமான அஸ்வமேதத்தைப்பண்ணப் பாரா நின்றோம். ஸில்ப வித்யாவிஸாரதனான நீ ஹஸ்திகிரியை சதுரஸ்ரமாக வகுத்து,* அதையே உத்தரவேதியாக்கி, யாகஸாலையைச் சமைத்து, நம்முடைய யக்ஞத்திற்கு வருகிற தேவ-கந்தர்வ-யக்ஷ-ராக்ஷஸ-கின்னர-கிம்புருஷ-ஸித்த-வித்யாதர-உரகாதிகளெல்லாம் நெருக்கமற இருக்கும்படி †நீண்டு அகன்று அமைந்திருப்பதொரு ரமணீயராஜயாநியைச் சடக்கெனச் சமைப்பாய்' என்று அதித்வரையோடே ஆக்ஞாபித்தான்.

எத்திசை நிலனுமெய்தி அருந்தவம் செய்தவந்நாள்
சத்திய விரதம் செல்வாய் என்றதோருரையின் சார்வால்
அத்திசை சென்றழைத்தங்கமரரில் லெடுப்பான்தன்னை
உத்தரவேதிசெய் யென் றுரையணங்கிறையுரைத்தான்.

இப்படி ப்ரஹ்மா ஆக்ஞாபிக்க, விஸ்வகர்மாவும் ஸர்வகுணோத்தரமான ஹஸ்திகிரியை உத்தரவேதியாக்கி, 'இது ஸர்வேஸ்வரன் ஸந்நிதிபண்ணுகைக்கு இடமாம்' என்று விசாரித்தான்.

உத்தம வமர்த்தலம் அமைத்ததொர்
எழில் தனுவுயர்த்த கணையால்
‡அத்திர வரக்கன்முடி பத்தும்ஒரு
கொத்தென உதிர்த்த திறலோன்

*அதின்மேலே—க. †நீண்டு அகன்று உயர்ந்த—**வ.**

‡அத்திறவரக்கன்—**வ.**

மத்துறு மிகுத்ததயிர் மொய்த்தவெணெய்
வைத்தது ணும் அத்தனிடமாம்
அத்திகிரி பத்தர்வினை தொத்தற
அறுக்கும் அணி அத்திகிரியே. 9.

இவ்வண்ணம் சிந்தித்து, *உத்தரவேதியும் யஜ்ஞசாலையும் படைவீடுமாக வகுத்து விஸ்வகர்மா காட்டக் கண்ட ப்ரஹ்மா தனக்கு பஹுமதிவிஷயமாகையாலே இந்நகரத்திற்கு 'காஞ்சீ' என்று பேராக்கினான்.

"அயோத்யா மதுரா மாயா காசீ காஞ்சீ ஹ்யவந்திகா।
புரீ த்வாரவதீ சைவ ஸப்தைதா †மோக்ஷதா: ஸ்ம்ருதா:॥"

திண்மணிகள் பொன்னுடனே சேர்த லாலும்
சிதையாத நூல்வழியிற் சேர்த்தி யாலும்
வண்மையெழும் ஈரிரண்டு வண்ணத் தாலும்
வானவர்க்கும் வியப்பான வகுப்பி னாலும்
உண்மையுடை வாசியொளி யோசை யாலும்
ஒருகாலும் அழியாத அழகி னாலும்
மண்மகளாற் கலங்காரம் என்ன மன்னும்
மதிட்கச்சி நகர்கண்டு மகிழ்ந்திட் டானே. 10.

இப்படி பூமிக்கு அலங்காரமாக ஒரு காஞ்சியைச் சமைத்து, அங்கே அஸ்வமேதயாகத்திலே ஸர்வஜ்ஞன ப்ருஹஸ்பதி முதலான ப்ருஹ்மர்ஷிகளை ருத்விக்குகளாக்கிக்கொண்டு, ஸரஸ்வதி என்கிற ஆற்றிலே தபஸ்ஸு பண்ணுகிற தன் ப்ரியாநுவர்த்தியான 'ஸரஸ்வதியை அழைத்துக் கொண்டு வருவாய்' என்று ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானை ஆஜ்ஞாபித்தான்.

*உத்தரவேதியையும் யக்ஞசாலையையும்—க. †மோக்ஷதாயிகா:-வ.

காமங்கள் பலகொண்ட வேதம் கொண்டு
  கைதவமே செய்வார்க்குக் காண கில்லாப்
பூமங்கை கேள்வனைநான் கண்டு போற்றப்
  புண்ணியத்தின் நிகரில்லா விரதம் பூண்டேன்
சாமங்கள் கழிவதன்முன் சடக்கெனப் போய்த்
  தன்னூற்றில் தனியிருந்து தவம் செய்கின்ற
நாமங்கை வந்திட நீ அழைப்பாய் என்று [11.
  நன்மகனை நான்முகன்தான் நவின்றிட் டானே.

இப்படி ப்ரஹ்மாவாலே நியுக்தனான ஸ்ரீவஸிஷ்ட பகவான் ஸரஸ்வதிபக்கலிலே சென்று ப்ராணிவாதாதிவாதங்களைப் பண்ணி, ப்ரஹ்மாவின் யாகத்தையறிவிக்க; ப்ரணயகலஹகலுஷிதையான ஸரஸ்வதி வாராதவளவில், ப்ரஹ்மா ஸாவித்ரீ முதலான பத்நிகளைக் கொண்டு யஜ்ஞம் பண்ணத் தொடங்க; தைவஸத்ருக்களான அஸுரர்கள் இந்த யஜ்ஞத்தைக் கலைக்க நினைத்துச்சென்று ஸரஸ்வதிக்கு அறிவிக்க; அவளும் அதிக்ஷுபிதஹ்ருதயையாய்க் கொண்டு தக்ஷிணாபதத்திலே போந்து, வேறொரு உஷாநதியாய்ப் பெருகி, ப்ரஹ்மாவினுடைய யஜ்ஞவாடியை அழிப்பதாக உவக்ரமித்தாள்.

அன்னவடிவாள் அசையுமன்ன நடையாள்
  உயருமன்ன வரசேறி வருவாள்
அத்தனயன் அத்தநயன் உத்திதனை
  அத்திதென வுத்தி புரியாள்
நன்னடை விடாநட மிதென்ன நடவா நடுவுள்
  நண்ணு குடகேறி யிழிவாள்
நற்பதிக ளற்பதிகள் கற்புரள
  வற்புத மருக் கதியினால்

கன்னடைவிடா விடமில் உன்னதி சிரு விகட
மன்னுகிரி கூடமிடியக்
கட்டவிடை யிற்றுவிழ *முற்றும் விழி
யுற்றடைய விட்டருகுற
அன்னநய சீரயனி தென்னென விழாவமரர்
மன்னுபதி யேறி மகிழ
அச்சுதன் அணைத்தனுவில் அத்திசைவரத்
தகைய வற்றணுகினுள். 12.

அன்றுநயந்த வயமேத மாவேள்வி
பொன்ற வுரையணங்கு பூம்புனலாய்-கன்றிவர
ஆதி யயனுக்கருள் செய்தணையானுன்
தாதை அரவணையான் தான். 13.

இப்படி ஸகலலோகைகஶேஷிபூதனான ஸர்வேஶ்வரன் ஸரஸ்வதீப்ரவாஹத்திலே அரவணையோடே கூட அணையாகக் கிடந்தவளவில், கண்ணும் மனமும் களிக்கக் கண்டுநின்ற நித்யஸூரிகளும் இவ் வண்ணம் பேசினுர்கள்.

தரணியில்மன்னியயனுர் தனித்தவம்காத்தபிரான் [பின்
கருணை யெனும் கடலாடித் திருவணையைக் கண்டதற்
திரணைர கெண்ணிய சித்திரகுத்தன் தெரித்துவைத்த
சுருணையிலேறிய சூழ்வினைமுற்றும் துறந்தனமே. 14

இப்படி வேகவதியாய்வந்த ஸரஸ்வதியினுடைய கோபவேகமடங்கும்படி [1]வெஃகாவில் துயிலமர்ந்த †வேந்து கடாக்ஷிக்க, கலக்கமற்றுவந்த ஸரஸ்வதியையும் கூட்டிக்கொண்டு ப்ரஹ்மா அஶ்வமேதயாகத்தை

---

[1] தி. நெடு. 13. *முட்டவழி—வ. †வேந்தைக் கடாக்ஷிக்க—க. வேந்தன் (?)

நடத்த, வபாஹோமம் ப்ரவ்ருத்தமான வளவிலே ஆயிரம்கோடி ஸூர்யர்கள் உதித்தாற் போலே உத்தர வேதிமத்யத்திலே ஒரு மஹாதேஜஸ்ஸு தோன்றிற்று.

சுகலேசமெண்ணிய சூழ்வினை தீர்க்கத் துணிந்தயனார்
அகலாதவன்புடன் கொண்ட வயமேதவேதியின்மேல்
புகலோங்குபொன்மலை என்றதோர்புண்ணியகோடி
[யுடன்
பகலோன்பகல்விளக்காகப்பரம்சுடர் தோன்றியதே. 15·

சைத்ரே மாஸி ஸிதே பக்ஷே சதுர்தச்யாம் திதௌ
ஸௌம்யே ஹஸ்தநக்ஷத்ரே ரவிவாரஸமந்விதே ॥[ரேந!
வபாஹோமே ப்ரவ்ருத்தே து ப்ராதஸ்ஸவநகாலிகே ।
யாதுர்பூதபேச்சா்ஙக: ப்ராதுராஸீஜ்ஜநார்தந: ॥

இப்படிப் பெருமாள் *தோன்றினபடிக்கு நித்ய ஸூரிகள்ஸத்தாலே [1]‘காளங்கள் வலம்புரி கலந் தெங்கும் ஆர்த்தன.’

†ஸூத: பாஞ்சஜந்யோ தேவகீநந்தந: ।
ஸூமதோ பாஞ்சஜந்யோ(அ)பிவித்ருதாவி ச காஹளீ ॥
ஶரண்யஸ்ஸர்வலோகாநாம் நாராயண உபாகத: ॥
ஶங்கசக்ரதராபாணிர்நாராயண உபாகத: ॥
இதி காஹளிநாதேந கண்டோக்தவைபவம் ।
கர்த்தா ஸஹஸா யோகாமிராம விதாஹ: ॥

பெருமையுடை யத்திகிரிப் பெருமாள் வந்தார்
பேராத வருள்பொழியும் பெருமாள் வந்தார்
அருமறையின் உச்சிதனில் நின்றார் வந்தார்
அங்கமுடன் அவையாகும் ‡பெரியோர் வந்தார்

[1] 10. 9. 6 *ஆவிர்ப்பவித்தருளினபடிக்கு—வ. †இந்த ச்லோ கங்கள் இல்லை—க. ‡அரியோர்—க.

திருவுரையாய்த் தாம்பொருளாய் நிற்பார் வந்தார்
திருவருளால் செழும்கலைகள் தந்தார் வந்தார்
மருவிலர்க்கு மயக்குரைக்கும் மாயோன் வந்தார்
வானேற வழிதந்தார் வந்தார் தாமே. 16.

அத்திகிரி அருளாளப் பெருமாள் வந்தார்
ஆனைபரி தேரின்மேல் அழகர் வந்தார்
கச்சிதனில் கண்கொடுக்கும் பெருமாள் வந்தார்
கருதவரம் தரும்தெய்வப் பெருமாள் வந்தார்
முத்திமழை பொழியும்முகில் வண்ணர் வந்தார்
மூலமென ஓலமிட வல்லார் வந்தார்
உத்தரவேதிக்குள்ளே உதித்தார் வந்தார்
உம்பர்தொழும் கழலுடையார் வந்தார் தாமே. 17.

இப்படி ஆவிர்ப்பவித்தருளின பெருமாளுடைய மஹாதேஜஸ்ஸிலே ஹம்ஸமேறி ஓடின ப்ரஹ்மாவும் தேவர்களும் ரிஷிகளும் வருந்திக் குறித்துப் பார்த்து, அத்தேஜோமண்டலத்திற்குள்ளே புண்யகோடிவிமானத்தையும், அவ்விமானமத்யத்திலே ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தியான பெருமாள் காஞ்சிவஸ்துவாயிருப்பதொரு காளமேகம்போலே நின்றருளினபடியையும் கண்டு ஹர்ஷ விஸ்மயவாவசராய்க்கொண்டு இங்ஙனே பேசினார்கள்.

திருபரிதிசைந்த மகுடமும்
எழில்மதி திகழ்ந்த வதனமும்
இருவகை இலங்கு குழல்களில்
எதிர்பொர வுகந்த மகரமும்
ஒருதகவுயர்ந்த திருமகள்
ஒளிமறுவில் மன்னும் அகலமும்
உருவருவுமிழ்ந்த உதரமும்
உலகடைய நின்ற கழல்களும்

மருவினிடை யோங்கு புனலென
  மலைகுனிய நின்ற மலையென
மருளற விளங்கும் ஒளியென
  மலரயன் உகந்த பயனென
அருவில் உறைகின்ற உயிரென
  அடியவர் உகந்த அமுதென
அருமறைகள் ஒன்றி அடிதொழ
  அருள் வரதர் நின்ற பெருமையே. 18.

இவ்வண்ணம் ஆஶ்சர்யரஸத்தாலும் ஹர்ஷப்ரகர்ஷத்தாலும் ஹ்ருஷிதராய்க்கொண்டு தொழுவதெழுவதாய், 'இவருக்கு நாம் அடியோமாகப் பெறுவதே' என்று வேதாந்தஸாரமான அர்த்தத்தை இங்ஙனே **விண்ணப்பம்** செய்தார்கள்.

சித்தசித்தென விரித்துரைத்தன
  அனைத்தமைத் துறையும்இறைவனர்
சிறியபெரியவுரு வடையவுடலமென
  நடலம்இலதிலகு நிலையினர்
சித்திரத்தொழிலை யொத்தபத்தரொடு
  முத்தர்பித்தி யெனும் உணர்வினர்
சிதைவின்மறைநெறியி லெறியவுரு முறைகள்
  முறியசிறை யரிய நிறைவினர்
கத்துவிக்கவல கத்துவித்தைவழி
  கற்றவர்க்கசைவில் மாயனர்
கபிலர்கணசரணர் சுகதர் சமணரரர்
  வழிகள் அழியும் அருள்மொழியினர்
கத்திலக்கிலும் அருக்குலத்திலும்
  அசித்திலொக்கும்ஒரு முதல்வனர்

கரணமிடுகடிய பதினொரிருடிகமும்
அடையமுடியும் அடி யிருடியார்
ஒத்தனைத்துலகும் ஒற்றியொற்றிவரும்
இப்பவத்திசையும் இசைவினர்
உருவமருவமெனும் உலகிலெ முடகிலெனில்
உவமையிலதிலகு தலைவனர்
உத்தமப்படி வகுத்தவித்தைகளில்
உத்தரிக்கவுணர் குணவனர்
உரியகிரிசைகளில் அரியதொருவிரகு
தெரியவிரையுமவர் பரிவினர்
சத்தசெத்தெனும் அனைத்தனைத்தவினை
தொத்தறுக்கவல துணிவினர்
சரியுமளவில் உரியவரை யறிவரிய
தமனிநெறிசொருகு விரகினர்
தத்துவத்திரள் உதைத்துதைத்தடைவு
தத்துவிக்குமவர் தலைவனர்
தருகவுணருமவர் சரணமணுக
விடலரியவருள் வதரடியமே. 19.

ப்ரஹ்மா அப்பொழுது ஸம்ஹ்ருஷ்ட-ஸஞ்ஜோஷ-ஸாத்வஸங்களையுடையவனாய்க் கொண்டு கிட்டிச் சென்று, ஸுஸ்ரிஹோத்ரமான ஸாஹாய்யத்தை அநுபவித்துத் தான்பெற்ற பேற்றை இங்ஙனே பேசினன்.

திருமகள் மண்மகள் நீளை முதலா வெல்லாத்
தேவியரும் தன்னுடனே திகழ்ந்து நிற்கத்
தருமமிரு மூன்றுமுதல் அனைத்தும் தோனறத்
தன்னனைய சூரிகள்தன் அடிக்கீழ் வாழ
அருமறைசேர் அளவில்லா அவனியின்கண் [கும்
அரவணைமேல் வீற்றிருப்பால் அனைத்தும் காக்

கருமணியைக் கரிகிரிமேல் கண்டேன் என்தன்
கடுவினைகள் அனைத்தும் நான் கண்டிலேனே.

இப்படிக் [1]"கண்கள் காண்டற்கரிய" ஸந்நிதான விஷயத்தைக் கண்ட ப்ரஹ்மா,

ததஸ்ஸ வீக்ஷ்ய தாதா ஸ்திதம் ஹரிம்
விதானவேத்யாமுத்தரஸீமஸம்ஸ்திதம் ।
ஸ தச்சக்ஷுர்ப்யாம் தவ ஸாவதாநாத்வாப்யதோ§
யயௌ ததா க்ருத்வா விவேகஸம்ஜ்ஞதாம் ॥
ப்ரதக்ஷிணம் ப்ரேத்ய ததாப்ரதக்ஷிணம்
ப்ரயாதி தூரம் வா நமேதி ஸம்ஜ்ஞயா ।
கரேண வஸ்த்ரம் ஸாஜ்யம் தவ பா:
ப்ரியேண ஹாஸம் வஸிஷ்டஸ்ஜே க்ஷணம் ॥

*இப்ப்ரகாரத்திலே [2]"மொய்ம்மாம்பூம்பொழில்" படியே ஸகல ஸம்ஸ்தவஸ்தவங்களைப் பண்ணின ப்ரஹ்மா சிறிதுபோது ஓடிக் †கூடித் தரித்து, நாச்சிமாருடனே பெரியபெருமாள் ‡எழுந்தருளியிருக்கிற நிலையை இங்ஙனே அநுபவித்தான்.

பெடையிரண்டை யொரனமடைந்து
பிரிந்திடா வகை பேசலாம்
பெருகு மருவிகள் அருகு மருவிய
பெரியமணிவரை பயிலலாம்
பிடியிரண்டொடு களபமொன்று
பிணைந்த பேரழ கோதலாம்
பிரிவிலொளியொடு நிழலுமருகுறும்
இரவி யிலகுதல் பரவலாம்

[1]3. 6. 11. [2]3. 5. 1. *இப்படி—வா. †கூடித்திரிந்து—க. ‡எழுந்தருளி நிற்கிற—க. §ஸாவதாநாத்வாப்யதோ—க.

கொடியிரண்டொடு விடவியொன்று
குளிர்ந்தவாறு குலாவலாம்
குறைவில் சுருதியும் நினைவுமிலகிய
§தருமவருநிலை இதென்னலாம்
அடியிரண்டையும் அடையுமன்பர்
அறிந்த பேரருளாளனார்
அணுகுமலர்மகள் அவனி மகளொடு
கரடிகிரிநிலை கவர்தலே. 21.

ஸநகாம் ஸநகஶஜௌகுணாணூவரான பெருமாளுடைய திவ்யகுணங்களை அநுபவிக்கத் தொடங்கி, ஒரொரு ஆகாரங்களுக்கு ஒரொரு உபமாநாஸங்களைத் தேடி, குணஸமுதாயத்திற்கு ஒரு *உபமாநாஸம் தேடவொண்ணாதென்று †கொண்டாடினான்.

வேரொப்பார் விண்முதலாம் காவுக் கெல்லாம்
விழியொப்பார் வேதமெனும் கண் தனக்கு
காரொப்பார் கருணைமழை பொழிந்திடுங்கால்
கடலொப்பார் கண்டிடினும் காணாக் கூத்தால்
நீரொப்பார் நிலமளிக்கும் தன்மை தன்னால் [நேரால்
நிலமொப்பார் நெடும்பிழைகள் பொறுக்கும்
ஆரொப்பார் இவர் குணங்கள் அனைத்தும்கண்டால்
அருளாளர் தாமெனினும் தமக்கொவ்வாரே. 22.

இப்படிப் பெருமாளுடைய குணங்களை வகையும் தொகையுமாக வகுத்து அநுபவிக்கிற ஸபூதொஶவனை ஸுஹா மேல் ஶவத்தாலே யஜ்ஞவாடத்தின் மேல் பாதியிலே வெஃகாவில் துயிலமர்ந்த ‡வேந்தையும்,

§தருமவருநிலையிலென்னலாம்—க. *உபமாநாபாஸங்களும்—க.
†திண்டாடினான்—வ. ‡எந்தையையும்.

கீழ்பூர்வத்தாலே உத்தரவேதியிலே நின்றருளின பெருமாளையும் சேர அநுபவித்து, இங்ஙனே அநுஸந்தித்தான்—

"ஏகாங்க வேதிமத்யஸ்தம் ஹஸ்திஶைலேந்த்ர ஶ்ருங்கதே ।
உபாயஸர்வஸாரேண ஸ்வயம்வ்யக்தம் பரம் மஹ: ॥" என்று.

இப்படி ப்ரஹ்மா மஹாஹர்ஷபரவஶனாய் முகிழ்த்த வுடம்பும் பனியரும்பின கண்களும் தழுதழுத்த மிடறும், தளர்ந்த நிலையுமாய்க் கொண்டு, தன் அதிகாரச்சுமையை மறந்து, அடிமையிலே அடிகொண்டு, ஸ்தோத்ரபரம்பரையை விண்ணப்பம்செய்ய, ஸர்வேஶ்வரரான பெருமாள் 'உனக்கு வேண்டினவரம் கொள்வாய்' என்றருளிச் செய்தார்.

வரம் வரய தஸ்மாத் த்வம் யதாபிமதமாத்மந: ।
ஸர்வம் ஸம்பத்ஸ்யதே வாத்ஸல்யாத் மயி த்ருஷ்டிவஶம் கதே ॥

எந்நிலமும் குரத்தால்குறிசெய்த வெழிற்பரி கொண்டு
அன்னமுயர்த்த செய்யோனன்று
வேள்வி செய்வேதியின் மேல்
முன்னிலையாகிய மூர்த்தியுடன் நான்முக! மற்றுமுனக்கு
என்னவரம் தருவோமென்று நாதனியம்பினனே. 23.

அப்பொழுது ப்ரஹ்மாவும் 'நித்யஸூரிகள் ஸதாதர்ஶநம் பண்ண ப்ராப்யமான தேவரீருடைய திருமேனியை நான் கண்டநுபவிக்கப் பெற்ற இதொழிய வேறு எனக்கு வேண்டுவது ஒருவரமுண்டோ? *ஸம்ஸாரிகள் [1]"பொய் நின்ற ஞானமும் பொல்லா ஒழுக்கும் அழுக்குடம்பும் இந்நின்ற நீர்மை இனி

[1] தி. வி. 1. *'அதொழிய' என்று அதிகம்—ஐ.

யாம் உருதபடி” இங்கே தேவரீர் நித்யஸந்நிஹிதராய் நின்று வேண்டுவார்க்கு வேண்டும் வரம்கொடுத்து வாழ்வித்தருளவேண்டும்’ என்று விண்ணப்பம் செய்தான்.

“வைகுண்டே து பரே லோகே யதைவ க்ஷீரஸாகரே
ததா ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரே நிவாஸஸ்தே ஸவேதிஹ ॥
ஹஸ்திசைலஸ்ய சிகரே ஸர்வலோகநமஸ்க்ருதே ।
வாரணாத்ரௌ விராஜேத்வம் ஸர்வப்ராணிஸுகாவஹ ॥”

என்று இப்படி ஸர்வகாலத்திலும் *ஸர்வப்ராணிகளும் ஸாக்ஷாத்கரிக்கலாம்படி கோலம் செய்து †இங்கே எழுந்தருளியிருக்கவேண்டும் என்று விண்ணப்பம் **செய்ய,**

‘தேவர்ஷியஜ்ஞதர்ஷாணாம் ப்ரத்யக்ஷதாம் கத: ।
அத்ரைவ நிவஸிஷ்யாமி ஸத்யமேதத் ப்ரவீமி தே ॥’

என்று இப்படிப் பெருமாள் அருளிச் செய்கையாலே க்ருதயஜ்ஞனான ப்ரஹ்மா க்ருதார்த்தஸ்வஷத்தைத் தலைக்கட்டி, காத்யாயநஸூத்ரப்ரக்ரியையாலே ஸம்வத்ஸரபாராயணம் பண்ணி, பரமஹம்ஸவதரான மஹர்ஷிகளைக் குறித்துத் தான் பண்ணின ஸ்ரீமந்நாராயணவாக்த்ரஹ்ருத பாஞ்சராத்ரிக ஸாராயணகல்பத்தை ஸங்கிரஹித்து உபதேசித்தான்.

சென்றுமலர் பறித்தென் நாதன் சேவடிப் போதுகந்து
நன்றென நீர்சுடர் தூப நன்முகவாச விலைகொடுத்துக்
கன்னலிலட்டுவத்தோடன்னம் சீடைக்கறி படைத்துப்
பின்னும் செபித்தவன் ‡பாதம்பணிமின்கள் என்
[றனனே. 24.

*ஸர்வப்ராணிகளுக்கும்—க. †இங்ஙனே—க. ‡பாதமெண்ணுங்கள் முனிகளென்றான்—வ.

அநந்தரம் பெருமாளும் அதிஸந்துஷ்டராய், 'ப்ரஹ்மாவே! உனக்கு நான் தந்த அதிகாரக்குறை தீரும்படி ஸரஸ்வதீ ஸாவித்ரிகள் முதலான யுவதிகளுடனே உன்னுடைய லோகத்தேறச் சென்று, அதிகாரஶேஷத்தை நடத்துவாய்' என்றருளிச் செய்ய, ப்ரஹ்மாவும் அண்டாந்தவர்த்தி லோகங்களுக்கு மேலான ஸத்யலோகத்திலே சென்று ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரமாஹாத்ம்யத்தையும் ஸத்யவ்ரதரான பெருமாள் திருவருளையும் அநுஸந்தித்துக்கொண்டு, ஸம்பூர்ண பகவதநுபவரஸ ஸஹிதவைராக்யவிஶேஷத்தாலே வஶீதாயுக்தனாயிருந்தான்.

ஆழிநிலை வினைகடிவானயமேத முடிந்ததற் பின்
வேழமலை நாயகனார் விடைகொடுக்க விண்ணேறி
நாழிகையில் வானவரை மாற்றியிடு நான்முகன்தான்
ஊழியெலா மழியாத யோகமடைந்திருந்தானே. 25.

ஆதியுகத்தயன் கண்டிட நின்றவருள் வரதர்
காதலுயர்த்த களிற்றைத் திரேதையில் காத்தளித்து
வாதுயர் தேவகுருவுக்கிரங்கித் துவாபரத்தில்
சோதியநந்தன் கலியில் தொழுதெழ நின்றனரே. 26.

புண்டரீக முயர்த்த புராணனார்
பொய்யின் மாமக வுத்தரவேதியில்
கொண்டலா ரருள்மாரி பொழிந்திடக்
கொண்டதோ ருயர்கூர்மதி யன்பினால்
பண்டை நான்மறை மௌலி படிந்த நான்
பாரில் மெய் விரதக் கவி பாடினேன்
தொண்டை மண்டல வேதியர் வாழவே
தூய தென்மறை வல்லவர் வாழவே. 27.

உய்விரத மொன்றின்றி அடைந்தா ருய்ய
ஒருவிரதம் தான்கொண்ட உயர்ந்த மாலைச்
செய்விரதம் ஒன்றாலும் தெளிய கில்லாச்
சிந்தையினால் திசைபடைத்த திசைமுகன் தான்
பொய்விரத நிலமெல்லாம் போயே மீண்டு
புகலிதுவே புண்ணியத்துக் கென்று சேர்ந்த
மெய்விரத நன்னிலத்து மேன்மை யேற்றி
வேதாந்த வாசிரியன் விளங்கினானே. 28.

சீராரும் தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான்
தாராருளாளர் தாள் நயந்து—சீராக [தான்
மெய் விரத நன்னிலத்து மேன்மையிது மொழிந்
கையில் கனிபோலக் கண்டு.

கவிகதககண்டீரவஸ்த்ரய்யந்த-
குருஸ்த்ரி லோகஸஹநீய: ।
ஸத்யவ்ரதமாஹாத்ம்யம் வ்யதநுத
முநிதஶிதி வேங்கடேஶகுரு: ॥

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீ ஹஸ்திகிரிமாஹாத்ம்யம் ஸம்பூர்ணம் ॥

ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யம்.

ப்ரமாணஸூசீ

அயோத்யா மதுரா மாயா 380

ஶ்ருத்வா பாண்டவஶ்ரேஷ்ட 383

இதி காஞ்சீ மஹாத்ம்யே 383

தனகம் வேகவதீதீரே 389

சைத்ரே மாஸி ஸிதே பக்ஷே 383

ததஸ்து ப்ராக்ஷேத்ரவாஸ: 387

தேவதிர்யங்மநுஷ்யாணாம் 390

ப்ரதக்ஷிணம் ப்ரேதி 387

யுககோடிஸஹஸ்ராணி 377

வராஹோ ப்ரவ்ருத்தே 383

வரம் வரய தபஸாம் ஸ்வம் 389

வைகுண்டம் யதா லோகே 390

புராணப்ரவிஷ்ட லோகாநாம் 383

ஹஸ்திஶைலஸ்ய ஶிகரே 390

தமிழ் ப்ரமாணங்கள்.

இமையோர் வாழ்	தி. 4.9. 8.	376
இளைப்பினை இயக்கம்	தி. குறு. 18	376
ஒன்றும் தேவும் உலகும்	தி. 4. 10. 1	375
கண்கள் காண்டற்கு	தி. 3. 6. 11	387
கறந்தபாலுள் நெய்யே	தி. 8. 5. 10	376
காளங்கள் வலம்புரி	தி. 10. 9. 6	383
திசைமுகன் கருவுள்	தி. 5. 10. 8	375
தேவுமெப்பொருளும்	தி. 2. 2. 4	375
நின்றவாநில்லா	தி. மொ. 1. 1. 6.	376
நெஞ்சுருகிக் கண்	தி. நெடு. 12.	377
பண்டை நான் மறையும்	தி. மொ. 5. 7. 1	375
பொய் நின்ற ஞானமும்	தி. வி. 1	389
மொய் மாம்பூம் பொழில்	தி. 3. 5. 1	387

[illegible]	392
[illegible]	373

ஹஸ்திகிரிமாஹாத்ம்யப் பாசுரங்கள்.

6.	அடங்காக்கரணங்களைந்து	377
17.	அத்திகிரி அருளாள	384
13.	அன்று நயந்தவயமேத	382
12.	அன்னவடிவாள் அசையும்	381
26.	ஆதியுகத்தயன் கண்டிட	391
25.	ஆழிநிலை வினைகடிவான்	391
9.	உத்தமவமர்த்தல மமைத்த	379
28.	உய்விரதமொன்றின்றி	392
2.	எண்டிசையும் கடலேழும்	374
8.	எத்திசை நிலனுமெய்தி	379
23.	எங்நிலமும் குரத்தால் குறி	389
4.	ஒன்றே புகலென்றுணர்ந்தவர்	374
11.	காமங்கள் பல கொண்ட	381
19.	சித்தசித்தென விரித்து	385
29.	சீராரும் தூப்புல் திருவேங்கட	392
15.	சுகலேச மெண்ணிய சூழ்	383
24.	சென்று மலர் பறித்தென்	390
14.	தரணியில் மன்னி அயனுர்	382
10.	திங்கமணிகள் பொன்னுடனே	380
18.	திருபரிதியிசைந்த மகுடமும்	384
20.	திருமகள் மண்மகள் நீளை	386
16.	பெருமை யுடை யத்திகிரி	383
27.	புண்டரீகமுயர்த்தபுராண	391
21.	பெடையிரண்டையொர்	387
5.	வம்பவிழ் போதமர்மாதர்	376
3.	வம்மின் புலவீர் அருளாள	374
1.	வாழியருளாளர் வாழி	373
7.	விண்ணுலகில் வீற்றிருந்த	377
22.	வேரொப்பார் விண்முதலாம்	388

பெயர்கள்.

அதலம்	375	ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்	373
அத்திகிரி	373	மதுஸூதனன்	377
அத்திகிரித்திருமால்	374	மரீசி	380
அந்தரிக்ஷம்	375	மஹத்	375
அபிகமநம்	390		
அரவணை	382	யக்ஷர்	379
அருளாளப்பெருமாள்	374	ராக்ஷஸர்	379
அஹங்காரம்	375	ராகம்	373
கச்சி	384	வஸிஷ்டபகவான்	380, 381
காஞ்சீ	380	விதலம்	375
கரிகிரி	387	விஶ்வகர்மா	379, 380
கிந்நர, கிம்புருஷ	379		
சித்திரகுத்தன்	382	வெஃகா	382, 388
ஜம்பூத்வீபம்	377	வேகவதீ	388
		வேதாந்தஸாரம்	385
தாளம்	373	ஸ்ரீய: பதி	375
தொண்டைமண்டலம்	374,392		
		ஸத்யவ்ரதக்ஷேத்ரமாஹாத்ம்யம்	373
பரதஶாஸ்த்ரம்	373	ஸரஸ்வதீ	380,391
பாரதவர்ஷம்	377	ஸாவித்ரீ	381,391
புண்யகோடிவிமாநம்	384	ஸுதலம்	375
புருஷோத்தமன்	375	ஸ்வர்க்கம்	375
பூமி	375	ஹஸ்திகிரி	379
பேராருளாளன்	373		
ப்ரஹ்மா	377,380		

॥ ஶ்ரீ: ॥

ப்ரமாண ஸூசீ ॥

அகஸீடு கலிடுணா ரெலஷி		275
அதௌஸீதௌ நதாயஸ்ய		316
அதோ2ஷாலவி தெ உாஸ:	லக்ஷ்ராஜ	330
அய வாாமெகொஞிநோ	ஹாஷ்ய. நி.	274
அநதிக்ரமணீயம் ஹி வரண	ஹாஷ்ய. லாதக	308
அநாஹ்ரவிஸ்ய காமாதெ	வி.ய.108. 50	260
அநாஹவஜநிதவ்ருதி	மா. ம.	299
அநெகஜநஸம்ஸாரவிதெ	வி. யஉ 3. 8.	274
அநெந ஸாஜ்யம் யாஸ்யாமி	ஹார.மா. 312—39	301
அந்யாந்ய மாரவொ விஸ்ரா:		283
அயஉஷி உஹாவாஹொ	ஹார.உநெ்ா. 1.10.	252
அயொயா அவர்ாஜிதா		333
அராக்ஷஸமிதம் லொகம்	ரா.யு.41.66.	347
அவடுகவராயீநாஉவிஷ	ஶ்ரீர.ஸ்தவ. 2.	331
அவஜாநந்தி மாம் மூடா:	கீதா 9. 11.	332
அவிஜ்ஞாதா	ஸஹஸ்ரநாம	295,332
அவஸ்யா உச வெஷம்	விஷ்ணு.ஸம்.	251
ஆதஉாஸ்யம் ஹரெ: ஸ்வாஜ்யம்	வி. தகும்.	344
ஆதாநம் ராநுஷம் மநெ	ரா. யு. 120. 10.	258,348
ஆவிஷ்டா ஸ்ராவெஷ்ட ஸவெடு		260
ஈஉா ஷஉ உஸிமாஉடுஎய	ரா.வா.31. 4	252
ஈஸ்வரொாஉஹம்	கீதா. 16. 14	329
உதாராஸ்ஸவெ ஏவெதெ	கீதா. 7. 18	209,338
உவஸம்ஹ்ருஹ்ய தஉஷீம்		277

உவாஃதெ ஸதாஷிதி	ஸ்ரீரங.ஸ்தவ.2.87.	252,281
உவாயாமெயெ_ுகவாவகஃ	சுஹி.ஸம். 7. 29.	309
உவாயெ ஶ்ரஹாரக்ஷிதோஃ	சுஹி.ஸம். 7. 29.	309
உஹயாயிஷ்டாநம் மெசகம்	ஷஃயமுஸம்க்ஷெவ.	251,272
உவாவ ஐயாரம் ஹஞயஃ	ஹார.ஶா. 347.18	369
ஊகஸ்ஸாஷ்டா ந ஆிதீயொ	ஹார.சூஸ்வ.27. 1.	293
ஊஷ கதா ந கியதெ		328
கரணா காவி வாரஷெ		328
கதுவிஷ்உநிஷ்டம் வா		293
கஜுள க்ரதயாமம் தவஸ்	வி.ய. 109. 67	274
கஜுள ஜமதுதிம் விஷணம்	வி. வா. 6. 1 50:	275
கவுகொடிஸஹஸெஷா		299
காஜெ ஹி கஉ வொஃதெ		276
கிம்காரகம் தா ஶெஷஸ்		304
கீதிஃ ஸ்ரீவாக்கு நாரீணாம்	ஶீதா.10. 34	307
கெவஜும் உஜீயமெயெவ உயயா	ஶார.மஃ.	294
கெகவஜும் ஹமவஷும் வ	ஸ்ரு.ஹா.ஷு.3. 40	268
கஃ கெந ஹநதெ ஜஞாஃ	வி.வா. 1. 18. 31	293
கவிதெவ வஜுாயநம்	வி.வா. 5. 22. 17	283
மஹாநாஜாநாஉ	ரா.யா. 59. 144	348
ஶீதாமதம் காஉகாஉ	ஶீதா. 9. 21	342
மதிராஜும்வநம் தவஸ்	ஹார.உஷெ. 63. 92	392
மாணெஃமாஸாாவாமதஃ	ரா.கி. 4 12	353
விஷயஞீ ஜமதுஸஞதிம்	வி. வா. 5. 13 22	320
விஷாஉணிஉவொஆஷம்	ஸ்ரீரங.ஸ்த. 1. 8	359
ஜமஆவாரவஜும்	ஶா.ஸஞ. 4 4 17	253
ஜநாஃஸஸ்யதஃ	ஶா.ஸஞ. 1.1. 2	292
ஜிதம் தெ வணரீகாக்ஷ	ஜிதம். 1.	360
ஜ்ஞாநஸூரஞவஉதுஷ	வி. வா. 1. 2. 6.	266

ஜ்ஞாநாநந்த³மயஸ்வாத்மா		266
ஜ்ஞாநீ து பரமைகாந்தீ	கீ³தார்த²ஸம். 24.	344
ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்	கீ³தா. 7. 18	271
ஜ்ஞாநேந ஹீந: பஶுபி⁴:	நார. பு. 16.13	250
தத³ஹ ஹ்ருத³யாவாஸ் ஸ்வாம் ந	ஶ்ரீகு³ண. 28.	272
தமேகோபாயதா யாச்ஞா	ஹாரீதஸ்ம்ருதி	313
தமேவ ஶரணம் க³ச்ச²	கீ³தா. 18. 62	307
தவ ஸரோருஹைககாரிஷீ	ஶ்ரீரங். ஸ்த. 2. 102.	352
தேந மைத்ரீ ப⁴வது தே	ரா. ஸு. 26. 21	346
தேந ஸம்வயதே லோகாந்	ஹார. உத்த. 17. 25[259,332	
தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம்	கீ³தா. 10. 10	288
தேஷாமேவாநுகம்பார்த²ம்	கீ³தா. 10. 11	289
த்வமேவோபாயபூ⁴தோ மே	அஹி. ஸம். 37. 31	313
த்வயி நிஹிதப⁴ரோऽஸ்மி	வரத³. ஸ்தவ. 91.	352
த³ஶேந்த்³ரியாநநம் கோ⁴ரம்	ஸாத்வ. ஸம்.	345
தா³ஸோதா³ரம் வஸுமதம்		349
தா³ஸ இதி ப்ரபந்ந இதி	ப. த: ஶ்லோ. 2.	281
தா³ஸபூ⁴தா: ஸ்வதஸ்ஸர்வே	உஞ்ச. ராஜ.	253
தா³ஸ்யமைஶ்வர்யயோகே³ந		252,333
தி³வோதி³தாநி கர்மாணி		276
தீ³வ்யத்ஸ்வபாவகஸம்ஸ்காரமேஶ:	ரா. யு. 16.22	339
து³ர்ஜநஸ்ஸஜ்ஜநம் வேஷ்டி		275
அயமாபு நாமஸந்தாநேந	ஶர. ம.	319
ஆத்மஸாமாநுஜ்ய	ஶா. ஸூ. 4. 4. 12.	304
ந தே³ஹம் ந ப்ராணாந்	ஸ்தோ. ர. 57	281
ந நமேயம் து கஸ்யசித்	ரா. யு. 36. 11	345
நராஜாதாநி தந்த்ராணி	ஹார. ஸூந. 1867. (நார. கல்ப. 1.34)	355
நாராயணஸ்த்வதோ தே:	ஶா. ஸூ. 2. 3. 22	256

நாயம் ஜெவொ ந உதெஜ்ரா		263
நிவஜாணஉய ஷவாயம்	வி.வு. 6. 7. 22	261
வஞுலஹுதாத்ஜெகெஹெஜாஜெஃ	வி.வு 6. 7. 18	285
வரஜெஶ்வரஷம்ஜெஜ்ஞாஉஜ்ஞ	வி.வு. 1. 17. 23	333
வரரஜெஸ்ரஷு ஜாதஜ்ஙாஃ	வி.ய. 76. 227	283
வராஹவொ நாய ந	ஷெதா.ர. 25.	270
வரிஜநவரிவஹஜா	வரஉ.ஷ்வ. 63.	252
வுஊாஹ ஜெவொ ந நரொ	வி.வு. 2. 13. 94	263
வுருஷஷ்வஉஃவாநாம்	ஶீதா. 13. 20	285
வுருஷாணாம் ஷஹஜெஸ்ரஷு	ஹா.ஶா. 344. 54	369
வஜ்திலவஉவராஜுஉஜூ	ஷெதா.ர. 63.	321
வஜீவஷாவெஸஃ	ஶா.ஷு. 4. 4. 15	257
வஜாவஜ் ஜெ்தம் உஹாஷீவம்	ஹார.ஶா. 346. 1	369
வஜாயஶ்சித்தியம் ஷாஉது	ஓ.த. 17. 92	314
வஜாரஷ்உாதுஹுஜாது		315
விஜயொ ஹி ஜ்ஞாநிநொ	ஶீதா. 7. 17	283
வஹுநாம் ஜந்நாஉஞெ	ஶீதா. 7. 19	275
வொயயஞஃ வரஷ்வரம்	ஶீதா. 10. 9	283
வஜ் ஹூா ஷ்யம்ஹுஃ	ரா.ஷு. 51. 45	344
வஜாஹ்மணொஉயவா ராஜா		275
ஹவாஹாராயணொ ஜெவஃ	ரா.யு.120. 13	258
ஹாவொநாநஜ்து மஞதி	ரா.உத். 40. 15.	370
ஹொமஉாதுஷாஉஜ்ஜிஜ்	ஶா.ஷு. 4. 4. 21.	253
உவிதஷவஜுஉமஜாணி	ஶீதா. 18. 58.	271
உவிதா உஷதவஜாணாஃ	ஶீதா. 10. 9	344
உஷியாஉஜ்தயா உஷாஷஜ்	ஶர. ம.	281
உஉ ஷாயஉஜ் ஊமதாஃ	ஶீதா. 14. 2.	301
உயா ததஇஷம் ஷவஜும்	ஶீதா. 9. 4.	256
ஊஉவெதஜ் து கஊஞெய	ஶீதா. 8. 16.	299

மாமேகம் ஶரணம்	கீதா. 18. 66.	363
முக்தி: கைவல்ய நிர்வாண	அமர. 10. 146.	268
மோக்ஷம் ஸாலோக்யஸாரூப்யம்	ஜித. 2. 36.	300
மோக்ஷயிஷ்யாமி	கீதா. 18. 66.	351
மோஹயித்வா ஜகத்ஸர்வம்	பார. ஆஸ. 8. 26.	259
யதோ தோஷம் ஸமேதேஷு	வரத. ஸ்தவ. 20.	295
யத்ர கத்வா ந ஶோசதி	பார. ஶா. 196. 11	299
யஸ்ய ஸம்ரக்ஷ்யதயா ஸர்வப்ரவ்ருத்தே அஹி. ஸம்.	52. 36	309
யதா ந க்ரியதே ஜ்யோத்ஸ்நா	வி. த. 104. 55	265
யதா ஸர்வகதோ விஷ்ணு:	வி. பு. 1.8. 17	265
யஸ்து காதர்யதோ யஜ்ஞ:		274
யஸ்த்வாத்மரதிரேவ ஸ்யாத்	கீதா. 3. 17.	264
யஸ்ஸதா முக்த ஏவ ஸ:	கீதா. 5. 28.	268
யுவத்வாதௌ துல்யே	ஸ்ரீ குண. 34	306
யஶ்ரயம் ஜிஜ்ஞாஸவோ	பார. ஶா. 344. 31.	369
யஶ்ரயிஷ்ட்ரியகிங்கரா:		329
யேது ஶிஷ்டாஸ்த்ரயோ ஹம்ஸா:	பார. ஶா. 350.35	329
யோ மக்ஷேஶ்வரமபீஶ்வரம்	மஹாத. ய. ஸ. 1. 9.	268
யோ லோகத்ரயமாவிஶ்ய	கீதா. 15. 17.	298
யோ வேத்யம் வர்ஷம் வேத		329
ராஜாதிராஜஸ்ஸர்வேஷாம்	பார. ஆநு. 43. 13.	263
ரிவ்ருணாதவி வஸ்து	ரா. யு. 50 56.	347
லீலா ஜகத்வி தஸ்ஸர்வஸ்ய	வி. பு. 5. 22. 19.	283
லோகேஷு விஷ்ணோர்நிவஸந்தி	பாகவதம்	301
வரத ஸகலமேதத்	வரத. ஸ்தவ. 63.	291
வாஸ: பரம் ப்ராப்யயிதா	ஶௌநகஸம்.	306
விசித்ரா தேஹஸம்பத்தி:	வி. தத்வ	298
விஹிதத்வாச்சாஶ்ரமகர்மாபி	ஶா. ஸூ. 3. 4. 32.	312

வ்ருத்தவ்ருத்த ஹதோ ஹத: ஹார.உபே.4.30. 274
ஶரணாகதோபநிஷத் ஶர.ரஹ. 281
ஶ்ரத்ததாநா மத்பரமா: கீதா. 12. 20 283
ஶ்ராவணேத்வம் ரோஹிண்யாம் 318
ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய ரா.யு.18. 33. 310
ஸக்லம் விஷ்ணுப்ரகாஶகம் 298
ஸம்ஸார ஸாகரம் கோரம் தக்ஷஸ்ம்ருதி 273
ஸர்வதர்மாந் பரித்யஜ்ய கீதா. 18. 66. 312
ஸர்வம் பரவஶம் து:க்கம் (மநு.4. 160) வி.தர்மோத்தர.
[233, 179. 297
ஸர்வரக்ஷா க்ஷமாஶ்சஸ: நார. க. 1. 9. 250
ஸர்வே ப்ரபந்நாஸ்ஸர்வாண: ஹார.ஶா. 350. 35. 268, 269
ஸ ஹைவைநம் ஸமுத்ரக: ஜநமேஜயாஸ்வ.3. 20 296
ஸாக்ஷாத்பரம்வியோம: ஶா.ஸூ. 1.2.39. 265
ஸாயுஜ்யம் ப்ரதிபந்நா பரமம். 299
ஸுஹ்ருதோ ஹோதா பார்ஷ்யேவ ஹார.உபே. 7. 1. 279
ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி 260
ஸேவா ஶ்வவ்ருத்திராக்யாதா மநு. 4. 6. 297
ஸ்வயம் த்ருதிணலகதஸ்ய ஹார.ஶா. 294-19 278
ஸ்வயா தீக்ஷ்யா ரதம் ஸ்ரீ ரங். 31. 251
ஸ்வாதந்த்ர்யமாத்ருதம் ப்ராப்ய பரமம். 253,300
ஹரிர்துர்வோமி ஹதேஷு: 316

தமிழ் பிரமாணங்களின் அகாராதிஸூசிகை.

அநலகில்லேன் இறையும்	தி. 6. 10. 10	352
அடியார்க்கென்னை	அமல 1.	269
அணியார் பொழில் சூழ்	தி. மொ. 11. 8 8	361
அமலனுதிபிரான்	அமல, 1.	321
அயர்வறுமமரர்கள்	தி. 1. 1. 1	333
அவ்வண்ணத்தவர் நிலைமை	தி. நெடு. 21	331
ஆலமாமரத்தினிலைமேல்	அமல. 9.	353
ஆலன்றுவேலை நீருள்ளதோ	1அ. 69.	363
இடையன் எறிந்த மரம்	தி. மொ. 11. 8. 6.	271
இருள்தருமாஞாலத்துள்	தி. 10. 6, 1	276, 330
ஈட்டியவெண்ணெய்	தி. வி. 21.	366
உலகுக்கோர் தனியப்பன்	தி. 8. 1. 11	364
உவந்த உள்ளத்தனாய்	அமல. 2.	337
உற்றதுமுன்னடியார்க்கு	தி. மொ. 8. 10. 3.	330
எம்பிரானுண்டுமிழ்ந்த	தி. மொ. 11. 6. 2.	356
எம்பெருமான் பொன்மலை	பெரு. தி. 4. 10.	331
எருத்துக்கொடியுடை	பெரி. தி. 5. 3. 6.	340
என்னடியாரது செய்யார்	பெரி. தி. 4. 9. 2.	332
என்னெந்தாய் சாபம்தீர்	தி. மொ. 1 5. 8.	355
ஐபப்பாடு	திருமாலை 15.	261
ஐவாயாவணைமேல்	தி. மொ. 2. 1. 6	271
ஒருவனையே நோக்கும்	1அ. 67.	307
ஒழிவில் காலமெல்லாம்	தி. 3. 3 1.	342
கங்கையில் புனிதமான	திருமாலை 23	351
கண்டுகேட்டுற்று	தி. 4. 9. 10.	369
கண்ணுவான் என்றும்	தி. 1. 8. 3.	330
கண்ணிக்குறுங்கயிற்றுல்	தி. மொ. 11. 5. 5.	367
கலியுகமொன்றுமின்றிக்கே	தி. 5 2. 11	275
குறைகொண்டு நான்முகன்	4அ. 9	339

கையினார் சுரிசங்கு	அமல. 7.	357
கொண்டல் வண்ணனை	அமல. 10	365
கோலந்திரள்பவள	தி. 7. 7. 3	357
கோளிழைத்தாமரை	தி. 7. 7. 8	361
சதிரமாமதிள் சூழ்	அமல. 4	345
சூட்டு நன்மாலை	தி. வி. 21	366
செங்கோலுடைய திரு	நா. தி. 11. 3	333
செய்தாரேல் நன்று	பெரி. தி. 4. 9. 2	295
செவ்வரத்த உடையாடை	தி. மொ. 8. 1. 7.	343
திரண்டதோளிரணியன்	தி. ச. வி. 62	361
திருமறுமார்வ	திருமாலை. 40	314
திருவில்லாத்தேவர்	4 அ. 53	352
துண்டவெண் பிறையன்	அமல. 6	353
தூமுறுவல் தொண்டைவாய்	தி.5. 3. 3.	357
தெரிவரியவளவில்லா	தி. 4. 9. 10	369
நாரணன்	4 அ. 7.	291
நானுன்னை யன்றியிலேன்	4 அ.7.	290, 292
நின்சாயை யழிவு	பெரி. தி. 5. 3. 3.	270
நின்னருளென்பாலதே	4 அ. 7	291, 29
நீசனேன் நிறைவொன்றும்	தி. 3. 3. 4.	365
நெற்றிமேல் கண்ணனும்	தி. மொ. 11. 6. 2	356
படிச்சோதியாடையொடும்	தி. 3. 1. 1.	340
பரியனாகிவந்த அவுணன்	அமல. 8	360
பாரமாய பழவினை	அமல. 5.	350
பிரிவின்றி ஆயிரம்	தி. பல். 1.	365
பொய்நின்ற ஞானமும்	தி. வி. 1.	280
மந்திபாய்வடவேங்கடம்	அமல. 3	341
மற்றுமோர் தெய்வம்	தி. மொ. 8. 10. 3	329
மாசில்மலரடிக் கீழ்	தி. வி. 54	355
வணங்கலிலரக்கன்	தி. மொ.9. 8. 5.	345

வாலியதோர் கனி கொல்	தி. 7. 7. 3	359
வீடணர்க்கு வேறாக	தி. மொ. 6. 10. 4.	333
வெங்கதிரோன் குல	பெரு. தி. 10. 1	339
வெற்றிப்போர்க்கடல்	தி மொ 11 6 3	356
வையமேழும்	பெரி தி. 1.2.6	359

ப்ரமாணஸங்க்ரஹம் i. ஸம்ஸ்கிருதம்.

அக்நிபுராணம்	296
அமரகோஶ:	268
அஷ்டாக்ஷரப்ரஹ்மவித்யா (நாரதீயகல்பம்)	250,355
அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதா (அஹி.ஸம்.)	309,313
கீதார்த்தஸங்க்ரஹ:	344
கௌதமதர்மஸூத்ரம் (கௌ.த.ஸூ.)	298
சதுஶ்ஶ்லோகீ	281
ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் (ஜித.)	300,360
தக்ஷஸ்ம்ருதி	273
நாரஸிம்ஹபுராணம் (நார.பு.)	250
பரமஸம்ஹிதா (பரமஸம்.)	253,299,300
ப்ருஹத்தாரீதஸ்ம்ருதி (ப்ரு.ஹா.ஸ்ம்ரு.)	268

பகவத்கீதா 256, 264, 268, 271, 275, 283, 285, 288, 289, 299, 301, 307, 312, 313, 329, 332, 338, 342,

பரதத்த்வநிர்ணய ஶாஸ்த்ரம்	313
பாகவதம்	301

பாரத. iv. உத்யோகபர்வ–252, 259, 274, 279, 332, 392.

v. ஆநுஶாஸநிகபர்வ—335

xii. ஶாந்திபர்வ–268, 269, 278, 299, 301, 369

𑌭𑌾𑌰𑌤. xiv. 𑌆𑌶𑍍𑌵𑌮𑍇𑌧𑌿𑌕𑌪𑌰𑍍𑌵—263, 293
xvi. 𑌮𑍌𑌸𑌲𑌪𑌰𑍍𑌵—259.
𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂—274.
𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑌕𑌂—308.
𑌮𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿—297.
𑌰𑌾𑌮𑌾𑌯𑌣 i. 𑌬𑌾𑌲𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑌃 (𑌬𑌾.)—252.
(𑌰𑌾.) iv. 𑌕𑌿𑌷𑍍𑌕𑌿𑌨𑍍𑌧𑌾𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑌃 (𑌕𑌿.)—353.
v. 𑌸𑍁𑌨𑍍𑌦𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑌃 (𑌸𑍁.)—344.
vi. 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑌃 (𑌯𑍁.)—258,310,345,347,348
vii. 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌣𑍍𑌡𑌃 (𑌉.)—370.
𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌤𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 (𑌲.𑌤.)—314
𑌵𑌰𑌦𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌤𑌵𑌃 (𑌵𑌰𑌦.𑌸𑍍𑌤.)-252, 291, 295, 352
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 (𑌵𑌿.𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂.)—298, 344
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 (𑌵𑌿.𑌧.)—260, 265, 274, 283
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌧𑌰𑍍𑌮𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰 (𑌵𑌿.𑌧.𑌉.)—297.
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂 (𑌵𑌿.𑌪𑍁.)— 256, 261, 263,266,275
[283, 285, 293, 320, 333
𑌵𑌿𑌷𑍍𑌵𑌕𑍍𑌸𑍇𑌨𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾 (𑌵𑌿𑌷𑍍𑌵.𑌸𑌂.)— 251.
𑌶𑌰𑌣𑌾𑌗𑌤𑌿𑌗𑌦𑍍𑌯𑌂 (𑌶𑌰.𑌗.)—281, 294, 299, 319
𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌕𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂 (𑌶𑌾𑌰𑍀.𑌸𑍂)— 253, 256, 257, 265.
[292. 304, 312.
𑌶𑍌𑌨𑌕𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾 (𑌶𑍌.𑌸𑌂.)—306
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌗𑍁𑌣𑌰𑌤𑍍𑌨𑌕𑍋𑌶𑌃 (𑌶𑍍𑌰𑍀𑌗𑍁𑌣.)—261, 272, 306
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌙𑍍𑌗𑌰𑌾𑌜𑌸𑍍𑌤𑌵𑌃 (𑌶𑍍𑌰𑍀𑌰𑌂. 𑌸𑍍𑌤.)—252, 281, 331, 359
𑌷𑌡𑌰𑍍𑌥𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌃— 251, 272
𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌨𑌾𑌮— 295, 332
𑌸𑌾𑌤𑍍𑌵𑌤𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌾 (𑌸𑌾 𑌸𑌂.)—345
𑌸𑍍𑌤𑍋𑌤𑍍𑌰𑌰𑌤𑍍𑌨𑌂 (𑌸𑍍𑌤𑍋.𑌰.)-- 270, 281, 321

பிரமாணஸங்கிரஹம் ii— தமிழ்.

அமலனாதிபிரான் (அமல) 269, 327, 337, 34 1, 345, 350, 353, 357, 260, 363, 365

திருச்சந்த விருத்தம் (தி. ச. வி.)—361

திருநெடுந்தாண்டகம். (தி. நெ.)—331

திருப்பல்லாண்டு (தி. பல்.)—365

திருமாலை—314, 351

*திருவாய்மொழி— 275, 276 330, 333, 340, 342, 352, 357, 359, 361, 364, 365, 369

திருவிருத்தம் (தி. வி.)—280, 355, 366

பெரியதிருமொழி (தி பெ)— 271, 329, 330, 333, 343, 345, 355, 356, 357, 361

பெரியாழ்வார் திருமொழி (பெரி. தி)—270, 295, 330, 332, 359

பெருமாள் திருமொழி (பெரு. தி)— 331, 339

முதல் திருவந்தாதி (1அ)— 307, 363

நாச்சியார் திருமொழி (நா. தி.)— 333

நான்முகன் திருவந்தாதி (4அ.) 290, 291, 292, 339, 352

*கிரந்தத்தின் பெயர் குறிப்பிடாமல் கீழே ஸங்கியை கொடுத்திருப்பதெல்லாம் திருவாய்மொழிப் பாசுரங்கள் என்று ஸங்கேதம்.

ஆகரம் தெரியவேண்டியவை.

அகீடு கீடுணம் சேவஷ்டி	275
அதிஸ்நேஹேந தோயஸ்ய	316
அந்யோந்ய ஸ்பர்தோ விஹார:	283
அயோத்யா அபராஜிதா	333
ஆவிஷ்டா த்ராஷ்ட ஸவெடு	260
உபஸம்க்ருஹ்ய தூஷ்ணீம்	277
ஏஷ கர்தா ந க்ரியதே	328
காரணாத் க்வாபி பர்வஷே	328
கர்துமிஷ்டமநிஷ்டம் வா	293
கலௌ கோடிஸஹஸ்ரேஷு	299
கார்யே ஹி கடு சோத்யதே	276
கிம்கரஸ்வம் தர் ஶேஷஸ்ய	304
ஜ்ஞாநாநந்தமயஸ்வாத்மா	266
தாதோதரம் பஞ்சதம்	349
தஸ்ய தைவயுயோகேந	252,333
த்ருஷ்டோ தாநி கடுராணி	276
துர்ஜந ஸம்ஸர்கம் சேஷ்டி	275
நாயம் தேவோ ந தேதுஷ்யா	263
ப்ராரப்தா த்ருஷ்ட த்ர	315
ப்ராஹ்மணோ(அ)யவா ராஜா	275
யஸ்மிந் காலயமே யது:	274
யஜ்ஞவித்ரியகிம்கரா:	329
யோ ஹேந்நம் பர்ஷம் வேத	329
ஸஹஸ்ரம் விஷ்ணுப்ரகாஶகம்	298
ஶ்ராவயேச்சாஸ்த்ரா பணுராது	318
ஸ்ருஷ்டிம் தத: கரிஷ்யாமி	260
ஹரிர்பூத்வாநி	316

ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ஶ்லோகங்கள்.

அகிஞ்சநதயார்ணவஸ்ய 312

அபாஸ்ய து தத: பாம்ஸம் 309

இதி கவிதார்கிகஸிம்ஹ: 371

இதி ஸ்ரீமத் த்ஸ்ரொகெ 317

உதிதம் பவத: பாயாஸ 249

ததேவாபாயபாஸ்யெஷ்டு 305

ப்ரபத்ய ந ஸ்வயெ விப்ராஹெதெ 249

ஶ்ரீநிவாஸநகரோபமம் 371

ப்ராசிப்ராபதி ஸத்ப்ரா 325

ஶரணாகதிஸந்தீபிகா 311

ஸ்ரீமத்வேங்கடநாயகேந ரசிதா 322

ஸ்ரீமந்நாராயண: ஸ்வாமீ 249

ஸ்தோத்ரம் நிதிதர்ஸஸத்ர்த்திம் 323

அம்ருதாஸ்வாதினீ பாசுரங்கள் —ii

33. அலர்ந்தவம்புயத்திருந்து 322

36. ஆதிமறையெனவோங்கும் 370

37. காண்பனவுமுரைப்பனவும் 371

34. சடையன்திறலவர்கள் 323

32. பாவும் மறைகளெல்வாம் 249

35. பாவளரும் தமிழ்மறையின் 325

பெயர்கள்.

அகஸ்த்ய பாஷை 342
அகம்பனன் 346
அந்யயோக வ்யவச்சேத 255
அபாராஜிதை 333
அவ்யக்தவிசேஷண 307
அப்புள்ளார் 304
அப்ஸரஸ் 348
அஹாவ 303
அயோகவ்யவச்சேத 255
அயோத்யை 333
அயோநிஜன் 343
அஸுரன் 338
அஹம்புத்தி 257
ஆசார்யர்கள் 280
ஆவேசாவதாரம் 259, 260
ஆதித்யமண்டலம் 367
இடைச்சி 282, 320, 366
இடையன் 366
இதிஹாஸம் 268
இந்த்ரன் 338
இரணியன் 361
உத்தரகண்டம் 308, 310
ஏகதர் 369
கங்கை 351
கபந்தன் 339
கலியுகம் 274
கவி 306
காகம் 310
காவிரி 351
காருஷ்டி 266
கிம்பாகம் 261
குறளர் 288
குறும்பறுத்தநம்பி 331
கூனர் 288
க்ருதயாகம் 274
க்ருஷ்ண 258, 370
கைடபன் 340
கைவல்யம் 268
கோயிலாழ்வார் 340, 349
க்ஷீரார்ணவம் 359, 367
கரன் 339
த்ருச்யம் 294, 313
தஹ்ராதாஸன் 269
தாஸவ்ருவித்யா 302
சக்ரவர்த்தித் திருமகன் 339
சமஸ்தலோகம் 312, 318
சார்வாகர் 263
ஜரத்வாதிவாக்யம் 259
தத்புருஷஸமாஸம் 292
தாடகை 339
தாடகேயர் 339
திருத்துழாய் 284
திருப்பாணாழ்வார் 326
திருமந்த்ரம் 281, 318
திருமலை 330, 342
திருமலையாழ்வார் 342
திருவரங்காழ்வான் 364
திருவாழியாழ்வான் 358
த்ரிதர் 369
த்ரிவிக்ரம 339

தஸ்யு 351
தக்ஷிணா 339
த்ரௌபதீ 310
த்வயம் 312, 318
  பூர்வகண்டம் 308
  உத்தரகண்டம் 308, 310
ஜிதர் 369
நடன் 304
நம்மாழ்வார் 275
நாரதர் 369
நித்யம் 276
நித்யஸூரிகள் 303
நிர்வசநம் 286
ந்யாயலக்ஷணததம் 268
பத்மயோநி 368
பரமதம் 303
பரமபதம் 300, 326, 342, 359
பரமைகாந்தி தர்மம் 274
பரன் 370
பாஞ்சஜந்யம் 358
புராண 342
புருஷகாரம் 306
பெரியபிராட்டியார் 349
பெரியபெருமாள் 326, 358, 370
பெருமாள் 358, 370
ப்ரணவம் 357
ப்ரதத்பூநவித்யா 260
ப்ரதியோகி 303
ப்ரத்யயம் 307
ப்ரத்வம்ஸாபாவம் 303
ப்ரஹ்லாதன் 338
பஹுவ்ரீஹிஸமாஸ 292
ப்ரஹ்மா 330, 334
ப்ரஹ்மாண்டஸித்தி 338
பக்தியோகம் 313
பகவச்சாஸ்த்ரம் 274
பரதசாஸ்த்ரம் 289
பாஷ்யகாரர் 274
பாஷ்யாநு 308
பேதாபேதவாதி 250, 259
போகவிபூதி 289
மண்டோதரி 347
மது 340
மதுவித்யா 269
மந்த்ரரத்னம் 306
மல்லிகைப் பூ 261
மரகதகிரி 340
மஹர்ஷிகள் 286, 298
மஹாகவி 296
மஹாபலி 338
மஹாமேரு 361
மாயாவாதி 250, 321
மாயாவி 340
மாரீசன் 346
மார்க்கண்டேயன் 363
மால்யவான் 346

மூலமந்த்ரம் 312
ரஹஸ்யத்ரயம் 250
ரஹஸ்யத்ரயஸாரம் 297, 320
ராக்ஷஸர் 340
ராமன் 258, 370
ராவணன் 344
ருத்ரன் 339, 354, 355
லங்கை
லீலாவிபூதி 289
லௌகிகவைதிக 304
வடபத்ரஶயந 370
வஸிஷ்டர் 317
வாமந 370
விபவம் 370
விபீஷணன் 310, 346
விஹ[illegible]யம் 260
விராதன் 339
வேதாந்தம் 255, 293
வைநதேயர் 271
வ்யாஸர் 317
வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டி 343
வ்யூஹம் 290, 370
வ்யூஹாந்தரம் 290
ஶப்தப்ரஹ்ம 357
ஶிஶுபாலன் 321
ஶுத்தயாஜீ 264
ஶ்ரிய:பதி 273, 335, 343
ஶ்ரீபாஷ்யம் 302, 313, 314, [322
ஶ்ரீரங்கநகரம் 355
ஶ்ரீரங்கவிமாநம் 359
ஶ்ரீ விஷ்ணுலோகம் 268, 299
ஶ்ரீவைஷ்ணவர்கள் 284
ஶ்ருதிவாக்யம் 256
ஶ்ருதிஸ்ம்ருதி 253, 314
ஶ்வேதத்வீபவாஸி 264, 369
ஸநகாதிகள் 334
ஸாங்க்யர் 284
ஸாமாஜிகன் 302
ஸாமீப்யம், ஸாயுஜ்யம் ஸாரூப்யம், ஸாலோக்யம் } 301
ஸாரநிஷ்கர்ஷாதிகாரம் 320
ஸுமுகன் 310
ஸூத்ரம் 256, 304, 314
ஸௌபரி 257
ஸ்தநந்தயம் 370
ஹநுமான் 346
ஹவிஸ் 372

அகம்படி	344	சாவேறு	347
அடைகோட்டை	347	தண்ணீர்த் திரும்பு	250
அடையவளைந்தான்	345	தனிசு	350
ஆழ்வார்	280	த்ரிஸரம்	364
இட்ட வழக்கு	343	பஞ்சஸரம்	364
ஏகவல்லி	364	படைவீடு	351
ஐயப்பாடு	361	படிமா	342
கண்ணழிவு	295	பொலிசை	350
குணுங்கு	366	வாழைமடல்	361
*சன்னவீரம்	364		

---

* சன்னவீரம் = முகப்புவைத்த முக்தாஹாரம்.

ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகன்

அருளிச்செய்த

ஸ்ரீபரமபதஸோபாநம்.

A. ஸ்ரீநிவாஸராகவன், M.A.,

புதுக்கோட்டை.

1938.

விஷயஸூசிகை.

பதிப்புரை	....	....	iii
முகவுரை	....	....	v
நித்யவிபூதி வைபவம்	....	....	xvii
ஸ்ரீபரமபதஸோபாநம்			
தனியன்கள்	....		2
1. விவேகபர்வம்	....	....	3
2. நிர்வேதபர்வம்			7
3. விரக்திபர்வம்	....	....	14
4. பீதிபர்வம்	....	....	29
5. ப்ரஸாதனபர்வம்	....	....	35
6. உத்க்ரமணபர்வம்	....	....	47
7. அர்ச்சிராதி பர்வம்	....	....	55
8. திவ்யதேசப்ராப்தி பர்வம்	....	....	63
9. ப்ராப்தி பர்வம்	....	....	76
ப்ரமாண ஸூசிகை			
i ஸம்ஸ்க்ருதம்	....	....	105
ii தமிழ்	....	....	110
ப்ரமாண ஸங்க்ரஹம்			
i ஸம்ஸ்க்ருதம்	....	....	117
ii தமிழ்	....	....	119
ஆகரம் தெரியவேண்டியவை	....	....	120
பரமபதஸோபாநப் பாசுரங்கள்	....	....	121
பதஸூசிகை	....	....	122
பெயர் குறிக்கப்பட்ட கிரந்தங்கள்	....	....	129
உபாக்யானங்கள்			
i தர்மபுத்ரன் நரகமார்க்கத்தின் படிகளைக்கேட்டு மூர்ச்சித்தது	....	....	129
ii மது கைடபர்களின் வ்ருத்தாந்தம்	....	....	131
iii வைதிகன்புத்திரர்களைக் கொண்டுவந்தது		....	131
iv புண்டரீகன் முக்திபெற்ற ப்ரகாரம்		....	133

ஸ்ரீ:

பதிப்புரை.

ஸ்ரீபரமபதஸோபாநம் என்ற ரஹஸ்யம் இதற்கு முன் மூன்று நான்கு தடவைகளில் அச்சிடப்பட்டிருந்தாலும், அதன் உபயோகத்தையும் பெருமையையும் உத்தேசித்தே அடியேன் இப்போது பதிப்பிக்கத் துணிந்தேன். ஸ்ரீதேசிகனுடைய முப்பத்திரண்டு ரஹஸ்யங்களையும் கிடைத்தமட்டில் இம்முறையில் நன்ருக சோதித்துப் பதிப்பிக்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் இருப்பதாலும் ஸாரஸாரம் முதலான பதினெரு சில்லறை ரஹஸ்யங்களோடு ஹஸ்திகிரி மாஹாத்ம்யத்தைச் சேர்த்தது போல் இதையும் சேர்த்து வெளியிடுகிறேன். பல இடங்களில் சிறந்த பொருளையுடைய மிகவும் ஸரியான புதிய பாடங்கள் கிடைத்ததும் ஒரு காரணம்.

ஸ்ரீதேசிகனுடைய க்ரந்தங்கள் அழகாகவும் சுத்தமாகவும் வெளிவந்து உலகில் பரவவேண்டும் என்ற ஒரே நோக்கத்தோடு மாத்ருகையை சோதித்தும், ப்ரமாணங்களுக்கு ஆகரங்களைத் தேடிக்கொடுத்தும், கஷ்டமான இடங்களில் பொருளை விளக்கியும் புஸ்தகம் அச்சானபிறகு பின்னுமொருமுறை சோதித்தும் இப்படிப் பலவாருக அடியேனுசார்யரான திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீ. உ. வே. ஸௌம்யநாராயணுசார்யஸ்வாமி செய்தருளின உபகாரத்திற்கு அடியேன் க்ருதஜ்ஞதையை ஸ்மரணம் வெளியிடுவது தவிர செய்யக்கூடியது வேறில்லை.

உபயோகிக்கப்பட்ட க்ரந்தங்கள்.

1. திருக்கோட்டியூர் ஸ்ரீஸ்வாமி திருமாளிகையில் இருக்கும் சுத்தப் பிரதியான ஓலையேடு. இதுவே ப்ரதானமாகக் கொண்டு மூலத்தில் போடப்பட்டிருக்கிறது.

2. கும்பகோணம் ஸ்ரீ கோமளாம்பா ப்ரஸ்ஸில் சின்னமுரெ. ஸ்ரீநிவாஸபாட்ராசார்யஸ்வாமியால் அச்சிடப்பட்டது. (1931)—க என்று குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது.

3. கொ. ஸ்ரீநிவாஸராகவாசார்யஸ்வாமியால் பரிசோதிக்கப்பட்டு சென்னை ஸ்ரீ நிகேதன அச்சுக்கூடத்தில் பதிக்கப்பட்டது. (1897)—வ.

4. மஹாமஹோபாத்யாய சேட்டலூர் ஸ்ரீ நரஸிம்மாசார்யஸ்வாமியால் இயற்றப்பட்ட தமிழ் மொழி பெயர்ப்புடன் கலாரத்னுகரம் முத்ராக்ஷர சாலையில் அச்சிடப்பட்டது (1926)— ரு.

5. ஸ்ரீ பவுண்டரீகபுரம் ஸ்ரீஸ்வாமி ஆச்ரமத்தில் உள்ள ஓலையேடு—வ.

முதலாவது தவிர மற்ற எல்லாவற்றிலும் பாடங்கள் பெரும்பாலும் ஒரேமாதிரியாயிருப்பதால் அவை எல்லாவற்றையும் 'க' என்று காட்டிவிட்டு, அவைகளுக்குள் இருக்கும் பேதங்களை மட்டும் அந்தந்த அக்ஷரங்களால் காட்டியிருக்கிறேன். தவருக ஏதாவது விடப்பட்டிருப்பின் தேசிக பக்தர்கள் க்ஷமிப்பார்களாக.

முகவுரை எழுதும்போதும் க்ரந்தம் அச்சாகும்போதும் முழுவதும்பார்த்து பல சிறந்த யோசனைகளைக் கூறின ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ. உ. வே. கோவிந்தாசார்யஸ்வாமிக்கும் ஸுஹ்ருத்தான ஸ்ரீ கோபால அய்யங்கார் ஸ்வாமிக்கும் அடியேன் மிகவும் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன்.

ஆகரம் தெரியாத பல சுலோகங்கள் தனியாக எடுத்து அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. எதற்காவது ஆகரம் தெரியுமானல் அறிஞர்கள் அடியேனுக்கு அறிவித்து உபகரிக்கவேண்டும் என்று ஸவிநயம் ப்ரார்த்திக்கிறேன்.

புதுக்கோட்டை,
14—3—38

ஸ்ரீநிவாஸராகவன்.

ஸ்ரீ:

முகவுரை.

இவ்வுலகில் பரஸ்பரம் அபிப்பிராயபேதமுள்ள பல மதங்கள் இருந்தபோதிலும், 'ஸம்ஸாரத்தில் ஸுகம் அல்பமாயும் துக்கம் மிகுதியாயும் இருப்பதால், இதை விட்டு அளவற்ற ஆநந்தத்தை அடைய முயற்சிப்பதே விவேகியான ஒருவன் செய்யத்தக்கது' என்று நிர்ணயிப்பதில் அவை எல்லாம் ஏகமனதாகவே இருக்கின்றன. ஆனால் அவை கைக்கொண்ட பிரமாணங்களுக்கேற்பப் புருஷார்த்தங்கள் வேறுபட்டிருக்கின்றன. வேதத்தைப் பிரமாணமாகக்கொண்ட வைதிக மதங்களுக்குள்ளேயே இவ்விஷயத்தில் பேதமிருக்கிறது. அத்வைதம் முதலிய மதத்தினர் சில சுருதி வாக்கியங்களைப் பிரதானமாகக்கொண்டு, அவற்றுக்கநுகுணமாக மற்ற வாக்கியங்களை மாற்றி அர்த்தம் செய்தார்கள். விசிஷ்டாத்வைதிகளோவெனில், 'ப்ரஹ்மம் ஒன்றுதான் உள்ளது' என்கிற அபேத சுருதிகளுக்கும், 'ப்ரஹ்மம் வேறு, ஜீவர்கள் வேறு' என்பதுபோன்ற பேதசுருதிகளுக்கும், 'ஸகலசேதநாசேதனங்களுக்கும் ஆத்மாவான ப்ரஹ்மம் ஒன்றே' என்கிற கடகசுருதிகளுக்கும், ஒருவித விரோதமும் வராமல், ஸகல வாக்கியங்களுக்கும் முக்யார்த்தத்தையே கொண்டு, வேத தாத்பர்ய நிர்ணயத்தைச் செய்தார்கள். அதனால் மற்ற ஸித்தாந்தங்களைக் காட்டிலும் இந்த ஸித்தாந்தத்திற்கு ஏற்றமுண்டு.

இப்படிப்பட்ட நம் ஸித்தாந்தத்தில் முக்கியமாக ஒருவன் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது தத்வம், ஹிதம், புருஷார்த்தம் என்ற மூன்றுமே. ஸகல சேதநாசேதநங்களையும் சரீரமாகக் கொண்ட ஜகத்காரணமான ஸ்ரிய:பதியான நாராயணனே பரதத்வம்; அவனுக்குப் பிரஸாதகமான பக்தி அல்லது ப்ரபத்தியே பரமஹிதம்; இவ்வுபாயத்தினால் ப்ரஸன்னனான பகவானை அடைந்து உபயவிபூதி விஶிஷ்டனான அவனை அநுபவித்து அவனுக்குக் கைங்கர்யம் செய்துகொண்டிருப்பதே பரமபுருஷார்த்தம்.

இந்தப் பரம புருஷார்த்தமான பரிபூர்ண ப்ரஹ்மாநுபவம் பரமபதம் அல்லது ஸ்ரீவைகுண்டம் என்னும் பெயருடைய தேச விசேஷத்தில் சென்றவனுக்கு உண்டாகிறதென்பதும் சாஸ்திரங் களிலிருந்து கிடைக்கிறது. [1]'அது ரஜஸ் என்னும் ப்ரக்ருதிக்கு மேல் உள்ளது' என்றும், [2]'தமஸ்ஸுக்கும் அப்பால் இருக்கிறது' என்றும் சுருதிகள் ஓதுகின்றன. அப்படியே [3]'அது விஷ்ணுவி னுடைய பரமமான பதம்,' [4]'விஷ்ணுவினுடையதான அந்தப் பதத்தை ஸூரிகள் எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டே இருக் கிறார்கள்,' [5]'அது அக்ஷரமான பரமவ்யோம அல்லது பரமாகா சம்,' [6]'அது தேவர்களான நித்யஸூரிகள் நகரமான அயோத் யை,' [7]'அது பரப்ரஹ்மத்தின் உலகம்,' இதுமுதலான வாக் கியங்களும் அவ்வுலகையேகூறுகின்றன. வேதார்த்தங்களை வ்யாக் யானம் செய்துவந்த இதிஹாஸபுராணங்களும் அவ்வுலகத்திற்கு [8]'வைகுண்டம்' என்று பெயர் என்றும், [9]'அது ஸூரியன் அக்நி இவர்களுடைய தேஜஸ்ஸைக் காட்டிலும் மிகவும் ப்ரகாச மானது' என்றும், [10]"அவை ஞாநாநந்தமயமான உலகங்கள் என்றும்,' [11]'அதன் பெருமையை அறிந்தவனுக்கு ஸ்வர்க்காதி

---

1 𑌰𑌜𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌕𑍇 (𑌤𑍈. 𑌸𑌂. 2. 1. 12.)

2 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 (𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍂𑌕𑍍𑌤)

3 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂 (𑌕𑌠𑍋𑌪)

4 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑍂𑌰𑌯𑌃 (𑌨𑍃𑌸𑌿𑌂𑌹𑌤𑌾𑌪𑌨𑍀𑌯)

5 𑌤𑌦𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌪𑌰𑌮𑍇 𑌵𑍍𑌯𑍋𑌮𑌨𑍍

6 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍂𑌰𑌯𑍋𑌧𑍍𑌯𑌾 (𑌤𑍈. 𑌆𑌰. 1. 2. 7.)

7 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑍋 𑌦𑌿𑌵𑌿 (𑌕𑍌𑌷𑍀𑌤𑌕𑌿)
(𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑍇𑌸𑍍𑌸𑌭𑌾𑌂 𑌵𑍇𑌶𑍍𑌮 — 𑌛𑌾.)

8 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌵𑍈𑌕𑍁𑌣𑍍𑌠𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑌂

9 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌕𑌾𑌨𑌲𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍

10 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌮𑌯𑌾 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌃

11 𑌨𑌾𑌤𑍇 𑌦𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌰𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤

லோகங்கள் எல்லாம் நரகதுல்யங்களாம்' என்றும், 12'அங்கு காலத்தினுல் ஏற்படும் வேறுபாடுகள் ஒன்றும் கிடையாது' என்றும் விரித்து உரைக்கின்றன.

இதை அடைந்தவர்கள் மறுபடியும் ஸம்ஸரிக்கமாட்டார்கள் என்பதும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

பகவதநுக்ரஹத்தால் ஸர்வஜ்ஞர்களான ஆழ்வார்களும் அவற்றை அடியொற்றி இந்நாட்டைப் பற்றி, 'சேணுயர் வானம்,' 'தெளிவிசும்பு,' 'மாக வைகுந்தம்,' 'நலமந்தமில்லதோர் நாடு,' 'கலங்காப் பெருநகரம்,' என்று அருளிச் செய்தார்கள். புநராவ்ருத்தி இல்லை என்பது 'பிணை கொடுக்கிலும் போகவொட்டார்' என்பதால் காட்டப்பட்டது. இவ்விஷயங்களை சுருக்கமாக ஆளவந்தார் பட்டர் முதலான பூர்வாசார்யர்கள் தங்கள் ஸ்தோத்ரங்களிலும், ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் வைகுண்டகத்யத்திலும் அநுஸந்தித்துள்ளார்கள்.

இப்படிப்பட்ட பரமபதம், இதையடையும் வழி, அதைப் பெறும் அதிகாரிக்கு வேண்டிய குணங்கள் இவையே அத்யாத்ம சாஸ்திரங்களில் கூறப்படுகின்றன. ஶாரீரகஸூத்ரம் முதல் இரண்டு அத்யாயங்களால் பரப்ரஹ்மத்தையும், மூன்ருவதால் உபாயமான உபாஸநத்தையும் நான்காவதால் பலத்தையும் கூறிற்று. பகவத்கீதை உபாயமான பக்தியோகத்தை அதன் அங்கங்களோடு கூட விஸ்தாரமாக உபதேசித்து, அதில் சக்தியற்றவனுக்கு சுலபமான ப்ரபத்தி என்னும் மற்ருெரு உபாயத்தையும் காட்டிக் கொடுத்தது. பகவச்சாஸ்திரங்கள் இந்தப் பிரபத்தியின் அங்கங்களையும் அது ஸகலபலஸாதனம் என்பதையும் விரித்து உரைத்தன.

இப்படி அநந்தமான அத்யாத்ம சாஸ்திரங்களில் அங்கங்கு சிதறியும் சுருங்கவும் பரக்கவும் கிடக்கும் விஷயங்களையெல்லாம் அளவுபெற்ற பலம், ஞானம், ஆயுள், முதலியவற்றையுடைய நாம் அறியமுடியாததை அறிந்து நம் ஆசார்யச்ரேஷ்டரான ஸ்ரீ வேதாந்ததேசிகன் அவற்றைக் கடைந்து ஸாரமான அர்த்

12 ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு:

தங்களைத் தன் ரஹஸ்ய க்ரந்தங்களில் நிரூபித்தருளினார். அவை யும் ஸர்வாதிகாரமாக இருக்கவேண்டும் என்று அவற்றை மணி ப்ரவாள நடையில் அருளிச் செய்தார். ஸ்ரீரஹஸ்யத்ரயஸாரத் தில் எல்லா விஷயங்களும் விஸ்தாரமாக ப்ரமாணம், உபபத்தி, ஸம்ப்ரதாயம் இவற்றைக்கொண்டு நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வர்த்தங்களில் சிலவற்றை ஒரு ரஹஸ்யத்திலும், வேறு சில வற்றை வேறொன்றிலும் ப்ரதானமாகக் காட்டியிருக்கிறார். உதாரணமாக ஸாரஸாரத்தில் முமுக்ஷுவுக்கு உத்தாரகமான மூலமந்த்ரம் முதலான ரஹஸ்யத்ரயத்தின் அர்த்தத்தை ஸங்க்ர ஹித்தார். அபயப்ரதானஸாரத்தில் ப்ரபத்தியால் வசம் செய்ய வேண்டிய சரண்யனுடைய வைபவம் கூறப்பட்டது. ரஹஸ்ய சிகாமணியில் ப்ரபன்னர்களுக்கு அந்திமஸ்ம்ருதி ஸ்வயத்நத்தா லேயே அடையவேண்டியதொன்றன்று என்பதும் அஞ்ஜலி வைபவத்தில் ப்ரபத்தி ஸகலபாபத்தையும் போக்கும் என்பதும் காட்டப்பட்டது. பரமபதஸோபானத்தில் உபாயத்தை அநுஷ் டித்தஅதிகாரி இங்கும் பரமபதத்திலும் பெறும் லாபங்கள் விசேஷித்து விஸ்தாரமாக வர்ணிக்கப்படுகின்றன.

இந்தப் பரமபதஸோபாநத்தில் கூறப்படும் விசேஷங்கள் ஸ்ரீபாஷ்யாதி க்ரந்தங்களில் பக்தியோகநிஷ்டனுக்கே சொல்லப் பட்டிருந்தாலும், ப்ரஹ்மவித்யைகளில் ஒன்றான ந்யாஸவித்யை யை அனுஷ்டிக்குமவனுக்கும் அவ்விசேஷங்கள் வரும் என்ப தில் ஆக்ஷேபம் இல்லை. ஆனால் இதில் விசேஷித்துக் கூறப்படும் கதிசிந்தநமானது பக்தியோகநிஷ்டனுக்கு உபாயாங்கமாக விதிக்கப்பட்டது. கதிசிந்தனமாவது: ஒரு ஜீவன் ஹ்ருதயத்தி லிருந்து மேலே செல்லும் நாடிகளில் மோக்ஷத்திற்கு வழியான மூர்த்தந்ய நாடியால் சென்று, ப்ரஹ்மரந்த்ரத்தின் வழியாக வெளிக்கிளம்பி ஸூர்யமண்டலத்தைப் பிளந்துகொண்டு அர்ச்சி ராதிகதியால் சென்று, ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடையும் ப்ரகாரத் தையும் அவனுக்கு வழியில் நடக்கும் விசேஷங்களையும் கடைசி சரீரத்தை விடுமளவும் மற்ற நிகழ்ச்சிகளையும் தினமும் சிந்திப்ப தேயாகும். இவ்வர்ச்சிராதிகதியும், இதனால் சென்று அடையும் பரமபதம் என்னும் நாடும், அந்நாட்டிலுள்ள பொருள்களின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களும் சாந்தோக்யம் ப்ருஹதாரண்யகம்,

கௌஷீதகி முதலான உபநிஷத்துக்களிலும், சாகடாயந ஸம்ஹிதை ஜிதந்தே முதலான பகவச்சாஸ்த்ரங்களிலும் வர்ணிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. ஆழ்வார்களும், 'சூழ்விசும்பணிமுகில்'என்னும் (பத்தாம்பத்து ஒன்பதாவது திருவாய்மொழி) பதிகத்தில் அவர்களுள் ப்ராதனரான நம்மாழ்வாரும் இந்நாட்டையும் அங்கு செல்லும் முக்தனுக்கு நடக்கும் உபசாரங்களையும் அருளிச் செய்துள்ளார்கள். ஸம்ஸ்க்ருத-த்ராவிட வேதங்களிலும் மற்ற சாஸ்திரங்களிலும் கூறினதைத்தொகுத்து வைகுண்ட கத்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அநுஸந்தித்தார்.

இப்படி கதிசிந்தன விஷயமாக ஆழ்வார்களும் பூர்வாசார்யர்களும் கூறிய விஷயங்களையெல்லாம் ஸப்ரமாணமாக ஆழ்வார்களினுடைய அருளிச் செயல்களைக் கொண்டே தொடுத்து ஸ்ரீ தேசிகன் பரமபதஸோபாநம் என்னும் ரஹஸ்யமாக வெளியிட்டருளினர். பக்தனுக்குப்போல ப்ரபந்நனுக்கு இந்த கதிசிந்தநம் வித்யைக்கு அங்கமாய் அநுஷ்டித்தேயாகவேண்டும் என்று விதி இல்லாவிட்டாலும்,ப்ரபந்நன் ஸம்ஸாரதோஷத்தைக்கண்டு அதில் வெறுப்படைவதற்காவும் தன்னுடைய அல்ப உபாயத்திற்காக இவ்வளவு பெருமையையும் தந்தருளுகிற பகவானுடைய குணங்களை நினைத்து ஸந்தோஷிக்கவும், உபாயபலமாகத் தான் பெறப் போகும் புருஷார்த்தங்களை நினைத்து பேராநந்தம் அடைவதற்காகவும், அப்பேர்பட்ட எல்லையில் பேரின்பத்தை உடனே பெற வேண்டும் என்று ஆவலும் த்வரையும் ஏற்படுவதற்காகவுமே ப்ரபந்நனுக்கு இது கூறப்படுகிறது.

பட்டர் தன் அந்திம தசையில், "இன்னும் சிறிதுகாலம் இங்கே விட்டுவைத்தாராகில் பரமபதத்திறகுச் சுருளும்படியும் கட்டி வைக்கேனே?" என்று அருளிச்செய்தாராம். ஸ்ரீ தேசிகன் இதற்கு 'பரமபதஸோபாநம்' என்ற பெயர் வைத்ததையும், விஷயங்களை ஒன்றின்மேல் ஒன்ருக படிகள் போல நிரூபித்திருப்பதையும் பார்த்தால், இந்த ஐதிஹ்யம் மனத்தில் ஓடி பட்டர் திருவுள்ளத்தைப் பூர்த்திசெய்ய நினைத்தே இப்பிரபந்தத்தைச் செய்தருளினர் என்று சொல்லலாம்போலிருக்கிறது. மோக்ஷமென்னும் உயர்ந்த ஸ்தானத்தை கஷ்டமான வழி

களால் அடையமுடியாத அசக்தர்கள் ஒவ்வொரு படியாக எளிதில் ஏறி அதை அடையும் ப்ரகாரத்தையும், முதல்படியில் ஏறினவனே இரண்டாம்படியில் ஏறமுடியும் என்பதையும் இப் பிரபந்தத்தாலும் இதன் பெயராலும் காட்டுகிறார்.

பரமபதஸோபாநம் (அல்லது பரமபதத்தைக் கிட்டுவிக்கும் படிகள்) என்னும் இந்த ரஹஸ்யம் ஒன்பது பர்வங்கள் கொண்டது. இவற்றுள் முதல் நான்கையும் 'அதிகாரபேடிகை' என்று ஒரு வகுப்பாகவும், ஐந்தாவதை 'உபாயபேடிகை' என்றும், கடைசி நான்கையும் 'புருஷார்த்த பேடிகை' என்று ஒரு வகுப்பாகவும் பிரிக்கலாம். அதிகார பேடிகையில் சொன்ன குணங்கள் கொண்டவனே உபாயபேடிகையில் சொன்ன உபாயத்தை அநுஷ்டிக்கலாம்; அவ்வுபாயத்தை அநுஷ்டித்தவனுக்கே புருஷார்த்தபேடிகையில் சொன்ன பயன் கிட்டும். அதாவது ஒரு ஜீவாத்மா விவேகத்தை ஸம்பாதித்து, அதனால் நிர்வேதத்தை அடைந்து, விரக்தியைக் கைக்கொண்டு, பீதியுள்ளவனாய், பகவத்ப்ரஸாதநமான உபாயத்தை அநுஷ்டித்து, சரீராவஸாநத்தில் இச்சரீரத்திலிருந்து உதக்ராந்தியைச் செய்து, அர்ச்சிராதிகதியாலே சென்று, திவ்யதேச ப்ராப்தி பெற்றவனாய், பராப்தி என்னும் பரமபுருஷ லாபத்தைப் பெறும் ப்ரகாரமே இவ்வொன்பது பர்வங்களிலும் நிரூபிக்கப்படுகிறது.

i. இதில் முதல்படி விவேகம்: அசேதனம், சேதனம், ஈச்வரன் என்ற மூன்று தத்வங்களின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை அறிந்து 'தானும் பிறரும் தனக்கு சேஷியும் தஞ்சமும் போக்யமும் அன்று' என்று நிச்சயிப்பது.

ii. இரண்டாவது நிர்வேதம்: அதாவது ஸதாசார்யோபதேசத்தால் விவேகம் பெற்றவன் தான் இவ்வளவு நாட்களாக அர்த்தகாமங்களுக்காக மனம்போனபடி செய்த பாபங்களையும் அதன் பலமாக வரும் நரகயாதனைகளையும் சாஸ்த்ரங்களிலே கேட்டு மனம் தளர்ந்து இனி பாபத்தைச் செய்வதில்லை என்று அதிலிருந்து நீங்குவது.

iii மூன்றாவது விரக்தி. ஐச்வர்ய கைவல்யங்களின் தோஷத்தைக் கண்டு அவற்றில் ஆசையை விடுவது, பாபத்

தைச் செய்யாததினால் நரகத்தை ஸம்பாதிக்காமற்போனாலும் அல்பஸுகமுள்ள ஸ்வர்க்காதிகளில் ஆசை ஏற்பட்டால் அதனால் பேரின்பமானமோக்ஷத்திற்கு விக்னமும் விளம்பமும்உண்டாகும். சரீரத்தின் நிலையிலும், சரீரம் படைத்தாருக்கெல்லாம் அதிபர்களான சக்ரவர்த்திகளுடைய பதங்களிலும் அப்படியே தேவதைகள், அவர்களுக்குத் தலைவர்களான லோகபாலகர்கள், அவர்களை வெருட்டியடிக்கும் ராவணன் போல்வார், அவர்களையும் கட்டியடிக்கும் வலிமையுள்ள கார்த்தவீர்யன் முதலானோர், இவர்களையெல்லாம் அழிக்கவல்ல ருத்ரன், அவனுக்கும் தந்தையான ப்ரஹ்மா எல்லாருடைய ஸ்தானங்களிலிருக்கும் ஆபத்து அழிவு முதலான துன்பங்களை உணர்ந்து அவற்றில் ஆசையை விட வேண்டியது இதில் கூறப்படுகிறது.

iv நான்காவது பீதிபர்வம். இப்படி விவேக நிர்வேத விரக்திகளைக் கைக்கொண்டவன் நரகத்தைப் போலவே ஸ்வர்க்கத்தையும் இகழ்ந்து, எங்கும் துக்கத்தைக் கண்டு நடுங்கி மோக்ஷத்தைத் தரக்கூடிய உபாயத்தை அநுஷ்டிக்க ஊக்கமும் பரபரப்பும் உடையவனாவான்.

v. அவ்வுபாயத்தைக் கூறுகிறது ஐந்தாவதான ப்ரஸாதநபர்வம். அந்த உபாயம் பக்தி ப்ரபத்தி என்று இரண்டு. பக்தியை அநுஷ்டிப்பதற்கு ஞானம், சக்தி, ஜாதி முதலிய பல குணங்கள் வேண்டும். பலமும் சீக்கிரத்தில் கிடைக்காது. இதெல்லாம் இல்லாதவர்களுக்கே ப்ரபத்தி அல்லது சரணாகதி என்னும் உபாயம் என்றும், இதைச் செய்வோர்களுடைய நோவுக்குத் தக்கபடி மோக்ஷம் சீக்கிரத்தில் கிடைக்கும் என்றும், இதில் கூறப்படுகிறது.

vi. புருஷார்த்த பேடிகையான அடுத்த நாலில் முதலாவது உத்க்ரமண பர்வம். இதில் தன் கடைசி சரீரத்தை விட்டு ஜீவாத்மா பிரிந்து செல்லும் பிரகாரத்தை நிரூபிக்கிறார். ப்ரபந்நனுக்கு உத்தராயணம் புண்யஸ்தலம் முதலானவற்றில்தான் இறக்கவேண்டும் என்று நியமமில்லை. இவனுடைய புண்ய பாபங்களெல்லாம் இவனுடைய மித்ர சத்ருக்களுக்குப் பிரித்துக் கொடுக்கப்படுகின்றன. கடைசி க்ஷணத்தில் பகவானை ஸ்மரிப்

பது என்னும் அந்திம ஸ்ம்ருதியை பகவானே செய்துவைத்து பதினொரு இந்திரியங்கள், மனஸ், ப்ராணன் இவற்றை முறையே ஒன்றுசேர்த்து, அத்திரளை ஜீவனிலும், இவற்ருேடுகூடின ஜீவனை பஞ்சபூத ஸூக்ஷ்மத்திலும் சேர்த்து, ஹ்ருதயத்திலிருக்கும் தன்னிடம் இளைப்பாற்றுகிருன். பிறகு மேல் நோக்கிச் செல்லும் ஸுஷும்நை என்னும் ப்ரஹ்மநாடியால் ஹ்ருதயத்திலிருக்கும் ஸூக்ஷ்மத்வாரம் வழியாக இவனைக்கொண்டு சென்று ப்ரஹ்மரந்த்ரம் என்ற தலைவாயிலைத் திறந்துகொண்டு புறப்பட்டு வைகுந்தம்புக வழிப்படுத்துகிருன்.

vii. ஏழாவதான அர்ச்சிராதி பர்வத்தில் சரீரத்தைவிட்டுக் கிளம்பின ஜீவாத்மாவுக்கு வைகுண்டத்தை அணுகும்வரையில் நடக்கும் உபசாரங்களை வர்ணிக்கிருர். அர்ச்சிஸ் அல்லது அக்னி, பகல், சுக்லபக்ஷம், உத்தராயணம், ஸம்வத்ஸரம், வாயு இந்த தேவதைகளெல்லாரும் இவனை எதிர்கொண்டு க்ரமமாக தம்தம் எல்லையளவும் அழைத்துச் செல்லுகிருர்கள். அதற்கு மேல் ஸூர்யமண்டலத்தைக் கீண்டுபுக்கு சந்திரனைக்கிட்டி அவன் வழிநடத்த அமானவன் துணையாக முறையே வருணன், இந்திரன், ப்ரஜாபதி இவர்கள் அழைத்துச்செல்ல, கடைசியில் அமானவனே இவனை ப்ரஹ்மத்தினிடம் கொண்டு சேர்க்கிருன். இவ்வழியாலே ப்ரகிருதியைக் கடந்தவனுக்கு மறுபடி பிறவி கிடையாது.

viii. எட்டாவது பர்வம் திவ்யதேசத்தை அடையும் முக்தனுக்கு உண்டாகும் விசேஷங்களை வர்ணிக்கிறது. விரஜையைக் கடந்ததும் ஞானநந்தமயமான உலகத்தையும் அதிலுள்ள ஆறு, மலை, மாளிகைகள் எல்லாவற்றையும் காண்கிருன். ஐந்நூறு அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் எதிர்கொண்டு ப்ரஹ்மாலங்காரத்தால் அலங்கரிக்க, ப்ரஹ்மத்தினுடைய திவ்யகந்தம் ரஜஸ், தேஜஸ் இவனிடம் பிரவேசிக்கும். பிறகு கோபுரவாயிலைக் கடந்து திருவீதியில் நித்யஸூரிகளும் மதிமுகமடந்தையரும் சூழ்ந்து உபசரிக்கச் சென்று, திருமாமணி மண்டபத்தில் முக்தரும் கருடவிஷ்வக்ஸேனதிகளான நித்யரும் புடைசூழ ஆதிசேஷன்மேல் நாய்ச்சி

மார்களோடு வீற்றிருக்கும் பரமபதநாதனைக்கண்டு வணங்குகிறான்.

ix. ஒன்பதாவது பர்வம் முக்தன் இப்படி வீற்றிருக்கும் பகவானோடு சேர்வதைக் கூறுகிறது. அந்த பகவானுடைய திருமேனியழகிலும் அவயவசோபையிலும் ஆபரணச் சேர்த்தியிலும் ஈடுபட்டு ஒவ்வொன்றையும் அனுபவித்து விவிதஸ்தோத்திரங்களைப் பண்ணுகிறான். அப்போது தன் திருவடிகளாலே பகவான் இவனுக்குப் பூமுடி சூட்ட, அத்திருவடிகளையே பற்றி பகவான் எழுந்தருளியிருக்கும் திவ்ய பர்யங்கத்தின்மேல் ஏறி, பகவான் கேட்க, தான் பெற்ற பேற்றையெல்லாம் கூறி மீளா வடிமைப்பணி கொள்ளவேண்டும் என்று ப்ரார்த்திக்கிறான். பிறகு பரமசேஷி திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும்பெற்று பரபக்தி-பரஞான-பரமபக்தியுக்தனாய், அந்த முக்தன் பகவானை வலம்செய்தும், நிழல் போல் அநுஸரித்தும், குடியடிமை செய்தும் சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டேத்தியும், ஸர்வதேசத்திலும் ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வவித கைங்கர்யங்களையும் நித்யஸூரிகளோடு கூடத் தானும்செய்து, மீட்சியில்லா வாழ்ச்சியை அனுபவிக்கிறான்.

இப்படி ஒரு ஜீவன் ஆசார்யனைஆச்ரயிப்பது முதல் மோக்ஷத்தை அடைந்து பரிபூர்ண ப்ரஹ்மானுபவம்செய்யும் வரையில் நிகழ்வனவற்றைக் கூறும் இப்பிரபந்தத்தை'ஒரு ஜீவாத்மாவின் சரித்திரம்' என்றே சொல்லலாம். இதன் அமைப்பின் சீர்மையையும் அழகையும் கண்டு 'ஸ்வபாவத்தினாலே மிகவும் அழகானது' (ஸ்வபாவ-சித்ரம்) என்று ஸ்ரீ தேசிகனே ப்ரபந்த முடிவில் கூறுகிறார். ப்ரமாணங்களை அநுஸரித்து அவை காட்டின முறையில் விஷயங்களை நிரூபித்திருக்கிறபடியால், குயுக்திகளைக் கொண்டு அசைக்க முடியாமல் உறுதியானது என்பதை 'ஸுஸ்தம்' என்று அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

இவ்வளவு சிறப்புவாய்ந்த இந்தக் கிரந்தம் ஸ்ரீ தேசிகனுடைய ஆச்சர்யமான பல குணங்களை ஒருங்கே வெளிப்படுத்துகிறது. அநந்தங்களான சுருதிகளிலும் ஸம்ஹிதைகளிலும்அங்கங்கு தனித்தனியே கூறப்பட்ட விஷயங்களையெல்லாம் திரட்டி முமுக்ஷுவான ஒருவனுக்கு அவச்யம் அறியவேண்டியவற்றை

சுருக்கமாக இப்பிரபந்த மூலமாக வெளியிட்டிருப்பது அவர் ஸகல சாஸ்த்ரங்களையும் அறிந்தவர் என்பதையும் பரமகாருணிகர் என்பதையும் காட்டுகிறது. நினைத்தபடி நிர்மாணம் செய்ய வல்லவராயினும் ப்ரமாணங்கள் போனவழியிலே விஷயங்களைக் கூறி, மேற்கோளாக ப்ரமாணவாக்யங்களைக் காட்டியும், அவற்றிலுள்ள சொற்களைக்கொண்டே தன் வாக்யங்களை இசைத்தும் பிரபந்தத்தைச் செய்தருளியிருப்பதைக் கவனிப்பவர்களுக்கு ஸ்ரீ தேசிகன் ப்ரமாணங்களை விட்டு அணுவளவும் விலகாதவர் என்பதும், இவருடைய ஸ்ரீ ஸூக்திகள் ஆப்ததமங்கள் என்பதும் விளங்கும். வேதங்களைப் போலவே ஆழ்வார்களுடைய அருளிச் செயல்களைப் பிரமாணமாக உதாஹரிக்கிறபடியால், த்ரமிடோபநிஷத்துக்களென்னும் திவ்யப்பிரபந்தத்திலும் ஆழ்வார்களிடத்திலும் இவருக்கு இருக்கும்பக்தி வெளியாகிறது. ஒன்பதாவது பர்வத்தில் முக்தன் பகவானை அநுபவிக்கும் ப்ரகாரத்தை வர்ணிக்குமிடத்தில், ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகளை அழகாக உணர்ச்சிததும்பும் வகையில் இசைத்திருப்பதை ஆராயுமவர்கள், நம் ஆசார்யர் கேவல தார்க்கிகரல்ல, அநுபவம் நிறைந்த இளகிய மனத்தர் என்பதை ஒத்துக்கொள்ளுவார்கள். ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யத்தில் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை வர்ணித்த பிறகு பரிவாரங்கள் சூழ ஸர்வாலங்காராலங்க்ருதனுப் (பிராட்டிமார்கள்சூழ எழுந்தருளியிருக்கிற) பகவானை வர்ணித்திருப்பது இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

உலகையே தன் சொன்வன்மையால் மனதைக் கவரும்படி சித்தரித்துக் காட்டும் கவிகள் போல, ஸ்ரீ தேசிகன் படிப்படியாக சாஸ்த்ரத்தை அறிந்து அநுஷ்டித்துப் பயனைப் பெறும் மார்க்கத்தை மேல்மேல் செல்லும் படிக்கட்டுகளாக நிரூபித்து, அத்யாத்ம சாஸ்த்ரத்தையே பேரின்பமாளிகையைக் கிட்டுவிக்கும் ஸோபாநமாக அழகாகச் சித்தரித்திருப்பது அவர் 'கவிஸிம்ஹம்' என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. வடமொழியிலும் தென்மொழிலும் இனிய கவனங்கள் செய்யவல்லவர் என்பது யாவரும் அறிந்ததே.

இப்படி ஸர்வஜ்ஞத்வம், சாஸ்த்ரவரம்புமீறுமை, குருபக்தி, கவியின் திறமை, ஸர்வபூததயை, கவனஸாமர்த்யம் முதலான

பல குணங்கள் நம் ஆசார்யரிடத்தில் இருப்பதாலும் இதுபோல பல கிரந்தங்களை அருளிச்செய்திருப்பதாலும் 'இவர் ஸ்ரீ வேங்கடேசனின் அவதாரம்' என்ற முன்னோர்கள் வார்த்தையும், 'வேதாந்தாசார்யன்,' 'கவிதார்கிகஸிம்ஹம்' என்ற திருநாமங்களும் இவரிடம் பொருட்பட நிற்கின்றன என்பது கூறாமலே விளங்கும்.

இவ்வாறு நம் ஆசார்யச்ரேஷ்டர் 'எல்லோரும் உஜ்ஜீவிக்க வேண்டும்' என்கிற உதாரமனதுடன் கட்டிவைத்த ப்ரபந்த ரூபமான ஸோபாநத்தை உலகத்திற்கு நன்கு வெளிப்படுத்தவே அடியேனுடைய பிரயத்னம். ஸ்ரீ தேசிகனும் அவனடியார்களும் அந்தப் பிரயத்னம் ஸபலமாகவேண்டும் என்று அநுக்ரஹிப்பார்களாக.

இக்கிரந்தத்தைப் பதிப்பிக்கும் விஷயத்திலும் அங்கங்கு பொருள்கூற முயற்சித்திருப்பதிலும் அடியேனுடைய அறிவின்மையாலும் தேர்ச்சிக் குறைவினாலும் ஏற்பட்ட பிழைகளை க்ஷமித்து இதை உகப்புடன் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறேன்.

புதுக்கோட்டை
25-3-1938

ஸ்ரீநிவாஸராகவன்.

நித்யவிபூதிவைபவம்.

'ஸர்வேச்வரன் உபயவிபூதி நிர்வாஹகன்' என்று சாஸ்த்ரங்கள் கூறுகின்றன. லீலா விபூதியும் நித்ய விபூதியுமே உபய விபூதி. லீலா விபூதியிலுள்ள ஜீவர்கள் அவரவர்கள் கர்மாநுகுணமாக தேவ–மநுஷ்ய–ம்ருக–ஸ்தாவர சரீரங்களை எடுத்து விழுந்தும் எழுந்தும் ஈச்வரனுக்கு போகத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். போகவிபூதி என்னும் நித்யவிபூதியிலோ நித்யர்களும்முக்தர்களும் பகவானை எப்போதும் ஸாக்ஷாத்கரித்து அனுபவித்துக் கைங்கர்யங்கள்செய்து போகத்தைக் கொடுக்கிறார்கள். ஒரு உபாயத்தைஅநுஷ்டித்து இந்த லீலாவிபூதியிலிருந்து அங்கு சென்ற ஜீவர்களே முக்தர் எனப்படுவர்.

லீலா விபூதியைத்தான் ஸம்ஸாரம் என்பது. இது ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்ற முக்குணம்கொண்ட ப்ரகிருதிக்குட்பட்டது. இதற்கே அண்டம் எனவும் பெயர் உண்டு. இதில் அதலம் விதலம் ஸுதலம் ரஸாதலம் தலாதலம் மஹாதலம் பாதாளம் என்று கீழேழு லோகங்களும், பூமி அந்தரிக்ஷம் ஸ்வர்க்கம் மஹஸ் ஜனம் தபஸ் ஸத்யம் என்ற மேலேழு லோகங்களும் இருக்கின்றன.

இப்படிப் பதினாலு உலகங்கள் கொண்ட இவ்வண்டத்தைச் சுற்றி ஒன்றைவிட ஒன்று பதின்மடங்கு விஸ்தீர்ணமுள்ள ஜலம், அக்னி, வாயு, ஆகாசம், அஹங்காரம், மஹத், அவ்யக்தம் (அல்லது ப்ரதானம், ப்ரக்ருதி) என்னும் ஏழு ஆவரணங்கள் சூழ்ந்து இருக்கின்றன.

இவற்றிற்கெல்லாம் அப்பால் 'விரஜை' என்னும் அம்ருத நதி பகவத்க்ருபை போலே ஸர்வகாலத்திலும் ஏக ரூபமாகப் பிரவஹிக்கிறது. மோக்ஷத்திற்குச் செல்லும் ஜீவன் தன் ஸங்கல்பத்தால் இந்த விரஜையைத் தாண்டியே ரஜஸ் தமஸ் கலப்பில்லாத சுத்த ஸத்வமயமான நித்யவிபூதியை அடைகிறான். அங்கு அம்ருதமயமான ஸமுத்திரங்களும் நதிகளும், மணி பர்வதங்களும், மாளிகைகளும், உத்யானங்களும் பக்ஷிகளும் உள்ளன.

அவையெல்லாம் ஞானநந்தஸ்வரூபமாய், ஒன்றையொன்று தகையாமலும் மறைக்காமலும் தேஜோமயமாய் விளங்குகின்றன. அங்குள்ள பொருள்களுக்கெல்லாம் காலத்தினால் வேறுபாடு இல்லை. சில நித்யமாய் ஏகரூபமாயும், சில நித்யமுக்தர்களின் ஸங்கல்பத்தையொட்டி அந்தந்தக் கைங்கர்யத்திற்காக சிறிதுபோது நிற்பவையாயுமிருக்கும். ஆச்சர்யமான இவ்வுலகத்தினுடைய பரிமாணம், ஐச்வர்யம் ஸ்வபாவம் எல்லாம் பரமயோகிகளுடைய வாக்குக்கும் மனதிற்கும்கூட எட்டாதவை.

விரஜையைக் கடந்ததும் 'அரம்' 'ண்யம்' என்ற இரண்டு அம்ருதமயமான ஸமுத்ரங்கள், திவ்யோத்யானங்கள், மணிபர்வதங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. பிறகு 'ஐரம்மதீயம்' என்னும் அம்ருத ஸரஸ்ஸையும். 'ஸோமஸவநம்' என்னும் அச்வத்த வ்ருக்ஷத்தையும், அதற்கப்பால் திவ்ய வ்ருக்ஷத்தையும், 'ஸாலஜ்யஸம்ஸ்தான அபராஜிதாயதநங்களையும் காணலாம். 'அயோத்யை' என்றும் 'அபராஜிதை' என்றும் கூறப்படும் ஸ்ரீ வைகுண்ட நகரம் கொடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டு உயர்ந்த மதிள்களால் சூழப்பட்டதாய் அங்கே விளங்குகிறது. நகரவாயிலுக்கு இந்த்ரன் ப்ரஜாபதி என்பவர் த்வாரபாலகர்கள். நகரத்தின் உள்ளே மணிபர்வதங்களை அடுக்கிவைத்தாற்போல் அழகிய மாளிகைகள் இருபக்கமும் திகழும் வீதிகள் ஸர்வேச்வரன் எழுந்தருளியிருப்பதும் ஆயிரங்கால்களையுடையதும் ஹிரண்யமயமானதுமான திவ்யவிமானத்தை நோக்கிச் செல்கின்றன. இதுவே சாந்தோக்யோபநிஷத்தில் 'ப்ரஜாபதியினுடைய ஸபை' என்று ஓதப்படுகிறது.

இவ்விமானத்தின் எட்டுமூலைகளிலும் குமுதன், குமுதாக்ஷன், புண்டரீகன், வாமனன், சங்குகர்ணன், ஸர்வநேத்ரன், ஸுமுகன், ஸுப்ரதிஷ்டிதன் என்ற எட்டு கணாதிபதிகள் ஆயுதபாணிகளாய் வாஹனாரூடராய் பரிவாரங்கள் புடைசூழப் பரிவுடன் ரக்ஷித்துக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். நான்குபுறத்திலும் வாயிலுக்கு இருவராக சண்டன் ப்ரசண்டன், பத்ரன் ஸுபத்ரன், ஜயன் விஜயன், தாதா விதாதா என்ற எட்டு த்வாரபாலகர்கள் காத்துவருகிறார்கள். அதற்குள்ளே கஜாநநன், ஜயத்ஸேனன் முதலான பரிவாரங்கள் சூழ்ந்திருக்க, தன்மஹிஷியான ஸூத்ர

வதியோடு ஸேனாதிபதியாழ்வான் என்னும் விஷ்வக்ஸேனர் ஆஸ்தானத்தை நிர்வஹித்து வருகிறார். தன் பத்நிகளான ருத்ரை ஸுகீர்த்தி இருவரோடும் கருடபகவான் எதிரிலும், வாருணீ காந்தி என்ற தன்பார்யைகளோடு திருவநந்தாழ்வான் பின்னாலும் எழுந்தருளியிருக்கிறார்கள். ஒரு பக்கத்தில் ஆசார்யர்களும், இருமருங்கும் அந்தமில்பேரின்பத்து அடியார்களான நித்யரும் முக்தரும் கோஷ்டியாக வீற்றிருக்கின்றனர்.

நடுவில் ஜ்யோதிர்மயமாய் ஸிம்ஹாஸனரூபமான திவ்யபர்யங்கம். அதற்கு அவயவங்களெல்லாம் தத்வங்களின் அபிமானி தேவதைகளே: தர்மம், ஞானம், வைராக்யம், ஐச்வர்யம் என்பவை பாதங்கள்; அதர்ம-அக்ஞான-அவைராக்ய-அனைச்வர்யங்களும், ஸத்வ-ரஜஸ்-தமஸ்ஸுக்களும், க்ருத-த்ரேதா-த்வாபர-கலியுகங்களும் குறுக்கும் நெடுக்குமான பலகைகள். இந்தப் பர்யங்கத்தின்மேல் கோடி ஸூர்யப்ரகாசமான ஒரு பெரிய தாமரை திகழ்கிறது. விமலை, உத்கர்ஷிணீ, ஞானம், க்ரியை, யோகை, ப்ரஹ்வீ, ஸத்யை ஈசானீ என்ற எண்மர் அதன் எட்டு இதழ்களிலும், முன்புறத்தில் ஒருஇதழில் அநுக்ரஹையும் நின்று கொண்டு சாமரகைங்கர்யம் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். சுற்றிலும் ஆயுதாழ்வார்களும் ஆபரணாழ்வார்களும் குவித்த கையுடன் ஆயுதங்களையும் ஆபரணங்களையும் சிரமேல் ஏந்தி நிற்கின்றனர். நடுவிலுள்ள தாமரைக்காயில் திருவநந்தாழ்வான்பேரில் வலது புறத்தில் நீலமேகத்தையணைந்த நிலைமின் போன்ற லக்ஷ்மியும், இடதுபக்கத்தில் ச்யாமளவர்ணைகளான பூமி நீளைகளும் எழுந்தருளியிருக்க ஸர்வேச்வரன் சங்க சக்ரபாணியாய், இடது திருவடியைத் தொங்கவிட்டு மற்றதை மடக்கி வீற்றிருந்து, உலகங்களுக்கெல்லாம் அபயமளித்து, ஸூரிகளுக்கும் முக்தர்களுக்கும், தன் அநுபவத்தை அளித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

𑌸𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌾𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤𑌹𑌰𑌂
𑌦𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌂 𑌕𑍁𑌞𑍍𑌚𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾
𑌜𑌾𑌨𑍁𑌨𑍍𑌯𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌸𑌵𑍍𑌯𑍇𑌤𑌰𑌮𑌿𑌤𑌰𑌭𑍁𑌜𑌂
𑌨𑌾𑌗𑌭𑍋𑌗𑍇 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌯 ।

வஸ்த்ராகல்பாயுதாத்யைரதிபடஸுபகே
யாநயாநம் ஸத்மவர்கே
தேவீபூஷாதிஜுஷ்டோ ஜனயது ஜகதாம்
ஸர்ம வைகுண்டநாத: ॥

என்கிற சுலோகத்தில் இவற்றையெல்லாம் ஸங்க்ரஹமாகக் காணலாம். சாந்தோக்யம் கௌஷீதகீ முதலான உபநிஷத்துக்களும், பாஞ்சராத்ரஸம்ஹிதைகளும் இவ்விஷயங்களைக் கூறுகின்றன. ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும் அவற்றிலுள்ள பொருள்களையும், நித்ய முக்தர்கள் கைங்கர்யம் செய்ய ஸ்ரீபூமி நீளைகளுடன் பகவான் எழுந்தருளியிருப்பதையும் ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்த ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தில் விஸ்தாரமாகக் காணலாம்.

பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
7	2	உணர்த்தியுடைவன்	உணர்த்தியுடை [யவன்
13	14	நிவெஷ	நிவெடூஷ
15	18	ஸ்நாயுபத்யும்	ஸ்நாயுபத்தம்
22	15	தன்னேயும் கொடுத்து	தன்னேயும் [கொன்று
24	25	உபாயம்	ப்ராப்யம்
25	23	அறிதானதும்	அரிதானதும்
26	2	"நிரயாஷூாத" 17 "தவஸ்ராஞுாயொ ஜெஶெத்ருய"	
	15	நாகங்கள்	நரகங்கள்
32	7	வெள்ளித்திடைபட்ட	வெள்ளத்திடைப் [பட்ட
	8	நரியினம்போலவும், உள்ளம்துளங்கி, ப்ரயோஜந	
	25	நெறுப்பு	நெருப்பு
38	7	உன் திருவருளன்றி	உன் திருவருளா [லன்றி
43	9	ஶ்ரவஸஞஊஹவத்தெஷூ (பத்மபுராணம் 6 உத்தரகண்டம் 81-133)	
53	18	ஸூக்ஷ்ம	ஸௌக்ஷ்ம
56	28	மத்தளம்	முரசு
		முரசு அல்லது பேரி என்னும் வாத்தியத்தின் அடியில் இருக்கும் மிகச் சிறிய துவாரம் இங்கு 'ஆடம்பரரந்த்ரம்' என்பதால் கொள்ளப்பட்டது.	
58	1	என்று	என்றும்
60	3	ஜ்ஞாநவ்ருத்தி	ஜ்ஞாநவ்ருத்தி

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
60	20		அக்னியும் அதைச் சுற்றி வாயுவும் அதைச் சுற்றி ஆகாசமும்
61	6	வைகண்டு	வைகுண்ட
64	19	வாக்கும்	வாக்குக்கும்
	26	9 7. 10. 9	9 9. 7. 5
68	16	20 6. 10. 1.	20 6. 10. 10
71	3	வயஸூஜத்தை	வயஸூஜ்ஞத்தை
	7	என்றார்போலவும்	என்றாற்போலவும்
	17	34 4. 1. 5	34 4. 5. 1
	18	பூதபவிஷத்	பூதபவிஷ்யத்
73	26	தாரை	தாமரை
74	3	ஸௌதஹ்ரு	ஸௌவ்தஹ்ரு
95	27	கண்டிக்கிறபடியால்	கண்டிருக்கிற (படியால்
102	7	மாதர் போலக்	மாதர்போல
	20	விருப்பத்து	பொருந்தி
103	8	மேதியினில்	மேதினியில்
110	4	(பக்கம்) 46	(பக்கம்) 6
	20	,, 99	,, 66

[* இக்குறியுள்ளது அர்த்தபேதத்தையும்

† இக்குறியுள்ளது பாடபேதத்தையும் காட்டும்.]

பக்கம்	வரி	
5	26	* விபரீதருசி—ஒன்றில் 'தோஷம் உண்மை' என்று தெரிந்திருந்தும் அதில் வரும் ருசி. ஸம்ப்ரதாய விச்வாஸிகளுக்கு அர்த்தகாம ருசி போன்றவை.
6	6	† ஜீவாத்மாவினுடைய—வ
6	25	* மூவுலகத்தைத்திண்ணிய நிலையுடையதாகத் திருத்தித் தன்னுள் இருத்தி.
10	4	† ஹரவத நாஹவவிதெஷாதிகளில் —வ
13	4	† இதுமேலும்—வ.
	22	† வளர்ந்திடுமேறக்கவாறே
15	5	† சுநஞ்தஉ்வெஉயமாய்—வ
15	12	* த்ரிமலம்— மூத்ரம், சுக்லம், புரீஷம் என்ற மூன்று மலங்களையுடையது.
17	7	† அவர்கள் தந்தாம் கதைகளையும்—வ
19	16	† வ்ருஷ்டி வ்ரீஹ்யாதிகளிலே—வ.
20	1	† ஸாஉ்வ ஷாதரவஸெஷுகளை அடைந்து-வ
	6	† ரஹவாஸகெளஶங்களை அடைந்து-வ.
23	26	* அண்டத்திற்குட்பட்ட உலகங்களை ஸம்ஹரிப்பது 'வ்யஷ்டிஸம்ஹாரம்.'
25	7	† காங்க்ஷிக்கும்படியாம்—வ
27	19	* எல்லோரும் ஸ்வஸ்வ - பலாவஸாநத்தில் அப்பலாநுபவதேசத்திலிருந்து விழுமவர்களாகையால்
30	1	† துல்யராய்த் தோற்றினரை—வ.
30	3	† ரதாரதம் பண்ணுவிப்பார்—வ.
58	1	† சிலர் சொல்லுவார்கள்—வ.
58	4	† அவிவவாஸாஶகுவக்ஷ—வ.
68	20	† ஷுணாதிநாஉாதஉவாவஉ்வாநி

78	12	* அவற்றிற்கேற்ற ஸ்வரூபவிபூதிகளோடு
	27	* வலது பக்கத்திற்கு எல்லை
82	12	* கதிர்களையுடைய ஆயிரம் இரவி-
	24	* கோள்-மிடுக்கை (வலிமையை) யுடைய
86	4	† ஸ்மயமாநமுகனுய்க் கொண்டு தோற்றின தொண்டைவாய்ப் பிரானுடைய—**வ.**
93	24	*தாழ்ச்சி-தாழ்வதை தாழ்ச்சி-ப்ராவண் [யத்தை
101	8	†ப்ரக்ருதிகுணங்களைக் கழற்றுவித்த பகவத்குணங்களிலே—**வ.**

॥ ஸ்ரீ: ॥

ஸ்ரீநிகமாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச்செய்த
ரஹஸ்யங்களில் ஒன்றான

ஸ்ரீ பரமபதஸோபாநம்.

𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌦𑌯𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑍈𑌰𑌾𑌗𑍍𑌯𑌭𑍂𑌷𑌣𑌂 ।
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌙𑍍𑌕𑌟𑌨𑌾𑌥𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌦𑍇𑌶𑌿𑌕𑌮𑍍 ॥*

சீரொன்று தூப்புல் திருவேங்கட முடையான்
பாரொன்றச் சொன்ன பழமொழியுள்-ஓரொன்று
தானே யமையாதோ தாரணியில் வாழ்வார்க்கு
வானேறப் போமளவும் வாழ்வு.

---

*𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌨𑌾𑌥 𑌸𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌥𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌮𑍍 ।
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌨𑍍𑌦𑍇 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑌰𑌮𑍍𑌪𑌰𑌾𑌮𑍍 ॥
என்று அதிகம்.

*ஸ்ரீ பரமபதஸோபாநத் தனியன்கள்.

வ்ராஜீக்ருத்வ விரக்திவஸளயவஉவீ-
ஸொவாந ஸஅணம்நம்
ஶாரீராணம்வர த்நஜாதவிஹ யஃ
வ்ராவீகஶஃ ஸவம்ஶஃ ।
தஸ்மிந் திஷ்டதி வெஜ்கடெஶ்வரகவள
ஸ்ரீஹாஷ்வகாரொவஉெ
யம் கஞ்சிஃ வாராஷம் ஹ்ராவாஸிதாம்
அயெ ஊ மா உநஃ ஸ்வஸ்தி தெ ॥
தஸ்மை நமோஉஸ்தா முரவெ
தார்க்ஷ்யஶவிஹவாய வெஜ்கடெஶாய ।
வ்ராவதம்யஜ்ஜநாநாம்
ஹகுஉள வரஉவஉஹஉம்வஸொவாநழ் ॥

தேனேறு தாமரையாள் திருமார்பன் தன்
திண்ணருளால் அவனடியில் விவேகம்பெற்றுக்
கூனேறு பவக்குழியை வெறுத் ததற்பின்
கூர் விரத்தி யுடன்வினையின் திரளுக் கஞ்சிக்
கூனேறு பிறையிறையோன் சாபம் தீர்த்தான்
குரைகழலே சரணடைந்து குரம்பை விட்டு
வானேறும் வழிப்படிகள் அடைவே கண்ட
வண்புகழ் தூப்புல்வள்ளல் அருள் பெற்றேமே.

* ஆசார்யனை அல்லது அவர் கிரந்தத்தைப் புகழ்ந்து கூறுவதும், அதனுலேயே கிரந்தத்தோடு சேராமல் தனித்து நிற்பதுமான சுலோகம், பாசுரம் முதலியவை. 'தனியன்கள்' எனப்படும்.

ப்ரதமம் விவேகபர்வ

ஸேயம் ஸோபாநபத்ததீ ஶ்ரீமதா விஹிதா ஸ்துதி: ।
ஸாரஜ்ஞஸஜ்ஜநம் ஹ்ருத்யாந்து ஸ்வஸ்மரணம் நேதுர்வித்துஷா ॥

விவேக - நிர்வேத - விரக்தி - பீதய:
ப்ரஸாதஹேதூத்க்ரமணார்சிராதய: ।
ப்ரக்ருத்யதிக்ராந்தபதாதிரோஹணம்
பராப்திரித்யத்ர து பர்வணாம் க்ரம: ॥

அடற்புள்ளரசிலும் அந்தணர்மாட்டிலும் இன்னமுதக்
கடற்பள்ளிதன்னிலும் *காவிரியுள்ளம் உகந்தபிரான்
இடைப்பிள்ளையாகி உரைத்தது உரைக்கும் எதிவரனார்
மடைப்பள்ளிவந்த மணம் எங்கள் வார்த்தையுள்
[மன்னியதே. 1.

கள்ளமனத்துடன் கண்டுமுயன்ற கடுவினையால்
நள்ளிருளாழியில் நற்சுவை ஐந்தென நாடியதோர்
அள்ளலில் நாளும் விழுந்தழியாவகையாரண நூல்
வள்ளல் வழங்கிய வான்படியான வழியிதுவே. 2.

ஸ்வஶேஷவிஶிஷ்டஸர்வஶேஷியான ஶ்ரிய:பதிக்கு அந
ந்யார்ஹநிரவதிகஶேஷபூதராய், [1]'அந்தமில் பேரின்பத்து அடியரோடு' இருந்து [2]'அனைத்துலகுமுடைய அரவிந்தலோசனனைத் தினைத்தனையும் விடாதே' அனுபவிக்கப் ப்ராப்தரான க்ஷேத்ரஜ்ஞர் அநாதி விஷயாகாரராஶிப்ரவாஹத்தில் ஒழுகி, கரையேற விரகற்று [3]அலமருகின்றபடியைக் கண்டருளின பரமகாருணிக

---

[1] 10. 9 11. [2] 6. 7. 10. [3]அலமருகின்றபடியை-வருந்துகின்றபடியை. அந்தணர்மாட்டிலும்—பிராமணர்களின் தனமாகியவேதத்தைக் காட்டிலும். *காவிரியுள்ளும்—பா.

னை பரமசேஷி, தானே ஞானக்கை கொடுத்து இவர்களை எடுக்க இடம் பார்த்து; [4]அஜ்ஞாத-யாத்ருச்சிக-ஆநுஷங்கிக-ப்ராஸங்கிக-ஸாமாந்யபுத்திமூல ஸுக்ருதவிஶேஷங்களை வ்யாஜமாகக்கொண்டு விஶேஷகடாக்ஷம் பண்ணி; அத்வேஷ-ஆபிமுக்ய-ஸாத்விகஸம்பாஷணாதிகளை உண்டாக்கி; ஸாதாரண-நிருபாதிக-ஸம்பந்த ஸஹகாரியான * ஸதாசார்யஸம்பந்தத்திலே ருசிவிஶ்வாஸங்களை உண்டாக்கி; விஶேஷண-விஶேஷ்ய-உபயஸ்வபாவ-விஷயமாகத் [5]'திருந்தக்கண்டு உரைக்கவல்ல' 'தெளிவுற்ற

---

4 அஜ்ஞாதஸுக்ருதம்— அடியுடன் இது ஸுக்ருதம் (நல்ல காரியம்) என்று நாம் அறிந்துகொள்ளாதது; (இதென்னமலை என்று கேட்டவர்களுக்கு, 'திருமாலிருஞ்சோலைமலை' என்று சொல்வது முதலானவை). பகவான் எழுந்தருளியிருக்கும் மலையாதலால், அதன் பெயரைச் சொன்னதும் ஸுக்ருதமாக முடிந்தது.

யாத்ருச்சிக ஸுக்ருதம் – ஸுக்ருதம் என்று தெரிந்தாலும், செய்ய நினைப்பின்றிச் செய்யுமவை. (மாடுகளை ஓட்டும்போது அவற்றைத்தொடர்வதால் நேரும் ஆலயப்ரதக்ஷிணம்முதலானவை).

ஆநுஷங்கிகம்—வேறொரு கார்யத்தின்பொருட்டு பிரவிருத்திக்கும்போது, அப்பிரதானமாகக் கருதிச் செய்யுமவை (ஊருக்குப் போம் வழியில் நேர்ந்த பகவத்பக்தனை வலமாகப் போவது முதலியன).

ப்ராஸங்கிகம்—ப்ரஸக்தி நேர்ந்தால், இதற்கென்றே எண்ணிச் செய்வது. (கடைக்குக் காஞ்சீபுரம் போம்போது, பகவானையும் தொழுவது).

ஸாமாந்ய புத்தி மூலம்—வேறு பயனையாவது மோக்ஷத்தை யாவது விசேஷித்துக் கருதாமல், 'நல்ல கார்யம்' என்று இவ்வளவைக்கொண்டு செய்யும் ஸ்ரீரங்கயாத்திரை முதலியன.

5.6. 1. 8; 7. 5. 11.

*ஆசார்ய ஸம்பந்தத்தை அபிஸந்திபண்ணி—க.

சிந்தையனாய்', 6குலிங்கஶகுநிவ்ருத்தாந்ததேஶிகனான தேஶிகன் திருவடிகளிலே சேர்த்து; அவன் மநஸ்ஸிலும் வாக்கிலும் கோயில்கொண்டு, 7'பிரம குருவாகி' நின்று, 8'தீதில் நன்னெறி காட்ட' ஒருப்பட்டு; ஆத்மோஜ்ஜீவநாபேக்ஷிதங்களான ரஹஸ்யார்த்தங்களை 9அஜ்ஞாந-ஸம்ஶய-விபர்யய-விபரீதருசிகள் புகாதபடி உபதேசிக்க; 10"உபதேஶோ நிரர்த்தக:" என்னுதபடி 11'கருவிலே திருவுடைய'னாய், ஸத்ஸம்ப்ரதாய வைபவஜ்ஞனாய், 12"ஶிஷ்யஸ்தேஹம் ஶாதி மாம் த்வாம் ப்ரப

6குலிங்கசகுனி விருத்தாந்தம் — 'ஸாஹஸத்தொழில் செய்ய லாகாது' என்று பிறவற்றுக்குப் போதனைசெய்து, சிங்கம் வாயைத் திறக்கும்போது தான் உட்புகுந்து அதன் தொண்டைத் தசையை (அல்லது பற்களின் இடையில் இருக்கும் மாமிசத்தைத்) தின்னும் ஸ்வபாவமுள்ளதாகக் கூறப்படும் 'குலிங்கம்' என்னும் பக்ஷி. (இந்தப் பக்ஷியின் செய்கை இருக்கும் ஊரிலேயே இராதவர்களான ஆசார்யர்கள்.)

7பெரி. தி. 5. 2. 8. 8பெரு. தி. 2. 6.

9அஜ்ஞானம்— அடியுடன் தெரியாதிருப்பது; ஸம்சயம்— ஒன்றுக்கொன்று விரோதமுள்ள இரண்டு தர்மங்களை ஓரிடத்தில் ஏறிட்டு, வஸ்து இதுவோ, மற்றொன்றோ என்று ஸந்தேஹப்படுவது (இருட்டில் தூரத்தில் தெரியும்வஸ்துவை 'அது மரமோ, மனிதனோ' என்று ஸந்தேஹிப்பது முதலானவை); விபர்யயம்—ஒரு வஸ்துவின் உண்மையான தன்மை நிச்சயமாகத் தெரியாதபோதிலும், மாறாக அதை எண்ணுவது (இருட்டில் இருக்கும் மரத்தை மனிதன் என்று நிச்சயிப்பது);

விபரீதருசி — உண்மையான தன்மை தெரிந்தும், அதற்கு விபரீதமாக அதைக் காட்டுவதில் ஏற்படும் ருசி. (ஒரு மனிதன் நல்லவன் என்று தெரிந்தும், ஏதோ காரணத்தால் அவனைக்கெட்டவன் என்றுசொல்வது.)

10 11திருமாலை 11. 12கீதை 2. 7.

ஞம்'' என்று ‡ செவிதாழ்த்த இச்சேதனன் [13]'சூழ்ந்து அகன்று ஆழ்ந்து உயர்ந்த முடிவில் பெரும் பாழில்' எழுந்த [14]'மான் ஆங்கார மனங்கள்' முதலான விவிதவிஷயவ்ருக்ஷங்களினுடைய ஸஹகாரவ்யாபகத்வத்தையும், [13]'சூழ்ந்து அதனில் பெரிய பரநன் மலர்ச்சோதி'யான ஜீவாத்மாக்களுடைய ஶரீரகாராக்ருஹநிவாஸ — க்ஷேத்ரஜ்ஞஸாம்ராஜ்ய - ஸௌதங்களையும், [13]'சூழ்ந்து அதனில் பெரிய சுடர்ஞான இன்பமான [15]'உயர்வற உயர்நலமுடையவன்'படிகளையும் ஸவஹிதனைக் கேட்டு, [16]'உய்வதோர் பொருளால் உணர்வெனும் பெரும் பதம் தெரிந்து' ஸூத்வ-ஸார-ஸாஸ-ஸாத வைபவயாநமாய் §ஶேஷஶேஷிகளைப் பிரியாதபடி பிணைத்து வணக்கி உஜ்ஜ்வலிதமாக்குகிற வசஸ்த்வயத்திலே தன்னுடைய ஜ்ஞாத்ருத்வ-கர்த்ருத்வ-போக்த்ருத்வங்களை ஸாத்யங்களாகவும் ஸாதநங்களாகவும் பார்த்து. [17]'முதல் தனி வித்தாய், [18]'திருத்தித் திண்ணிலை மூவுலகும் தன்னுள் இருத்திக் காக்கும் இயல்பினனாய், [19]'தனதே உலகென நிற்குமவனாய்' [20]'அடைக்கலங்கொண்டுஅஞ்சல் என்னப்' ஹாவனாய், [21]'உலகங்களுக்கெல்லாம் ஓர் உயிராய்' [22]'உலகு தன்னோடு ஒன்றி நிற்க வேறு நிற்கு'மவனாய், உபாயோபேயஸ்ரூதனை

---

13. 10. 10. 10. 14 10. 7. 10. 15 1. 1. 1. 16 தி. மொ. 1. 1. 1. 17 10. 10. 9. 18 2. 2. 8. 19 4. 5. 10. 20 தி. ச. வி. 92 21 8. 1. 5. 22. தி. ச. வி. 12.

18 திருத்தி— (லோகங்களை) ஸ்ருஷ்டித்து, திண் – த்ருடமான, நிலை - ஸ்திதியை உடைய, மூவுலகும்-மூன்று லோகங்களையும், தன்னுள் - தனக்குள்ளே, இருத்தி - வைத்து, காக்கும் இயல்பினனாய் - ரக்ஷிக்கும் ஸ்வபாவத்தையுடையவனாய்.

‡செவிதாழ்த்திச் சேதனன்—க. §சேஷசேஷி தத்வங்களை-ம

'ஶ்ரியஃபதியை உளன் என்று தேறியிருக்கும் உணர்த்தியுடைவன்[23] தானும் உளனும்' என்று தைத்திரீயாதி ஶ்ருதிகள் *சொல்லலுற்றன.

அருவுருவா னவையனைத்தும் அறிவா ரேலும்
அரும்கலைகள் கற்றுரைக்க வல்லா ரேலும்
தருமவழி †அழியாமல் காப்பா ரேலும்
தனிமறையின் தாத்பரியம் தருவா ரேலும்
இருவினையின் ஒழுக்கத்தால் ஏவ லோரா(து)
இங்கேநாம் சிறையிருந்த ஈனம் தீர்க்கும்
திருமகளார் பிரியாத தேவன் திண்ணம்
தேறுதார் திண்படியில் ஏறுதாரே. 3.

ஜதி வரஃவதவொவாநெ வூயஃம் விவெகஃவவ ॥

ஷிதீயம் நிவெடிவவ ॥

மறுத்தார் திருவுடன் மார்பில்
தரித்தவன் வாசகத்தை
மறுத்தார் மயக்கமும்
மற்றதனுல் வந்த மாநரகும்
நிறுத்தார் பவத்தில் நெடுநாள்
உழன்றமை கண்(டு) அதனுல்
வெறுத்(து) ஆரணநெறியே
வெள்கியோட விரைவர்களே. 4

23 "ஸுக்ஷ்மி ஷுஹொதி வெசஃ வெஷ ஸஞெஃநம் தவெதா விஷ:" — தை. உ.

*சொல்லிற்றன. †தவிராமல்=ப

இப்படித்தானும் பிறரும் தனக்கு ஶேஷியும் தஞ்சமும் போக்யமும் அன்று என்று தோன்றும்படி ஊயாஸீஙு-ஷெஙிகொவஷெஙஹிஃ - வஃதுயாய-ுவஶாஉஸ-ுத்தாலே ஷிவ௱ஜ்ஞாஜஙும்போலே ஹூஸஹ-ஊய‍ஈஶ-வவிதுஸீதஙுமான *பராவரதத்வ விவேகம் பெற்றவன் தான் முன்பு அநாதிகாலம் [1]அஸமஞ்ஜன்படியே நடக்கையாலே [2]"ந க்ஷமாமி," [3]"க்ஷிபாமி" என்னும்படி [4]துறப்புண்டு, ஊநஞாயாஉ-விஹூாஶமான திஶணஉஶகாஞாஶத்திலே [5]ஊெநகஜநஸாஹஸியான ஸஂஸாஶவஉவியை அடைந்து, ஊநஶவிதவிஷய-ஜுமதுஷிகாஷூாஉஙுஷுணய், † அடிதரியாதே ஓடி, வாஸநாரெணகணிதனுய், விபரீதபரிஜுஉஷஙுனுய், ஒரு விஶ்ரமஸ்தாநமும் பெருதே கஷூாஞகாஙுஶாதிகள் ‡வந்தாலும்

---

[1] அஸமஞ்சஸன்—பா. நிர்வேதம்—பாபத்தைச் செய்தால்வரும் நரகத்திலிருந்துபடீந்து, அவ்வித பாபத்தைச் செய்யாதிருக்கவேண்டும் என்கிற ஸங்கல்பம்.

அஸமஞ்ஜன்— ஸகரமஹாராஜனுக்கு கேசினியிடம் பிறந்தவன். இவ்வஸமஞ்ஜன் இளம்பிராயத்தில் வீதியில் விளையாடும் சிறு குழந்தைகளையெல்லாம் ஸரயூநதியில் தூக்கி எறிந்து ஜலத்தில் முழுகித் தவித்து இறக்கும் அவற்றைக்கண்டு ஆநந்திப்பது வழக்கம். பட்டணத்து ஜனங்கள் முறையிட, ஸகரன் அவனை ராஜ்யத்திலிருந்து வெளியேற்றிவிட்டான். இவன் புதல்வன் அம்சுமான். (ராமாயணம் பாலகாண்டம் 38. 20–22. பாகவதம் 9. 8.)

[2]வராஹபுராணம். [3]கீதை 16. 19. [4]துறப்புண்டு—தள்ளப்பட்டு

[5]ஊெநகஜநஸாஹஸ்ஂ ஸஂஸாஶவஉவீஂ வுஜநு ।
ஜொஹஶுஉஂ ஹூயாதொஉஸஶ வாஸநாரெண
கணிதஃ ॥ (வி. பு. 6. 7. 79)

*பராபரதத்வ விவேகம்—க † அடிதெரியாதே—க. ‡வந்து முன்பு—க.

முன்பு ஸர்வஸம்ருத்³தியான ஸம்ருத்³தியிழந்து மூச்சடங்க ஸர்வஸ்வனாய், போக³மோக்ஷாத்³யர்த்த²ப்ரவ்ருத்திகளுக்குப் ப்ரஸங்க³மில்லாதபடி கரணகளேபரங்களை இழந்து 6"லூநபக்ஷ இவாண்ட³ஜ:" என்னும்படியாய், தனக்கு விசேஷித்தொரு பேரிடவொண்ணாதபடி மஹா தமஸ்ஸிலே இரும்புண்ட நீர்போலே இறுகச் சுவறி, ஒரு மூலையிலே 7"ஸம்ஹாரவிக்ஷேபஸஹஸ்ரகோடீஸ்திஷ்ட²ந்தி ஜீவா:" என்னும்படி ஆயிரம்கோடி ப்ரஹ்மகல்பங்கள் அடைப்புண்டு கிடக்கும்படிகளையும், மீண்டு ஸர்வகாருணிக-ஸ்ருஷ்டிஸங்கல்பவிசேஷ - ஸங்கல்பவிசேஷ-நியதகாலும் வந்தால், 7"ஸஞ்சரந்தி சாபரே" என்னும்படி ஜநநாதிவழியே போந்து, 8ஸர்வசேஷிவாஸுதே³வ-நிவேத³நார்ஹமான விசித்ரதே³ஹஸம்பத்தியைப் பெற்றாலும் §ஆக்கையின் வழி உழன்று, 'நீ பக³வத்கிங்கரன்' என்றால் 'ஓம்' என்று இசையாதே யமகிங்கரர்க்கு இடமாம்படி இந்த்³ரியகிங்கரனாய்ப் போந்தபடிகளையும், 9'தெரித்தெழுதி வாசித்தும் கேட்டும் வணங்கி வழிபட்டும் பூசித்தும்' பொழுதுபோக்கப் ப்ராப்தமாயிருக்க, 10'சூதினைப் பெருக்கிக் களவினைத் துணிந்து சுரிகுழல் மடந்தையர்திறத்துக் காதலே மிகுத்தும், 10'வென்றி

---

6 வங்கிபுரத்துநம்பிகாரிகை (சிறகொடிந்த பக்ஷிபோல) 7 பாரா.சா. [286. 30.
8 விசித்ரா தே³ஹஸம்பத்திரீஶ்வராய நிவேதி³தும் ।
§3. 2. 1. (ஆக்கை-சரீரம்) 9 4 அ.63. (தெரித்து-தெரிந்துகொண்டு)
§ஆக்கையின்வழியுழல்வேனென்று—க.
10 தி. மொ. 1. 6. 3; 1. 1. 4; 1. 6. 2.

10 சூதினைப்பெருக்கி-(பகலில்) பெருக்க சூதாடியும், களவினைத் துணிந்து-(இரவில்) அச்சமின்றித் திருட நிச்சயித்தும், சுரிகுழல் மடந்தையர் திறத்து-(அதனால் கிடைத்தபொருளைக்கொண்டு)

யே வேண்டி வீழ்பொருட்கிரங்கி வேற்கணார் கலவியே கருதி [10]புலன்படிந்து உண்ணும் போகமே பெருக்கிப் பொழுதினை வாளாப் போக்கின’படிகளையும்; ஸம்ஸாரவிஶேஷாதிகளில் [11]“ஸா ஹாநி:” என்று இழவுபட்டு, ‘ஈஶ்வரவிமுகஷித’னைற் போலே கூப்பிட வேண்டியிருக்க, [12]“தாயொருபக்கம் தந்தையொரு பக்கம்” இத்யாதிகளிற்படியே க்ஷுத்ரவிஷயவிஶேஷத்தில் அலற்றும் படிகளையும்; [13]‘நிற்கின்றதெல்லாம் [14]‘உடன்மிசை உயிரெனக் கரந்த’ நெடுமால்’ என்று ஓர்ந்து, [15]‘சித்ரவித்ருகமெ’யற்று ‘யஸ்ஸ்யு: ஸ்லாகீ’ என்கிற ந்யாயத்தாலே ஸர்வஸ்ய ஸ்வஹ்ருத்தாகை

சுருண்ட கூந்தல்களையுடைய மாதர்களிடம், காதலே மிகுத்தும்-மிகுந்த ஆசையைச் செய்தும், வென்றியே வேண்டி - ஜயம் ஒன்றையே விரும்பி, வீழ்பொருட்கு - நாசமடையும் ஸ்வபாவமுள்ள பொருள்களுக்காக, இரங்கி - இரங்கியும், புலன் - இந்திரியங்கள் படிந்து உண்ணும் - மண்டி அனுபவிக்கிற, போகமே பெருக்கி - போகத்தை அதிகப்படுத்தி, பொழுதை வீணே போக்கினேன்.

[11]யந்முஹூர்த்தம் க்ஷணம் வாபி வாஸுதேவோ ந சிந்த்யதே। ஸா ஹாநிஸ்தந்மஹச்சித்ரம் ஸா ப்ராந்திஸ்ஸா ச விக்ரியா ॥ (கருடபுராணம் பூர்வக. 322. 22)

ஶாகலீநஸ்ய திக்ராணே ஶ்மஶ்ருதே ப்ராணவர்ஜிதே। ஈஶ்வரவிமுகஷிதேநைவ யாசகாக்ருதிதம் ஶ்ரமம் ॥

[12]பெரி. தி. 4. 8. 9. [13]4 அ. 54. [14]1. 1. 7. ஓர்ந்து—ஆராய்ந்து

[15]ஸர்வஸ்மிந்நாதகே தாத ஜகதாமெ ஜகந்மயே। ஸஜாதீநி மொவிநெ சித்ரவித்ருகயா குத: ॥ (வி. பு. 1. 19.37.)

உசிதமாயிருக்க, [16]'அறப்பொருளை அறிந்து ஓராதே மறுக்கி வல்வலைப்படுத்திக் குமைத்திட்டுப் பல்லுயிரைக் கொன்று உண்ணும்படிகளையும்; [17]'ஹரிரித்யக்ஷரத்வய'த்தை ஸக்ருதாகவாகிலும் உச்சரித்து, மோக்ஷகமநத்திற்குப் பரிகரபந்தம் பண்ணுகையே உசிதகர்த்தவ்யமாயிருக்க, ஸஹஸ்ரஜந்மாந்தரத்திலும் உண்டறுக்கவொண்ணாதபடி ¶அக்ஷய்யமான ஸம்ஸாரபந்தத்தை க்ஷணாந்தரந்தோறும் நடத்திப் போந்தபடிகளையும்; $இன்னடப்பைப் புரிந்து பார்த்து, [18]"வாடினேன் வாடி." "வாணிலா முறுவல்" "தாயே தந்தை" இத்யாதிகளிற்படியே ஸம்ஸாரத்தாலும் பிறந்து [19]'பழுதே பல பகலும் போயின' என்று அஞ்சி அழப் ப்ராப்தமாயிருக்க, ப்ரக்ருதிவேதாஸ்வஸ்தனாய், [20]"காமாத்மதா ந ப்ரசஸ்தா" என்னும்படி

---

16 4. 9. 6. அறப்பொருளை - தர்மத்தின் தத்வத்தை, அறிந்து, ஓராதே - ஆராயாமல், மறுக்கி - (பிறர் மனதைக்) கலக்கி, வல்வலைப் படுத்தி - பலமான தங்கள் மோசவலையில் விழச்செய்து, குமைத்திட்டு - ஹிம்ஸை செய்து, பல்லுயிரைக் கொன்று - (அதற்கு மேலும்) பல ஜீவர்களையும் கொன்று, தான் அனுபவித்தபடிகளையும்.

17 ஸக்ருதுச்சரிதம் யேந ஹரிரித்யக்ஷரத்வயம் ।
பத்த: பரிகரஸ்தேந மோக்ஷாய கமநம் ப்ரதி ॥
[இதி. ஸ்ம்ரு.

18 தி. மொ. 1. 1. 1; 1. 6. 1; 1. 9. 1 (வாள் - ஒளி, நிலா - பொருந்தியிருக்கிற, முறுவல் - மந்தஹாஸத்தையுடைய-ஸ்திரீகள்) (அநித்ய வஸ்துக்களுக்காகவும், மாதர் பொருட்டும், தன் பந்துக்களுக்காகவும், வீணே முயன்று காலத்தைக் கழித்ததை முறையே இம்மூன்று திருமொழிகளிலும் அருளிச்செய்கிறார்.)

19 1 அ. 16. 20 பார. சாந்தி. 312. 30.

¶அக்ஷய்யமான-க $முன்னடப்பை--க. (புரிந்து=திரும்பி)

கலங்கிக்*கண்டவா திரிந்தபடிகளையும்கண்டு, [21]"அஹோ ஜ ஈஹதீ யாதா நிஷூா ஜநூஸங்கதிஃ," "[22]"யானே என்னை அறியகிலாதே யானே என்தனதே என்றிருந்தேன்." [23]"நானே நானாவித நரகம் புகும் பாவம் செய்தேன்," [24]"அருநரகத்தழுந்தும் பயன்படைத்தேன்" [25]"ந ஸஞ்தி தாவஞ்தி ஜநூநி லொகெ" [26]"ஸிம்ஹெந ஹஞ்கவா ஙஹவொ ஈயாஉதாஃ" ஐதூாதிவஸிஷெவநங்களைப் பண்ணும்படி முன்பு ஸாகவிகஸம்ஹாஷணாதிகளாலே முகிழ்த்த நிர்வேதம் நஈஶுவநிஷெயூநிரூவணத்தாலே முற்றி, [27]"செய்யாதன செய்யோம்," [28]"நயவேன் பிறர் பொருளை நள்ளேன் கீழாரோடு" என்னும்படி [29]"செய்யேல் தீவினை என்று அருள்செய்

---

[21]வங்கீ. காரிகை. [22]2. 9. 9, [23]தி.மொ. 1. 9. 2. [24]தி.மொ. 6. 3. 4

[25]ந ஸஞ்தி தாவஞ்தி ஜநூநி லொகெ [ஸவெஷு நாயாஸ்விஷு ஸவஉகாயும். ஷூநூநி யாவஞ்தி ஈயாஉதிவொமெ வீதாநி ஸம்ஸாரஈஹாவஸஉெஜ ॥]

விஷ்ணுதர்மம் 98 12 (க்ஷத்ரபந்து உபாக்யானம்)

ஹே நாத! பயங்கரமான இந்த ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்ரத்தில் மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து, ஒவ்வொரு பிறவியிலும் தாயிடம் உண்ட பாலையெல்லாம் சேர்த்துப் பார்த்தால், அநாதிகாலமாக ஸர்வஸமுத்ரத்திலிருந்ததும் இப்போது இருப்பதுமான ஜலமெல்லாம் கூட அதன் அளவு ஆகாது.

[26]ஸிம்ஹெந ஹஞ்கவா ஙஹவொ ஈயாஉதாஃ வூாவெண ஹஞ்கவா ஙஹவொ ஈயாஉதாஃ— விஷ்ணுதர்மம் 98.17

சிங்கமாயும் புலியாயும் பிறந்து எவ்வளவோ பூதங்களைக் கொன்று தின்றிருக்கிறேன்.

முகிழ்த்த—துளிர்த்த. வஸிஷெவந—புலம்பல்

[27]திருப்பாவை 2. [28]1 அ. 64. [29]2. 9. 3.

*கண்டவாறு திரிந்தபடிகளையும்—க

யும் கையார்சக்கரக் கண்ணபிரான் அநுமதி பண்ணாத வழிகளில் ஸ்வப்நதஶையிலும் அடியிட நடுங்கும்படியாம்.

ஸங்கடாதிகளாலே நிர்வேதம் பிறக்குமாகில், அது மேலும் விபரீதவ்ருத்தங்களிலே கைவளரப் பண்ணும். அநாதிமாயாநித்ரையாலே உறங்கினவனுக்கு உணர்த்தியாலே நிர்வேதம் பிறந்தால், இது ஸம்ஸர்க்காதிகளான ஆஸுரஸ்வபாவங்களை அடியறுத்து, ஶமதமாதிகளான ஆத்மகுணங்களோடே அவிநாபூதமாய், மோக்ஷோபாயாதிகாரியாக்கும். ஆனபின்பு அக்ருத்யப்ரவ்ருத்தியான அஜ்ஞஸந்தோஷத்திலும் ஆழங்கால் படாதே, ஸர்வகார்யாவஸாதகமான அஜ்ஞநிர்வேதத்திலும் இழியாதே, ஸாத்விகத்ருதியைக் கைப்பிடித்து நிஷித்தப்ரவாஹத்தை விலக்குகை நிர்வ்யூடவிவேகபர்வ நிர்வேதபர்வமும்.

வான்பட்ட மன்னிருளில் மயங்குமாறும்
மறித்தொருகால் எனையூழி சென்றால் அன்றோர்
ஊன்பட்ட உடலாழி வினையொழுக்கில்
ஒருகரையும் காணாதே ஒழுகுமாறும்
தேன்பட்ட விடம்போலத் தித்திக்கின்ற
சிறுபயனே உறுபயன் என்றருந்துமாறும்
*தான்பட்ட படியிந்நேர் தானே கண்டு
தளர்ந்திடுமேல் வளர்ந்திடுமே தக்கவாறே. 5.

இதி ஸ்ரீபரமபதஸோபாநே த்விதீயம் நிர்வேதபர்வ ॥

---

*தான்பட்டபடியின்றே தானே கண்டு—ம.

த்ருதீயம் விரக்திபர்வ ॥

உலகத்துயர்ந்தவரொன்றும் பயனில் உறுந்துயரும்
அலகிற்படாதவப்போகம் கவர்ந்தெழுமம்புயத்தோன்
கலகத்தொழில் மதுகைடபரால் படும் *கட்டமெண்
[ணும்
பலகற்ற மெய்யடியார் படியார் இக்கடும்பவத்தே. 6.

இப்படி விவேகஜந்ய நிர்வேதஜ விரக்தியாலே [1]அபாய ப்ராவண்யமற்றாலும், [2]"ஸுகஸங்கேந பத்நாதி" †என்னும் அளவான ஸத்வமடியாக ஸாத்விகர்க்கு ஸுகஸங்க ஜ்ஞாநஸங்கத்தாலே ஹேமமய நிகளங்களாகிற பொன்விலங்குகளைப் பூட்டிக்கொள்ளுமாகில், இவன் முமுக்ஷு அல்லனும். ஆகையால் [3]"கடையறப் பாசங்கள் விடும்படி இதரஸர்வதோஷங்களை யதாவஸ்திதமாக அநுஸந்திக்க வேண்டும். எல்லாருக்கும் ‡தம்தம் ஸுகங்களை [4]"ஒரு நாயகம்," [5]"நண்ணாதார் முறுவலிப்ப," [6]"கொண்டபெண்டிர்" இத்யாதிகளிற் படியே தெளியப்பார்க்குமளவில், இவை நிரஸ்தர

---

[1] அபாய ப்ராவண்யம் - நிஷித்த கர்மங்களில் ஆசை. [2] கீதை 14. 6 [3] 8. 2. 8. (கடையற—வாளைகூட இல்லாமல், பாசங்கள் - ஆசைகள், அற்றுப்போம்படி) [4] 4. 1. 1. இந்தத் திருவாய்மொழியில் ஐச்வர்யம், கைவல்யம் இவற்றின் கீழ்மை சொல்லப்பட்டது.

[5] 4. 9. 1. இதில் தன்னைச் சுற்றிலுமுள்ளவர்களின் தண்மை சொல்லப்பட்டது. குணபம்—பிணம்.

[6] 9. 1. 1. இதில் பந்துக்களின் தண்மை கூறப்பட்டது.

*கட்டமெண்ணில்—ம †என்னுமளவாக ஸத்வமடியாய்-க. என்னும்படி அளாவனான ஸத்வமடியாக—ஶ. ‡தத்தம்— க.

வ்ராவ்தஃவாஸகாரத்தின் நடுவே §மின்ளெளிபோலேதோற்றுவதும் மறைவதுமாம்படி தோற்றும். ¶ஹோக்தாவுக்குஹோமஷ்டாநமுமாய் ஹோமோவகரணமுமான ஷ்வரஸரீரவமாடும் நிவாணனுக்குக்காணவாதிவாஜியொமஹமாய், சுதஜஃவஜயமாய், சுதஹெஷயமுமாய் தடிவ்ஞுஜீவிதமுமாய் இருக்கும் என்னுமிடம் 7 "ஸவ்யாதுஜயம் த்ரிஜயம் ஸாக்ஷஸோணிதஸம்ஹவம்" என்றாற்போலே சொல்லுகிற ஸ்ருதிகளிலும், 8"சுஷிஷ்ஜணம் ஷ்நாயுவஜம்," 9"ஜாம்ஸாஸ்ருக்ஷயவிண்ஜுஜ்த்ரு,"

---

7 கர்ப்போபநிஷத்–1. ஸப்ததாதுமயம—(ரஸம், ரக்தம், மாம்ஸம் மேதஸ், எலும்பு, மஜ்ஜை, சுக்ரம் என்னும்) ஏழுவித தாதுக்கள் நிறைந்ததாயும், த்ரிமலம்–(வாதம், பித்தம், கபம் என்னும்) மூன்று மலங்களை உடையதும், சுக்ல–சோணித--ஸம்பவம்—சுக்லம் சோணிதம் இவற்றின் சேர்க்கையால் உண்டாவதுமான (சரீரம்).

8சுஷிஷ்ஜணம் ஷ்நாயுவஜம் ஜாம்ஸஸோணித லெவநம்।
வஜ்ராவநஜம் ஜாமஜ்ஸி வாத்ரம் ஜஷ்த்ருவாஷீயோஃ ॥
மநு 6. 76

அஸ்திஸ்தூணம் - எலும்பைத் தூணாக உடையதும், ஸ்நாயுபத்யும் - நரம்புகளால் கட்டப்பட்டதும். (மாம்ஸத்தையும் ரக்தத்தையும் கொண்டு பூசி, தோலினைப் போர்த்து, மல மூத்ரங்களுக்கு இருப்பிடமாய், நாற்றமுடைத்தானதுமான சரீரம்).

9ஜாம்ஸாஸ்ருக்ஷயவிண்ஜுஜ்த்ரு ஜெஷொஜஜ்ஜாஷிஸம்ஹதஎ।
ஜெஹெ வெசு ஷீதிஜா நு ஜஷஃ ஹவிதா நரகெஜவி ஸஃ॥
வி. பு. 1. 17. 63.

மாம்ஸம், ரக்தம், ஊந்தண்ணீர், விஷ்டை, மூத்ரம், (மேதஸ் மஜ்ஜை, எலும்பு என்ற இவற்றின் சேர்க்கையினாலுண்டான சரீ, ரத்தில் ஒரு முட்டாள் ஆசையை வைப்பானாகில், இதேமாதிரியான) நரகத்திலும் அவன் பிரீதியையே செய்வான். (அதை வெறுக்கமாட்டான். அதனால் நரகத்தில் தள்ளுவது அவனுக்குத் தண்டனையாகாது என்று பொருள்).

§மின்போலே—க. ¶போக்தாவுக்கு ஸ்தானமுமாய்—க.

10“அநித்யமஸுகம் லோகம்,” 11“மேதிநீ வஸுமதீ நாஶம்,” 12“ஸா நாஸ்தி *கதலீஸ்தம்பஸ,” 13“யாமேவ ராத்ரிம் ப்ரதமாம்,” 14“ஆஸந்நதரதாம் யாதி” 15“உத்ஸங்கஸ்தாயிநம் ம்ருத்யும்,” 16“ப்ராதருத்ஸ்ருஷ்ட விண்மூத்ராம்,” 17“ஊனி டைச் சுவர்வைத்து,” 18“பொல்லாவாக்கை,” 19“புண்

10கீதை 9. 33. அழிவுள்ளதும் (இருந்தபோதும்) ஸுகமில்லாததுமான இவ்வுலகத்தை (அடைந்தவனான நீ என்னை ஆச்ரயிப்பாயாக).

11வஸுமதீ - பூமியே, நாஶம் கச்சதி - அழிவை அடையப் போகிறது; (மற்றும் அதனுள்ளிருக்கும் வஸ்துக்களைப் பற்றிச் சொல்லவும் வேண்டுமோ ?)

12வாழைக்கட்டைபோல் நிஸ்ஸாரமான மனுஷ்யசரீரத்தில்.

13யாமேவ ராத்ரிம் ப்ரதமாம் மஹேந்த்ர விஶதி கர்பம் ।
தாமேவ ராத்ரிம் ப்ரஸ்வாப்ய மரணாய விவஸ்வதஃ ॥

[பார. சாந்தி. 283. 12.]

எந்த முதல் ராத்ரியில் கர்ப்பமானது தாய் வயிற்றில் பிரவேசிக்கிறதோ, அந்த ராத்திரியிலேயே இவனை இறக்கச் செய்வதற்காக இவனை உறங்கச் செய்து யமனும் பிரவேசிக்கிறான்.

14 (உதயாஸ்தமனங்கள் ஆக ஆக மரணம்) மிகவும் ஸமீபத்தில் இருக்குந்தன்மையை அடைகிறது.

15 உச்சந்தலையிலேயே நிற்கிற மிருத்யு தேவதையை (அறிகிறேனில்லை)

16 விடியற்காலையில் விடப்படும் மல மூத்ரங்களாலும், (மத்யாஹ்நத்தில் வெளிவரும் வியர்வை முதலியவற்றாலும், ராத்ரியில் சுக்லசோணிதங்களாலும் சரீரம் அசுசிமயம் என்று அறியலாம்).

17 ஊன் - மாம்ஸத்தை, இடை - நடுவே நடுவே, சுவர்வைத்து-சுவராக வைத்து.

18 3. 2. 3. பொல்லா - மிகவும் கெட்டதான, ஆக்கை-சரீரம்.

19தி. மொ. 1. 9. 6. புண்—புண்கள், ஆர்-நிறைந்த, ஆக்கை. (புண்போன்ற சரீரம்); *கதலீஸ்தம்பம்—க.

ணுராக்கை" [20]"மின்னின் நிலையில மன்னுயிராக்கைகள்" [21]'வேதநூற் பிராயம் நூறு" இத்யாதிகளிலும் விளங்கக் காணலாம்.

*யஶோத்தராய் சக்ரவர்த்தித்வம் பெற்றிருந்த [22]"நள-ந்ருக-நஹுஷாதிகளுள்பட உந்மத்த-க்ருகலாஸ-ஸர்ப்ப-நரகாத்யவஸ்தைகளையும் அடைந்து அவர்கள் பட்ட பாடுகளையும், †அவர்கள்தந்தாம் கதைகளும்

---

*ஆகையால் தர்மோத்தராய்—க. †அவர்கள் தாரங்களும் அநுமரணம் பண்ணிப்போன படிகளையும்—க.

†அவர்கள் இறந்தபோதே அவர்களுடைய கதைகளும் மறைந்தபடியால், கதைகள் அநுமரணம் பண்ணின என்கிருர். ('அவர்கள் தாரங்களும்' என்று பாடமானல், மௌஸல பர்வத்தில் வஸுதேவருடைய பத்நிகள் அநுமரணம் செய்தது முதலானவையை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும்.)

[20] 1. 2 2. மன்-ஸ்திரமான, உயிர் - ஜீவாத்மாவினுடைய, ஆக்கைகள் - சரீரங்கள், மின்னில் - மின்னலைக் காட்டிலும் கூட நிலையில - நிலையில்லாதது.

[21] திருமாலை 3. வேதநூல் - வேதசாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடி, நூறு பிராயம் - நூறு வருஷங்கள் (மனிதர் ஜீவித்திருந்தாலும், பெரும் பகுதி வீணுகக் கழிகின்றன).

[22] நளன் - தேவதைகளின் இஷ்டத்திற்கு விரோதமாக, நளன் தமயந்தியை மணந்ததால், கலி அவனுடைய சரீரத்தில் புகுந்து ராஜ்யத்திலிருந்து அவனே வெளியேற்றி, பைத்தியம் பிடித்தவன் போல் அலையச் செய்தான். அந்த நிலைமையே இங்கு விவக்ஷிதம்.

ந்ருகன்—வைவஸ்வதமனுவின் புத்திரன். இவன் கோடிக் கணக்கான பசுக்களை தானம் செய்தான். ஒரு ஸமயம் ஒரு பிராமணனுக்குக் கொடுத்த பசு அரசனுடைய அரண்மனைக்கே திரும்பி வந்துவிட, அது தானம் செய்யப்பட்டது என்று அறியாமல், அதை வேறொருவனுக்குத் தானம் செய்தான். அந்த பிராம்மணர்களிருவரும் பரஸ்பரம் சண்டையிட்டுக்கொண்டு, அரசன் உடனே தங்களைக் காணவராததால், 'நீ ஓணுகக் குழியில் வஸிப்பாய்' என்று சபித்துவிட்டார்கள். பிறகு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய கையினுல் அவனுக்கு சாபவிமோசனம் ஏற்பட்டது. (ராமாயணம், உத்தரகாண்டம் 53, 54; பாகவதம் 10. 64.)

அநுமரணம் பண்ணிப் போனபடிகளையும் கேட்டால், [23]"இன்பமரும் செல்வமும் இவ்வரசும் யான் வேண்டேன்" என்னும்படி ராஜ்யாதிஸாவஸஜம் சுநாஷ்ஜியாது.

தன்னோடொக்க [24]ஒழுகு சங்கிலியிலே கோப்புண்டு உழலுகிற தேவர்களுக்கு இறைக்குடிமகனாய் நெடுநேர்த்திகளோடும் நெடும் காயக்லேஶங்களோ

நஹுஷன்—ஆயுஸ்ஸின் புத்திரனும் யயாதியின் தந்தையுமான இவன் சந்திரவம்சத்து அரசர்களில் ஒருவன். ஒரு காலத்தில் இந்திரன் ப்ரஹ்மஹத்தி பாபத்தினால் மறைந்திருந்தபோது, நஹுஷன் இந்திரனாக நியமிக்கப்பட்டான். அப்போது இந்திராணியிடம் காதல்கொண்டு, ஸப்தரிஷிகள் தூக்கிச்செல்ல ஒரு பல்லக்கில் அவளுடைய அரண்மனைக்குச் சென்றான். இவனுக்கு இருந்த ஆவலினால், அவர்களை 'செல், செல்' (ஸர்ப்ப, ஸர்ப்ப) என்று விரட்ட, அதனால் கோபம்கொண்ட அகஸ்த்யர் அவனை மலைப்பாம்பாகும்படி சபித்தார். உடனே அவன் ஆகாசத்திலிருந்து கீழே விழுந்து அந்த நிலையுடன் வெகுகாலம் இருக்கும்போது, யுதிஷ்டிரனால் அவனுக்கு சாபம் நீங்கிற்று.

ஸோமகன் என்னும் அரசன் தன்பிள்ளையின் சரீரத்தைக் கொண்டு யாகம் செய்ததினால் நரகாவஸ்தையை அனுபவித்ததும் இங்கே கொள்ளவேண்டியது. (மஹாபாரதம் ஆரண்யபர்வம் 128, 129.)

[23]பெரு.தி.4.5. இன்பு-எல்லா போகங்களையும், அமரும் - பூஜிக்கும், செல்வமும் - ஸம்பத்தும், இவ்வரசும் - அதற்குக் காரணமான ராஜ்யமும், நான் வேண்டேன்.

[24] ஒழுகு சங்கிலி-அனேகம் மாடுகளைக் கட்டும்படியாக வயல்களில் கட்டப்படும் நீண்டதான சங்கிலி (அல்லது கயிறு). கோப்புண்டு - கட்டப்பட்டு, இறைக்குடிமகன்-வரிகொடுக்கும் படியாள். நெடுநேர்த்தி - பல பிரார்த்தனைகள்; மிகுந்த சிரத்தை.

டும் நெடுநாள் பண்ணின யஜ்ஞாதிப்ரயாஸத்திற்குப் ஃபலமாக ஸ்தூலசரீரம் விழுந்தால் ஸம்ஶ்லிஷ்டதத் காரணமான ‡பூதஸூக்ஷ்மஸமுதாயத்தோடே கூடி ப்ராணபவநவேகவிக்ஷிப்தனாய்க்கொண்டு தூமராத்ர்யபரபக்ஷ தக்ஷிணாயந பித்ருலோகாகாச சந்த்ரமார்க்கத்தாலே ஸ்வர்க்கப் பரணியிலே ஏறி, அங்கே தேவ ஜாதி என்னும்படி ஒரு தேஹத்தை எடுத்து, எருது பரதேசம்போன கணக்காய் தனக்கு மேலான தேவர்களுக்குப் 'பசு' என்னலாம்படி எடுத்துச் சுமந்து திரிந்து, ஏறவிட்ட கர்மம் விசையற்றவளவிலே, [25]"அந்தவத்து ஃபலம் தேஷாம்" [26]"ஆப்ரஹ்மபுவநால்லோகா:" [27]"சுவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள்" இத்யாதிகள்படியே தள்ளுண்டு தகரவிழுந்து, அங்கே தைவசரீரத்தையும் இழந்து, அதின் பூதஸூக்ஷ்மஸமுதாயத்தோடேகூட சந்த்ரஸ்தாநத்தினின்றும் ஆகாச-வாயு-தூம-அப்ர-மேக-வ்ருஷ்டி-வ்ரீஹ்யாதிகளாலே §பிரியப்பேரிட வொண்ணாதபடி கலந்து போந்து, அந்நாஶ்ரிதனாய்க்கொண்டு புருஷசரீர நரகத்திலே ப்ரவேசித்து, ரேதோரூபவிபரிணாமத்தாலே ஸ்த்ரீசரீரசோணிதமத்யத்திலே விழு

‡பூதஸூக்ஷ்ம ஸமுதாயத்தோடேகூட—ம. §பிரித்துப் பேரிட-ம
[25]கீதை 7. 23. [26]கீதை 8. 16. [27]4. 1. 9.

எருது பரதேசம்போன கணக்காய்-தீனியைப்போட்டு வேலை வாங்கும் எஜமானனை வெறுத்து, 'ஸுகமாக இருக்கவேண்டும்' என்று நினைத்து எருது பரதேசம் சென்றால், அங்கொருவன் அதைப் பிடித்துக் கட்டி வேலை வாங்குவானேயொழிய, அதன் சொந்தக்காரனைப் போலத் தீனி போடமாட்டான். (அதுபோல ஜீவர்கள் ஸ்வர்க்கம் சென்றால் அங்கும் உழைக்க வேண்டியதே.) தகர=சிதறும்படியாக.

ந்து, [28]கலலபுத்புதாத்யவஸ்தைகளையும் அடைந்து ஸ்ராவபாதாதி விபத்துக்களுக்குத் தப்பினுகில் [29]‘புண்ணை மறைய வரியுண்டு’ ஶக்ருந்மூத்ரமஹாபங்க ஶாயியாய் *ஸம்பிண்டிதஸர்வாங்காத்மனாய், முகம் புதையுண்டு, அதிதீவ்ரங்களான கர்ப்பவாஸக்லேஶங்களையும் அநுபவித்து, உல்பஸம்வேஷ்டிதனாய், புக்நப்ருஷ்ட †க்ரீவனாய்க்கொண்டு ப்ராஜாபத்யவாயுவாலே தலைகீழாகத் திருப்புண்டு ப்ரஸூதிமாருதவஶத்தாலே யோநியந்த்ரபீடிதனாய்க்கொண்டு மஹாதுக்கத்தோடே ஜலௌகங்கள்போலே அஶுசிப்ரஸ்ரவத்திலே விழுந்து பாஹ்யவாயுஸ்பர்ஶத்திலே மோஹிநியான பகவந்மாயையாலே அபஹ்ருதப்ரஜ்ஞனாய் ஜந்மாந்தரஸம்ஸ்காரஸ்ம்ருதிகளை இழந்து, [30]‘ஐவர் திசை திசை வலித்தெற்ற’ பாஹ்யாதிவாயுகரணேந்த்ரியவார

---

*ஸம்பீடிதஸர்வாங்காத்மனாய்—க. †ஶிரோக்ரீவனாய்—வ.

[28]கலலம்—பா. [28]கலிலம் (கலலம்)— ஒரு இரவு ஆன கர்ப்பம்; புத்புதம்—ஏழு ராத்திரிகளான கர்ப்பம். (ருதுகாலே ஸம்ப்ரயோகாத் ஏகராத்ரோஷிதம் கலலம், ஸப்தராத்ரோஷிதம் புத்புதம் பவதி)

ஸ்ராவம்—(நான்கு மாதத்திற்குள் ஏற்படும்) ஜலரூபமான கர்ப்ப விநாசம்; பாதம்—(ஐந்தாவது அல்லது ஆருவது மாதத்தில் வரும் கடினமான கர்ப்பம்) விழுதல்.

[29]5. 1. 5. (சரீரத்திற்குள் இருக்கும்) புண் முதலான தோஷங்களைக் காணவொண்ணுதபடி, இடைவெளியில்லாமல் கட்டி.

உல்பம்—கர்ப்பப்பை. (உல்பஸம்வேஷ்டிதோ புக்நப்ருஷ்டக்ரீவாஸ்திஸம்ஹதி:— வி. பு. 6. 5. 10. இங்கு சொல்லப்பட்டதையெல்லாம் விஷ்ணுபுராணம் ஆருவது அம்சம் ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் விஸ்தாரமாகக் காணலாம்.)

[30]7. 1. 10. (ஐந்து இந்திரியங்களும் திக்குத்தோறும் இழுத்து உதைக்க)

ஏஃவவரஂவஶெயாலே தவ்துஞய், [31]“வணகொத்ரஶதம் ஶ்ருத்வாஉயவடூாணஃ ஞ்ருவக்ஷதெ” என்கிறபடியே ஏதே னுமொரு வயஸ்ஸிலே மரணவேதனையோடே தலைக் கட்டி பழைய வட்டத்திலே [32]சூறுவளிக்காற்றுபோலே சுழலும்படிகளைக் கேட்டால் ஷூமடூாதி ஸாவஸஜ நிவ்ருத்தியுண்டாம்.

[33]ராவணஹிரண்யவ்ருத்ராதிகள் *கையிலே ஊநூாதி கள் படும்பாட்டைக் கேட்டால், †சந்தனக் கழுவோ டொத்த ஞொகவாஞாதிவதங்களிலும் ஸஜம் தீரும்.

அவர்களைப் பீடித்த ராவணுதிகள் தாங்களும் [34]காதடுவீயடூாதிகள் கையிலே கட்டுண்டும் நெருக்

* கையிலே படும்பாட்டை—ம. †சந்தனக்கழிவோடொத்த—க.

31 [32]சூறுவளிக் காற்று=சுழல் காற்று.

சந்தனக்கழு—குற்றவாளிகளைக்கழுவேற்றிக் கொல்வதற்கான கழுமரத்தைச் சந்தன மரத்தால் செய்தாலும், அதனுல் இறப்பவ னுக்கு ஸுகமிராது. அதுபோன்றவை இந்திராதிபதங்கள்.

[33]ராவணன், ஹிரண்யன் முதலானேர், இந்திரன், குபேரன் முதலான லோகபாலர்களை ஜயித்து, அவர்களுடைய ராஜ்யம், மனைவி எல்லாவற்றையும் பறித்துக்கொண்டு, அவர்களை வெருட்டி யும் சிறையிலிட்டும் ஹிம்ஸித்ததையெல்லாம் உணர்ந்தால், அவர் கள் பதவியிலும் ஆசை உண்டாகாது என்று கருத்து.

[34]கார்த்தவீர்யார்ஜுனன் - மாஹிஷ்மதிக்கு அரசனை இவன் தவத்தால் ஆயிரம் கைகளையும் அளவற்ற பலத்தையும் பெற்றான். ஒருநாள் தன் ஆயிரம் கைகளாலும் நதியின் ஜலத்தைத் தேக்கி, தன் பத்தினிகளுடன் ஜலக்ரீடை செய்துகொண்டிருந்தான். அப் போது அந்த இடத்திற்கு மேற்கே ராவணன் ஆற்றுமணலில் பூஜை செய்துகொண்டிருக்க, தேக்கப்பட்ட ஜலம் அந்தப் பூஜை யை வெள்ளமிட்டது. ராவணன் கோபம்கொண்டு, கார்த்தவீர் யார்ஜுனனேடு சண்டைக்குவர, அவன் ராவணனை நாண்கயிற் ருல் கட்டித் தன் நகரத்திற்குக் கொண்டுபோய்விட்டான். பிறகு புலஸ்தியரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி ராவணனை விடுவித்தான். (ராமாயணம் உத்தரகாண்டம் 77, 78). அவ்விதமே ராவணன் வாலியால் கண்டுண்டதும் இங்கே நினைக்கத் தக்கது.

குண்டும் முடிவில் ச்சத்ரசாமராதிகளையும் இழந்து கழுகு நிழலிலே ஸுஹ்ருத்துங்கள் கதறக் கிடந்தபடிகளைக் கேட்டால், 35'திண்கழற்கால் அசுரர்கள்' செல்வங்களிலும் சிந்தை *செல்லாது.

இவர்களுக்கு வரம் கொடுத்து வாழ்விக்கவல்லனாய், 36ஸர்வமேதயஜ்ஞத்தாலே 'தேவதேவன்' என்று பேர் பெற்றுத் திரிபுரம் எரிக்கும் சேவகமுடையனை ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாராதிகாரிக்கு 37வ்ருகாஸுராதிவ்ருத்தாந்தங்களில் பிறந்த விசேஷங்களைக் கேட்டால், ஐச்வர்யத்திலும் ருசி பிறவாது.

---

*சேராது--ம

35 3. 5. 2. (திண்கழல் – திருடமான வீரக்கழல்களணிந்த, கால்களையுடைய அஸுரர்களின் செல்வத்திலும்).

36ஸர்வமேதம் – தன்னுடையதெல்லாவற்றையும், கடைசியில் தன்னையும் கொடுத்துச் செய்யும் யாகம்.

பூமி, ஆகாசம், அந்தரிக்ஷம் என்ற மூன்று இடங்களிலும் பொன், வெள்ளி, இரும்பு, என்ற மூன்று உலகங்களால் அஸுரர்களுக்காக மயனால் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டதற்குத் திரிபுரம் என்று பெயர். அந்த அஸுரர்களின் ஹிம்ஸையைப் பொறுக்காத தேவர்களின் வேண்டுகோளுக்கிணங்கி, அந்த பட்டணங்களையும் அவ்வஸுரர்களையும் சிவன் எரித்தார்.

37வ்ருகாஸுரன் - இந்த அஸுரன் தன் கொடிய தவத்தினால் பரமசிவனை ஸந்தோஷப்படுத்தி, 'நான் எவர் தலையில் கைவைக்கிறேனோ அவர் இறக்கவேண்டும்' என்று வரம் பெற்றான். அதைப் பரீக்ஷிப்பதற்காக சிவன் தலையிலேயே கையை வைக்கும் பொருட்டு அவரைத் தொடர்ந்தான். அதனால் பயந்து சிவன் ஓட, அப்போது விஷ்ணு ஒரு அழகிய சிறுவனாய் அவன் முன்தோன்றி இனிய வார்த்தைகளால் அவன் ஓடும் காரணத்தை விசாரித்தார். அவன் நடந்ததைச் சொல்ல, 'தக்ஷனுடைய சாபத்தால் பிசாசத் தன்மையை அடைந்த சிவனுக்கு இவ்வளவு சக்தி ஏது? நான்

சில ஸ்ருஷ்டி விசேஷங்களிலே ருத்ரனுக்கு ஜ்யேஷ்ட ப்ராதாவாயும் பிதாவாயும் பிறந்து, ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஔரஸபுத்ரனுமாய் ஸ்வரூபஹிதஶிஷ்யனுமாய்க் கொண்டு, க்ஷேத்ரஜ்ஞருடைய ஆநந்தங்களெல்லாவற்றிலும் மேலான ஆநந்தத்தையுடையனான ப்ரஹ்மா தான் [38]'பெருவிசும்பின்மீது போயிருக்கும் நெடுவெள்

நம்பவில்லை. உன் தலையிலேயே சற்றுக் கையை வைத்துப் பார்' என்று அச்சிறுவன் சொன்னான். மங்கபுத்தியான அவன் அவ்விதமே செய்ய, உடனே இறந்தான். (இது ஸ்ரீபாகவதம் தசம ஸ்கந்தம் 88-வது அத்யாயத்தில் இருக்கிறது.)

அந்தகாஸுரன் - ஒரு ஸமயம் பரமசிவனுக்கும் அந்தகனுக்கும் யுத்தம் நேரிட, சிவனுடைய ஆயுதங்களினால் அடியுண்ட அந்தகனுடைய சரீரத்திலிருந்து பெருகின ரத்தத்தின் திவலைகள் ஒவ்வொன்றும் அவனடைந்த வரபலத்தால் ஓரொரு அந்தகனாகக் கிளம்பி அவர்கள் பரமசிவனைச் சூழ்ந்துகொண்டார்கள். அப்போது சிவன் வாஸுதேவனைச் சரணமடைய, அந்த பகவானை விஷ்ணு சுஷ்கரேவதியை (அட்டை என்னும் ஜந்துவை) ஸ்ருஷ்டித்தார். அவையும் அவ்வஸுரனின் ரத்தங்களையெல்லாம் பருகிவிட்டன. (இது மத்ஸ்ய புராணத்திலுள்ளது. இக்கதையை ஆளவந்தாருடைய ஸ்தோத்ரத்தின் 13-வது சுலோக வ்யாக்யானத்தில் ஸ்ரீதேசிகன் எடுத்து உதாஹரித்திருக்கிறார்.)

வ்யஷ்டி ஸம்ஹாராதிகாரி— மஹாப்ரளய காலத்தில் ப்ருதிவீ முதலான பஞ்ச பூதங்களிலிருந்து பிரகிருதி வரையில் லோகங்களுக்கும் ஏற்படும் ஸம்ஹாரத்திற்கு 'ஸமஷ்டிஸம்ஹாரம்' என்றும், பஞ்ச பூதங்கள் வரையில் ஏற்படும் ஸம்ஹாரத்திற்கு 'வ்யஷ்டி ஸம்ஹாரம்' என்றும் பெயர். இந்த வ்யஷ்டி ஸம்ஹாரம் சிவனுடைய அதிகாரத்திலிருக்கிறபடியால், அவருக்கு வ்யஷ்டி ஸம்ஹாராதிகாரி என்று பெயர். அப்படியே நான்முகனுக்கு வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டி அதிகாரி என்று பெயர்.)

[38]தி. மொ. 11. 6. 6.

ளமெல்லாம் கணைக்காலளவாம்படி' வளர்ந்துவந்த மது-கைடபர்களைக் கண்டு ஸ்ரீஹயக்ரீவனாய், தனக்குக் கண்களும் தனங்களுமான வேதங்களைப் பறி கொடுத்து, [39]சுருணை சோர்ந்த கணக்கனைப் போலே நீர்க்கடை நிலக்கடை யறியாதே விஷாதம் பண்ண, அப்போது கேட்டருளினனொரு பரமகாருணிகனான வன் விரோதிநிராகரணம் பண்ணி வேதங்களையும் மீட்டுக்கொடுக்க, மீண்டும் 'ஸுஜ்ஞாயிவதி' என்று வீற்றிருந்தபடியையும் அநுஸந்தித்து, [40]"ஆப்ரஹ்மஸ்தம்பபர்யந்தா:" [41]"கர்மணாம் பரிணாமித்வாதாவிரிஞ்சாதமங்களம்"

---

[39]சுருணை = கணக்கெழுதப்பட்ட ஓலைச்சுருள். நீர்க்கடை - நீர் தங்கும் குளம் முதலியவற்றின் எல்லை; நிலக்கடை - நிலங்களின் அளவு. [39]நீர்க்கிடை நிலக்கிடை-பா.

[40]ஆப்ரஹ்மஸ்தம்பபர்யந்தா: ஜகதந்தர்வ்யவஸ்திதா:।
ப்ராணின: கர்மஜநிதஸம்ஸாரவஶவர்த்தின: ॥
(வி. த. 104. 23.)

ப்ரஹ்மா முதல் ஸ்தம்பமென்னும் சிறு புழு வரையிலுள்ள (இவ்வுலகிலுள்ள எல்லாப்பிராணிகளும் புண்யபாபரூபகர்மங்களால் ஏற்பட்ட ஸம்ஸாரத்திற்கு அதீனமாய் இருப்பவர்கள்.)

[41]இதி மத்வா விரக்தஸ்ய வாஸுதேவ: பரா கதி: ॥
என்று உத்தரார்த்தம். (பாகவதம் 11. 19. 18.

அவரவர்களின் கர்மங்களின் பலனாலேயே உண்டானதாகையால் ப்ரஹ்மா வரையிலுள்ள ஸகல ஜீவர்களுடைய நிலைகளும் அமங்களமானது (துக்கரூபமானது) (என்று ஆராய்ந்து அறிந்து அவற்றில் ஆசையை விட்டவனுக்கு வாஸுதேவனே ஶ்ரேஷ்டமான உபாயம்)

('விபஶ்சிந்நஶ்வரம் பஶ்யேதத்ருஷ்டமபி த்ருஷ்டவத்')

[என்று ஸ்ரீ பாகவதத்தில் பாடம்.]

42"பாகு மணயிதும் ஹொகெ ந வூதீதாஃ விதா ஊஹாஃ," 43"நினைப்பான் புகில் கடலெக்கலின் நுண் மணலில் பலர்" இத்யாதிகளையும் நிரூபித்தால், 44"வதுஃ வுஜாநாதெஶ்வயும்" ஐதூதிகளிற்படியே ஹிரண்ய மஹவத்தையும் த்ருணீகரித்து, 45"கூட்டரி யதுயரறுசுடரடியே கூடலாமாகில், ஒரு கஹம்வாதி ஷாவரஜந்த்தையே ஆகாங்க்ஷிக்கும்படியாம்.

42வைஷ்ணவ தர்மசாஸ்திரம்.

மஜாயாஷிகதா யாரா யயா வஷதி வாஸவெ

என்று பூர்வார்த்தம்.

(கங்கையின் மணல் போலவும், இந்திரன் வர்ஷிக்கும்போது மழை தாரைகள் போலவும்) இவ்வுலகில் (இருந்து) கழிந்தவர்களான பிரஹ்மாக்கள் எண்ணமுடியாதவர்கள்.

43 4. 1. 4. நிரூபிக்கப் புகுந்தால், அலைவாயில் எக்கலில் நுண்ணிய மணலிலும் காட்டில் அதிகரான (ப்ரஹ்மாதிகள் இவ் வுலகங்களை ஆண்டு கழிந்தவர்கள்.)

44வதுஃ வுஜாநாதெஶ்வயம் வஸுநாம் வா ந காஜயே। அஹம் கஹம்வொ ஹஷுயாஸம் கூஜொ வா யசுநாதடெ ॥

ப்ராஜாபதி, பசுபதி இவர்களின் ஐசுவர்யத்தை நான் ஆசைப் படவில்லை, யமுனைக்கரையில் (கண்ணன் ஏறி விளையாடும்) ஒரு கதம்ப மரமாகவாவது குந்த விருக்ஷமாகவாவது இருக்க விரும்பு கிறேன்.

45 4. 9. 9; 1. 1. 1. (சேருவதற்கு அறிதானதும், ஆச்ரயித் தவர்கள் துக்கத்தையெல்லாம் போக்கும் எழிலுள்ள திருவடிகளை அடையலாமாகில்)

*இப்படி பரமபதஸ்ஹாவத்தைக் கேட்டவர்களு க்கு [46]“ஶதெ வெ நி[47]“தஸ்யாஜாராயொரயாஷ்தா த,” மெமெத்ரய” என்கிறபடியே [48]இமையோர் வாழ் தனிமுட்டைக் கோட்டைக்குட்பட்ட குறிச்சிகளெல்லாம் மூவேழு நரகங்களோடொக்க இவையும் ஈரேழு †நரகம் என்று எண்ணலாம்படியிருக்கும். [49]“யம் லப்த்வா சாபரம் லாபம் மந்யதே நாதிகம் தத:” என்னும்படியாய் நிர்துக்கமான [50]தெரிவரியவளவில்லா ஆநந்தாநுபவமும் ப்ரதிகூலவிஶேஷத்தாலேயநாநந்தாநுபவத்தோடே கூடாதே சிற்றின்பமாய்,

---

*‘இப்படி’ இது இல்லை—ம. †நரகம் என்னலாம்படியிருக்கும்-க.

[46]ஶதெ வெ நிரயாஷ்தாத ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந:
(பார சா. 196.4).

மற்றத் தேவர்களுடைய இந்த ஸ்தானங்களெல்லாம் பரமாத்மாவின் ஸ்தானத்தோடு ஒப்பிட்டால் நாகங்கள் தான்.

[47]வாஸுதெவெ மநோ யஸ்ய ஜபஹோமார்சநாதிஷு ।
தஸ்யாஜாராயொ மெமெத்ரய தெவெந்த்ரத்வாதிகம் பலம் ॥
(வி. பு. 2. 6. 43.)

ஏ மைத்ரேய! ஜபம், ஹோமம், அர்ச்சனை முதலிய காலங்களில் எவனுடைய மனது வாஸுதேவனிடமிருக்கிறதோ, அவனுக்கு தேவேந்திரனுகை முதலான பலமெல்லாம் விக்னம்தான்.

[48]4-9-8 (ப்ரஹ்மாதிகளான தேவதைகள் வாழும் ஒப்பற்ற அண்டமாகிற கோட்டைக்குட்பட்ட). குறிச்சி—சிறிய ஊர்.

[49]கீதை 6. 22. எந்த போகத்தை அடைந்து, (அதிலிருந்து ஓய்ந்தபோதும்) அதைக் காட்டிலும் மேலான வேறு லாபத்தை எண்ணுகிறதில்லையோ.

[50]4. 9. 10. இந்திரியங்களால் அறியவரிதாயும் அளவற்றதாயும் இருக்கிற.

[51]"இறுகல் இறப்பென்னும் ஞானிக்கும் ‡அப்பயனில்லையேல்" என்றும்; [52]"ச்யவநதர்மாண:" என்றும் சொல்லுகிறபடி கழிப்பானுகையாலே [50]'ஒழிந்தேன்' என்று உபேக்ஷாவிஷயமாம். போக்த்ருநித்யத்வம் போலே போக்யநித்யத்வமும் போகநித்யத்வத்துக்கு ஸாதகமன்று. [53]"மன்னுறில்" என்னும் ஸ்திரோக்தியாலும் இவ்வர்த்தம் ஸித்தம்.

இப்படிப் ப்ரயோஜநாந்தரவிரக்தி பிறந்தால், [54]"உன்னையல்லால் யாவராலும் ஒன்றும் §குறை வேண்டேன்"

---

‡அப்பயனில்லையேல் என்னும்படி 'ஸர்வே ச்யவநதர்மாண:' என்று சொல்லும்படி—க.

§குறைவேண்டேன் என்றும், உன்னித்து மற்றோர் தெய்வம் தொழாளவனையல்லால் என்னும்படி (என்றும் சொல்லுகிறபடி) பரிமித பலப்ரதமான—க.

[51] 4. 1. 10. இறுகல்—சுருங்குதல், அதாவது ஆத்மமாத்ராநுபவத்தையே, இறப்பு - மோக்ஷம், என்னும் - என்று சொல்லுகிற ஞானிக்கும், அப்பயனில்லையேல் - அந்த பகவதுபாஸனமில்லையாகில், ஆத்மாநுஸந்தானம் பண்ணவொண்ணாது.)

[52]பார. சாந்தி. 3.50. 35 (ஐச்வர்யம், ஆத்மாநுபவம் இவற்றை விரும்புகிறவர்களெல்லாரும் பகவானிடமிருந்து புருஷார்த்தத்தைப் பெற்றதும் திரும்புகிறவர்களாகையால்) ச்யவநத்வதையே ஸ்வபாவமாக உடையவர்கள்.

அநுபவிக்கும் ஆத்மா நித்யமாயிருப்பதால், அவனுடைய ஸுகம் நித்யமாக இருக்கவேண்டும் என்று எப்படிச் சொல்லமுடியாதோ, அப்படியே அநுபவிக்கப்படும் வஸ்து நித்யமாயிருப்பதால் ஸுகம் நித்யமாயிருக்கும் என்று சொல்ல முடியாது.

[53]1. 2. 5. ஸ்திரமாக இருக்கப் பார்த்தால் (தன்னைப் பற்றினல், 'இன்னமும் அதுக்கு அவ்வருகே ஒரு அநுபவமுண்டு' என்று இருக்க வேண்டாதபடியான நிலை நின்ற புருஷார்த்தத்தை பற்றப் பார்க்கில், ஸர்வேச்வரனைப் பற்று.) [54]5. 8. 3.

என்னும்படி வஸிஷ்டசண்டாளவத்ஸமான [55]மற்றொரு தெய்வம் தொழாதே, [56]மற்றுமோர் தெய்வம் உளதென்றிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளோடு வாஸநத்தோடும் நெருங்காதே, [57]"யூயம் யூயம் வயம் வயம்" என்று வேறுபட்டு, [58]"கொள்ளக் குறைவில்லாத வள்ளல் மணிவண்ணன் பக்கலிலும் [59]கூறை சோறு என்றாற்போலே தனக்கு மற்றொரு ப்ரயோஜநாந்தரத்தை அபேக்ஷியாதே, ஸஹஸ்ரஸம்வமான ஸங்க்ராந்தத்தில் உதாரவண்ணாயத்திலே ஊற்றமுடையனும்.

தந்திரங்கள் அளவிலராய்த் தனத்தால் மிக்க
  தார்வேந்தர் தொழவையம் ஆண்டார் மாண்டார்
சந்திரனும் சூரியனும் வீயும் காலம்
  தாரகையின் வடம் அற்றுத் தனிவான் ஆகும்
இந்திரனும் ஏறுயர்த்த ஈசன் தானும்
  ஈரிரண்டு முகத்தானும் இல்லா வந்நாள்
நம் திருமால் நிலைகண்டார் நாகமெல்லாம்
  நரகென்று நற்பதமே நாடுவாரே. 7.

இதி வரஸவஷஸோபாநே த்ருதீயம் விரக்திபர்வ ॥

---

[55]4. 6. 10. [56]தி. மொ. 8. 10. 3.

[57]அக்ஷி ப்ரஹ்ருதி ஹே லோகா யூயம் யூயம் வயம் [வயம் ।
அர்த்தகாமபரா யூயம் நாராயணபரா வயம் ॥

ஏ உலகத்தீரே! இது முதல் நீங்கள் வேறு; நாங்கள் வேறு. நீங்கள் அர்த்தகாமங்களை விரும்பிச் செல்லுகிறீர்கள்; நாங்களோ நாராயணனை நாடிச் செல்லுகிறோம்.

[58]3. 9. 5. [59]பெரி. தி. 5.1.4. (கூறை - வஸ்த்ரம்)

சதுர்த்தம் முமுக்ஷுத்வம் ॥

துறவறமே துணிவார் துணுக்கற்ற இளம் துணிவோர்
உறவிலராதலில் நாமுயர்ந்தாருடன் ஒன்றி நின்றோம்
மறவழிமாற்றி எம்மையலைத் தீர்த்தவர் மன்னருளால்
கறவையுகந்தபிரான் கழல் சூடும் கருத்தினமே. 8.

இப்படி விவேக விசேஷத்தாலே அக்ருத்யகரணாதி நிவ்ருத்தியும்,[1] நிர்வேத விசேஷத்தாலே நிஷித்த நிவ்ருத்தியும், விரக்தி விசேஷத்தாலே பலகாம்ய நிவ்ருத்தியும் பிறந்தாலும், பஹுவிதமுமாய், அனந்தமுமன்றிக்கே க்ருதப்ராயச்சித்தமுமன்றிக்கே [2]ஆரப்தகார்யமுமாய், அநாரப்தகார்யமுமாய்க் கிடக்கிற பாபத்தைப் பார்த்தால், போகத்தாலேயாதல் ப்ராயச்சித்தத்தாலே யாதல் நிச்சேஷமாகக் கழிக்க அரிதாய் இருக்கிறபடியையும்; இவற்றின் பலமான அநந்த ஸ்தாவர ஜங்கம சரீரங்களைப் பரிக்ரஹித்து அநாதியான ஸம்ஸாரத்திலே அழுந்தவேண்டும்படி வரும் கர்ப்ப-ஜந்ம-ஜரா-மரணாதி-சக்ர-பரிவ்ருத்தி-ப்ரவாஹத்தையும்,

---

[1]நாகபயத்தால் பாபத்தைச் செய்யாதிருக்கவேண்டும் என்கிற எண்ணம் நிர்வேதம்; புண்யபலமான ஸ்வர்க்காதிகளின் தோஷத்தைக் கண்டு அவற்றில் ஆசையை விடுதல் வைராக்யம்.

[2] ஒருவனுல் செய்யப்பட்ட அளவற்ற பாபங்களில், பலத்தை கொடுக்க ஆரம்பித்திருப்பது ஆரப்தகார்யம்; அந்த பாப பலத்தை அநுபவித்து முடிந்ததும், தங்கள் பலத்தை முறையே கொடுக்கும் பொருட்டு அவ்வநுபகாலத்தின் முடிவை எதிர்பார்த்திருப்பவை அநாரப்த கார்யம்.

[3]உயர ஏறித் துல்யசீலராய்த் தோற்றினாரை ஹஸ்தாலே 'த்வம்ஸ' என்று தகரவிழவிடுவார், [4]ஸ்வவிஷயவ்ருத்திகளை மநுஷ்யமாம்ஸபக்ஷணத்திற்கு ஸதாஸதம் பண்ணிவைப்பார், [5]ஸ்வதாஸ்யஸமானாரை ஸுவிநீதராக்கிக்கொ

---

3 இது இந்திரனைப் பற்றிய கதை. சந்திரவம்சத்து அரசனான யயாதி என்பவன் மஹாதபஸ்ஸைச் செய்து ஸ்வர்க்கம் சென்று அங்கு தேவேந்திரன் போலவே ஸகலஸுகங்களையும் அனுபவிக்க ஆரம்பித்தான். அதைக் கண்டு இந்திரன் 'தவத்தால் உனக்கு ஸமானமானவர் இருக்கிறாரா ?' என்று கேட்க, யயாதி 'என்னைப் போல் உலகில் எவரும் தவம் செய்ததில்லை' என்று தான் செய்த தவத்தைப் புகழ்ந்து கூறினான். 'தான் செய்த தவத்தைக் கண்டு ஆச்சர்யப்பட்டால், தவம் குறைந்துவிடும்' என்பதைச் சொல்லி இந்திரன் யயாதியைக் கீழே தள்ளிவிட்டான். (பாரதம் ஆதிபர்வம் 82.)

4 ஸ்வவிஷய விருத்திகளை— தன் தேசத்தில் இருப்பவர்களை, மனுஷ்ய மாம்ஸத்தைத் தின்னும் பொருட்டு பூலோகத்திற்குப் போய் வரும்படி செய்பவர். இது பிரஹ்மாவைப்பற்றின உபாக்யானம்.

விதர்ப்பதேசாதிபனான ச்வேதன் என்பவன் ஆஹாராதிகளைத் தள்ளி கொடிய தவத்தைச்செய்து பிரஹ்மலோகம் சென்றான். அங்கு அவனுக்குக் கடும்பசியும் தாகமும் உண்டாயிற்று. 'அது ஏன்' என்று ப்ரஹ்மாவைக் கேட்க,, அதிதிபூஜை செய்யாமலும் சரீர ஸுகமொன்றையே கருதி நீ தவம் செய்தாயாதலால், பசி தாகமில்லாத என் உலகிலும் உனக்குப் பசி உண்டாயிருக்கிறது. அது நீங்குவதற்கு நீ தவம் செய்த குளத்தில் தினமும் காலையில் புஷ்டியான உன் பிணம் மிதக்கும்; அதை நீ தினம் தின்றுவருவாயாக' என்று ப்ரஹ்மா சொன்னார். பிறகு அவனுக்கு அகஸ்த்யரால் விமோசனம். (ராமாயணம் உத்தரகாண்டம் 77, 78).

5 வேலைக்காரர்கள் போல் தனக்கு பூஜை முதலான வேலைகளைச் செய்துகொண்டிருக்க வேண்டியவர்களை தான் கொடுத்த வரத்தாலேயே கர்வமடையும்படி செய்து, அவனுக்குத் துன்பம் விளைவிப்பார். இது ருத்ரனைப்பற்றிய உபாக்யானம்.

ண்டு ஆள்வாரான தேவதாஜநங்களினுடைய ஸந்நிதியில் கோஷங்களையும்; 6'நமன்தமர்பாசம் விட்டால் அலைப்பூணுண்ணும் அவ்வல்லல்களை'யும்; 7'வெஞ்சொலாளரான நமன்தமர் செய்யும் வேதனைகளையும்; [illegible]னை தர்மபுத்ரன் கேட்டு மோஹித்து விழும்படியான நரகமார்க்கத்தின்படிகளையும்; அதிதுஸ்ஸஹ-அநந்த-நரகயாதனைகளையும் 8தாபத்ரயாத்யாயாதி

பலிசக்ரவர்த்தியின் புத்திரனை பாணாஸுரன் பரமசிவனைக் குறித்துக்கொடிய தவத்தைச் செய்து, அவரிடமிருந்து ஆயிரம் கைகளையும் அதிக பலத்தையும் பெற்றான். அந்த ருத்ரனையே தன் பட்டணக் காவலாளியாகவும் இருக்கச்செய்தான். பிறகு ஒரு ஸமயம் ருத்ரனை அடைந்து 'நீர் கொடுத்த ஆயிரம் கைகளும் சுமையாகவே இருக்கின்றன. இம்மூவுலகிலும் உம்மைத் தவிர ஸமமாக என்னுடன் சண்டை போடுவாரை இல்லை. என்னைக் கண்டு எல்லாரும் அஞ்சி ஒடுகிறார்கள்,' என்றான். (பிறகு ஸ்ரீ கிருஷ்ணனால் அவனுக்குத் தோல்வியுண்டாயிற்று.) (ஸ்ரீமத்பாகவதம் தசம ஸ்கந்தம்—62.) 6 3. 2. 10. நமன் தமர்—யமகிங்கரர்கள் பாசம் விட்டால்-பாசத்தை வீசினால், அலைப்பூணுண்ணும்-(ஆசை இங்கும், பாசம் அங்கும்) இழுப்பதால் படும், அவ்வல்லல்களையும் கோரமானகஷ்டங்களையும். 7 தி. மொ. 5. 8. 4. (வெஞ்சொலாளர்—க்ரூரமான வார்த்தைகளையுடைய)

8 தாபத்ரயாத்யாயம்—விஷ்ணுபுராணம் ஆறாவது அம்சம் ஐந்தாவது அத்யாயம். இதில் ஒரு ஜீவனுக்கு வரும் ஆத்யாத்மிகம், ஆதிபௌதிகம், ஆதிதைவிகம் என்கிற மூன்று விதமான தாபங்கள் விரிவாய் நிரூபிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. ஆத்யாத்மிகமாவது—சரீரம் மனது இவற்றையொட்டி வரும் வியாதி, துன்பம் முதலியன; ஆதிபௌதிகமாவது— பூதங்களினால் ஏற்படுவது; மனிதன் பசு, பக்ஷி முதலிய மற்ற ஜீவர்களால் ஒருவனுக்கு நேரும் துன்பங்கள்; ஆதிதைவிகமாவது— தைவத்தினால் உண்டாவது; உஷ்ணம், குளிர், வெள்ளம், காற்று முதலியவற்றால் ஏற்படும் கஷ்டங்கள்.

களிலே பரக்கக் கேட்டு, 9"ஸுஹம் ஹீதொ2ஸ்மி," 10"தெளி தொறும் நன்றும் அஞ்சுவன் நரகம் நான் அடைதல்" என்னும் தீவ்ரஹீதியாலே 11"காற்றத்திடைப்பட்ட கலவர் மனம் போலேயும், 12"ஆற்றங்கரை வாழ் மரம்" போலவும் 13"இருபாடெரிகொள்ளியினுள் எறும்பு போலவும், 14"பாம்போடு ஒரு கூரையிலே பயின்றாற் போலவும், 15"வெள்ளித்திடைபட்ட நரியினம் போல வும், *ஹூயொஜநாஷுரஊதுவாரணுதல், தஜவஹுயாநணுதல், உஹயவஸஊவாஜியாதல், ஶொக்ஷவஹுயாநணுதல்

---

*ப்ரயோஜநாந்தரபரணுதல்—க.

9ஸுஹம் ஹீதொ2ஸ்மி ஜெவெஶ ஸஂஸாரெ2ஸிநுஹயா வஹெ। வாஹி ஊஂவுூணுரீகாக்ஷ ந ஜாநெ ஶரணம் வரஂ ॥ (ஜிதந்தே. 8)

தேவர்களுக்குத் தலைவனே! பயங்கரமான இந்த ஸம்ஸாரத்தில், நான் அஞ்சிக் கிடக்கிறேன்; செந்தாமரைக் கண்ணனே! என்னை ரக்ஷித்தருள்வாயாக; உன்னையொழிய வேறொரு புகலை அறிகிலேன்.

10 8. 1. 9. (நான் உனக்கு ஶேஷபூதன் என்கிற) ஞானம் பிறக்கப் பிறக்க, ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தைக் கிட்டுகையை நான் மிகவும் அஞ்சுகிறேன்.

11 தி. மொ. 11. 8. 2. காற்றத்திடைப்பட்ட—பெருங்காற்றிலே அகப்பட்ட, கலவர்—மரக்கலத்தினுள்ளே இருப்பவர்களுடைய மனம் போலவும். 12 தி. மொ. 11-8-1

13 தி. மொ. 11. 8. 4. இருபாடு=இரண்டு பக்கத்திலும், எரி-நெருப்புப்பற்றி எரிந்துகொண்டிருக்கிற, கொள்ளியின்உள்—கொள்ளிக் கட்டையின் உள்ளே அகப்பட்ட எறும்பு போல.

14 தி. மொ. 11-8-3 பாம்போடு, ஒரு கூரையிலே—ஒரு வீட்டிலே, பயின்றாற்போலே—வஸித்தாற் போலவும்.

15 தி. மொ. 11-8. 5. மஹாப்ரவாஹத்தில் அகப்பட்ட நரிக் கூட்டம் போலவும். உள்ளம் துளங்கி=மனம் தளர்ந்து.

அன்றிக்கே ஜொமெக்ஷகவாரனவன் *ஸவ—ுகூஉ— ஹராயஸ்சித்தமுமாய் [16]இட்டபடை கற்படையாய், விஷ்ந விஸ்வஉ ஈஹிதமான நிவருத்தியஉ—ுத்திலே [17]"ஊா நுஷ்யம் ஹாவ," [18]"ஊஹ தா வாணவணெந," [19]"கிளரொளி யிளமை கெடுவதன் முன்னம்" இத்யாதிகள்படியே †விலக்கற்ற விரைதலுடையனும்.

---

*ஸர்வப்ராயச்சித்தமுமாய்—ம.

†விலக்கத்தவிர்த்தலுடையனும்—ம.

[16]இட்டபடை கல்படை—கல்லினல் அஸ்திவாரம் போட்டு விட்டால், பிறகு வெகுகாலம் கழித்து கட்டடம் கட்டுவதானுலும் முன்விட்ட இடத்திலிருந்து ஆரம்பிக்கலாம்; செய்தவரையில் வீண் இல்லை. அது போல.

[17]ஊா நுஷ்யம் ஹாவ ஜொகெஉஷிநு உ௫கொ வா ஸயி ரொஉவிவா ।
நாவகூாஉதி ஸஂஸாராஃ ஸ வஞ ஸுஹஹா ஹவெஃ ॥

இவ்வுலகில் மனுஷ்ய சரீரத்தை அடைந்து, ஊமை அல்லது செவிடாக இருந்தபோதிலும் கூட, ஸம்ஸாரத்தை எவன் தாண்டுவதில்லையோ (தாண்டவேண்டிய உபாயத்தைச் செய்யவில்லையோ அவன் ப்ரஹ்மஹத்தி செய்தவனுவானல்லவோ.

[18]ஊஹ தா வாணவணெந கீ தெயஂ காய நளஸ்வயா ।
ஹாவ்தஂ ஊஃவொஊயெஃ வாரஂ கூவா யாவஜஹிஷ்தெ ॥
(வாஹ பு)

இந்த சரீரமென்னும் தெப்பமானது மிகுந்த புண்யமாகிற விலையினல் வாங்கப்பட்டிருக்கிறது. அது உடைவதற்கு முன்னமேயே ஸம்ஸாரமென்னும் துக்க ஸமுத்ரத்தைத் தாண்ட விரைவாயாக.

[19] 2. 10. 1. கிளர்— விருத்தியடைகிற, ஒளியையுடைய யௌவனம் கழிவதற்கு முன்பே.

வந்தனபோல் வருவனவும் அநந்த மாகி
மாளாத துயர்தரு வல்வினை நெருப்புக் (கு)
இந்தனமாய் எண்ணிறந்த காலம் எல்லாம்
இன்னமுமிப் பவக்குழிக்கே இழியா வண்ணம்
செந்ததொரு குழவியைநற் குமரன் ஆக்கும்
வெறித்துளவ வித்தகனர் *விதியே கொண்டார்
பந்தனமாம் அவையனைத்தும் பாறுகைக்குப்
பழமறையின் †பதமொன்றே பயிலுவாரே.

இதி
ஸ்ரீ பரமபதஸோபாநே
சதுர்த்தம் பீதிபர்வம் ॥

---

*விதியே கொண்டு—பா.
†பரமநெறி, மர்மநெறி—பா.

கருமாலையில்வரும் கட்டங் கழிக்கும் கருத்துடையார்
ஒருமால் பெருகிய யோகின் முயன்று மதன்றியும் நம்
திருமாலடியிணை திண் சரணுகுமென வரித்தும்
தருமால் இனியவை தானே யெனத் தகவெண்ணு
[வரே. 10.

இப்படிப் பரிபூர்ணவிவேக-நிர்வேத-விரக்தி-பீதிகள் பிறந்தவனுடைய ஸம்ஸாரவ்யாதிவிஶேஷங்களுக்கெல்லாம் [1]"எருத்துக் கொடியுடையானும் பிரமனும் இந்திரனும் *மற்றும் ஒருத்தரும் மருந்தறியாதிருக்க மருத்துவனாய் நின்ற மாமணிவண்ணன்," [2]"பஜஸ்வ மாம்" என்றும் [3]"மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்றும் விஹித்த பேஷஜங்கள் இரண்டில், பக்தியோகம் கர்மயோகாதிகளை முன்னிட்டுக்கொண்டு மேலும் ஸத்பத்யாதியத்நங்களை அபேக்ஷித்து, ஆரம்பத்திலும் அந்தராயாவஸரங்களிலும் ப்ரபத்தியைக் [4]கை

---

[1]பெரி. தி. 5. 3. 6. (எருத்துக் கொடியுடையான் – வ்ருஷபத்வஜனன் ருத்ரன். மருத்துவன் - வைத்தியன்.)

*மற்றுமொருத்தரும் இப்பிறவி என்னும் நோய்க்கு மருந்தறியாதிருக்க—க.

[2]கீதை 9. 33. என்னைக்குறித்து, பக்தி செய்; அதாவது பக்தியோகத்தை அனுஷ்டிப்பாயாக.

[3]கீதை 18. 16. (செய்யவரிதான மற்ற உபாயங்களையெல்லாம் விட்டு) என்னை ஒருவனைச் சரணமாகப்பற்று.

[4]கைதொடுமானம்—உதவி. (குயவன் மண்பாண்டங்களைச் செய்யும்போது அடிக்கடி தண்ணீரைக் கையால் தொட்டு வேலைசெய்வது போல்) பக்தியோகம்அநுஷ்டிப்பவர்களுக்கு ப்ரபத்தியை ஆரம்பத்திலும் இடையிலும் அநுஷ்டிக்க வேண்டியிருக்கிறது (அந்தராயாவஸரம் - விக்னங்கள் நேரும் ஸமயம்).

தொடுமானமாகக்கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமாய், அஜஸ்ரதயாவெ போலே [5]அவிச்சிந்நஸ்ம்ருதிஸந்தாநரூபமாய், 'த்யாயீத' 'உபாஸீத' சப்தங்களாலே சொல்லும்படியான [6]வெளிச்சிறப்பையுடைத்தாய், ஶ்ரவணாதிவிதிகாரணாக்ஷமாய்க் கொண்டு யஜ்ஞதாநாநுஷ்டாநஸஹகாரங்களிலே அந்வஹம் அநுவர்த்திக்க வளர்ந்து வருவதாய், அங்கிப்ரத்யாங்கமாய் இருக்கும். இது [7]"நாநா ஶப்தாதி பேதாத்" என்கிறபடியே அநேகவிதமாயிருக்கும். இவற்றில் அந்யப்ரயோஜநனுக்கு ஸம்பந்தவிஷயமில்லாமையாலே யதாமதி விலகும். [8]"நாஹமந்யஸ்ரஜோ கோவிந்தாதந்யமாராதயாமி போ:" என்கிறபடியே அவனை யல்லால் [9]'மற்றொரு தெய்வம் தொழாதே' [10]ப்ரண

[5]அவிச்சின்ன - இடைவிடாத, ஸ்மிருதிஸந்தான - நினைவின் தொடர்ச்சி.

[6]வெளிச் சிறப்பு - ஞானத்தின் தெளிவு அல்லது ப்ரகாசம்.

[7]சாரீ. ஸூ. 3. 3. 56. சப்தம் முதலியவை வேறுவேறாக இருப்பதால், ப்ரஹ்மவித்யைகள் வேறு வேறு.

[8]வி. தர்மம் 2. 28. அம்பரீஷோபாக்யானம். ஸகலம் ப்ரஹர வா மா வா மயி வஜ்ரம் ஶதக்ரதோ என்று முன் பாதி (ஏ இந்திரா ! நீ வஜ்ரத்தினால் என்னை அடித்தாலும் ஸரி, அடிக்காவிட்டாலும் ஸரி.) நான் கோவிந்தனைத் தவிர வேறொருவரை ஆராதிப்பதில்லை.

[9]4. 6. 10.

[10]"த்ரவந்தி தைத்யா: ப்ரணமந்தி தேவதா: நஶ்யந்தி ரக்ஷாம்ஸி அபயாந்தி சாரய:। யத்கீர்த்தநாத் ஸோऽத்புத ரூபகேஸரீ மமாஸ்து மாங்கல்யவிவ்ருத்தயே ஹரி: ॥"

வி. தர்மம் 43-28. (மாங்கல்யஸ்தவம்)

எவருடைய பெயரைச் சொன்னமாத்திரத்திலேயே அஸுரர்கள் ஓடிவிடுகிறார்களோ, தேவதைகளெல்லாம் வணங்குகிறார்களோ

ணமந்தி தேவதா:" என்னும்படியே அவர்கள் தொழ நிற்குமவன் அநந்யார்ஹன். ப்ரயோஜநாந்தரபரனுடைய ஹ்ருதயஸ்தத்வம் கணிகாந்யாயத்தாலும்; அநந்யப்ரயோஜநனுடைய ஹ்ருதயஸ்தத்வம் பதிவ்ரதாந்யாயத்தாலும். 11'ஆத்மகுணங்கள் இல்லாதவனுக்கு ஸம்ஸ்காரங்களெல்லாமுண்டானாலும் முக்தியில்லை' என்றும், 'ஆத்மகுணவ்ருத்தி உடையவன் ஸம்ஸ்காரங்களில் பெற்றதுகொண்டு முக்தனும்' என்றும் மஹர்ஷிகள்சொன்ன குணங்களில் 12"மயி சாநந்யயோகேந

ராக்ஷஸர்கள் மறைகிறார்களோ, சத்ருக்கள் விலகிப்போகிறார்களோ, அப்பேர்ப்பட்ட ஆச்சர்யமான (ஸிம்மரூபியான ஹரி) நாஸிம்ஹரூபியான பகவான் என்னுடைய மங்களங்களின் அபிவிருத்தியின் பொருட்டு ஆகட்டும் (மங்களாபிவிருத்தியைச் செய்யட்டும்.)

10'ப்ரணமந்தி தேவா:' என்னும்படியே அவர்கள் தொழா நிற்குமிவன்—க.

11 ஆத்மகுணங்கள்— "தயா ஸர்வபூதேஷு க்ஷாந்திரநஸூயா ஶௌசமநாயாஸோ மங்கலமகார்பண்யமஸ்ப்ருஹா சேதி அஷ்டௌ ஆத்மகுணா:"

(கௌதம தர்மஸூத்ரம் முதல் ப்ரச்னம்)

ஸர்வபூததயை, பொறுமை, அஸூயையின்மை, சுத்தி, மனச்சோர்வின்மை, சுபமான எண்ணம் வார்த்தை செயல், தைன்யமற்றமை, பேராசையில்லாமை என்ற இவை எட்டும் ஆத்மகுணங்கள்.

ஸம்ஸ்காரங்கள்— ப்ராஹ்மணஜாதியில் பிறக்கும் ஒருவனுக்கு இருக்கவேண்டிய கர்ப்பாதாநம், பும்ஸவனம், முதலான 48 ஸம்ஸ்காரங்கள்.

12கீதை 13. 10. ஸர்வேச்வரனை என்னிடத்தில் வேறொருவரோடு ஸம்பந்தப்படாமையினால் வ்யபிசாரமில்லாத (அதாவது ஸ்திரமான பக்தி.)

ஸக்ருத்ப்ரவ்ருத்திவாரிணீ’ என்கிற ஸர்வபாபநிவாரணீயதா ஹேதுபூதகுணவிசேஷம் ச்ரேஷ்டதமம்.

இப்படி ஸர்வாதிகாரமான பக்தியோகத்தில் அதிக்ரமிக்கைக்கீடான விளம்பக்ஷமவஜ்ஞாநசக்த்யாதிகளின்றிக்கே [13]“நின்னருளே புரிந்திருந்தேன்,” [14]“துணியேன் இனி நின்னருளல்லது எனக்கு,” [15]“உன் திருவருளன்றிக் காப்பரிதால்” என்றிருக்கும் அதிகாரிக்கு அநந்யசேஷமான சரணவரணம் [16]ஆநுகூல்யஸங்கல்பாதிவிசிஷ்டமாய் [17]“அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே”

---

[13]பெரி. தி. 5. 4. 1. (உன் கிருபையையே விரும்பி எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

[14]தி. மொ. 11. 8. 8. (உன்னுடைய க்ருபையல்லது மற்றொன்றை எனக்கு (தஞ்சமாக) நிச்சயிக்கமாட்டேன்),

[15]தி. வி. 62. உம் நிருபாதிகையான கிருபையாலன்றி ரக்ஷிக்கை சக்யமன்று.

[16]பகவானுக்கு அநுகூலமாக இருப்பேன் என்னும் ஸங்கல்பம், ப்ரதிகூலத்தைத் தவிர்தல், நாம் பிரார்த்தித்தால் இதற்குப் பின் நம்முடைய ப்ரயத்னத்தை அபேக்ஷியாமல் ஈச்வரன் நம்மை ரக்ஷிப்பான் என்கிற த்ருடமான நம்பிக்கை (மஹா விச்வாஸம்), நீ ரக்ஷகனாக இருக்கவேண்டும் என்று வேண்டுவது, தன் அசக்தியை நினைத்துக் கொள்வது என்ற ஐந்தும் ப்ரபத்திக்கு அங்கங்கள். ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிப்பது என்பதே அங்கி.

[17]அநந்யஸாத்யே ஸ்வாபீஷ்டே மஹாவிச்வாஸபூர்வகம் ।
ததேகோபாயதா யாச்ஞா ப்ரபத்திஶ்சரணாகதி: ॥

(பாரதமுனியின் லக்ஷணவாக்யம்)

(தன்னுடைய விருப்பம் வேறொன்றினால் ஸாதிக்க முடியாத போது, மஹாவிச்வாஸத்தோடு ‘அவன் ஒருவனே உபாயமாக வேண்டும்’ என்று யாசிப்பது ப்ரபத்தி; அதுதான் சரணாகதி என்பதும்.)

ஶ்ருத்யாதிகள்படியே ப்ராயஶ்சித்தவத் ஸக்ருத்கர்த்தவ்ய ந்யாஸ ரூபமாயிருக்கும். ஶக்தனாகிலும் அஶக்தனுடைய *ந்யாஸத்திற்கு அவ்விஷயத்தில் அதிகாரவிஶேஷமில்லை; ஸர்வஶக்தியினுடைய ஸங்கல்பத்திற்கு ஸஹகாரவ்யாபாராபேக்ஷா நியமமில்லை; இரண்டும் இப்படி ஸக்ருத்தாயிருக்கும். ஆசார்யனாலே தன்னை ந்யஸ்தனாகை அறிந்த ஶிஷ்யன் தான் ந்யாஸம்பண்ணான். இவனுக்குப் மத்யத்தில் ஶங்காதிகள் வந்தாலும், ஆசார்யனுடைய ந்யாஸம் ஸ்வாமிநாஶ்ருதம். அவன் தனக்காகப் பண்ணின பரந்யாஸம் தனக்குப் ப்ரீதமல்லாத போது பரந்யாஸம் பண்ணினால் பூர்வபரந்யாஸம் பலித்தேவிடும்; †பின்பிலது மிகுதியான ஸம்பந்தத்தின் படியாம்.

உயர்ந்த [18] திடர்க்கு அடைத்து ஏற்றலாம்படி, தாழ்ச்சியுடைய விஷயத்தில் தானே ப்ரவஹிக்கும்படியான க்ருபாப்ரவாஹத்தாலே ஸ்வதந்த்ரஶேஷி [19] தன் கூறுகவும், தன் பேறுகவும் மேலுள்ள நன்மைகளையெல்லாம் விளைக்கும். இந்தப் ப்ரவ்ருத்தி [20] "தாவதார்த்தி:"

*பரந்யாஸத்திற்கும்—க. †பின்பிலிது—க.

18. திடர் = மேட்டு நிலம்.

19. தன் கூறு = தன் பாகம், தான் செய்யவேண்டிய கார்யம்; தன் பேறு = தன் ப்ரயோஜனம்.

20 தாவதார்த்திஸ்ததா வாஞ்சா தாவந்மோஹஸ்ததாऽஸுகம்।
யாவந்ந யாதி ஶரணம் த்வாமஶேஷாகநாஶநம் ॥
(வி பு. 1, 9 73.)

(ஸகல பாபங்களையும் போக்கடிக்கும் உம்மை சரணமடையாதவரையில்தான் ஒருவனுக்கு இழந்த செல்வத்தை அடைய ஆசையும், புதிய ஐச்வர்யத்தில் ஆசையும், ஆத்மஸ்வரூபத்தை அனுபவிக்காமையும், பகவதனுபவமின்மையும்; உம்மை சரணமடைந்தால் இவையெல்லாம் கிடைக்கும்.)

ஶாஸ்த்ராதிகள்படியே ஸுகரமாயும் ஸுத்ருடமாயும் நின்று ஸகலஸுலபஸாதனமாகையாலும், ஸ்வாபேக்ஷிதஸித்திக்குக் [21]கைமுதல் அற்று ஶரண்யஸ்வீகாராதிமாத்ரஜ்ஞானமுடையாரெல்லாருக்கும் அதிகரிக்கலாமாகையாலும் தன் ஸ்வரூபம் போலே தேஶகாலாதிநியமமில்லாமையாலும், ஸர்வாதிகாரமாக ஸக்ருத்கர்த்தவ்யமாகையாலும், ஸுகரமாகையாலும், [22] "உபாயஸ்ஸுகரஸ்ஸோயம் துஷ்கரஸ்ச மதோ மம" என்னும்படியான வ்யவஸாயதௌர்லப்யத்தை உடைத்தாகையாலும் *ப்ரஹ்மாஸ்த்ரஸாதர்ம்யமாகையாலும், [23]யஜ்ஞாதிஸாத்யங்களைப் போலே நாஶப்ரத்யவாயங்களுமில்லாமையாலும் [24]ஶரண்யோபநிஷத்துக்களுக்கெல்லாம் ஶிரோபூஷணம் என்னும்படி மேலாய் நிற்கையாலும், இதின் ப்ராபவம்

---

*ப்ரஹ்மாஸ்த்ரதுல்யதையாலும்—க.

[21]கைமுதல்=ஸாதனம்.

[22]உபாயஸ்ஸுகரஸ்ஸோயம் துஷ்கரஸ்ச மதோ மம ।
ஶிஷ்டைர்நிஷேவ்யதே ஸோऽயமகாமஹதசேதஸை:॥

(ல. த. 17. 104.) இந்தப் பிரபத்தி என்னும் உபாயம், சில விதத்தில் சுலபமானதும் (மஹாவிஶ்வாஸம் செய்யவேண்டியிருப்பதால்) ஒருவிதத்தில் கஷ்டமானதென்றும் என் அபிப்ராயம். இதுதான் பிரயோஜநங்களால் அடிபடாத மனதையுடைய பெரியோர்களால் அநுஷ்டிக்கப்படுகிறது.

[23]யஜ்ஞோऽந்ருதேந க்ஷரதி தப: க்ஷரதி விஸ்மயாத் !
ஆயுர்விப்ராபவாதேந தாநம் ச பரிகீர்த்தநாத் ॥

[24]ஶரண்யோபநிஷத்துக்கள்—ஸர்வரக்ஷகனான ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனால் அருளிச் செய்யப்பட்ட உபநிஷத்துக்கள், அதாவது ஸ்ரீ பகவத்கீதை.

25"ஸத்கர்மநிரதா:" இத்யாதிகளாலே பரக்கப் பேசப்பட்டது.

மற்றுள்ள ஶாஸ்த்ரார்த்தங்கள் போலே 26அதிகாரிக்ருத்யமான ப்ரபதநத்தில் சிலருடைய 27அதிகாரி

25 ஸத்கர்மநிரதா: ஶுத்தா: ஸாங்க்யயோகவிதஸ்ததா ।
நார்ஹந்தி ஶரணஸ்தஸ்ய கலாம் கோடிதமீமபி ॥

(லக்ஷ்மீதந்த்ரம் 17—62) கர்மயோகத்தைச் செய்பவர்களும், ஞானயோகம், பக்தியோகம் இவற்றை அனுஷ்டிப்பவர்களும், சரணாகதி செய்தவனுடைய கோடியில் ஒரு பாகத்திற்கும் தகுதியுள்ளவர்களல்ல (சரணாகதன் பெருமை அதிகம் என்று கருத்து).

26அதிகாரிகிருத்யம்—ஒரு பலத்தை விரும்பி அதன் ஸாதனத்தை அநுஷ்டிப்பவன் அதிகாரி; அவனனுஷ்டிப்பதே அதிகாரிகிருத்யம். உதாஹரணமாக, ஸ்வர்க்கத்தைவிரும்பி யாகத்தைச் செய்பவன் அதிகாரி; அவனுடைய யாகாநுஷ்டானமே அதிகாரிகிருத்யம்.

27அதிகாரிவிசேஷணம்—யாகத்தைப் போல் ஒரு அதிகாரியானவன் செய்து ஸம்பாதிக்கவேண்டியிராமல், அவனிடம் ஏற்கனவே ஸித்தமாய் விசேஷணமாக இருப்பது; உதாஹரணமாக யாகத்தை அநுஷ்டிக்கும் ப்ராஹ்மணனிடம் இருக்கும் ப்ராஹ்மண்யம் என்னும் தன்மை. இது இவனிடம் பிறவிமுதலே இருக்கிறபடியால், இதை ஒருவன் தான் புதிதாகச் செய்துகொள்ளவேண்டியதில்லை.

சிலர் ப்ரபத்தியை ஒரு அதிகாரி செய்யவேண்டிய கார்யம் இல்லை என்றும், ஏற்கனவே அவனிடம் இருக்கும் அதிகாரி விசேஷணம் என்றும் சொல்லுவதற்கு, ஸ்வர்க்கத்திற்கு யாகம் ஸாதனமாயிருப்பதுபோல, மோக்ஷத்திற்குப்பிரபத்தி பிரதான ஸாதனமில்லை, அப்பிரதானோபாயம் என்று கருத்து.

அப்பிரதானோபாயமான ப்ரபத்தி ஸாத்யோபாயம் (=ஒருவன் அனுஷ்டிக்கவேண்டியதான உபாயம்); ஒருவன் அனுஷ்டிக்கவேண்டாமல் ஏற்கனவே ஸித்தமாயிருக்கும் உபாயமான ஈச்ரவன் ஸித்தோபாயம்.

விஶேஷணத்வாதி வ்யவச்சேதம் ஸர்வோபாயஸாதாரணம். [28]ஶ்ருதியில் ந்யாஸப்ரஹ்மஶப்த ஸாமாநாதிகரண்யமும் அநந்யார்ஹம். 'ஸமஸ்த ந்யாஸாங்கவிஶேஷணத்தனுக்கு ஸமஸ்தவிஹிதமில்லாத விஷயத்தில் பக்தியும் ப்ரபத்தியும் கைங்கர்யமும் ஸ்வரூபவிருத்தம்' என்னலாயிருக்க, பக்தியோகத்தை விசேஷித்து ஸ்வரூபவிருத்தம் என்றவர்களுக்கு அதிகாரிவிஶேஷஸூசகத்வ விஶேஷத்திலே தாத்பர்யம். தேஶகாலாதிகாரியாதி ஹேதுக்களாலே ஶாஸ்த்ரவாசிகளும் ப்ராயஶ்சித்தாதிகள் எல்லாவற்றிலும் ப்ரஸித்தம்.

இப்படி யதாதிகாரம் ஸர்வஸாதாரணப்ராயஶ்சித்தமாக விதித்த பக்திப்ரபத்திகளில் ஒரு வழியிலே இழிந்தவனுக்கு அப்போதே உத்தராகபூர்வாகாஶ்லேஷ விநாஶங்கள் உண்டாம். உத்தராகாஶ்லேஷம் ப்ராமாதிக விஷயம். விவேகாதிவ்ருத்தியுடையாருக்கு புத்தி

---

28 ந்யாஸ இதி ப்ரஹ்மா (தை. உப. 49.) ந்யாஸவித்யை என்னும் சரணாகதியே பரமதர்மம் என்று ஸர்வோத்க்ருஷ்டனான ப்ரஹ்மா என்னுகிறார்.

ந்யாஸ இத்யாஹுர்மநீஷிணோ ப்ரஹ்மாணம் தை. உப.

அந்தர்யாமிபர்யந்தமான ப்ரஹ்மா ந்யாஸவித்யையால் அடையத் தக்கவனாகையால், வித்வான்கள் ப்ரஹ்மாவையே 'ந்யாஸம்' என்று சொல்லுகிறார்கள். (கார்யத்தில் காரணோபசாரம்.)

பூர்வாகம்—ப்ரபத்திசெய்வதற்கு முன் செய்த பாபங்கள்;
உத்தராகம்—அதற்குப் பின் செய்யப்பட்டவை
அஶ்லேஷம்—ஒட்டாமை. ப்ராமாதிகம்—புத்திபூர்வமாகச் செய்யாதது.

ஸர்வேச்வராச்ரயமான ஜ்ஞாநத்தில் புகாது; அவிவேகிகளுக்கு மின்னொளி போலே தோற்றிப் ப்ராயச்சித்தாங்கமாய் மறையும். ராமாதிகாரிஸ்துமுடையாருக்கு சிக்ஷாவிசேஷங்களாலே *பிரிதலுண்டாம். ஸர்வேச்வரவிநாசம் ப்ராரப்தவ்ருத்திநிவிஷயம். ஸ்ருதஞ்ஞப்ரவ்ருத்திநிஷ்டனை †செய்த வேள்வியனுக்குப் ப்ராரப்தகாயமான கர்மசமூகத்திலும் ஸூக்ஷ்மத்தின் அளவுக்கீடாக சேஷாங்கராதிஹேதுவான அம்சம் கழியும். 29"யஸ்ய ப்ரஸாதே ஸததம்" 30"ப்ரஸந்நமபவத் தஸ்மிந்" இத்யாதிகளின்படியே இவனளவில் ஸர்வஸூரானவர்களெல்லாரும் ஸுப்ரஸந்நராவார்கள். 'ஸம்வத்ஸரிக்ருஹீதனுக்கு யஜ்ஞஸம்ஸ்காராதிகள் இல்லை' என்னு

*பிரித்தலுண்டாம்—க. †செய்தவேள்வியனனவனுக்கு—க.

‡5. 7. 5. செய்யப்பட்ட தங்கள் கடமையையுடையவர்கள்; அதாவது க்ருதக்ருத்யர்கள்.

29யஸ்ய ப்ரஸாதே ஸததம் ப்ரஸீதேயுரிமா: ப்ரஜா: ॥
ஸ ராமோ வாநரேந்த்ரஸ்ய ப்ரஸாதமபிகாங்க்ஷதே ॥

எவருடைய அனுக்ரஹமிருக்கும்போது இந்த ஸகலப் பிரஜைகளும் ஸந்தோஷத்தை அடையுமோ, அப்பேர்ப்பட்ட ராமன் (தன்னால் அநுக்ரஹிக்கப்படுமவருள் ஒருவரான வாநரராஜனின் அநுக்ரஹத்தை எதிர்பார்த்து நிற்கிறார்.)

30ப்ரஸந்நமபவத் தஸ்மிந் ப்ரஸந்நாய மஹாத்மநி ।
ப்ரஸந்நே தேவதேவேசே கேசவே ஹ்ருதிஸம்ஸ்திதே ॥

தேவதேவனும் பக்தர்களிடம் பிரியமுள்ளவனுமான கேசவன் அவனிடத்தில் ப்ரஸந்நமாயிருக்கும்போது, தெளிந்த மனதுடைய அவனிடத்தில் ஸகல சராசரங்களும் ப்ரஸந்நமாக ஆயின.

மிடம் 31"பரிஹர மதுஸூதநப்ரபந்நாந்," 32"தேவம் ஶார்ங்கதரம் விஷ்ணும்", 33"நலியும் நரகமும் நைந்த நமனுக்கிங்கு யாதொன்றுமில்லை," 34"நமன் கூறு செய்துகொண்டிறந்த குற்றமெண்ண வல்லனே" 35"நாவலிட்டுழிதருகின்றோம் நமன்தமர் தலைகள்

31ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாஶஹஸ்தம்
வததி யம: கில தஸ்ய கர்ணமூலே ।
பரிஹர மதுஸூதநப்ரபந்நாந்
ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் ந வைஷ்ணவாநாம் ॥

கையில் பாசத்தை ஏந்திய தன் தூதனைப் பார்த்து யமன் அவன் காதோடு (ரஹஸ்யமாகச்) சொல்லுகிறான், 'பகவானை ஆச்ரயித்தவர்கள் பக்கம் செல்லாதே; நான் மற்ற மனிதர்களுக்கு ஸ்வாமியேயொழிய, வைஷ்ணவர்களுக்கு அல்ல' என்று.

32தேவம் ஶார்ங்கதரம் விஷ்ணும் யே ப்ரபந்நா: பராயணம் ।
ந தேஷாம் யமஸாலோக்யம் ந ச தே நரகௌகஸ: ॥

சார்ங்கவில்லைத் தரித்தவரும், எல்லோருக்கும் சிறந்த பயனும் தேவனுமான விஷ்ணுவை எவர் சரணமடைந்திருக்கிறார்களோ அவர்களுக்கு யமனிருக்கும் உலகத்தில் இருப்புமில்லை, நரகவாஸமும் கிடையாது.

335. 2. 1. நலியும் = துன்புறுத்தும், நரகமும், நைந்த = நிலை கெட்டது; யமனுக்கும் இப்பூவுலகில் ஒரு வேலையுமில்லை.

34தி. ச. வி. 116. நமன் = யமன், கூறுசெய்துகொண்டு = பெருமாளோடு கூடின என்னைப் பிரித்து, இறந்த குற்றம் = கழிந்த பாபத்தை, எண்ண வல்லனே = எண்ண சக்தியுடையவனோ?

35திருமாலை 1. நமன் தமர் தலைகள்மீதே = யமனுடையவும் யம கிங்கரர்களுடையவும் தலைகள் மீது, நாவலிட்டு = 'நாவல்' என்று ஜயித்தார் சொல்லும் சப்தத்தைக் கூறிக்கொண்டு, உழிதருகின்றோம் = ஸஞ்சரிக்கிறோம்.

மீதே," [36]"நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடைய நம்பி" இத்யாதிகளாலே அறியலாம். ஆகையால் இப்படி நிஸ்ஸம்ஶயனை இவன் [37]"ஆள்கின்றான் ஆழியான் ஆரால் குறைவுடையம்," [38]"எத்திறல் இடர்க் கடல் கிடத்தி ஏழை நெஞ்சமே," [39]"திருமால் தலைக் கொண்ட நங்கட்கெங்கே வரும் தீவினையே" இத்யாதிகளின்படியே நிரபேக்ஷனாய், நிர்ப்பரனாய், ‡நிர்ப்பயனும். மங்கும் அவஸ்தையில்லாதபோது மடலூரும்

‡நிர்ப்பயனும். அங்கும் அவ்வவஸ்தையில்லாதபோது—க.

நிர்ப்பயனாய் நிஸ்ஸம்சயனுமாம்—ம.

மங்கும் அவஸ்தையில்லாதபோது=பகவானைவிட்டுப் பிரிவினால் உண்டான தளர்ச்சி அதிகமாய், அதனால் மூர்ச்சித்துக் கிடக்கும் நிலைமையில்லாதபோது, மடலூருமவஸ்தையாய்= வழியல்லாவழியாலாவது அடைய விரும்பி மடல் எடுத்து, பகவானை நிர்ப்பந்தப்படுத்திப் பெறும் நிலைமையாய்; இப்படி ஸ்ரீ வைகுண்டத்தைக் காண்பதற்கு நெஞ்சு ஒரே மாதிரியாக எண்ணிக்கொண்டே இருக்கும்.

[36] திருமாலை 12. நரகமே=(யமனும் முத்கலனும் பகவந்நாமத்தைப்பற்றிப் பேச, அப்போது நரகத்திலுள்ளவர்கள் அதைக் கேட்க அத்தாலே) அந்த நரகமே, சுவர்க்கமாகும்=போக பூமியாக நினைக்கத்தக்க, நாமங்களுடைய=திருநாமங்களையுடைய, நம்பி=பரிபூர்ணனே.

[37] 10. 4. 3. ஆழியான்=திருவாழியைக் கையில் கொண்ட ஸர்வேச்வரன், ஆள்கின்றான்=விரோதிகளைப் போக்கி ரக்ஷிக்கிறான். ஆரால் குறைவுடையம்=ஒருவராலும் ஒரு குறையையுடையோமல்லோம்.

[38] தி. ச. வி. 115. ஏழை நெஞ்சமே=அறிவற்ற நெஞ்சே! (ஸர்வேச்வரன் தன் மேன்மை பாராதே தாழநின்று உபகரிக்குமவனாயிருக்க) எத்திறல்=எதனாலே, இடர்க்கடல்=துக்க ஸாகரத்திலே, கிடத்தி=கிடக்கிறாய்.

[39] தி. வி. 88. திருமால்=சிறந்த ஸம்பத்துப் போன்ற பகவானிடத்தில் மோஹமென்னும் பக்தியின், தலைக்கொண்ட=மேலெல்லையிலிருக்கிற, நங்கட்கு=எங்களுக்கு, தீவினை எங்கே வரும்=(பழி முதலிய) பாபங்கள் எங்கே வரும்.

அவஸ்தையாய், [40]மாக வைகுந்தம் காண்பதற்கு மனம் ஏகம் எண்ணியிருக்கும்.

முன் செய்த வினைத்திரளில் முளைத்த தன்றி
 மற்றுள்ள முதலரிந்து முளைத்த கூற்றில்
தன் செய்ய திருவருளால் இசைவு பார்த்துத்
 தழல் சேர்ந்த தூலமெனத் தானே தீர்த்துப்
பின் செய்யும் வினையில் நினை வொன்று தொன்றும்
 பிழைபொறுத்து வேறுளது விரகால் மாற்றும்
என்செய்ய தாமரைக்கட் பெருமான் எண்ணம்
 எண்ணுதார் எட்டிரண்டும் எண்ணு தாரே. 11.

𑌇𑌤𑌿
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌪𑌰𑌮𑌪𑌦𑌸𑍋𑌪𑌾𑌨𑍇
𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌨𑌪𑌰𑍍𑌵 ॥

---

[40] 9.3.7.

உறையிட்டவாளென ஊனுளுறைகின்ற யோகிகளை*
†நறுமட்டொழிவற்ற நற்றாளவேந்திய நாயகனார்
நிறைமட்டிலாத நெடும்பயன்காட்ட நினைத்துடலச்
சிறைவெட்டி வழிப்படுத்தும் வகை செப்புவமே. 12.

இப்படி முன்பு பண்ணின ஸங்கங்களுக்கெல்லாம் தத்த்வஹிதாநுகுணமாக ஸர்வத்ரா ப்ராயஶ்சித்தம் பண்ணி, மேல் ஸங்கங்களில் மூயலாதபடி [1]‘உள்ளம் உரை செயல் உள்ள இம்மூன்றையும் உள்ளிக் கெடுத்து’ [2]‘குன்றமெடுத்த பிரானடியாரொடும் ஒன்றிநின்று, [3]‘நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து,’ ஸூரிஸுலபமான பரிபூர்ணாநுபவம் பெருமையாலே, வாய்க் கட்டுண்டு திருப்பாற்கடலிலே மூழுகினவனைப் போலே, தன் ஸ்வசேஷ்டையைக் கண்டு [4]‘இரக்கமனத்

---

*யோகிதனை—வ. †நறுமட்டெழிலுற்ற—வ.

[1] 1. 2. 8. உள்ளம் உரை செயல்=மனது, வாக்கு, காயம் ஆகிய, உள்ள=(நம்மிடமே) யிருக்கும், இம் மூன்றையும், உள்ளி=(இவற்றின்பிரயோஜனத்தை)ஆராய்ந்து, கெடுத்து=(மற்ற விஷயங்களில் செல்வதைத்) தவிர்த்து.

[2] 7. 4. 11. கோவர்த்தன பர்வதத்தைத்தூக்கி உபகாரம் செய்த கிருஷ்ணனுடைய அடியாரோடு, ஒன்றி நின்று=ஒன்றாய்க் கலந்து நின்று.

[3] 10. 6. 2. நாட்டாரோடு=(அந்நபாநாதிகளை விரும்பி ஓடும்) ஸாமான்ய ஜநங்களோடு,இயல்வு=ஸஹவாஸத்தை,ஒழிந்து=விட்டு.

[4] 2. 4. 3. இரக்கமனத்தோடு= (துக்கத்தினால்) தளர்ந்த நெஞ்சோடு, எரியணை=அக்னிக்கு ஸமீபத்தில் இருக்கும் அரக்கும், மெழுகும், ஒத்து=போல் இருந்து; அவைபோல் உருகி என்றபடி.

தோடு எரியணை அரக்குமெழுகுமொத்து'க் [5]கரியநாழிகை ஊழியில் பெரியதாய், [6]'கங்குலும் பகலும் கண்துயில் அறியாதே' [7]'என் சொல்லி உய்வன் இங்கு அவனை விட்டு' என்னும்படி ஸம்ஸாரத்தில் *அடிதரியாதே, [8]'மருளொழி' [9]'மங்கவொட்டு உன் மாமாயை' [10]'மாயம் செய்யேல்' என்று வளைத்து, ஸர்வத்ரிவாக்யஶ்ரவணமே ஸர்வஸம்ஶயநாஶமாம்படி [11]'அவாவற்று வீடுபெறும்' அதிகாரிக்கு [12]'வைத்தநாள் வரை எல்லை குறுகி' யோகஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லும் †ஆயுரவஸாநவிஹ்நங்களாலும் அதிஸந்தோஷத்தை யுண்டாக்கி [13]'ஒன்பதுவாசல் தானுடைக் குரம்பை

---

*அடிதெரியாதே—க. (தரியாதே=ஸம்ஸாரதுக்கம் பொறுக்க மாட்டாமையால் அடிதரிக்கவில்லை.)

†ஆயுரவஸாநங்களாலும்—க.

5 தி. மொ. 8. 5. 6. கரிய=கொடிய (அல்லது கறுத்த ராத்ரியின்), நாழிகையானது, ஊழியில்=கல்பகாலங்களைக் காட்டிலும் பெரியதாய்.

6 7. 2. 1. இரவும் பகலும் (ஒரு ஸமயத்திலாவது) கண்கள் துயிலவேண்டுமென்று அறியாள்.

7 9. 9. 10. இவ்வுலகில் (ஹிம்ஸிக்கும் பொருள்களுக்கு நடுவே இருந்து) அவனையொழிய, எத்தைச் சொல்லி உஜ்ஜீவிப்பேன்.?

8 10. 6. 1. அஜ்ஞாநத்தை விடு.

9 10. 7. 10. உன் மாமாயை-உன்னுடைய ஆச்சர்யமான இந்த ப்ரகிருதியை (சரீரத்தை), மங்கவொட்டு - நசிக்கும்படி செய்.

10 10. 10. 2.

11 10. 10. 11. (ஆசைகள் தீர்ந்து மோக்ஷத்தைப் பெறும்.)

12 3. 3. 10. வைத்த - ஈச்வரன் நியமித்துவைத்த, நாள்வரை - ஆயுஸ்ஸினுடைய முடிவான, எல்லை குறுகி - எல்லை அணுகி.

13 தி. மொ. 1. 6. 9. நவத்வாரங்களையுடையதான இந்த சரீரத்தை விட்டுப்பிரியும் காலத்தில். (குரம்பை - சிறுகுடில், சரீரம்)

பிரியும்போது' உத்தராயணம், தக்ஷிணாயநம், பூர்வ பக்ஷம், அபரபக்ஷம், பகல், இரவு, வ்ருஷ்டாவ்ருஷ்ட தேஶவிஶேஷ-நிமித்தவிஶேஷங்கள் என்கிற வாசியறச் [14]'சரணமாகும் தனதாளடைந்தார்க்கெல்லாம், மரண மானால்' [15]'இருள்தருமா ஞாலத்துள் இனிப்பிறவி வேண்டாதபடி' [14]'வைகுந்தம் கொடுக்கும்பிரான், இவனுக்கு அடியிலே அஶ்லேஷவிநாஶவ்யபதேஶவிஷயங்களாய்க்கொண்டு, மாற நினைப்பிட்டுக் கிடந்த உத்தர-பூர்வாகங்களை மாற்றி, [16]"ப்ரியேஷு ஸ்வேஷு ஸுக்ருதம் அப்ரியேஷு ச துஷ்க்ருதம்" இத்யாதிகளின்படியே [17]"நாட்டிலுள்ள பாவமெல்லாம் சும்

---

[14] 9. 10. 5. தனதாள் அடைந்தார்க்கெல்லாம் - தன் திருவடிகளையே உபாயமாகப் பற்றினார்க்கெல்லாம், சரணமாகும் - ரக்ஷகனாகும்; மரணமானால் - அவர்கள் இறந்ததுமே, வைகுந்தம் கொடுக்கும் பிரான் - பரமபதத்தைக் கொடுக்கும் உபகாரகன்.

[15] 10. 6. 1. இருள் தரும் - இருக்க இருக்க அஞ்ஜானத்தையே தருகிற, மாஞாலத்துள் - பெரியதான ஸம்ஸாரத்தில், இனியும் ஓர் பிறவி வேண்டாதபடி.

[16] 'விஸ்ருஜ்ய த்யாநயோகேந ப்ரஹ்மாப்யேதி ஸநாதநம்'

என்று உத்தரார்த்தம்,

(மனு 6. 79) தனக்குப் பிரியமானவர்களிடத்தில் தன் புண்யத்தையும், தன்னை த்வேஷித்தவர்களிடத்தில் தன்பாபத்தையும் விட்டு விட்டு, பக்தியோகத்தின் பலனாக, நித்யமான பரப்ரஹ்மத்தை அடைகிறான்.

[17] பெரி. 5. 4. 3. இவ்வுலகிலுள்ள பாபங்களெல்லாம் (சும்மெனாதே - 'சும்' என்ற சப்தத்தைக்கூடச் செய்யாமல்) மூச்சு விடாதே முன்பிருந்தவிடத்தைக் கைவிட்டு 'தொடர்கிறார்களோ' என்று பயந்து ஓடி, தூறுகள் பாய்ந்தனவே - புதரிலேபோய் விழுந்து ஒளிந்தன.

(தூறு - பகவத்கிருபை போகாத இடம்; இங்கு ஸம்ஸாரிகள்)

மென்றதே கைவிட்டோடித் தூறுகள் பாய்ந்தனவே" என்னும்படி அநுகூல ப்ரதிகூலருடைய *ஆநுகூல்ய-ப்ராதிகூல்யங்களுக்குப் ஃபலமாகக் கொடுத்து, [18]'சாமிடத்து என்னைக் குறிக்கொள் கண்டாய்,' [18]"அப்போதைக்கிப்போதே சொல்லி வைத்தேன்" †என்றவன் கர்மவிசேஷத்தாலே [19]"யம் யோகிந: ப்ராணவியோககாலே யத்நேந சித்தே விநிவேசயந்தி"

---

*ஆநுகூல்யப் பிராதிகூல்யங்களுக்கும் பலம் கொடுத்து—க.

†அவன் கர்ம விசேஷத்தாலே—க. என்னும் இவன்—வ.

(என்ற ப்ரபந்நன், செய்த ப்ரபத்தி என்னும் உபாயத்தின் பெருமையாலே)

[18]பெரி. தி: 4. 10. 2; 4. 10. 1. மரணம் அடையும் ஸமயத்தில் (உன்னை நினைக்கமுடியாதவனான) என்னை நீ திருவுள்ளம்பற்றி அருளவேணும். அப்போதைக்கு - சக்தியில்லாமலிருக்கும் மரணதசையில் ரக்ஷிப்பதற்காக, இப்போதே - (சரீரம் இந்திரியம் முதலியவை இளைப்பற்றுத் தெளிந்திருக்கிற) இப்போதே, சொல்லிவைத்தேன்.

[19]பார. சா. 46. 139. 'ஸ தம் பச்யந் ஹ்ருஷீகேசம் ப்ராணாந் ஜஹௌ ப்ராஞ்ஜலிர் ஹி பீஷ்ம:' என்று உத்தரார்த்தம்.

உயிரைவிடும் காலத்தில் யோகிகளெல்லாம் மிகுந்த ப்ரயத்னத்தால் எந்த பரமாத்மாவை மனதில் தியானம் செய்கிறார்களோ, (தம் எதிரில் இருந்த அவரைக் கண்களால் பார்த்துக்கொண்டே பீஷ்மர் உயிரைவிட்டார். பெரும் பேற்றைப் பெற்றவரல்லவோ பீஷ்மர்)

என்னுமவஸ்தை இல்லையாய், [20]'காஷ்டபாஷாணஸந்நிப'னாய்க் கிடக்கிலும் [20]'அஹம் ஸ்மராமி'' என்கிறபடியே தன் நினைவை இவனுக்கு நினைவாக்கி, [21]'கேவலம் மதீயயைவ தயயாऽதிப்ரபுத்த:' என்கிறபடியே ஸ்வதந்த்ரமாக ஸ்வவிஷயத்தில்வெளிச்சிறப்பாலே [22]அப்ரச்யுத பூர்வஸம்ஸ்கார மநோரதனும்படி பண்ணி ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்குப் போலே யமகிங்கர நிரபேக்ஷமாகத் தானே உத்க்ரமண நிமித்தமாக நின்று,

[23]வாகாதீந்த்ரியங்கள் பத்தையும் மநஸ்ஸிலும், இவற்றோடே கூடின மநஸ்ஸைப் பிராணவாயுவிலும், இந்திரியங்கள் பதினொன்றோடும் கூடின ப்ராணனை ஜீவாத்

---

[20]ததஸ்தம் ம்ரியமாணம் து காஷ்டபாஷாணஸந்நிபம் ।
அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி பரமாம் கதிம் ॥
(என்னிடம் ப்ரபத்தி செய்தவனை) என் பக்தன் மரண காலத்தில் கட்டையும் கல்லும் போல் இருந்தாலும், நான் அவனை நினைத்து உயர்ந்த பதமான பரமபதத்திற்கு அழைத்துச் செல்லுவேன்.

[21]சரணாகதிகத்யம். வேறொன்றை எதிர்பாராமல் என்னுடைய தயையினாலேயே மிகவும் தெளிவான ஞானத்தையுடையவனாய். (வெளிச்சிறப்பு - தெளிவான ஞானம்.)

[22]சரணாகதிகத்யம் 'பகவானே பரமப்ராப்யம்' என்ற சாஸ்த்திரத்தினால் உண்டான ஸம்ஸ்காரத்தாலே ஏற்பட்ட மநோரதம் நீங்காதவனாகச் செய்து.

[22]அப்ரச்யுத பூர்வஸம்ஸ்காரமநோரதனும்படி ப்ரஹ்மருத்ர—க
உத்க்ரமணம் - வெளிப்புறப்படுதல்.

[23]வாக்கு, கை, கால், பாயு, உபஸ்தம் என்று கர்மேந்திரியங்கள் ஐந்து. (பாயு மலமூத்ரங்களை விடுவதற்கும், உபஸ்தம் ஆநந்தாநுபவத்திற்கும் ஆனது); காது, த்வக், கண், மூக்கு, நாக்கு என்று ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்து.

மாவிலும், இப்படிச் *சேர்ந்த திரளை இஶ்ஶரீரைகதேஶமான ஸூக்ஷ்மபஞ்ச பூதங்களிலும், இவை எல்லாவற்றையும் கூட ஹ்ருதயமதனான தன் பக்கலிலே சேர்த்து, இவனை இளைப்பாற்றி;

இப்படிப் பொதுவான உத்க்ராந்திக்ரமம் நடந்தால் முமுக்ஷுவான இவனை †லோகாந்தரங்களுக்கு வழிகளான ஹ்ருதயநாடீ நூற்றிலும் பிரவேசிப்பியாதே, 'ஸுஷும்நை' என்றும், 'ப்ரஹ்மநாடீ' என்றும், 'மூர்த்தந்யநாடீ' என்றும் பேர்பெற்ற ஹ்ருதயமூர்த்தந்யநாடியில் ஶுத்தாதிகமான ஶவம் [24]வெளிச் செறிக்கப் பண்ணி, அதிலே ப்ராணேந்த்ரியஸம்யுக்த ஸூக்ஷ்ம ஶரீரத்தோடேகூடப் பிரவேசிப்பித்து, [25]„பத்மகோஶஸ்தநஸத்ருஶ த்ருஷ்டாந்தஸித்தமாய்க்கொண்டு $அவலம்பிக்கிற ஹ்ருத்புண்டரீகமத்யத்திலே [26]ஸூக்ஷ்ம ஸுஷிரத்தினின்றும் மேலேகொண்டேறி, [27]ஏகாதஶ

*சேர்ந்த—ம. †லோகாந்தரங்களுக்கும் வழிகளான—க $லம்பிக்கிற—வ

25 பத்மகோசம் - தாமரை மொட்டு; ("பத்மகோஶப்ரதீகாஶம் ஹ்ருதயம் சாப்யதோமுகம்"; ஸ்தனம் - "ய ஏஷ ஸ்தந இவாவலம்பதே—தைத்திரீய உபநிஷத் 1. 6.

26ஸூக்ஷ்மஸுஷிரம் -மிகவும் சிறியத்வாரம்.

27ஏகாதசத்வாரமான - பதினொருத்வாரங்களையுடையதான இரண்டு கண், இரண்டு காது, இரண்டு மூக்கு, வாய், குதம், சிச்நம், நாபி, ப்ரஹ்மரந்த்ரம் என்று பதினொன்று என்பர். ஆனால் கீழே 'ஹ்ருத்புண்டரீக மத்தியத்திலே ஸூக்ஷ்ம ஸுஷிரத்தினின்றும் மேலே கொண்டேறி' என்று வாக்யமிருப்பதால், நாபியைச் சேர்க்காமல், இந்த த்வாரத்தைச்சேர்த்துப் பதினொன்று என்று ஸ்ரீ ஸ்வாமியின் நிர்வாஹம்.

ஆரமான ‘ப்ரஹ்மபுரம்’ என்று பேர் பெற்ற ஸ்தூல ஶரீரத்தில் ‘ப்ரஹ்மரந்த்ரம்’ என்கிற தலைவாசலைத் திறந்துகொண்டு புறப்பட்டு, நாடிகளோடே சங்கிலித் துவக்குப் போலே *பிணைத்துவைத்த ஸூக்ஷ்ம ஸூர்ய கிரணங்களை ஸ்வாதீநமாக்கி வைகுந்தம் புக வழிப்படுத்தும்.

முன்கருவி ஈரைந்தும் மனத்தில் கூட்டி
முக்கியமாம் மருத்திலவை சேர்த்த தெல்லாம்
நன்குணரும் உயிரில்சேர்த் தைம்பூ தத்தை
நண் ணுவித்துத் தான்தன்பால் வைக்கும் நாதன்
ஒன்பதுடன் வாசலிரண் டுடைத்தாய் உள்ளே
ஒருகோடி துயர்விளக்கும் உடம்பாய் ஒன்றும்
வன்சிறையின் தலைவாசல் திறந்து நம்மை
வானேறும் வழிப்படுத்த மனமுற் றானே. 13.

இதி
ஸ்ரீ பரமபத ஸோபாநே
ஷஷ்டம் உத்க்ரமணபர்வ ॥

---

*பிணைத்துவைத்து ஸூக்ஷ்ம—க.

தெருளார் பிரமபுரத்திறை *சேர்ந்திடர் தீர்ந்தவர்தாம்
†இருளார் பிரமபுரச் சிறைதீர்ந்தபின் வந்தெதிர்கொண்
அருளாலமரர் நடத்த இம்மாயை கடந்ததற் பின் [டு
சுருளார் பவநரகச் சுழலாற்றின் ‡ சூழ்ச்சியிலே. 14.

இப்படிப் புண்யபாபங்களாகிற பொன்னும் இரும்பு மான விலங்குகளைக் §கழித்து, ஸூக்ஷ்மசரீரமாகிற சிறையினின்றும் ஸௌஹார்த்தஸாஹஸஞனை ஹார்த்தன் நயிப்பிக்கப் புறப்பட்டவனை பண்டு இறைகொண்ட தேவர்கள் பரவசராய், அதிவீதராய் ஹ்ருஷ்டசித்தராய், காணிக்கையிட்டுக் காணமுற்பட; 'அர்ச்சிஸ்' என்றும் 'அக்நி' என்றும் பெயரையுடைய ஆதிவாஹிகன் வந்தெதிர்கொண்டு தன் வைபவமெல்லாவற்றையும் ஸமர்ப்பித்து, [1]சூழ்விசும்பணிமுகிலில் சொன்ன ஸத்காரத்தோடே தனக்கடைத்த எல்லை நடத்தும்.

அநந்தரம் பகலும் சுக்லபக்ஷமும் உத்தராயண மும் ஸம்வத்ஸரமும் அடைவே எதிர்கொண்டு வழி நடத்துவார்கள். அஹராதி ஶப்தங்கள் இங்கு அஹராத்யபிமாநிதேவதைகளைச் சொல்லுகின்றன. ஶாட்யாயந ஸம்ஹிதையில் [2]"அர்ச்சிஷோऽஹஸ் ஜ்யோதிஸ் ஶுக்லபக்ஷம்" என்று பகலுக்கும் சுக்லபக்ஷத்திற்கும் நடுவே 'ஜ்யோதிஸ்' என்று ஒன்றைச் சொன்னது ஶ்ருதிவிருத்த

---

*சேர்ந்திட வந்தவர்--வ †அருளால்பிரம--க ‡சுழற்சியிலே-க.
§கழற்றி—ம. கழித்து ஸ்தூல சரீரங்களாகிற—க.

[1] 10. 9. இத்திருவாய்மொழியில் முக்தனுக்குச் செய்யப்படும் உபசாரங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. [2] ஶாட்யாயநஸம்ஹிதை.

மான ஸூத்ரத்திற்கு அநுகுணமாக ஶ்ருதிவசஸாமார்ஜவமாகக் கொள்ளலாம். ஶாகாவிஶேஷாகதவ்யத்யாஸாதிகளுக்கும் அநேகஶாகாநுஸரணமாக நிர்வாஹம் கண்டு கொள்வது.

ஸம்வத்ஸரதேவதைக்கு அநந்தரம் வாயுதேவதை வந்து எதிர்கொண்டு வழிநடத்தும். இந்த வாயு தன்னை தேவர்களுக்கு இருப்பிடமாகையாலே ஶாஸ்த்ரங்கள் தேவலோகஶப்தத்தாலும் வாயுலோகஶப்தத்தாலும் சொல்லும். வாயுவுக்கு அநந்தரம் ரதசக்ரச்சித்ரம்போலே இருப்பதொரு வழியாலே மேலேபோய் ஆதித்யனைக் கிட்டும். [3]"தேரார் நிறைகதிரோன் மண்டலத்தைக் கீண்டு புக்கு" என்றும், [4]"மன்னும் கடுங்கதிரோன் மண்டலத்தின் நன்னடுவுள் அன்னதோர் இல்லியினூடு போய்" என்றும், [5]"சண்டமண்டலத்தினூடு சென்று" என்றும் [6]"இருளகற்றும் எறிகதிரோன் மண்டலத்தூடு ஏற்றிவைத்து" என்றும்

---

[3] சிறியதிருமடல்-7. தேரார் -தேரையுடையனாய், நிறைகதிரோன் மண்டலத்தை = பூர்ணகிரணங்களையுடையனான ஸூர்யனுடைய மண்டலத்தை, கீண்டு புக்கு=பிளந்து (கொண்டுபோய் பரமபதத்தைப்) பிரவேசித்து.

[4] பெரியதிருமடல்–16. மன்னும் - நித்யமான, கடும்கதிரோன் மண்டலத்தின் நல் நடுவுள் - (அணையவொன்றுதபடி) கொடிதானகிரணங்களுடைய ஸூர்யமண்டலத்தின் மத்தியில், அன்னது ஓர் - அப்படிப்பட்ட ஒரு, இல்லியின் ஊடு-சிறுவழியின் நடுவே சென்று.

[5] தி. ச. வி. 67. சண்ட - கடிதான, மண்டலத்தின் - ஆதித்ய மண்டலத்தின், ஊடு சென்று - நடுவே போய்.

[6] பெரி. தி. 4. 9. 3. இருள் அகற்றும் - இருட்டைப் போக்கிக் கொண்டு, எறிகதிரோன் - வீசுகிற கிரணங்களையுடையனான ஆதித்யனுடைய, மண்டலத்தூடே - மண்டலத்தின் வழியாக ஏற்றிவைத்து.

[7]"அர்சிஷோ ஹ்ரஹஸ்ஸர்வதே" என்றும், [8]"யோ விசுவ ஸூர்யமண்டலம்" என்றும், [9]"அவேஷ மண்டலம் விசுவ" என்றும் சொல்லுகிற ஸூர்யமண்டலபேதாதிகள் ப்ராக்ருதப்ரளயாதிகளில் அண்டாதிபதி முதலானோர் முக்தராம்போது ஸ்வரூபங்களாகையாலே, இவை இங்குள்ளார்க்கு ஆகக் கடவன. 'ஸூர்யத்வாரத்தாலே போவார்கள்' என்றது ஶாஸ்த்ரங்களிலே [10]"ஆடம்பரத்தினுடைய ஶப்தம்போலே" என்று விசேஷிதமாயிற்று.

அவ்வழியாலே ஆதித்யன் நடத்தப் போய், சந்திரனைக் கிட்டும். பஞ்சாக்நிவித்யையில் சொன்ன சந்த்ர ப்ராப்தி ஸ்வர்க்கத்தில் சரீரவிசேஷப்ராப்திக்காகச் சொல்லிற்று. தக்ஷிணாயநமரணனான முமுக்ஷுவுக்கு ந்யாஸவித்யையில் சொன்ன சந்த்ரஸாயுஜ்யம் உத்தராயணமரணனுடைய ஸூர்யஸாயுஜ்யம் போலே விஶ்ரம விசேஷார்த்தம். இங்கு ஆதிவாஹிகரில் ஒருவனான சந்த்ரனுடைய ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறது.

சந்த்ரன் வழிநடத்த துந்துபிஶப்தம்போலே இருப்பதொரு வழியாலே மேலே போமளவில், வித்யுத் தேவதை வந்து எதிர்கொண்டு வழிநடத்தும்.

---

[7]பார. சா. 354. 13.

தேஷாம் வை க்ஷேமயாநம் மஹதாம் விஜஸ்தம: ।
ஸர்வலோகே தமோஹந்தா அர்சிஷோ ஹ்ரஹஸ்ஸர்வதே ॥

க்ஷேமமான மார்க்கத்தில் செல்லுகிற அவர்களுக்கு ஸகல லோகத்திலும் இருட்டைப் போக்கிக்கொண்டு ப்ரகாசிக்கிற ஸூர்யன் த்வாரமாக (வழியாக)ச் சொல்லப்படுகிறான்.

[8]யாஜ்ஞ. 4. 167. [9]

[10]ஆடம்பரம் - (மத்தளம் போன்ற) ஒருவகை வாத்யம்.

வைத்யுதன் தன்னையே *'அமாநவன்' என்றும், அவன்தானே ப்ரஹ்மத்தை ப்ராபிக்கும் என்றும் ஶ்ருதிகள் சொல்லுகையாலே, வித்யுத்தோடுண்டான துவக்கையும் அதனுடைய ஸ்வபாவத்தையும் இடமாகக் கொண்டுவந்த வருணனும், அவன் பின்னே அடையுண்ட இந்திரனும் ப்ரஜாபதியும், அமாநவன் நடத்துகிற வழியில் தந்தாமெல்லையளவே ஸஹகாரிகளாய்க்கொண்டு வழி நடத்துவார்கள்.

11'அமாநவனுடைய கமயித்ருத்வம் ப்ரயாணஸஹம்' என்கிற பாஷ்யம் 12'வருணாதிகள் அநுக்ராஹகர்' என்கையாலே அநுக்ராஹகத்வமாத்ரத்திலே தாத்பர்யம். 13ஒரு ஶ்ருதியிலே 'அமாநவன்' என்றும், வேறொரு ஶ்ருதியில் 'மாநஸன்' என்றும் சொல்லப்பட்டவர்களில் 'முற்பட அமாநவனும் பிற்பட மாநஸனும் வழிநடத்துவார்கள்' என்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். ப்ரக்ரியாந்தரம் அப்ரமாணமாகையாலே, 'விகல்பமாதல், ஸமுச்சய

* அமாநவன் என்றும், மானஸன் என்றும்—வ.

11 தத்ர அமாநவஸ்ய கமயித்ருத்வம் ப்ரயாணஸஹகாரித்வ கம்யதே (ஸ்ரீபாஷ்யம் 4. 3. 3. வருணாதிகரணம்.)

12 வருணாதயஸ்த்வநுக்ராஹகா இதி தேஷாமப்யாதிவாஹிகத்வே நாந்யோ விசேஷ தஸ்ய

(ஸ்ரீபாஷ்யம் 4. 3. 4. ஆதிவாஹிகாதிகரணம்).

13 தத்புருஷோऽமாநவஸ் ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதி—

அமாநவன் என்னும் புருஷன் இவர்களைப் பிரஹ்மத்தினிடம் சேர்ப்பிக்கிறான். (சாந்தோக்யம்.)

தாந் வைத்யுதாந் புருஷோ மாநஸ ஏத்ய ப்ரஹ்மலோகாந் கமயதி (ப்ருஹதாரண்யகே 8. 2. 15.)

மானஸனென புருஷன் வந்து வைத்யுதன் பக்கலினின்றும் ப்ரஹ்மலோகமேறக் கொண்டுபோம்.

மாதல்' என்று சிலர் கொள்ளப் பார்ப்பார்கள். விகலு ஷொஷாதிகளைப் பார்த்து 'ஒருவருக்கு இரண்டு பேர்' என்று சிலர் சொல்லுவார்கள். இங்கே ஹாஷ்ராதிகளையும் [14]"அர்சிஷமஹ: ஶுக்லபக்ஷ," [15]"ஸஂவத்ஸரமயநம்," [16]"அர்சிராதிநா தத்பதம்" இத்யாதிகளான ஶ்ருதிவாக்யங்களையும் அநுஸந்திப்பது. 'மாநவனான புருஷன் வந்து வைத்யுதன் பக்கலினின்றும் ப்ரஹ்மலோகமேறக் கொண்டுபோம்' என்று ஶ்ருதி சொன்னது [17]"வைத்யுதேநைவ தத: தத்வாஹ" என்கிற ஸூத்ரார்த்தமாக ஸ்தாநவிசேஷாதி

14அர்ச்சி: - அக்னி, கஸ்ர: - பகல், சுக்லபக்ஷம்.

15ஸஂவத்ஸரமயநம்

வத்ஸரமயநம் ஸிதாத்ர

....

ஸூரிதவம்: ।

....

நாஸநீஸ:

....

விஸ்வேதா நியாநா: ॥

(இந்த சுலோகம் தத்வமுக்தாகலாபத்தில் ஜீவஸரம் 60-வது சுலோக வ்யாக்யானத்தில் உதாஹரிக்கப்பட்டிருக்கிறது)

16அர்சிராதிநா தத்பதம் ....

.... ஶ்ருதிவாஹிகா நாஹா: ॥ (தத்வஸாரம் 102)

17ப்ர. ஸூ. 4. 3. 5. தத: - வித்யுத்தேவதைக்கு மேல், வைத்யுதேநைவ - (அமாநவனென்னும்) வைத்யுதனாலேயே (உபாஸகர்கள் அழைத்துச் செல்லப்படுகிறார்கள்; தத்வாஹ: - அப்படியே சுருதி சொல்லுகிறபடியால்)

களாலே நிர்வஹிக்கலாம். இதனால் அக்கரையில் அமாநவனைச் சொன்ன ஸம்ஹிதைக்கும் விரோதமில்லை.

இவ்வர்ச்சிராதி தேவதைகளெல்லாம், 'கர்ம விசேஷங்களாலே பதம் பெற்ற ப்ரஜாபத்யாதிதேவதைகள்' என்றும், 'அமாநவனை நித்யஸூரிகளிலே *ஒருவனாக இசைந்து, கீழுள்ளாரைக் கர்மவஶ்யர்' என்றும், 'இவர்களெல்லாரும் அமாநவனைப் போலே ஸமவஸ்த்ரராய் ஸூர்யாதிவிஸ்ருதிகளுக்கு அபிமாநிதேவதைகளான சில நித்யஸூரிகள்' என்றும் பக்ஷபேதங்கள் நடக்கும். இவ்வர்ச்சிராதிகதி அண்டந்தோறும் உண்டாயிருக்கும்.

முமுக்ஷுவுக்கு [18]ப்ரஹ்மகாய நிஷேவணாதிகள் சொல்லுமிடங்கள் ஸர்வவிதாந்யாயத்தாலே விசேஷ விஷயம். சிவவ்ருத்ரஹநநாதி ஸாம்யஸ்ருதிகளும் சொல்லுமிடங்களுக்கும், [19]சாணூரீகஶிஶுபாலாயோத்யாதிகாதி ஸ்ருதிகளும் சொன்னதற்கும் இதுவே நிர்வாஹம்.

---

*ஒருவனாக இசைத்து—க.

[18]ப்ரஹ்ம-காய-நிஷேவணாதிகள்— ப்ரஹ்மலோகம் சென்று ப்ரஹ்மாவின் சரீரத்தில் புகுந்து, அவர் அநுபவிக்கும் ஸுகங்களையெல்லாம் அவரோடொக்க அநுபவித்தல் முதலானவை. அந்த ஸுகத்தை அநுபவித்துப் பிறகு மோக்ஷத்தையடைய விரும்புவோருக்கு இந்த மார்க்கம். மதுவித்யையை அநுஷ்டிப்பவர்களும் அதேமாதிரி அந்த உபாஸநத்தின் மஹிமையினால் அஷ்டவஸுக்களில் ஒருவனாகி அவர்கள் போகத்தையெல்லாம் அநுபவித்து பிறகு அங்கேயிருந்தே மோக்ஷத்தைப் பெறுவார்கள்.

[19]ஶிஶுபாலனுக்கு அங்கேயே ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் லயித்து முக்தி உண்டாயிற்று; அயோத்யாவாஸிகளுக்கு ஸாந்தாநிகலோகம் போய் அங்கிருந்து மோக்ஷம். சிசுபாலனுக்கு அவ்விதம் கிடைத்ததும் அயோத்யாவாஸிகளுக்குக் கிடைத்ததும் விசேஷவிஷயமேயல்லது, பொதுவானதல்ல.

'நிவ்ருத்திஸேவான் பஞ்சபூதங்களையும் அதிக்ரமிக்கும்' என்று மநு சொன்னது, 'ஶீர்ஷகவாயும் முதலாகத் தொடங்கி அண்டாந்தவ்யதிரேகங்களையும் [20]அண்டகடாஹத்தையும், தஶகுணிதோத்தரங்களான *ஆவரணஸப்தகங்களையும், இவையெல்லாம் உள்ளாம்படி பரந்த தமஸ்-தத்வத்தையும் பேதிக்கும்' என்று ஶ்ருதிகள் சொன்ன தஶாவாஷரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்.

'இவ்வழி ப்ராஜ்ஞமதியாகப் போனவர்கள் ஆவர்த்தியார்கள்' என்கிறது [21]ஸர்வலோகாநுஸஞ்சரண ஶ்ருதிவசத்தாலே 'ஸம்ஸாரியார்கள்' என்றதாமத்தனை. [22]வைதிகன்புத்ராதிகள் இவ்வர்ச்சிராதிகதியாலே தேஶ

---

* ஆவரணங்களையும் இவையெல்லாம் உள்ளாம்படியான பரந்த-க

[20] அண்டகடாஹம் = ப்ரஹ்மாண்டத்தினுடைய மேல் ஓடு. தசகுணிதோத்தரங்களான = ஒன்றைவிட ஒன்று பத்துமடங்கு அதிகமாக இருக்கிற. ஆவரண ஸப்தகங்கள் = ஆடைபோல் ஒன்றின்மேல் ஒன்ருக சுற்றியிருக்கும் எழு ஆவரணங்கள். அண்டத்தைச் சுற்றி அதைப்போல் பதின் மடங்கு விஸ்தாரமுள்ள ஜலமும், அதைச்சுற்றி அதைப்போல் பதின் மடங்கான அக்னியும், அதைச்சுற்றி ஆகாசமும், அதைச் சுற்றி அஹங்காரமும், அதைச்சுற்றி பதின்மடங்கு அதிகமான மஹத்தத்வமும், அதைச்சுற்றி ப்ரதானமும் ஆவரணங்களாக இருக்கின்றன.

[21] இமாந் லோகாந் காமாந்நீ காமரூப்யநுஸஞ்சரந்। தனக்கு இஷ்டமான ரூபத்துடன் வேண்டிய போகங்களை அநுபவித்துக்கொண்டு ஸகல லோகங்களிலும் பகவானுடன் ஸஞ்சரிக்கிருன்.

[22] ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனுன பகவான், பூமியில் அவதரித்திருக்கும் நரநாராயணர்களான அர்ஜுனன் கிருஷ்ணன் இருவரையும் தன் நாட்டிற்கு வரவழைத்துப் பார்க்க விரும்பி, ஒரு

விஶேஷஜ்ஞாப்தி பெற்றவர்களல்லாமையாலே அவர்களை மீட்டது விருத்தமன்று.

இவ்வழியாலே, 23த்ரிகுணகாந்தாரத்தைக் கடந்தவன் *பகவத்க்ருபைபோலே ஸர்வகாலத்திலும் ஏகரூபமாகப்பிரவஹிக்கிற 'விரஜை' என்கிற அம்ருதநதியைக்கிட்டும். 24"வைகுண்டஸீம்நி விரஜாம் ஸுதாநாம் மஹாநதீம்" என்கையாலும், 25"ப்ரக்ருத்யோ விரஜாம் விஷ்ணுதிதநாம் ஸமீக்ஷ்யாம்" என்று ஶாஸ்த்ரகர் ஸங்க்ரஹிக்கையாலும், விரஜையைச் சிலர் த்ரிகுணஸாம்யாவஸ்தங்களுக்கு எல்லை யெனப் பார்ப்பார்கள். வைகுண்

உபாயம் செய்தார். த்வாரவதியிலுள்ள ஒரு பிராமணனின் குழந்தைகளையெல்லாம் அவை பிறந்தவுடனேயே தன் லோகத்திற்கு எடுத்துக்கொண்டு வரும்படி செய்துவிட்டார். அந்தப்பிராமணன் கிருஷ்ணனிடம் முறையிட, பக்கத்திலிருந்த அர்ஜுனன் தான் இனிப் பிறக்கும் குழந்தையை ரக்ஷித்துத் தருவதாகவும், தவறில் அக்னியில் விழுந்து இறப்பதாகவும் பிரதிக்ஞை செய்தான். ஆனால் பத்தாவது குழந்தை பிறந்ததும் மறைந்துவிட்டது. ஸகல லோகங்களிலும் தேடியும் அதைக் காணாதவாறே அர்ஜுனன் உயிரைவிட எத்தனிக்க, ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் அவனையும் கூட்டிக்கொண்டு ஸ்ரீ வைகுண்டம் சென்று, தன் அபரரூபமான பரவாஸுதேவனை வணங்கி, அவரால் பூஜிக்கப்பட்டவராய், வைதிகனுடைய பிள்ளைகளையும் பெற்று, அந்தப் பிராமணனிடம் சேர்த்தார்.

(ஸ்ரீ பாகவதம் தசமஸ்கந்தம். 89.)

*பகவத்க்ருபையாலே—க.

23த்ரிகுணம் = ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ், என்ற மூன்று குணங்களை உடைய பிரகிருதி என்னும், மருகாந்தாரம் = பாலைவனம்.

24வைகுண்டத்தின் எல்லையில் ப்ரவஹிக்கிற விரஜை என்னும் மஹாநதியை.

25ப்ரதாநபரமவ்யோம்நோரந்தரே விரஜா நதீ ।
வேதாங்கஸ்வேதஜநிதைஸ்தோயை: ப்ரஸ்ராவிதா ஶுபா ॥
வ்ருஜாநாம் பதிம்

ஸூக்ஷ்மம் *பொதுவாகையாலும், 'ப்ரஹ்மலோகத்தில் ஆறு ஹ்ரதாதிகளுக்கு அநந்தரம் விரஜையைக் †கிட்டும்' என்று ஶ்ருதி சொல்லுகையாலும், விவக்ஷிதம் அதுவல்லாததற்கு எல்லை என்றும் சிலர் சொல்லுவார்கள். 'விரஜையை மநஸ்ஸாலே கடக்கும்' என்றது 'தன் ஸங்கல்பத்தாலே கடக்கும்' என்றபடி. 'ஆத்மன் மநஸ்ஸாலே ஸர்வகாமங்களையும் கண்டு அநுபவிக்கும்' ¶என்பதற்கும் இதுவே நிர்வாஹம்.

விழியல்லால் வேலில்லை விண்ணின் மாதர்
 மேனியல்லால் வில்லில்லை மீன வர்க்கு
மொழியல்லால் அமுதில்லை என்று முன்னுள்
 முத்திவழி முனிந்தடைந்த மோகம் தீர்ந்தோம்
கழியல்லால் கடலில்லை என்பார் போலக்
 காரியமே காரணமென் றுரைப்பார் காட்டும்
வழியல்லா வழியெல்லாம் கடந்தோம் மற்றும்
 வானேறும் வழிகண்டோம் மகிழ்ந்திட் டோமே. [15.

இதி

ஸ்ரீ பரமபதஸோபாநே

ஸப்தமம் அர்சிராதிபர்வ ॥

மநஸாऽஸ்யோ விரஜாம் விதீர்ய ச ததாம் ஸூக்ஷ்மாம் தநோர்வாஸநாம்
ஸம்பூர்ணாக்ஷரஜித்தவாஸநாஸந்ததிரிதோ முக்திர்விஶேஷாத் பரா ॥ [தில்

(தத்வமுக்தாகலாபம்-ஜீவஸரம்-60-வது சுலோக வியாக்யானத்

மநஸா ஸ்யோ விரஜாம்—க. மநஸாऽஸ்யோ விரஜாம்—ம.

*பொதுவாகையாலே ப்ரஹ்மலோகத்தில் அரம் என்கிற ஹ்ரதாதிகளுக்கு—க. †கிட்டும் என்றும் சுருதி—க.

¶என்பதற்கு இதுவே—க.

அஷ்டமம் திவ்யதேஶப்ராப்திபர்வ ॥

வன்பற்றுடன் மயல் பூண்டு மற்றோர் கதியாலினநாள்
என் பெற்றது பெறுந்தானமும் எத்தனை போதுளதாம்
துன்பற்ற தன் துணிவால் துயர்தீர்க்கும் துழாய்
[முடியான்
இன்புற்ற *நல்வழியால் ஏற்றும் நற்பதம் எண்ணுவ
[மே. 16.

இப்படி அநாதிகாலமும் அநர்த்தபரம்பராயஸஜத்தாலே அடிக்கடியும் அநந்ததுஃகாவஹமான ஸம்ஸாரபதவியிலே ஓடின விடாயெல்லாம் தீர அத்யுத்க்ருஷ்டமான அர்ச்சிராதிபதவியில் ¹'அமரரோடு உயர்வில்' சென்று, விமல-ஜல-ஸலில-ஶீதளமான விரஜாப்ரவாஹத்தை அவகாஹித்து அழுக்கற்று, அமாநவனுடைய கரஸ்பர்ஶத்தாலே வாஸநாவிஶேஷம் கழிந்தவன்
திவ்யதேஶப்ராப்தியாலே ஸர்வேஶ்வரனோடு ஸலோகனாய், அப்ராக்ருத-அப்ரமேய-விலக்ஷண-விக்ரஹயோகத்தாலே ஸரூபனாய்;
கீழ்ச் சொன்ன யோக்யதைகளில்லாதார்க்கு ²"ந தத்ர மூடா கச்சந்தி" இத்யாதிகளின்படியே கிட்டவரிதாய்,

---

*நல்வழியால் நற்பதம்—பா.

¹1. 3. 11. ஆதிவாஹிகர்களோடு பரமபதத்தில் ('விரஜையிலே') போய்.

²ந தத்ர மூடா கச்சந்தி புருஷா விஷயாத்மகா: ।
தம்ப-லோப-மஹாக்ரோத-த்ரோஹ-மோஹைரவ்ருதா: ॥ பார. வந. 262-39)

('ந தத்ர விப்ர' என்றும் பாடம்)

வதிவ்ருத்யரூப நிரதரான பரமைகாந்திகளுக்குப் ப்ராப்யமாய், அயர்வறும் அமரர்களுக்கு அநவரதாநுபவநீயமாய், [3]அகாலகால்யமாய், [4]அத்யர்க்காநலதீப்தமாய், அநந்யநிரபேக்ஷப்ரகாஶமாய், [5]பரமயோகிவாங்மநஸாபரிச்சேத்யமான நித்யநிரவத்யநிரதிஶய ஔஜ்ஜ்வல்யாதி ப்ரகர்ஷத்தையுடையதாய், [6]ஶுத்தஸத்வமயமாய், [7]"கொழுஞ்சோதி உயரம்" என்றும், [8]"சேணுயர் வானம்" என்றும், [9]"தெளிவிசும்பு" என்றும் சொல்லப்பட்ட [10]"நலமந்தமில்லதோர் நாட்டுக்"குள்ளே சென்று;

(டம்பம், ஆசை, பெருங்கோபம், அஜ்ஞானம், த்ரோஹம் என்கிற குணங்கள் நிரம்பினவர்களும், விஷயஸுகங்களிலேயே படிந்த மனத்தையுடையவர்களும்) அறிவினர்களுமான புருஷர்கள் அங்கு (அந்த விஷ்ணுவின் லோகத்திற்குச்) செல்லமாட்டார்கள். (அவர்களுக்கு அங்கு போகமுடியாது.)

[3]காலத்தால் அழிவில்லாததாய்.

[4]அத்யர்க்காநலதீப்தம் தத் ஸ்தாநம் விஷ்ணோர் மஹாத்மந: ।
ஸ்வயைவ ப்ரபயா ராஜந் துஷ்ப்ரேக்ஷம் தேவதாநவை:॥

[5]சரணாகதிகத்யம் (பரமயோகிகளுடைய வாக்கும் மனஸுக்கும் கூட எட்டாத)

[6]ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் சேராத விலக்ஷணமான ஸத்வம் - சுத்தஸத்வம்.

[7]4. 9. 8. அளவற்ற தேஜோரூபமாயும் (சுத்தஸத்வமாயும் ப்ரக்ருதிக்கும்) மேலிருப்பதுமான பரமபதம்.

[8]5. 3. 9. மிகவும் உயர்ந்ததான பரமபதம்.

[9]7. 10. 9. (ஸ்வரூப ப்ரகாசம் பிறக்கும்படி) தெளிவையுடைத்தான பரமாகாசம் என்னும் பரமபதம்.

[10]2. 8. 4. நன்மைக்கு (அல்லது ஆநந்தத்திற்கு) முடிவில்லாததான ஒப்பற்ற நாட்டுக்குள்ளே.

அங்கே 'அரம்' என்றும் 'ண்யம்' என்றும் பேருடைய அம்ருதமயஸரஸ்ஸுக்களையும், திவ்யோத்யாந-மணிமண்டப-ஸரித்-தடாகாதிவிஶேஷங்கள் எல்லாவற்றையும் [11]உபநிஷத்துக்களிலும் பகவச்சாஸ்த்ர-ஸம்ஹிதைகளிலும் ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யாதிகளிலும் பண்டு பரக்க அநுஸந்தித்தபடியே ஸப்ரகாரமாக ஸாக்ஷாத்கரித்து,

அந்தமில்பேரின்பத்தில் ஆநந்தவெள்ளம் சூழ்ந்தாற்போலே இருக்கிற 'ஐரம்மதீயம்' என்கிற அம்ருதஸரஸ்ஸைக் கிட்டும்.

அநந்தரம் ஸர்வஶரீரியினுடைய ஸ்தாவராவதாரம் போலே ஸாந்த்ரமாய் ஸூரிஸேவ்யமான 'ஸோமஸவநம்' என்கிற அஶ்வத்தத்தை அணுகும்.

இவனை 'அபராஜிதை'யான திவ்யநகரியினின்றும் ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் எதிர்கொள்ள வரவிட்ட ஐந்நூறு திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள் நூறு நூறாக ஒரு திரளாய், திவ்யங்களான [12]மால்யாஞ்ஜந-சூர்ண-வஸ்த்ர-

---

[11]சாந்தோக்யம், கௌஷீதகி முதலான உபநிஷத்துக்கள்.

சா. 8 5. 3. '................அரஶ்ச ஹ வை ண்யஶ்சார்ணவௌ ப்ரஹ்மலோகே த்ருதீயஸ்யாமிதோ திவி; தத் ஐரம்மதீயம் ஸர:; தத் அஶ்வத்த: ஸோமஸவந:; தத் அபராஜிதா பூ: ப்ரஹ்மண:; ப்ரபுவிமிதம் ஹிரண்மயம் ॥'

கௌஷீத 1. 22. தஸ்ய அரோ ஹ்ரத:, முஹூர்தா யேஷ்டிஹா: ।

[12]மாலை, மை, வாஸனைப்பொடி, பீதாம்பரங்கள், ஆபரணங்கள், இவற்றைக் கையில் கொண்டவர்களாய்.

வாஹநாதிகளை ஏந்திக்கொண்டு 13“காளங்கள் வலம்புரி கலந்து *எங்கும் இசைக்க’ வந்து, 13“ஆண்மின்கள் வானகம் ஆழியான்தமர்” என்று உத்கோஷணம்பண்ணி, ஸாவரோதஸுந்தரீஜனங்களை ராஜமஹிஷீ பரிஜநங்கள் எதிர்கொண்டு உபசரிக்குமாப்போலே, ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனை ஸேவிப்பார்க்கு நிகராக 14“உடுத்துக் களைந்த” இத்யாதிகளின்படியே ஸஹஸ்ரகாரமான ஸ்ரகாபரணாதிகளாலே அலங்கரிப்பார்கள்.

அநந்தரம் திவ்ய வ்ருக்ஷ-ஸாயுஜ்ய ஸம்ஸ்தாந-அபராஜித ஆயதநங்களை †அணுகினவளவிலே, ஸர்வகந்தனாய் ஸர்வரஸனாய்ச் 15சிறந்த வான்சுடரான ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனுடைய திவ்யகந்த-ரஸ-தேஜஸ்ஸுக்கள் வந்து ப்ரவேசிக்க, பாரிஜாதபரிமளமும் அம்ருதமும் ஆதித்யனும் உருகி ஒன்றினாற்போலே ‡உல்லஸிதவிக்ரஹ ஸமாதாநனாய்க் கொண்டு;
ஆமோத-ப்ரமோத-ஸம்மோதயோகங்களைக்காட்டில் அதிஶயிதவைலக்ஷண்யமாய், 16“யாஸ்யாம்யயோத்யாம் த்ருவமபராஜிதேதி

---

*எங்கும் இசைக்க வந்தனர்—க. எங்கும் இசைத்தனர்—வ.

‡உல்லஸிதவிக்ரஹ குணமாய்க் கொண்டு—க.

13 10. 9. 6. காளங்கள்=ஊதுகொம்புகளும், வலம்புரி=வலம்புரியான சங்கங்களும், எங்கும் கலந்து=மாறிமாறி எங்குமொக்க, இசைக்க=சப்திக்கும்படியாக; ஆழியான்தமர்=ஸர்வேச்வரனுக்கு அடியார்களான நீங்கள், வானகம்=இவ்வுலகையே, ஆண்மின்கள்=ஆளுவீர்களாக.

†அணுகினவளவே—க. 14திருப்பல். 9.

15 5. 10. 1. சிறந்த=தகுதியாய், வான்=அளவற்றதான, சுடர்=தேஜஸ்ஸையுடைவன்.

16 ஸ்ரீ குண. கோ. 23.

விஜிதா" என்கிறபடியுள்ள ஸ்ரீ வைகுண்ட நகரத்தை அணுகி, [17]"குடியடியார் இவர் கோவிந்தன் தனக்கு என்று முடியுடைவானவர் முறைமுறை எதிர் கொள்ள கொடியணிநெடுமதிள் கோபுரம்" குறுகி,

[18]'இந்திரன்' என்றும் 'ப்ரஜாபதி' என்றும் பேருடைய 'வாசலில் வானவ'ரைச் சென்று கிட்ட, §அவர்களும் இடைய நின்று [18]"வைகுந்தன்தமர் எமர் எமதிடம் புகுது" என்ன ஆஶ்ரிதருக்கு நித்யாபாவ்ருதமான ஸ்ரீவைகுண்டநகர த்வாரகவாடத்தைக் கடந்து புக்கு; ¶இரண்டு சிறகும் மணிபர்வதங்களை நிரைத்தாற்போலே இருக்கிற மாளிகைப் பெருந்திருவீதியின் நடுவே செல்லும்.

அப்போது [19]"விதிவகை புகுந்தனர் என்று நல்வேதியர் பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள்" கழுவ; [19]"நிதியும் நற்சுண்ணமும் *நிறைகுடவிளக்கமும் மதிமுகமடந்தையர் ஏந்தி" எதிர்கொள்ள, ஹிரண்மய

---

§அவர்களும் வைகுந்தன் தமர்—ம. இடைய நின்று=விலகி, வழிவிட்டு. ¶இரண்டருகும்—ம. *நிறைகுடவிளக்கம்—க.

[17] 10 9. 8. 'இவர் கோவிந்தனுக்கு ஸபரிகரமாக தாஸபூதர்கள்' என்று (கைங்கர்யம் செய்ய) முடி சூடியிருக்கும் நித்யஸூரிகள் முறைப்படி எதிர்கொள்ள, கொடிகளாலே அலங்கரிக்கப்பட்டதும் உயர்ந்த மதிளையுடையதுமான கோபுரத்தைக் குறுகி.

[18] 10 9 9. ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனைச் சேர்ந்தார் எங்களுக்கு ஸ்வாமிகள்; (ஆகையால் நீங்கள்) எங்கள் பகவத்கைங்கர்ய ரூபமான) பதத்தை ஏற்றுக் கொள்ளவேணும்.

[19] 10. 9. 10. விதிவகை=நம் பாக்யத்தாலேயே, இங்கே புகுந்தனர் என்று, நல்வேதியர்=உபநிஷத்துக்களால் கூறப்படுகிற நித்யஸூரிகள், பதியினில்=தங்கள் மாளிகைகளிலே, பாங்கினில்=முறைப்படி, பாதங்கள் கழுவ=திருவடிகளை விளக்க, மதிமுகமடந்தையர்=(இவர்களைக்கண்ட ஸந்தோஷத்தி

மான திவ்யவிமாநத்தைக் கிட்டினவளவிலே †ஸ்ரீஹ யஶஸ் வந்து பிரவேசிக்க, [20]'நிகரில் புகழா'னுக்கு நிகர் என்னலாம்படியாய் [21]ப்ரஜாவதியினுடைய ஸபை' என்ற வாக்யத்திலும், [22]"ஸவ்யாபஸவ்ய ஸரண' என்கிற ஶ்லோகத்திலும், நித்யத்திலும் சொல்லுகிற ஆநந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்தைச் சேர்ந்து;

னல்) பரிபூர்ண சந்திரனைப் போன்ற முகத்தையுடைய பெரிய பிராட்டியும், ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டியும், நப்பின்னைப் பிராட்டியும், தங்களுடைய திவ்யபரிசாரிகைகளோடே கூட, நிதியும்-(தங்களுக்குப்) பரமதநமான ஸ்ரீ சடகோபனையும், நற்சுண்ணமும்=திருச்சுண்ணப்பிரஸாதத்தையும், நிறைகுட விளக்கமும்=பூர்ணகும்பங்கள், மங்கள தீபங்கள், முதலியவற்றையும், (கைகளில்) ஏந்திக்கொண்டு.

†ப்ரஹ்மயசஸ்ஸுக்கள்—க.

[20]6. 10. 1. [21]ப்ரஜாவதெஸ்ஸஹாம். ஶா. 8. 14 1.

[22]ஸவ்யாபஸவ்யஸரணாயமொஷீ..
வகுலெ ஜவி ஜெஷுரக ஹாவகாஶ்ஶ ।
ஸஹஸா நஜா நதெஜம் ஸஹஸ்ர..
ஸ்தூணாஜி நா ந தவாவுவா நி ॥

(ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவம் 1-38). ஸகலஜீவர்களுக்கும் பொதுவான பெருமாளுடைய திருவோலக்கத்தாலும் நிரம்பாத இடத்தை உடையதும், 'ஆயிரக்கால் மண்டபம்' முதலான திருநாமங்களையுடையதும், ஆனந்தமயமானதுமான ஆஸ்தானத்தை நானும் அடைவேனாகவும்.

அங்கே [23]குமுதாதிகளான ஶ்ரீபார்ஷதேஶ்வரர்களும், [24]சண்டாதிகளான ஶ்ரீத்வாரபாலர்களும் ஸஸ்நேஹ-ஸபஹுமாந-ப்ரத்யுத்தாநம் பண்ண, அநீகேஶ்வர நியுக்தரான ஸூத்ராதிநிர்வாஹகர் அருளப்பாடிட, அடிக்கடியும் தொழுவதெழுவதாய்க் கொண்டு திருமாமணி மண்டபத்தின் முகப்பிலே சென்றேறி;

அங்கே சிறகுடைய மஹாமேருவைப் போலே சிறந்த திருமேனியுடையனாய் [25]த்ரயீமயனாய் [26]'திருமகள் சேர் மார்ப'னுக்குத் திருக்கண்ணாடி போலே ஸந்நிஹிதனாய் நிற்கிற [27]'காலார்ந்தகதிக் கருட'னைக் கண்டு கழல் பணிந்து;

[28]"பிணங்கி அமரர் பிதற்றும் குணம்" என்கிறபடியே ஓரோரு ஸ்வாமிகுணத்தைப்பற்றி வாதிப்ரதிவாதி

---

[23]குமுதன், குமுதாக்ஷன், புண்டரீகன், வாமனன், சங்குகர்ணன் ஸர்வநேத்ரன், ஸுமுகன், ஸுப்ரதிஷ்டன், என்று எட்டு கணாதிபதிகள். பார்ஷதேச்வரர்=பரிஷத்திலுள்ளவர்களுக்குத் தலைவர்கள்.

[24]சண்டன், ப்ரசண்டன், பத்ரன், ஸுபத்ரன், ஜயன், விஜயன், தாதா, விதாதா என்று ஒரு வாயிலுக்கு இருவராக எட்டுத் துவாரபாலகர்கள். (அநீகேஶ்வரர்—விஷ்வக்ஸேனர்; ஸேனைமுதலியார்)

[25]த்ரயீமயன் - ஸகலவேதஸ்வரூபனான கருடன்

[26]7. 2. 9. [27]பெரு. தி. 1. 8. கால்=காற்றுப் போல், ஆர்ந்த= பொருந்தின, (அதிகமான) கதி=வேகத்தையுடைய, கருடனைக் கண்டு

[28]1. 6. 4. நித்யஸூரிகள் (தாம்தாம் சொல்லும் குணத்திற்கே பெருமையைக் கூறி, அப்படி) மாறுபட்டுப் பிதற்றும் குணம். அழகோலக்கம்=அழகுபொருந்திய (ஓலக்கம்) கோஷ்டி.

களைப்போலே வாசிவகுப்பதும், அதிஸ்நேஹத்தாலே ஸ்தாநே பயஶங்கையுடையாரைப்போலே ஸம்ஹர்ஷம் பண்ணுவதுமாய்க் கொண்டு ரஸிக்கிற நித்யஸூரிகள் நிரையாக இருக்கின்ற அழகோலக்கத்தின் நடுவே சென்று;

[29]'அடியார்கள் குழாங்களை உடன் கூடுவது என்றுகொலோ' ‡என்கிற ஆசை நிறைந்து, திவ்யபரிஜந-பரிச்சத-பூஷண-ப்ரஹரணாழ்வார்கள் ஸ்வாஸாதாரண லக்ஷணவிஶிஷ்டவிக்ரஹங்களோடே யதாஸ்தாநம் ஸேவித்து நிற்கிற நிலைகளைக் கண்டு, ஸப்ரஶ்ரய கைங்கர்யமநோரதாயிரங்களைக் கொண்டு கிட்டச் சென்று;

[30]பர்யங்கபரிஸரத்திலே முன்பு தங்களைக் கொண்டு எம்பெருமான் நடத்தின க்ருஷி ஃபலித்தது என்று பூர்ணமநோரதரான பூர்வாசார்யர்களைக் கண்டு; [31]'அறியாதன அறிவித்து' [32]'என்னைத் தீமனம் கெடுத்த' [33]'நும்கால்கள் என் தலைமேல் கெழுமீர்' என்று க்ருதஜ்ஞதை தோற்றப் பணிந்து;

---

[29] 2. 3. 10. ‡என்று ஆசை நிறைந்து—க.

[30]பர்யங்கபரிஸரம்=ஸிம்மாஸனத்தின் பக்கம்.

[31] 2. 3. 2 [32] 2. 7. 8. (உன்னையும் உகந்து க்ஷுத்ரவிஷயங்களையும் உகக்கும்) என் பொல்லாத நெஞ்சைத் தவிர்த்தாய்.

[33] 9. 7. 1. (எனக்காக வழிநடந்த) உங்களுடைய திருவடிகளை என் தலைமேல், கெழுமீர்=கொண்டுவந்து சேர்க்கவேண்டும்.

உபயவிபூதி=நித்யவிபூதி, லீலாவிபூதி என்ற இரண்டு.

உஹயவிஹூதியும் [34]‘தனிக்கோல் செல்ல’ [35]‘வானிள வரசு’ மன்னி வீற்றிருக்கிற ‘ஊிதளஜஸ்’ஸான ஜிவ௲ ஸிஹாஸநாஷவஜிவ௲வயஷூத்தை அணுகி;

விஹூதிஅயாநஃவஸிகளான ஆபாரதகஙங்களும் §வயஷூவிசெஜயில் [36]‘ஹூத-ஹவிஷ௲ஃ-தகஙங்கள்’ என்றாற்போலவும், ஹஙவதாஸூரங்களில் ‘யஉஷரயஉஷரஜி கள்’ என்றார்போலவும், பரக்கவும் சுருங்கவும் பலவகையாகச் சொல்லுகிற வாஉம் முதலான அவய வங்களுமெல்லாம் அவ்வவ்வஹிஊநிசெவதாவிஶேஷங் களாய் இருக்கும்படியைத் தெளியக்காணும்.

இப்படி ஸர்வதத்வங்களையும் ஹொஙயஷமாக ஷக தஞ்மாக்கினாற்போலே ஊதஜூஃதமான ஜிவ௲ஸிஹா ஸநந்தின் மேலே ஆயிரம்கோடிவாஷஸஷயஷர்கள் *உதித்தாற்போலே இருப்பதொரு ஜிவ௲வஜூத்தில் எட்டுத் திக்கிலும் எட்டு தளங்களிலே அடைவே

*சேர்ந்தாற் போலே—வ.

[34]4. 1. 5. [35]பெரி. தி. 3. 6. 3. பரமபதத்திற்கு இளவரசாய் உள்ளவன். §பர்யங்கவித்யையில் சொன்ன பூத-பவிஷ்த்-க.

[36]தஸ௲ ஹூதம் வ ஹவிஷ௲வு வஷவஷள வாஜள ।
ஸ்ரீஶ்வ ஊரா வாவரள ॥

(கௌஷீதகி. 1. 43.) (இறந்தகாலம், எதிர்காலம், ஐசுவர்யம் ‘இரை’ என்னும் அம்ருதம், இவற்றின் அபிமானிதேவதைகள் நாலு பாதங்களாக இருக்கிறார்கள். †தர்மா தர்மாதிகள் - தர்மம், ஞானம், வைராக்யம், ஐசுவர்யம் என்ற நான்கும் கால்களாகவும், அதர்மம், அஜ்ஞானம், அவைராக்யம் அனைச்வர்வயம் என்ற நான்கும் பலகைகளாகவும் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

37விமலாதிகள் எண்மரும், கர்ணிகையின் பூர்வபாகத்திலே அநுக்ரஹையும் *சந்த்ரகலைகளே வடிவு கொண்டு சந்த்ரிகையை வகுத்தெடுத்தாற் போலே சாமரஹஸ்தைகளாய்க்கொண்டு ஸேவித்திருக்கும்படியைக் கண்டு, 38"சாமரவ்யக்ரஹஸ்தம் மாம் ஏவம் குர்விதி ‡வக்ஷ்யதி" என்ற மநோரதஸித்தி கைபுகுரும் என்று காணும்.

அப்பத்மத்தின் நடுவிலே கநககிரிஸஹஸ்ரங்களைச் சேர்த்தால் பரமாண்வேகதேஶத்திற்கும் போராது என்னும்படி அதிதேஜோவிஶாலமான திவ்யகர்ணிகையின்மேலே ஸஹஸ்ரகோணங்கள்தோறுமுள்ள திருப்பாற்கடல்களையெல்லாம் அடுக்கி விரித்தாற்போலே நிஸ்துலவிஶாலோந்நதமான திவ்யயோகபர்யங்கவிஶேஷத்தினுடைய 39'நிர்மோகம்' என்று ஶங்கிக்கலாம்படி நித்யஶுக்லனாய், ஸர்வாதாரபூதனையும் நித்யமாகத் தரிக்கும்படி 40அப்ரக்ருஷ்டவிஜ்ஞாந §பலனாய்,

---

*சந்த்ரகலைகள் வடிவு—க.

‡வக்ஷ்யதி என்றும் மநோரதஸித்தி கைபுகுமென்று—க.
கை புகுந்ததென்று—ம.

37விமலாதிகள்: விமலை, உத்கர்ஷணீ, ஜ்ஞாநை, க்ரியை, யோகை, ப்ரஹ்வீ, ஸத்யை, ஈசாநீ ஆக எண்மர் எட்டு இதழ்களிலும், தாமரைக்காயின் முன்பாகத்தில் அநுக்ரஹையும் சாமரக் கையுடன் இருக்கிறார்கள்.

38. கதா கம்பீரயா வாசா ஶ்ரியா காந்தோ ஜகத்பதி:
என்று பூர்வார்த்தம். (2-ஜிதந்தே. 27) சாமரத்தை வீசும் என்னைப் பார்த்து 'இப்படிச் செய்' என்று எப்போது ஸ்ரீய:பதியான பகவான் நியமிப்பாரோ?

39நிர்மோகம்=உறை; அல்லது பாம்பின் சட்டை.

§பலவானாய்—க. 40ஸ்தோத்ர ரத்நம். 39.

[41]"சென்றால் குடையாம் இருந்தால் சிங்காசனமாம்," [42]"நிவாஸஶய்யாஸந" என்கிறபடியே அவஸரோசித ரூபங்களைக் கொண்டு அஶேஷஶேஷவ்ருத்திகளைப் பண்ணுகையாலே 'ஶேஷன்' என்றும், [43]த்ரிவிதபரிச்சேத ரஹிதனையும் தன்மடியில் ஏகதேஶத்தில் வைக்கும்படியான வைபவத்தையுடையனாகையாலே 'அனந்தன்' என்றும் திருநாமத்தையுடையவனாய், ஸம்பந்த வஸ்துவுக்கும் வாஸனையுண்டாம்படியான திவ்யபரிமளத்தையுடையனாய், [44]'வேரிமாறாத பூமேலிருப்பா'ளுடனே ஸர்வதா ஸஹசாரியானவன் மூவுல

---

[41] 1 அ.53. (பகவான்) செல்லும்போது குடையாகவும், எழுந்தருளியிருக்கும்போது ஸிம்மாஸனமாகவும் ஆதிசேஷன் இருக்கிறார்.

[42] நிவாஸஶய்யாஸநபாதுகாம்ஶுகோபதானவர்ஷாதபவாரணாதிபி: ।
ஶரீரபேதைஸ்தவ ஶேஷதாம் கதைர்யதோசிதம் ஶேஷ இதீர்யதே ஜனை: ॥
(ஸ்தோத்ர ரத்னம் 40)

[43] த்ரிவிதபரிச்சேதரஹிதனாய்=காலம், தேசம், வஸ்து என்ற மூன்றிலும் அளவுபடாதவன். பரமாத்மா நித்யனாதலால், ஒரு காலத்தில் இல்லை என்று காலத்தினால் அளவுபடுத்தமுடியாது; ஸர்வவ்யாபியாதலால், ஒரு இடத்தில் இல்லை என்ன முடியாது; ஸர்வ வஸ்துரூபமாயும் இருப்பதால் இந்த வஸ்து பரமாத்மா இல்லை என்று. (அல்லது இது பரமாத்மாவைக் காட்டிலும் மேற்பட்டது என்று) சொல்லமுடியாது. அதாவது வஸ்து பரிச்சேதம் இல்லை.

[44] 4. 5. 11. வேரிமாறாத - வாஸனை மாறாத, பூமேல் - தாமரையில், இருப்பாள் - நித்யவாஸம் பண்ணுகிற லக்ஷ்மி.

கும் தொழ வீற்றிருக்கும்படி ஸஹஸ்ராநநனாய், அச்சஜலப்ரவாஹம் சுழியாறுபட்டாற்போலே அதிசீதளமான போகவேஷ்டனத்தையுடையனாய், ஶ்வேதத்வீபமென்ன போலவும் வஜ்ரமணிரத்நஸஹஸ்ரங்களை நிறைத்தாற் போலவும் பரந்து உயர்ந்த பணாஸஹஸ்ரத்தின் மணிகிரணரத்நப்ரகாசத்தாலே 'பணீகம்' என்னும் பேரையுடைத்தான பரமபதமெல்லாம் உஜ்ஜ்வலிதமாம்படி பண்ணக் கடவனான திருவநந்தாழ்வானைக் கண்டு;

அவனோடொக்க [45]ஒருமிடறாய் அநேகரூபமான போகஸாம்யத்தை ஆசைப்பட்டு, அவனுடைய அம்ருதவர்ஷிகளான இரண்டாயிரம் திருக்கண்களுக்கும் தான் ஏகலக்ஷ்யமாய், அவன் மேலே அமர்ந்திருக்கிற [46]'மேலாத்தேவர்கள் மேவித் தொழும் மாலாரை'க் கண்டு, தானும் ஸநந்ததிருஷ்டியாய் ஸத்ருஶஸாம்யமும் பெறும்.

பண்டையிரு வினையாற்றில் படிந்து பாரம்
காணாதே ஒழுகியநாம் பாக்கியத்தால்
வண்டமரும் மலர்மாது மின்னாய் மன்ன
வைசயந்தி மணிவில்லாய் விளங்க வான்சேர்

[45] திருவனந்தாழ்வானுடைய போகம் (-சரீரம்) ஒரு கழுத்தை உடையதும் (ஒரு மிடராய்) பல முகங்களையுடையதுமாயிருக்கும்; இந்த முக்தன் ஆசைப்படும் போகமும் (அநுபவமும்) அதுபோலவே ஒரு மிடறாய் - ஆதிசேஷனோடு ஏக கண்டமாய், அநேகமுகமாய் - பலவிதங்களா இருக்கும் என்றபடி.

[46] 5. 1. 8. ஸர்வவிதத்திலும் உயர்ந்தவர்களான நித்யஸூரிகள் பொருந்தி அடிமை செய்யும், மாலாரை - ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரனை.

கொண்டல்அருள் மழைபொழிய வந்த தொப்பாம்
குளிர்ந்துதெளிந் தமுதாய விரசை ஆற்றைக்
கண்ட ணுகிக் கருத்தாலே கடந்து மீளாக்
கரைகண்டோர் கதியெல்லாம் கதித்திட் டோமே. [17.

𑌇𑌤𑌿
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌪𑌰𑌮𑌪𑌦𑌸𑍋𑌪𑌾𑌨𑍇
𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌦𑍇𑌶𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌪𑌰𑍍𑌵 ॥

பூவளரும் திருமாது புணர்ந்த நம் புண்ணியனர்
தாவளமான தனித்திவம் சேர்ந்து தமருடனே
நாவளரும் பெருநான் மறையோதிய கீதமெல்லாம்
பாவளரும் தமிழ்ப்பல்லாண்டிசையுடன் பாடுவமே. 18.

இப்படி அதிமநோஹரமான சுநஞஹொமவய_ூ ஜூத்திலே ஈஜதமிஈயின்மேலே ஊஈதகஃமிஈ *இருந்தாற்போலே [1]'எழுலகும் தனிக்கோல் செல்ல வீற்றிருந்து' [2]'விண்ணோர் தலைவ'ஞய் †கூஊாஈயாவா வாய் [3]"சோதிவெள்ளத்தினுள்ளே எழுவதோருரு" என்னும்படி சூஜிதூஶதவஸஹஷூஸஊஆயம் போலே சுந வயிகதெஜஸ்ஸையுடையஞய், [4]"விஶூாவூாயயநுகாஞூா வஏணெ_ூநூயாதூஷூயா" என்னும்படி சுநவயிகஹாவண்த்தையுடையஞய்;

ஸர்வசேஷியான தன்னுடைய க்ருபையும் க்ஷமையும் வண்மையும் வடிவுகொண்டாற்போலே இருக்கிற நாச்சி

---

*சாய்ந்தாற்போலே—க. [1] 4. 5. 1. [2] 1. 5. 6

†சுகூஊாஈயாவா வாய்—க.

குமாரயுவா - கௌமாரம் யௌவனம் இரண்டுமில்லாமல், இரண்டுக்கும் நடுவே 'இளகிப் பதித்திருக்கும் நிலை.'

[3] 5. 5. 10. சோதிவெள்ளத்தின் உள்ளே = தேஜோராசியின் மத்தியில், எழுவதான, ஓர் உரு - ஒப்பற்ற விக்ரஹம்.

[4] ஸாத்வதஸம்ஹிதை 2. 70. ஆயிரக்கணக்கான பூர்ணசந்திரனுக்கு ஒப்பான காந்தியினால் ஜகத்தை (போஷித்து) ஸந்தோஷப்படுத்திக்கொண்டு.

மார்களில் [5]ஸ்வாஹிசத - நிதூ - நிரவஜூ-சுநுரூஎவ ஸ்வூரஎவாஜிகளை உடையளாய், [6]ஸ்வெஸூரஎவூத்தா லே வஶாநுஹவம் பண்ணநின்ருலும் இன்று அநு பவிக்கத் தொடங்கினுற் போலே சூஸூயபூரவஸாவஹெ யாய், [7]"ஸாஞாநஞ" ஐதூரீகளின்படியே ஸவபூ

---

[5]சரணுகதிகத்யம். ஸ்வாபிமத - தனக்கு விருப்பமானதும், நித்ய - நித்யமானதும், நிரவத்ய - ஒருவித தோஷமற்றதும், அநுரூப- தனக்கேற்றதுமான, ஸ்வரூபம் விக்ரஹம் முதலியவற்றை உடைய (பிராட்டி).

[6]ஸ்வெஸூரஎவெூண வஶாZநுஹஎதயாZவூவஎவபூ வஷிஷூயஶாஶயா நயா (ஸ்தோத்ர ரத்னம் 38)

ஸ்வவைச்வரூப்யத்தாலே - தன்னுடைய உலகத்திற்கெல்லாம் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் ரூபத்தாலே.

[7]சதுச்லோகி. 4.

ஸாஞாநஞஶஹாவிஹஎதி வாரஂ யஜூஹூ ரஎவஂ ஹரேஃ
சஎதபுஂ ஙூஹூதகொZவி ததியதரஂ
ரஎவஂ யஜதூஹூ ரதூ ।
யாநூநூநி யயாவஸூவஂ விஹரதொ
ரஎவாணி ஸவபூாணி தா-
நூாஹூஃ ஸெவூரநுரஎவாரஎவ விஹவெஃ
ஶாஶோவஶஎஶாநி தெ ॥

ஒருவித விகாரங்களில்லாததும், சுத்தம் அசுத்தம் என்ற இரண்டு விதமான பெரியவிபூதிகளையுடையதும், ஸர்வோத்க்ருஷ்டமான தும், பெரியதும், பிறருக்கு பெருமையைச் செய்வதுமான யாதொரு ஸ்வரூபம் பகவானுடையது இருக்கிறதோ, அந்த ஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் (தன் ஸௌந்தர்யாதிகளால்) அவருக் கே அதிகப்ரீதியைத் தருவதும், மிகவும் ஆச்சர்யமானதும், ஆச்ரிதர்களுக்குப் பெருமையை அளிப்பதுமான யாதொரு

ப்ரகாரஸம்ஶ்லேஷத்தை உடையளாய், 'திருமார் வத்து மாலை நங்கை'யாய், [9]'அமுதில் வரும் பெண்ணமு'தாய், [10]'வேரி மாருத பூமேலிருந்து வினைதீர்க்கு'மவளாய், தன் கடாக்ஷ லேசத்தாலே ஐஶ்வர்யாதி ஸௌஹவத்தையும் கொடுக்குமவளாய், [11]"தேவதேவ திவ்யமஹிஷீ" என்னும்படியான மேன்மையும், [12]"கருணாஸ்ராநதமுகீ" என்னும்படியான நீர்மையும் உடையளான பெரியபிராட்டியார் 'தாக்ஷிண்யஸீமா' என்று

திவ்யமங்கள விக்ரஹமுண்டோ, ஸ்வேச்சையாலே அவதரித்து விளையாடுகிற இன்னும் வேறு வேறு எந்த விக்ரஹங்களுண்டோ, அவைகளெல்லாம், ஹே லக்ஷ்மீ, உன்னுடையதான, அவற்றிற்கேற்றரூபம்முதலிய ஸம்பத்துக்களோடு பிரிவின்றிச் சேர்ந்தேயிருக்கின்றன என்று (ச்ருதிஸ்ம்ருதிகள்) கூறுகின்றன.

[8] 10. 10. 2. திருமார்வத்து - திருமார்புக்கு, மாலை - மாலைபோல் அலங்காரமாய், நங்கை - (பெருமாளுக்கும் பெருமையைக் கொடுக்கக்கூடிய) குணம் நிரம்பினவளாய்.

[9] தி. மொ. 6. 1. 2. அமுதில் - தேவதைகள் பெற்ற அம்ருதத்தில் நின்றும், வரும் - (ஸாரபூதமாய்) வரும், பெண் அமுது – பெரிய பிராட்டியார் என்னும் அம்ருதம்.

[10] 4. 5. 11. வேரிமாருத - வாஸனை மாருத, பூமேலிருந்து, வினை தீர்க்குமவளாய் - நம் பாபங்களையெல்லாம் போக்குமவளாய்.

[11] சரணாகதிகத்யம். தேவர்க்கெல்லாம் தேவனான பெருமாளுடைய பத்நீகளில் ப்ரதானமானவள்.

[12] லக்ஷ்மீஸஹஸ்ரநாமம். கருணா - தயையினால் (உண்டான) ஆஸ்ர - கண்ணீர் நிரம்பியதும், ஆநத - (ஆச்ரிதர் பக்கல் அன்பினால்) வணங்கியதுமான, முகீ - முகத்தை உடையவள். தாக்ஷிண்யஸீமா - தாக்ஷிண்யத்தின் உயர்ந்த நிலை; (தெற்கு திக்கின் எல்லை என்று மற்றொரு அர்த்தம்).

தோற்றும்படி தக்ஷிணபார்ஶ்வத்திலே நீலமேகத்தை அணைந்த நீலமின்போலே ஸேவித்திருந்து, தன்னுடைய ஶேஷித்வ-ஸாமர்த்ய-ஐஶ்வர்யாதிஸம்பந்திகங்களைப் பூரித்துக்கொண்டு, ஸர்வபரிஜநங்களை ஸர்வாவஸ்தோசிதாஶேஷஶேஷவ்ருத்திகளிலும் ஆஜ்ஞாபிக்க, [13]“ஏவம்பூதபூமிநீளாநாயக” என்கிறபடியே பெரியபிராட்டியாருடைய ஈஶ்வரீம் என்னலாம்படி ஸாநவரதஸஹவாஸவிஷயையாய், [14]‘பச்சைமாமலை போல் மேனிக்’கும் படிமாவான நிறத்தை உடையளான [15]‘பார் என்னும் மடந்தை’யும்;

[16]‘அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குகள்’ அத்யல்பம் என்னும்படி நித்யாநபாயம் நின்றவிடம் தெரியாதே [17]‘நீளாதுங்கஸ்தநகிரிதடீஸுப்தம்’ என்னப்பண்ணுமவளாய், நீளாதுல்யஸ்வரூபையான ஸ்ரீநீளைப்பிராட்டியும்;

அடியார் இடத்திலே ஸேவித்திருக்கும்படி தாங்களும் இடத்திலே ஸேவித்திருக்க;

---

[13] சரணாகதிகத்யம். (லக்ஷ்மீபோலவே) இப்படியிருக்கிற, பூமி, நீளை இருவருக்கும் நாயகனே?

[14] திருமாலை 2. (படிமா - உபமானம் ஒப்பு).

[15] 2 8 7. பார் என்னும் மடந்தை - ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டி.

[16] 3. 10. 8. அல்லிமலர் மகள் - தாமரைப்பூவில் வஸிக்கும் பெரிய பிராட்டியாரோடு, போக - சேர்த்தியாலே (பிறந்த) மயக்குகள்: (ஆச்சர்யமான) மயக்கங்கள், (அல்லது) ஆநந்தங்கள்.

[17] திருப்பாவைத் தனியன் (பட்டர் அருளிச் செய்தது). நீளையினுடைய உன்னதமான ஸ்தனங்களாகிற மலைத் தாழ்வரையில் (சாய்ந்து) உறங்கும் (கிருஷ்ணனே).

அடியார் இடத்திலே-அடியார்கள் தங்களுக்கேற்ற ஸ்தானத்திலே; தாங்களும், இடத்திலே - இடது பக்கத்திலே.

18‘ஸெவூ: ஸ்ரீஹ-ஞீநீஹாஹ்:’’, 19“உடனமர் காதல்மகளிர் திருமகள் மண்மகள் ஆயர்மடமகள் என்றிவர் மூவர்’’ இத்யாதிகளில் சொன்ன சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யுமவர்களுக்கு 20‘ரஸம்’ என்றும் ‘ஆநந்தம்’ என்றும் சொல்லும்படியான ‡நிரதிஶயஹொமைதையுடையனான நிரூவாயிகஶெஷியை நிரூவாயிகஜ்ஞாநவிகாஸத்தாலே 21“அவாவறச் சூழ்ந்தாய்’’ என்னும்படி அநுபவித்து;

---

‡நிரதிசய போக்யத்தையுடையனை—க.

நிருபாதிக - ஒரு காரணத்தைப் பற்றவிராமல், ஸ்வபாவமாகவே (சேஷி) - ஸ்வாமியாக இருப்பவர்.

18வஶுஷஸ்ஷஹெ ஐதி ஶஷூஹாஷெ(ஈஹஸூஈக்ஷாயா०)
ஜெவொ வெகூண்ணாயஷ்தூ ஆநஜாஸநஸ०ஷ்தி தஃ ।
ஸெவூ: ஸ்ரீஹ-ஞீநீஹாஹி: ஷ்ராஃஹ-ூரவெஷ்தூ
வாவிஜெ: ॥

ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனான வாஸுதேவனை திருவனந்தாழ்வான் பேரில் எழுந்தருளியிருப்பவனாகவும், ஸ்ரீ, பூமி, நீளை என்ற மூன்று பிராட்டிமார்களாலும் ஸேவிக்கப்படுகிறவனாகவும் த்யானம் (செய்ய வேண்டும்.)

19 1. 9. 4. உடனமர் - (பிரிவை ஸஹிக்கமாட்டாமையால்) கூடவே, அமரவேண்டும்படியான, காதல் - காதலையுடைய, மகளிர் - தேவிகள்; திருமகள் - பெரியபிராட்டியார், மண்மகள் — ஸ்ரீ பூமிப் பிராட்டி, ஆயர்மடமகள் - கோப குலத்தில் பிறந்தவளும் ஆத்மகுணங்கள் நிரம்பினவளுமான நப்பின்னைப்பிராட்டி என்ற இவர் மூவர்.

20‘ஈஸொ வெ ஸஃ’; ‘ஆநஜொ ஸ்ரூஹ’— தை. உப.

21 10. 10. 10. அவாவற - (எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் பெரிதான) என் ஆசையெல்லாம் தீரும்படி, சூழ்ந்தாய் - வந்து (என்னுடன்) கலந்தாய்.

[22]“ததொ௨வி தஸ்ஷ ப்ரியதரம் ரூவம் யதத்புூதம்” என்றும், [23]“நால்தோளமுது” என்றும் பேசப்பட்டு, [24]‘குன்றாடு கொழுமுகில் போல் குவளைகள் போல் குரைகடல்போல் நின்றாடுகணமயில்போல் நிறமுடைய’ [25]‘பொன்னின் வண்ணம் மணியின்வண்ணம் புரையும் திருமேனி’யில் ஸவயவஸௌஷ்டவயிலும் ஆபரணச் சேர்த்தியழகிலும் ஆழங்கால்பட்டு, ஸகவத்ஸாஸவரவ வரவஸரான முமுக்ஷுக்கள் பண்ணும் ரஞ்ஜகவ்யாபாரங்களைக் கொண்டு [26]“விபந்யவ:” என்கிற ச்ருதியின்

[22]சதுச்சுலோகி—4. ததோபி - (ஆநந்தமயமான) பகவத்ஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் கூட, தத்ப்ரியதரம் - (அழகிய அமைப்பினால்) அவருக்கு அதிகப் பிரியமானதும், அத்யத்புதம் - ஆச்சர்யத்தைத் தருவதுமான, யத்ரூபம்-யாதொரு (பரமபதத்திலுள்ள, திவ்யமங்கள விக்ரஹமுண்டோ.

[23]5. 8. 7. நால்தோள் நான்கு தோள்களைப் பெற்றிருக்கும், அமுது - அம்ருதம். (அம்ருதம்போல் போக்யமானவன்).

[24]பெரி. தி. 4. 8. 9. குன்றாடு - மலையின் உச்சியிலே நின்று அசைகிற, கொழுமுகில் போல் - அதிக நீரை முகந்துகொண்டு ப்ரகாசிக்கிற மேகம்போலவும், குவளைகள் போல்-அப்போதலர்ந்த நீலோத்பலங்கள் போலவும், குரை - சப்திக்கிற, கடல் போலவும், நின்று ஆடு - (ஸந்தோஷத்தாலே) நின்று ஆடிக்கொண்டிருக்கிற, கணமயில்போல் - மயில் திரள்போலவும், நிறமுடைய- நிறத்தை (அல்லது அழகையுடைய பெருமாள்).

[25]பொன்னின் வண்ணம் புரையும் திருமேனி—க.
தி. மொ. 4 9. 8. பொன்னின் வண்ணம் - ஸ்வர்ணத்தின் வர்ணத்தையுடைத்தாயிருக்கும்; மணியின் வண்ணம் - நீலரத்னத்தின் வர்ணத்தையுடைத்தாயிருக்கும்; புரையும் - இவற்றோடெல்லாம் பொருந்தின (அல்லது ஒப்பான, திருமேனி) ஆழங்-கால் பட்டு - அழுந்தி; ஈடுபட்டு என்று அர்த்தம்.

[26]விபந்யவ: - விவிதமான ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணுநிற்பர்கள்.

படியே விவிதஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணத் தொடங்கி; ஜிவ்ராஜகவஜ்ஞ்யாகிற ராத்ரியோடே ஸவிதவ்யநா ஸாஹஸ்ரத்தாலே சேர்ந்தது என்னலாம்படி [27]கதிராயிரமிரவி கலந்தெரித்தாலொத்த நீள்முடியைப்பார்த்து, [28]"முடிச்சோதியாய் உனது முகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ" என்பது;

[29]வதநாரவிந்த மகரந்தரஸ ஆஸ்வாதத்திற்காக வண்டொழுங்கு படிந்தாற்போலே அசைகிற திருக்குழல்கற்றைகளைப் பார்த்து, [30]"கொள்கின்ற கோளிருளைச் சுகிர்ந்திட்ட கொழுஞ்சுருளின் உள்கொண்ட நீலநன்னூல் தழைகொல்? அன்று, மாயன் குழல்" என்பது;

---

[27]பெரி. தி. 4.1.1. கதிர் ஆயிரம்-ஆயிரம் கிரணங்களையுடைய, இரவி அநேக ஸூர்யன்கள், கலந்து, எரித்தாலொத்த - சேர்ந்து ப்ரகாசித்தாற் போலே இருக்கும், (அல்லது அவர்களை உருக்கி வார்த்தப்ரகாரமோ என்னும்படி), நீள் முடி - (ஸர்வஜகதீச்வரனாயிருக்கும் பெருமையைக் காட்டும்படி) நீண்ட கிரீடம்.

[28]3. 1. 1. உனது முகச்சோதி - உன்னுடைய முகத்தின் ஒளியானது, முடிச்சோதியாய் - கிரீடத்தின் தேஜஸ்ஸாக மலர்ந்ததுவோ-மேலே கிளம்பிற்றோ?

[29]வதநாரவிந்த - முகமாகிற தாமரையின், மகரந்தரஸ-தேனை, ஆஸ்வாதத்திற்காக - புஜிக்கும்பொருட்டு.
திருக்குழல் கற்றைகள் - அழகிய சுருண்ட தலைமயிர்.

[30]7. 7. 9. கொள்கின்ற - (ப்ரளயகாலத்தில் லோகத்தையெல்லாம் வ்யாபிக்கிற, கோள் - தன்மையையுடைய, இருளை சுகிர்ந்திட்ட - பன்னி (அஸாரமான அம்சமெல்லாம் போம்படி அதைக் கழித்து), கொழும் சுருளின் - அழகியசுருளின், உள்கொண்ட - உள்ளேயிருக்கும், நீல - வயிரமாய் நீலமான நிறத்தையுடைத்தாய், நல் - நன்றாயிருந்துள்ள, நூல் தழை கொல் - நூல் திரளோ? அன்று; மாயன் குழல் - ஆச்சர்யபூதனான பகவானு

அத்திருக்குழல்சேர்த்தியாலே ஒரு ஹாமம் இருளோடே சேர்ந்த அஷ்டமீ-சந்த்ரனை அநுகரிக்கிற திருநெற்றியை அநுபவித்து, [31]"நாள் மன்னு வெண்திங்கள் கொல்? நயந்தார்கட்கு நச்சிலை கொல்?" என்பது;

அத்திருநெற்றியில் [32]அழகுக்குக் கீற்றெடுக்கலாம்படியிருக்கிற திருப்புருவங்களை அநுபவித்து, [33]"இன்னு

டைய திருக்குழல். (பருத்தியை பன்னி எடுத்து, பட்டை போட்டு, பட்டையின் மேல்புறத்திலிருக்கும் பஞ்சு அழுக்கும் அஸாரமுமாயிருக்கலாமாதலால், பட்டையின் உட்புறத்திலிருந்து நூல்வரும்படி நூற்றால், அந்த நூல் எவ்வளவு வெளுப்பாகவும் மெல்லியதாயும் இருக்குமோ, அதுபோல் இருட்டைப் பஞ்சுஸ்தானத்தில் வைத்து அதிலிருந்து நூற்ற நூல் மாதிரி இருக்கலாமோ என்றால் ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்குழல்களின் அழகுக்கு அதுவும் நேர் நில்லாது. நேருக்கு நேர் திருஷ்டாந்தமாக ஒரு வஸ்து இல்லாததுமட்டுமல்ல. இவ்வளவு சிக்ஷித்தாலும் ஒன்றும் உபமானமாகப் போதாது என்கிறார்.)

31 7. 7. 7. நாள்-(பூர்வபக்ஷத்து அஷ்டமியான) நாளில், மன்னு-ஸ்திரமாக இருந்து, வெண்-(களங்கம் தெரியாதாகையால்) வெளுத்திருக்கும், திங்கள் கோல் - சந்திரனோ? (அல்லது) நயந்தார்கட்கு - தன்னை ஆசைப்பட்டார்க்கு, நச்சிலை கோல் - விஷப்பூண்டாயிருப்பதோ? (விரும்பவேண்டாதிருக்கிறதோ)

32 அழகுக்குக்கீற்றெடுத்தல்-பொன்னின் மாற்றறிவதற்காக உறைப்பது போல் உறைத்துப் பார்த்தல்.

33 7. 7. 4. இன்=இனியதான, உயிர்க்கு - ப்ராணனை (அபஹரிக்கைக்காக), ஏழையர்மேல் - (பரமபுருஷனைக் காண ஆசைப்படும்) பெண்கள் மேலே, வளையும் - (தானே) வளைந்து (தன் புறத்தும்), இணை நீலவிற் கோல் - நீலமான இரண்டு வில்லோ? (அங்ஙனன்றியே), மன்னிய - (சரீரத்தோடு) கூடியவனாய், சீர் - (அழகு முதலான) குணங்களையுடையனான, மதனன் - மன்மதனுடைய, கருப்புச் சிலை கோல் - கரும்புவில்தானோ.

யிர்க்கு ஏழையர் மேல் வளையும் இணை நீலவிற்கொல்? மன்னிய சீர்மதனன் கருப்புச் சிலை கொல் ?" என்பது; [34]"𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋𑌽𑌹𑌮𑍍" என்று இருப்பாரைத் தோற்பித்து, [35]"𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇" என்று திருவடிகளிலே விழப்பண்ணும் [36]"கரியவாகிப் புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்ட அப்பெரியவாய கண்களைக் கண்டு, [37]"ஏழையர் ஆவி யுண்ணும் இணைக் கூற்றங்கொலோ? அறியேன்; ஆழியங் கண்ணபிரான் திருக்கண்கள்கொலோ" என்பது;

[38]𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍌𑌰𑌭𑌿𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸மான 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌨𑌾𑌸𑌾𑌵𑌂𑌶த்தைப் பார்த்து, [39]"மாட்டுயர் கற்பகத்தின் வல்லியோ? கொழுந்தோ ?" என்பது;

---

[34]கீதை - 16. 14. அஹம் - நான், ஈஶ்வர: - ஸ்வதந்த்ரன்.

[35]ஜிதந்தே 1. 1. (ஏ புண்டரீகாக்ஷ) நமஸ்தே - (உன் கண்ணழகுக்குத் தோற்று) உன்னை நமஸ்கரிக்கிறேன்.

[36]அமல 8. கரியவாகி - கறுத்து, புடைபரந்து - பரவி விசாலமாய் மிளிர்ந்து - சலித்து, செவ்வரி ஓடி - செவ்வரிபடர்ந்து, நீண்ட- (காதளவும்) நீண்ட, அ - அப்படிப்பட்ட, பெரியவாய - பெரியனவான, கண்கள்.

[37] 7. 7. 1. ஏழையர் - (சபலைகளான) பெண்களுடைய, ஆவி - ப்ராணனை, உண்ணும் - அபஹரிக்கும், இணை - ஒன்றுக்கொன்று சேர்த்தியான) இரண்டு, கூற்றம்கோலோ - மிருத்யுவோ, அறியேன் - (அங்ஙனன்றியே), ஆழி - கடல்போல் சிரமஹாரமானதும், அம் - அழகியதுமான (வடிவையுடைய), கண்ணபிரான் - உபகாரகனான ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய, திருக்கண்கள் கோலோ - கண்கள்தானோ ? அறியேன்.

[38]சுருதி-வேதங்கள், ஸௌரபி - கமழும், நி:ஶ்வாஸமான - மூச்சுக் காற்றையுடைய, 𑌨𑌾𑌸𑌾𑌵𑌂𑌶ம் - அழகிய மூக்கை.
(𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑌿𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌃)

[39] 7. 7. 2. மாடு - (கடல்போன்ற கண்களுக்கு) ஸமீபத்திலே, உயர் - (அதையே ஊற்றாகக் கொண்டு) ஓங்கி வளர்ந்த, கற்பகத்தின் வல்லியோ - கற்பகத்தின் கொடியோ; கோழுந்தோ - (எப்போதும் பசுமை மாறாமையாலே) கொழுந்தோ ?

நாச்சிமாருக்கு [40]லீலாமணிதர்ப்பணங்கள்போலேயிருக்கிற திவ்யகபோலங்களைப் பார்த்து, 'வர்ணிக்கைக்கு நிலமன்று' என்று, [41]"கண்கள் சிவந்து பெரியவாய், வாயும் சிவந்து கனிந்து, உள்ளே வெண்பல் இலகு சுடர் இலகுவிலகுமகரகுண்டலத்தன்" என்று சுற்றடிக் கொள்வது;

[42]'செம்பவளத்திரள்'போலே இருக்கிற திவ்யாதரவைபவத்தைப் பார்த்து, [43]"வாலியதோர் கனிகொல்? வினையாட்டியேன் வல்வினை கொல்? கோலம் திரள் பவளக்

---

40 லீலா - விளையாட்டுக்கான, மணிதர்ப்பணங்கள் - ரத்னமயமான கண்ணாடிகள்.

41 8. 8. 1: கண்கள் சிவந்து பெரியவாய் - விசாலமாய், (அப்படியே) வாயும் சிவந்த - திருவதரங்களும் சிவந்து, கனிந்து - பழுத்து, உள்ளே - உட்புறத்தில், வெண் - வெளுத்த, பல் - பற்களினுடைய, இலகு - விளங்குகிற, சுடர் - ஒளியையும், இலகு - அத்யுஜ்ஜ்வலமாய், விலகு, - அசைந்துகொண்டிருக்கிற, மகரகுண்டலத்தன் - மகர குண்டலங்களையுடையவன்.
சுற்றடிக்கொள்வது - கன்னங்களை நேரில் வர்ணிக்கமுடியாததால், அதைவிட்டு, கண், உதடுகள், பல், காது முதலான சுற்றிலுமுள்ளவற்றை வர்ணிப்பது.

42 3. 5. 4. செம்பவள - சிவந்த பவளத்தின், திரள் - ஸமூஹம் போலே.

43 7, 7. 3. வாலியது - ஸ்திரமாய் (அதாவது பிஞ்சாகி பழுத்து அழுகிப்போதல் முதலான நிலைகளில்லாமல் எப்போதும் ஏகரூபமாய் பக்வமாய்), ஓர் - ஒப்பற்ற - கனிகொல் - பழமோ? வினையாட்டியேன் - (இதை இப்போதே அனுபவிக்கப்பெறாத) பாபத்தையுடையளான என்னுடைய, வல்வினைகொல் - கழிக்க அரிய பாபமோ? கோலம்திரள் - அழகு திரண்டிருந்துள்ள, பவள - பவளத்தினுடைய, கொழுந்துண்டம்- இளமை பொருந்திய துண்டமோ?

கொழுந்துண்டம் கொலோ?" [44]"கருப்பூரம் நாறுமோ கமலப்பூ நாறுமோ ? திருப்பவளச் செவ்வாய்தான் தித்தித்திருக்குமோ ? " என்பது;

45. ஸ்மிதாநநவனைக் கொண்டு தோற்றின [46]'தூமுறுவல் தொண்டைவாய்ப் பிரா'னுடைய தூமுறுவலைப் பார்த்து, [47]"என்று நின்றே திகழும் செய்ய வீன் சுடர் வெண் மின்னுக்கொல் ? அன்றி என்னுவி அடும் அணிமுத்தம் கோலோ ?" என்பது;

காந்திக்கு ஹிந்தோளங்கள் போலே இருக்கிற ஶ்ருதி கர்ணபாஶங்களைப் பார்த்து, [48]"மகரம் தழைக்கும் தளிர் கொல் ?" என்பது;

---

[44]நா. தி. 7. 1. திரு - அழகிய, பவளம் - பவளம்போன்று, சேம் - சிவந்த, வாய்தான் - திருவதரமானது, கருப்பூரம் - பச்சைக் கற்பூரம்போல், நாறுமோ - பரிமளிக்குமோ ? கமலப்பூ - செந்தாமரை மலர்போலே, நாறுமோ - பரிமளிக்குமோ ? (அல்லது) தித்தித்திருக்குமோ - இனிதாயிருக்குமோ.

[45]புன்சிரிப்பு தவழும் முகத்தினனை
(தாஸாஸாவிரஹஜ்ஞ ஸௌரி: ஸ்மிதாநநவாம் ஸ்ரஜ:)

[46] 5. 3. 8. தூ - வெண்மையான, முறுவல் - தந்த பங்க்தியையும், தொண்டைவாய் - தொண்டைக் கனிபோல் சிவந்த அதரத்தையுமுடையனை, பிரான் - பரமோபகாரகனை (பெருமாள்)

[47] 7. 7. 5. என்றும் - எப்போதும், நின்றே - ஒரேமாதிரியாக நின்று, திகழும் - ப்ரகாசிப்பதாய், செய்யசுடர் - சிவப்பான சுடரை, ஈன் - வெளிவிட்டுக்கொண்டிருக்கிற, வேண்மின்னுக் கோல் - வெளுப்பான மின்னலோ ? அன்றி - அன்றிக்கே, என்னுவி - என் உயிரை, அடும் - ஹிம்ஸிக்கும், அணி - அழகான, முத்தம்கோலோ - (முத்துப்போன்ற) பற்கள் தானோ ? கர்ணபாசங்கள் - அழகிய காதுகள்.

[48] 7. 7. 6. மகரம் - மகரகுண்டலம், தழைக்கும் - தளிர்க்கிற, தளிர்கோல் - தளிர்தானோ ?

[49]'சுற்றும் ஒளிவட்டம் சூழ்ந்து சோதிபரந்த' ஸம்பூர்ண சந்த்ரனும் 'நேரொவ்வா'ன் என்னும்படியான திருமுகத்தில் அழகைத் திரள அநுபவித்து, [50]"கோளிழைத்தாமரையும் கொடியும் பவளமும் வில்லும் கோளிழைத்தண்முத்தமும் தளிரும் குளிர்வான் பிறையும் கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதி வட்டம் கொல் ?" என்பது;

[51]"கரிஷ்யாமி ஸர்வம்" என்றிருப்பாரைக்கூவிக்கொள்ளும்போது, [52]'ஸ்நிக்த கம்பீர மதுர' நாதமாய், நாச்சிமாருடைய வளைத்தழும்போடு வாசியில்லாத ஸௌந்தர்யத்

---

[49]பெரி. தி. 1. 4. 3. ஒளிவட்டம் - ஒளியையுடைய மண்டலம், சுற்றும் சூழ்ந்து - பரிபூர்ணமாக ஆகி, சோதிபரந்த - களங்கமில்லாததால் தேஜஸ்ஸாலே வ்யாப்தமாய் இருக்கிற.

[50] 7. 7. 8. கோள் - தன் ஒளியை, இழை - தனக்கு ஆபரணமாக உடைய, தாமரையும், கொடியும் - கற்பகக் கொடியும், பவளமும் வில்லும், கோள் - தன் அழகை, இழை - ஆபரணமாக உடைய, தண்முத்தமும் - குளிர்ந்த முத்தமும், தளிரும், குளிர் - சீதளமாய், வான் - சிறந்த, பிறையும் - பிறைச் சந்திரனும், இவற்றையெல்லாம் உடையதாய்), கோள் இழையாவுடைய - தன் ஒளியே தனக்கு ஆபரணமாகவுடைய, கொழும் - பூர்ணமான சோதிவட்டம்கொல் - ஜ்யோதிர்மண்டலமோ ? (இங்கு 'தாமரை' என்று திருக்கண்களும், 'கொடி' என்று மூக்கும், பவளம்' என்று அதரமும், 'வில்' என்று புருவங்களும், 'முத்தம்' என்று பற்களும், 'தளிர்' என்று காதுகளும், 'வான்பிறை' என்று திருநெற்றியும் கூறப்படுகின்றன.)

[51]ரா. அ. 31. 22. என்னைத்தொடர்ந்து செல்லும் தாஸனைச் செய்து கொள்ளும்.

[52]வைகுண்டகத்யம். ஸ்நிக்த - அன்பும், கம்பீர - பெருமையும், மதுர - இனிமையும் உடைய, நாதமாய் - சப்தத்தை உடைய,

தை உடைத்தாய், திருமேனி ஒளியாலே பசுத்த ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யம்போலே இருக்கிற திருக்கழுத்தைப் பார்த்து, [53]“முற்றும்உண்ட கண்டம் கண்டீர் அடியேனை உய்யக் கொண்டது” என்பது;

வதூவிடியவாராஷாயடிங்களையும் வழங்குமளவன்றிக்கே, ஏதேனும் ஒரு கிஞ்சித்காரம் பண்ணினருக்கு [54]‘ஸவடிஹ்லூஹடுத’மான ஶாஸவரிஷ்வஜத்தைக் கொடுக்கக் கடவவான திருத்தோள்களைப் பார்த்து, [55]“கற்பகக் காவன நற்பலதோள்’கள் என்பது;

ஶாதகயிஞாதஞஶநொஹாரமாய், ஜௌக்திக - ஸ்ரீவத்ஸ - கௌஸ்தூஹ - வநஶாஞாவிராஜிதமாய், [56]‘அலர்மேல்மங்கை இறையும் அகலகில்லேன்’ என்று உறையும்படி கூதஒஜெஹாமஒமான திருமார்பை அநுபவித்து, [57]“ஆரமார்பதன்றோ அடியேனை ஆட்கொண்டது!” என்பது;

---

[53]அமல. 6. முற்றும்-(அண்டத்திற்கு உள்ளும் புறம்புமுள்ள) எல்லாவற்றையும், உண்ட - அமுது செய்த, கண்டம் கண்டீர் - திருக்கழுத்தன்றோ, அடியேனை உய்யக்கோண்டது-அடியேனை ஸம்ஸாரத்தில் அகப்படாதபடி செய்தது.

[54]ஸர்வஸ்வபூதமான - ஸர்வஸொத்தாயிருக்கும்படியான (ஆலிங்கனம்)

ஶஷ ஸவடிஹ்லூஹடுதொ ஶ வரிஷ்வஜொ ஹநூஜதஃ (ரா. யு. 1. 13),

[55] 6. 6. 6· கற்பகக்கா அன - கற்பகச் சோலைபோலேயாய், நல்- அதிலும் நல்லதாய், பல - பலவான, தோள்கள்.

[56]6. 10. 10. அலர்மேல் மங்கை - தாமரைப்பூவின் மேல் நித்ய வாஸம்பண்ணும், லக்ஷ்மி, இறையும் - க்ஷணம்கூட, அகலகில்லேன் - (உம்மைவிட்டுப்) பிரிந்திருக்க ஸஹிக்கமாட்டேன், (என்று சொல்லிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கும்.)

[57]அமல. 6. ஆரமார்பதன்றோ - முக்தாஹாரத்தை உடைத்தான மார்பன்றோ, அடியேனை ஆட்கோண்டது - என்னை அடிமை கொண்டது.

ப்ரளயாபத்துக்கள் வந்தால் ப்ரபஞ்சத்தையெல்லாம் உள்ளே வைத்து ரக்ஷிக்கும்படியான திருவுதரத்தைப் பார்த்து, [58]"காரேழ் கடலேழ் மலையேழ் உலகுண்டும் ஆராவயிற்றான்" என்பது;

[59]'மரதகக் குன்ற'மொத்த திருமேனியிலே மாணிக்க வொளி சூழ்ந்தாற்போலே பொருந்தின [60]'பொன்னுெத்த ஆடையை'ப் பார்த்து, [61]"படிச்சோதி ஆடையொடும் பல்கலனாய் நின் பைம்பொன் கடிச் சோதி கலந்ததுவோ ?" என்பது;

[62]ஜநநபதவீஜங்காலரை முன் ஓடிவந்து விலக்கக் கடவனவான ஜங்காகாண்டங்களைக் கண்டு, [63]கந்தர்ப்ப

---

[58] 10. 8. 2. கார் ஏழ் - (புஷ்கலாவர்த்தகாதிகளான) ஏழு மேகங்களையும், கடல் ஏழ் - ஏழு ஸமுத்ரங்களையும், மலை ஏழ் - ஏழு குலபர்வதங்களையும் உடைத்தான, உலகு உண்டும் - லோகத்தையெல்லாம் அமுது செய்தும், ஆராவயிற்றான் - நிறையாத வயிற்றையுடையவனை.

[59] 2. 5. 4. [60]பெரு. தி. 6. 5. பொன்னுெத்த ஆடை - பீதாம்பரம்

[61] 3. 1. 1. பை - பரந்த, பொன் - அழகையுடைய, நின் - உன், கடி - திருவரையின், சோதி - சோதியானது, படி - ஸ்வாபாவிகமான, சோதி - ஒளியையுடைய, ஆடையொடும் - திருப்பீதாம்பரத்தோடே, பல்கலனாய் - பல திவ்யாபரணங்களுமாய், கலந்ததுவோ - கலந்ததோ ?

[62]ஜநநபதவீ-ஸம்ஸாரத்தில், ஜங்காலரான-ஸஞ்சரிப்பதில் தேர்ச்சி பெற்றவர்களான. ஜங்காகாண்டம் - அழகியகணுக் கால்கள்.

[63]கந்தர்ப்பகாஹளா - மன்மதனுடைய எக்காளம் என்னும் ஊதும் வாத்யம்; களாசீ-காளாஞ்சி என்னும் அடிசிறுத்து, வாயகன்றதான பாத்திரம்; தூணீரம் - அம்புறுத் தூணி; மாத்ருகை - மாதிரி.

காஹஐ - கஹாவி_தகுணீரஜாதருகெ என்னலாம்படி [64]"கணைக்காலிருந்தவா" என்பது;

வேதங்களுக்கெல்லாம் [65]மேல்சாத்தாய், ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் [66]ஸாமாந்யதைவதமான [67]பொதுநின்ற பொன்னங்கழல்களைப் *பார்த்து, [68]"ஒருகாலில் சங்கு, ஒருகாலில் சக்கரம்," [69]"பத்துவிரலும் மணிவண்ணன் பாதங்கள் ஒத்திட்டிருந்தவா" என்பது;

திருவடிகளுக்கும் ஆதாரபத்மத்திற்கும் உண்டான சேர்த்தியைப் பார்த்து, [70]"அடிச்சோதி நீ நின்ற தாமரையாய் அலர்ந்ததுவோ?" என்பது;

---

*பார்த்து ஒரு காலில் சக்கரம் பத்துவிரலும்—க.

64பெரி தி. 1. 2. 3. கணைக்காலிருந்தவா - கணைக்காலின் அழகு இருந்தபடியென்?

65மேல்சாத்து - மேலே அணியும் ஆபரணம் அல்லது வஸ்த்ரம்.

66ஸாமாந்யதைவதம் - பொதுவான தைவம். (ஜிதந்தே 1.
தெவாநாம் ஜாநவாநாம் வ ஸாஜாநூயிதெவதம்

67 3 அ. 88. பொதுநின்ற - (எல்லோருக்கும் ஆச்ரயிக்க) பொதுவாயிருக்கிற, பொன் அம் கழல் - பொன்போல் அழகிய திருவடிகளை.

68பெரி. தி. 1. 7. 6. ஒரு காலில் - ஒரு காலில், சங்கு, - சங்கு வடிவமானதும், ஒரு காலில் - மற்றொரு காலில், சக்கரம் - சக்கரவடிவமானதுமான (ரேகைகளையுடைய)

69பெரி. தி. 1. 2. 2. மணிவண்ணன் - நீலரத்னம்போன்ற வடிவை உடையவனுடைய, பாதங்கள் - திருவடிகளில், பத்து விரலும் - பத்துவிரல்களும், ஒத்திட்டிருந்தவா - அநுரூபமாய் இருக்கின்ற அழகு.
ஆதாரபத்மம் - திருவடிகளுக்கு அடியில் ஆதாரமாகவிருக்கும் தாமரைப் பூ.

70 3. 1. 1. அடிச்சோதி - திருவடிகளின் தேஜஸ்ஸானது, நீ நின்ற தாமரையாய் – நீ நின்ற ஆஸநபத்மமாய், அலர்ந்ததுவோ - மலர்ந்ததோ?

இப்படி வாஸ்ராஹாணங்களான திவ்யாவயவங்களைப் பேசத்தொடங்கி, [71]“கருமாணிக்கமலைமேல் மணித்தடம் தாமரைக் காடுகள் போல் திருமார்வு வாய் கண் கை உந்தி கால் உடையாடைகள் செய்ய பிரான்” என்பது;

‹நீலஜீமூத நிபமான திருமேனியிலே நிலமின்கள்போலே விளங்குகிற ஜாம்பூநத நிர்மித தாதூக்களாகிற திவ்யாபரணங்களைப் பார்த்து,

[72]“அந்தாமத்து அன்புசெய்து என்னுவிசேர் அம்மானுக்கு அந்தாம வாள் முடி சங்கு ஆழி நூல் ஆரமுள” என்பது;

அஞ்ஜநகிரியை அணைந்த சந்த்ராதித்யர்கள் போலே வாஸ்ரா - வாஹாமத்தை யுடையரான திருக்கையில்

---

[71] 8. 9. 1. கருமாணிக்கமலைமேல் - கறுத்த நிறத்தையுடைய, மாணிக்கமலை மேல், மணி - அழகியதாய், தடம் - பெருத்த தாமரைக்காடுகள்போல திருமார்வு, வாய், கண், கை, உந்தி - திருநாபி, கால், உடை ஆடைகள் - திருப்பீதாம்பரங்கள் இவற்றினுடைய, செய்ய - சிவப்பையுடையனுய்க் கொண்டு, பிரான் - உபகாரகனுயிருப்பவன்.

நிலமின்=ஸ்திரமாயிருக்கும் மின்னல்கள்.

[72] 2. 5. 1. அம்தாமத்து - அழகிய ஸ்தானமான பரமபதத்தில் (செய்யும்) அன்பு செய்து - அன்பை (என்னிடம்) செய்து, என் ஆவி சேர் - என் ஆத்மாவிலே வந்து சேர்ந்தவனுன, அம்மானுக்கு - ஸ்வாமிக்கு, அம் - அழகிய தாமம் - மாலையை உடைத்தான, வாள் முடி - ஒளி பொருந்திய கிரீடம், சங்கு ஆழி - சங்கு, சக்கரம், நூல் - யஜ்ஞோபவீதம், ஆரம்-ஹாரம் (இவை) உள - இருக்கின்றன.

அஞ்ஜனகிரி - மைமலை.

திருக்கையில் ஆழ்வார்கள் - திருக்கைகளில் இருக்கும் சங்கம் சக்கரம் என்னும் ஆயுதாழ்வார்கள்.

ஆழ்வார்களைப் பார்த்து; [73]'சங்கு சக்கரங்கள் என்று கை கூப்பு'வது;

பரந்த திருப்பாற்கடலிலே ஶாம்ஹிய⟨?⟩ ஊர்ம்யாதிகள் போலே திவ்யாத்மஸ்வரூபத்திலே வாத்ஸல்ய-ஸௌஶீல்யங்களுக்கு வகுத்த கு³ணவர்க³ங்களைப் பார்த்து, [74]"உயர்வற உயர்நலமுடையவன்," [75]"வல்வினையேனை ஈர்கின்ற *குணங்களையுடையா"ன் என்பதாய்;

†அந்த ஶீலாதிகு³ணங்களாலும் ஶீதலங்களான [76]'தூதுசெய் கண்'களாலும் ஆக்ருஷ்டனாய்க் கொண்டு, ஸ்ரீஶங்கோவன் நிற்கிற வாஸஸ்தா²நத்தளவும் சென்று, [77]"வானுயரின்பம் மன்னி வீற்றிருந்தாய்! அருளு நின் தாள்களை எனக்கே" என்ன,

---

* குணங்களையுடையாய்—வ. †அநந்தஶீலாதிகுண—க.

[73] 7. 2. 1. சங்கு சக்கரங்கள் என்று கைகூப்புவன் என்பது—க

[74] 1. 1. 1. உயர்வு - (மற்றவஸ்துக்களினுடைய) உயர்த்திகள் எல்லாம், அற - இல்லையென்று சொல்லலாம்படி, உயர் - உயர்ந்த, நலம் - ஆநந்தத்தை உடையவன்.

[75] 8. 1. 8. வல்வினையேனை - (உம்முடன் சேரமுடியாமல்செய்கிற) ப்ரபல பாபத்தையுடையவனான என்னை, ஈர்கின்ற - பிளந்து பீடிக்கிற, குணங்களையுடையான் - (ஸௌலப்யம், ஸௌந்தர்யம் முதலான) குணங்களையுடையவன்.

[76] 9. 9. 9. தூதுசெய் கண்கள் - தூதன் வேலையைச் செய்கிற கண்கள் (பேச்சாலே தன் அபிப்பிராயத்தை ஸ்பஷ்டமாய்த் தெரிவிப்பதைக் கண்களாலேயே அப்படித் தெரிவித்தல்.)

[77] 8. 1. 9. வான் - பரமபதத்தில், உயர் இன்பம் - அளவற்ற ஆநந்தத்தை, மன்னி - ஸ்திரமாய் உடையவனாய்க் கொண்டு, வீற்றிருந்தாய் - உன்னுடைய பெருமைதோற்ற எழுந்தருளி இருக்கிறவனே! நின் தாள்களை - உன் திருவடிகளை, எனக்கு அருளு - தந்தருளவேணும்.

அவனும் இரங்கி, [78]'வாசம் செய் பூங்குழலா'ளும் ஗ஸவதியுமான நாச்சிமார் கரதலங்களுக்கும் பரிமளம் கொடுக்கும் பொற்றாமரையடிகளாலே இவனைப் பூ முடிசூட்டி, [79]"தெஷாஉவி நஒொ நஃ" என்று எல்லை உள்ளளவும் *செல்ல அடிப்பட்ட கைங்கர்ய-ஸாம்ராஜ்யத்திற்கும் கடவனுக்க;

இவனும் [80]. 'தாழ்ச்சி மற்றெங்கும் தவிர்த்து, நின் தாளிணைக் கீழ் வாழ்ச்சி யான் சேரும் வகை †அருள்''

---

*செல்ல அப்படிப்பட்ட—க. †அருள் என்ன—க.

78 10. 10. 2. வாசம் செய் - (ஸர்வகந்தனான உன் திருமேனிக்கும்) பரிமளத்தைக் கொடுக்கிற, பூங்குழலாள் - அழகியத் திருக்குழல்களையுடைய ஸ்ரீதேவி, கந்தவதீ - வாஸனையையே தனக்கு நிரூபகமாகவுடைய பூதேவி.

79 விஷெ ணாெ஡வாஜிெவஸ் ஜ஗ஸாதூஜ஡஗தெஃ
ஹ்ரணாஉ ெயஉவி கூவ஡ஞ்ீ தெஷாஉவி நஒொ நஃ ॥
(விஷ்ணுதர்மம் 90. 53.) (முக்கலோபாக்யானம்.
தஸ் யஜ்ஞவஈாஹஸ் விஷெணாஈஶித தெஜஸஃ ।
ஹ்ரணாஉ ெயவி கூவ஡ஞ்ீ தெஷாஉவி நஒொ நஃ ॥
(விஷ்ணுதர்மம் 90. 55; பார. சாந்தி. 46. 130.
தேஷாமபி - பகவானை நமஸ்கரிப்பவர்களுக்கும், அவர்கள் ஸம்பந்தபெற்றவர்களுக்கும் என்னுடைய நமஸ்காரம் (இருக்கட்டும்)

80 3. 2. 4. மற்று எங்கும் - (உன்னை யொழிந்த) மற்ற எல்லா விஷயங்களிலும், தாழ்ச்சி - தாழ்வதை (அதாவது வணங்குவதை), தவிர்ந்து - விட்டுவிட்டு, நின்தாளிணைக் கீழ் - உன் திருவடிகளின் கீழே, வாழ்ச்சி - வாழ்வை (அதாவது கைங்கர்யத்தை), யான் சேரும் வகை - நான் அடையும் வகை, அருள் - அருளவேணும்.

என்ற மநோரதம் தலைக்கட்டி, [81]"தன்னுருவாய் என் உருவில் நின்ற எந்தை தளிர்புரையும் திருவடி என் தலைமேலவே," [82]"கூட்டரிய திருவடிக்கள் கூட்டினை நான் கண்டேனே," [83]"திருப்பொலிந்த சேவடி என் சென்னியின் மேல் பொறித்தாய்" என்று அம்ருதஸாகரத்திலே அழுந்தினாற் போலே ஆநந்தநிர்ப்பரனாய் அநுபவரஸம் ப்ரேரிக்க, [84]"பற்றிலார் பற்ற நின்ற" திருவடிகளையே அவலம்பநமாகக் கொண்டு பர்யங்கத்தின் மேலே ஏற;

இவனை, [85]'தாயும் தந்தையுமாய்' அளிக்கும் [86]'தண் தாமரைக் கண்ணன்' அங்காகதகுமாரந்யாயத்தாலே

---

[81] தி. நெடு 1. தன் உருவாய் - தனக்கு அஸாதாரணமான ஜ்யோதிஸ்ஸ்வரூபனாய், என் உருவில் நின்ற - என் சரீரத்திலே நின்றவனாய், எந்தை - எனக்கு ஸ்வாமியான ஸர்வேச்வரனுடைய, தளிர் புரையும் திருவடிகள் - தளிரையொத்த திருவடிகள், என் தலை மேலவே - என் தலையிலே இராநின்றன.

[82] 4 9 9. கூட்டரிய - (எவ்வளவு பெரியோரானாலும் தன் யத்னத்தால் மட்டும்) சேர்த்துக்கொள்ள அரிய, திருவடிக்கள் - திருவடிகளை, கூட்டினை - (நான் சேரும்படி என்னைச்) சேர்த்துக்கொண்டாய். நான் கண்டேனே - (அநுபவத்தாலே சொல்லுகிறேன் என்று கருத்து.)

[83] பெரி. தி. 5. 4. 7. திரு - அழகு, பொலிந்த - மிக்கிருப்பதாய் சே அடி - ருஜுவான திருவடிகள், என் சென்னியின் மேல் - என் தலையின்மேலே, பொறித்தாய் - அடையாளமிட்டாய்.

[84] 7. 2. 7. பற்று இலார் - வேறொரு ரக்ஷகனின்றியிருப்பவர்களும், பற்ற - ஆச்ரயிக்கும்படியாக, நின்ற - அசரண்யசரண்யமாய் இருந்த. அவலம்பநமாக = பிடிப்பாக.

[85] 1. 10. 6. (அளிக்கும் - க்ருபைபண்ணி அருளும்)

[86] தி. மொ. 7. 1. 9. தண் - குளிர்ந்த, தாமரைக்கண்ணன் - செந்தாமரை போன்ற திருக்கண்களை உடையவன். அங்காகத - மடிமேல் வந்த, குமாரங்யாத்தாலே - புத்ரனைக் கொஞ்சும் முறையிலே.

சுதாஷோதித்து, இவனை ஸஹஜ-ஸௌஹார்தத்தாலே *"தன்மை பெறுத்தித் தன் தாளிணைக் கீழ்க்" கொண்டு, ஸர்வசேஷியான தான் பெற்ற பேற்றை இவனையிட்டுப் பேசுவிக்கத் திருவுள்ளமாய், 'நீர் ஆராய் இருக்கிறீர் ?' என்று கேட்க;

இவனும் தனக்கு [87]'அவன் எவ்விடத்தான் ? யான் ஆர் ?' என்ற நிலையைக் கழித்து, நித்யஸம்ஸாரிகள் நிலையினின்றும் நித்யஸூரிகள் நிலையிலே சேர்த்த மஹோபகாரத்திற்கு உதவிக் கைம்மாறு அற்று, தான் தெளிந்தபடியே விண்ணப்பம் செய்யத் தொடங்கி;

அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரார்ணவத்திலே அழுந்தின அடியேன் தேவரீருடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபமாகிற [88]'அளப்பரிய ஆரமுத'க் கடலிலே [89]"சுவிஹாமெந

*3. 7. 7. தன்மை - (இவ்வாத்மாவுக்கு ஸ்வபாவத்திலேயே உண்டான) தன்மையை, பெறுத்தி-அடையும்படி செய்து (ஸ்வ ஸ்வரூபத்தின் ஆவிர்ப்பாவத்தைச் செய்து), தன் தாளிணைக் கீழ்கொண்டு - தன் திருவடிகளின் கீழே வைத்துக்கொண்டு.

87 5. 1. 7. அவன் - (ஸர்வஜகதீசுவரனும் சக்ராயுதத்தைத் தரித்தவனை) அவன், எவ்விடத்தான் - எந்த இடத்திலுள்ள வன்? (அவன் எங்கே?) யான் ஆர் - ஸம்ஸாரத்தில் உழல்கின்ற நான் எங்கே?

88 தி. நெடு. 14. அளப்பரிய - அளப்பதற்கு அரிதான, ஆர்-பரி பூர்ணமான, அமுதக்கடலை - அம்ருதஸமுத்ரத்தை.

89 சாரீரகஸூத்ரம் 4. 4. 4. த்ருஷ்டத்வாத் - உபாஸநத்தால் தன் ஆத்மா பரமாத்மாவை ஆத்மாவாக உடையது என்று கண் டிக்கிறபடியால், (முக்தன் பரமாத்மாவை 'நான் ப்ரஹ்மமாய் இருக்கிறேன்' என்று) அவிபாகேந - பிரிவில்லாமலேயே (அநு பவிக்கிறான்.)

ஹ்ருஷ்டஸ்வாந்த:” என்னும்படி ஸர்வாத்மஸம்ஶ்லேஷவிஶேஷணமாய்க் கொண்டு அமுந்தினேன்.

[90]‘உலகங்களுக்கெல்லாம் ஓருயி’ரான தேவரீருடைய ஸ்வரூபத்தாலே ஸ்வரூபமும், ஸங்கல்பத்தாலே ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகளும் போகத்தாலே போகமுமாம்படியான உண்மை தெளிந்தேன்;

தனித்து எனக்கொரு பேரிடவொண்ணாதபடி உகார விவரணத்தில் சொன்ன ‘ஜ்ஞாநாநந்தன்’ என்கிற பெயரில் நிலை நின்று, ஸ்வாநுபவஸாம்ராஜ்யத்திற்கு விலக்கில்லாத ஸஞ்சிதாநுஸந்தத்வமும் பெற்றேன்;

[91]‘வானுளார் பெருமா’னை தேவரீரோடே ‘தேனும் பாலும் நெய்யும் *கன்னலும் அமுதும் ஒத்துக் கலந்து, ஒருபடிப்பட்ட ஜ்ஞாநவிகாஸத்தாலே [92]‘உள்ள உலகளவும் யானுமுள’னாய் நின்று, [93]‘பொன்னுலகும்’ ‘புவனி முழுதும்’ ஸாம்ராஜ்யோபகரணமாகக் கைக்கொள்ளப் பெற்றேன்;

---

*கன்னலும் அமுதமும் ஒத்து—க. [90] 8. 1. 5.

[91] 2. 3. 1. வானுளார் பெருமானை - நித்யஸூரிகளுக்குத் தலைவரான (உம்மோடே), தேனும் பாலும் நெய்யும், கன்னலும் - சர்க்கரையும். அமுதும் ஒத்து - அம்ருதமும் போல இவற்றினுடைய ரஸங்களெல்லாம் உண்டாம்படியாகக் கலந்து

[92] பெ. அந். 76. உள்ள உலகளவும் - இருக்கிற லோகங்களெல்லாவற்றிலும், யானும் - நானும், உளனாய்-இருக்கிறவனாய். (அதாவது தடையின்றிப் பரவுகிற தர்மபூதஜ்ஞானத்தினால் ஸர்வ ஜகத்தையும் வ்யாபித்து என்றபடி.)

[93] 6. 8. 1. பொன் - எப்போதும் ஆசைப்படத்தக்க, உலகும் - பரமபதமும், புவனி முழுதும் - பூமி முதலிய எல்லா லோகங்களையும் (அதாவது நித்யவிபூதி, லீலாவிபூதி இரண்டையும்).

லோகத்தில் ஸர்வாத்மாக்களுடைய ஐஸ்வர்ய-கைவல்ய-ரஸங்களெல்லாம் என் அநுபவரஸத்தில் திவலை என்னும்படி தெவிட்டாத அனுபவம் பெற்று [94]ஹோக்தாவுமாய் ஹோக்யனுமானேன். [95]'வானக் கோனைக் கவிசொல்ல வல்லேற்கு இனி மாறு இல்லை' என்னும்படி வேதங்கள் மீண்ட நிலமெல்லாம் [96]மெய் யுணர்ந்து கவி பாடும் கருத்துடையேனானேன்; மேல் இனி [97]'மீளாவடிமைப் பணி கொண்டருளவேண்டும்' என்று விண்ணப்பம் செய்ய;

இப்பாசுரங்களைக் கேட்டருளின ஸ்ரீயஃபதி முலை பிரியமாட்டாத ஶிஶுவின வாக்துனுடைய முதல் வார்த்தையைக் கேட்டாற் போலே உகந்து; [98]'யஶவாஜ

94போக்தாவும் போக்யமும் - உபயவிபூதி விசிஷ்டனான பரமாத்மாவை முக்தன் அநுபவிப்பதால், இவன் போக்தாவாகிறான்; பரமாத்மா இவனை அனுபவிப்பதால், இவன் போக்யமுமாகிறான்.

95 4. 5. 9. வானக்கோனை - ஸ்ரீ வைகுண்டத்திற்கு நாதனான பகவானை கவி சொல்லவல்லேற்கு - கவி பாடவல்ல எனக்கு, இனிமாறு - இனி ஒப்பு இல்லை ?

96மெய்யுணர்ந்து - உள்ளபடியே ஸாக்ஷாத்கரித்து, கவிபாடும், கருத்துடையேனானேன் - என்னத்தையுடையவனானேன்.

97 9.8.4. மீளா - திரும்பி வருதல் என்பது இல்லாத, அடிமைப் பணி - கைங்கர்யம்.

98வககஶ்ச யஶஸ்ரா ஹவநம் ஹாஜாஞாரம்
　தவ வ்ரியம் யாஉ யதீயஜநஹ்ஸ்கு ।
ஜமகஜ ஸஉஷ்டம் யஶவாஜஸம்ஶ்ரயம்
　யஶயசுஉம்ஹோயிரஉந்ஶ்வெபஙி வ॥ (ஸ்தோத்ர.ரத்னம்.37.)

ஸம்ஶ்ரயம்,” 99“யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம்,” 100“யத்ப்ரூவிப்ரம

(எவளுக்கு உம்முடைய திருமார்பு வாஸஸ்தானமோ, எவள் அவதரித்த இடமான க்ஷீரஸமுத்ரம் உமக்கு இஷ்டமான இருப்பிடமோ;) ஸகல ஜகத்தும் (தங்களுடைய ஐசுவர்யம் முதலான பெருமைகளை அடைவதற்கு) எவளுடைய கடைக் கண்களை ஆச்ரயித்திருக்கிறதோ, அதாவது எல்லாம் எவள் அதீனமோ, (எவளை அடைவதற்காக) விஷ்ணுரூபியான உம்மால் ஸமுத்ரம் கடையப்பட்டதோ, பிறகு ராமாவதாரத்தில் அது கட்டப்பட்டதோ (அப்பேர்ப்பட்ட பிராட்டியுடன் நீர் எழுந்தருளியிருக்கிறீர்.)

99 ஸ்வஸ்தி ஶ்ரீர்திஶதாதஶேஷஜகதாம்
ஸர்கோபஸர்கஸ்திதீ:
ஸ்வர்கம் துர்கதிமாபவர்கிகபதம்
ஸர்வம் ச குர்வன் ஹரி: ।
யஸ்யா வீக்ஷ்ய முகம் ததிங்கிதபராதீனோ
விதத்தேऽகிலம்
க்ரீடேயம் கலு நான்யதாஸ்ய ரஸதா
ஸ்யாதைகரஸ்யாத் தயா ॥

(ஸ்ரீஸ்தவம் 1) (ஸகல ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரங்களையும், ஸ்வர்க்கம், நரகம் மோக்ஷம் இன்னும் மற்ற போகங்கள் எல்லாவற்றையும் செய்யும்போது பகவான்) எவளுடைய முகத்தைப் பார்த்து, (அவளுடைய இங்கிதப்படியே செய்கிறானே, அந்த லக்ஷ்மீ க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக் கட்டும். அப்படி பரஸ்பரம் ஒற்றுமையில்லாவிடில் இந்த ஸ்ருஷ்டி முதலான க்ரீடைகள் ஆநந்தத்தைத் தருவதாக ஆகாதல்லவா !)

100 நம: ஶ்ரீரங்கநாயக்யை யத்ப்ரூவிப்ரமபேதித: ।
ஈஶேஶிதவ்யவைஷம்யநிம்நோந்நதமிதம் ஜகத் ॥

(ஸ்ரீரங்க. ஸ்தவம் 1-7). எவளுடைய புருவங்களினுடைய அசைவுகளினால் (இவ்வுலகமானது ஆள்பவன் ஆளப் படுமவர்கள் என்கிற பேதத்தால் உயர்ந்ததாயும் தாழ்ந்ததாயும் இருக்கிறதோ, அப்பேர்ப்பட்ட ஸ்ரீரங்க நாயச்சியாருக்கு நமஸ்காரம்.

ஹெஉதஃ'' *என்னும்படி இருக்கிற [101] ''ஸுஹூ தெ'' என்னும் ஸுவிமஜஜமநாதாவின் திருமுகத்தைப் பார்க்க, இருவரும் ஸைகஹா௱உயராய்க் கொண்டு கடாக்ஷிக்க, பரமசேஷி [102] ''திருவருளும் பங்கயத்தாள் திருவருளும் பெற்று;

ஹூதஸுவடுஜதுனுடைய ஹூாஷுவாதிகளை யெல்லாம் அவன் தன்னைப் போலே ஸுஸஜூவிதமாகக் காட்டுகிற ஸாக்ஷாத்காரத்தினுடைய ஸுநுவ௱த்தி ஸுஹிஉதெயான படியாலே வாஹகீ௱யஞனுய்;

ஸாக்ஷாதாாநுவ௱த்தியாலே வாஜூாநயஞனுய், உதரொதாாஸாஹிநிவெஶத்தாலே வாஉஹகீ௱யதனுய் இப்படிப் பரிபூர்ணமாய் உதாாவயிாஹிதமாய் விஶஉ தஉமாய் ஸுநநூவுயொஜநமாய் ஸுநவயிகவி௱யமான ஹஶவஉநுஹவத்தாலே வந்த நிாதிஶயவீ௱தியாலே [103] ''ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி வழுவிலா அடிமை''யை உகந்து, [104] ''ஸைகயா'' என்று தொ

---

*என்னும்படியாயிருக்கிற அகிலஜகன்மாதாவின்—ம.

[101] சரணாகதிகத்யம். நீ பிரார்த்திக்கிறபடியே உனக்கு எல்லாம் உண்டாகட்டும்.

[102] 9. 2. 1. (பகவானுடைய) திருவருளும் - கிருபையையும், பங்கயத்தாள் திருவருளும் - பிராட்டியினுடைய கிருபையையும்

[103] 3. 3. 1. ஒழிவில் காலமெல்லாம் - முடிவில்லாத காலமெல்லாம், உடனாய் மன்னி - பக்கத்திலேயே ஸ்திரமாக இருந்து வழுவிலா அடிமையை - ஒன்றும் நழுவாதபடி எல்லா அடிமைகளையும் (அதாவது ஸர்வகால-ஸர்வதேச-ஸர்வாவஸ்த-ஸர்வவித-கைங்கர்யங்களையும்.

[104] சாந்தோ. 7. 26. 2. ஸ ஸைகயா ஹவதி, தி௱யா ஹவதி வஞுயா, ஸவுயா.

முக்தனான ஜீவன் ஒரு சரீரத்தைக் கொண்டவனாயும், மூன்று,

டங்கி ஓதுகிற அநியத அபரிமித திவ்ய விக்ரஹங்களைப் பரிக்ரஹித்து, 105 "மொய்ம்மாம்பூம்பொழி" லிற்படியே ஸங்கீர்த்தநாதிகளைப்பண்ணிக் காட்டியும்; 106 "வயேத்தி" என்னும்படி வலம் செய்து நாளும் மருவியும், ஸஜாதீயரூபவரான *ஸம்பந்தபாந்தவாதி விசேஷங்களைக் கொண்டு குடியடிமைசெய்து காட்டியும்; அன்று ஈன்ற தேநு வத்ஸத்தைப் போலவும், அத்தேநுவை வத்ஸம் போலவும்; ஸத்வத்தை நிழல் போலவும்; சேஷிபோம் வழியெல்லாம் அநுயாவநம் பண்ணி, 107 'இருள் தருமா ஞாலத்துள்' ஈச்வரன் அவதரிக்கும்போது ஜ்ஞாநஸங்கோசாதிகள் பிறவாதபடி அவன் தன்னைப் போலே வந்து போயும், ச்ருதி

ஐந்து, ஏழு, (இவ்விதம் பல) சரீரங்களைக் கொண்டவனும் ஆகிறான். அநியத - காலம் தேசம் இவற்றால் வரையறுக்கப் படாத, அபரிமித - கணக்கற்ற, சுத்த ஸத்வமயமான சரீரங்களை எடுத்துக்கொண்டு.

*ஸம்பந்தபாந்தவாதி விசேஷங்களைக் கொண்டு—க.

105 3. 5. இத்திருவாய்மொழி பகவத் குணங்களை அநுபவித்து, அந்த ஸந்தோஷத்தினாலே அந்த குணங்களைச் சொல்லி உலகத்தார் சிரிக்க ஆடியும் பாடியும் ஆநந்திக்குமவர்களுடைய பெருமையையும், அப்படிச் செய்யாதவர்களுடைய தாழ்மையையும் பற்றிக் கூறுகிறது.

106 சாந்தோ. 8. 12. 3.

2. 10. 8. வலம் செய்து - ப்ரதக்ஷிணம் முதலான ஸகல அநுகூல காரியங்களையும்செய்து, நாளும் - எப்போதும், மருவியும் - கூடியும்.

தேநு - பசு. வத்ஸம் - கன்று; ஸத்வம் - பிராணி.

107 10. 6. 1. இருள்தரு - (இருக்க இருக்க) அஜ்ஞானத்தைத் தருவதான, மாஞாலம் - பெரிய உலகத்தில்.

ஸஹஸ்ரஸம்வத்ஸர நாழிகளைப் பண்ணி [108] 'சூழ்ந்திருந்து பல்லாண்டேத்தி'யும்;

இப்படி ஸ்வாமி உகந்த ஸர்வவிதகைங்கர்யஸம்பத்தை ஸர்வதேசஸர்வகாலாவஸ்தைகளிலும் உசிதமாக உகந்து; [109] "ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி" என்கிற மநோரத பூர்த்தியாலே அநாதிகாலம் இழந்ததெல்லாம் [110] படியெடுத்தது என்னலாம்படி அநவதிகாநந்தாநுபவநிஷ்டனாய்; ப்ராக்ருதிகுணங்களைக் கழித்து ஸமவர்ணங்களிலே [111] பிணைகொடுக்கிலும் போகவொண்ணாத

---

108 திருப்பல்லாண்டு 12.

109 பவந்தமேவாநுசரந் நிரந்தரம்
ப்ரசாந்தநிச்சேஷமநோரதாந்தர: ।
கதாஹமைகாந்திகநித்யகிங்கர:
ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி ஸநாதஜீவித: ॥

(ஸ்ரீஸ்தோத்ரரத்நம் 46.) (இடைவிடாது உம்மையே அநுஸரித்துச் சென்றுகொண்டு, உம்மையொழிந்த விஷயங்களில் மனோவ்யாபாரங்களையெல்லாம் அற ஒழித்து, நாதனோடுகூடின ஜீவனையுடையவனாய் (அதாவது உயிரை ஸப்ரயோஜனமாக்கி) ஏகரூபமாய் உள்ளதும் எப்போதும் இருப்பதான கைங்கர்யத்தைச் செய்பவனாய் என்று கொல் நான் (உம்மை) மிகவும் உகப்பிக்கப்போகிறேன் ?

110 படி எடுத்தது - ப்ரதிநிதியாக எடுத்தது, அதாவது அநாதிகாலமாய் இழந்ததையும் சேர்த்துப் பிரதிநிதியாக அடைந்தது என்னலாம்படி.

111 பெரி. தி. 4. 5. 2. பிணைகொடுக்கிலும் - ப்ரதிநிதியாக (ஜாமீனாக) நித்யமுக்தர்களைக் கொடுத்தாலும்.

படி துவக்குண்டு; [112] மேலாத் தேவருடனேகூடி மேவி, மீட்சியில்லா வாழ்ச்சியை அநுபவிக்கும்.

அடலுரகம் உண்டுமிழ்ந்த அருக்கன் போல
அழுக்கடைந்து கழுவியநல் தரளம் போலக்
கடலொழுகிக் கரை சேர்ந்த கலமே போலக்
*காட்டுத்தீ கலந்தொழிந்த களிறே போல
மடல்கவரும் மயல்கழிந்த மாதர் போலக்
வன்சிறைபோய் மன்னர்பதம் பெற்றூர் போல
உடல்முதலா உயிர்மறைக்கும் மாயை நீங்கி
உயர்ந்தபதம் ஏறிஉணர்ந் தொன்றி னேமே. 19.

மண்ணுலகில் மயல்தீர்ந்து மனம் தளும்பி
†மன்னுத பயனிகந்து மாலே யன்றிக்
கண்ணிலதென் றஞ்சியவன் கழலே பூண்டு
கடும் சிறைபோய்க்கரையேறும் கதியே சென்று
விண்ணுலகில் வியப்பெல்லாம் விளங்கக் கண்டு
விண்ணவர்தம் குழாங்களுடன் வேதம் பாடி
பண்ணுலகில் ‡படியாத இசையில் பாடும்
பல்லாண்டே பல்லாண்டும் பாடு வோமே. 20.

---

112 5 1. 8. மேலாத் தேவருடனே - நித்யஸூரிகளோடு கூடி,
மேவி - விருப்பத்து
மீட்சியில்லாத - புநராவ்ருத்தி இல்லாத
வாழ்ச்சியை - அநுபவிக்கும்.

*காட்டுத்தீ கவர்ந்தொழிந்த களிறே—க.

†மன்னுத பயன் இகழ்ந்து—க.

‡படியாத இசையால் பாடும்—ம, வ.

மாளாத வினையனைத்தும் மாள நாம்போய்
வானேறி *மலர்மகளார் அன்பு பூணும்
தோளாத மாமணிக்குத் தொண்டு பூண்டு
தொழுதுகந்து தோத்திரங்கள் பாடி ஆடிக்
கேளாத பழமறையின் கீதம் கேட்டுக்
கிடையாத பேரின்பம் பெருக நாளும்
மீளாத பேரடிமைக் (கு) அன்பு பெற்றோம்
மேதியினில் இருக்கின்றோம் விதியி னாலே. 21·

வஞாஃாகஷடுஷ்ிவடுஹாஃஹிரவராெயெவிடுஹிதயா
வராவ்ருத்ஸா நிதூம் ஹவஜஞயிவஜ்ஜெ நிவததாழ் ।
வ௹யீந்ா ஸம்வஞா ஹமவஃநாகவெ்வ உகவவாஷா
வ௹தீஷீ ஃ௹ெஷடியம் வரஉவஃஹோவாநவஃவீ ॥

ஶ்ரீஉவெங்கடநாயஸ்த்ரு யுஞ்ஞமரா:
ஷ்லஹாவசிக்ருஶிஃழ் ॥
வூதநாத நவவவடுயாதும்
ஸாஷ்ஸம் வரஉவஃஹஉடுஷோவாநழ் ॥

இதி
ஶ்ரீ வ ர உ வ ஃ ஹோ ா வா நெ
நவஉம்
வ ரா ஷ்தி வ வ _ ॥

---

*மலர் மகளார் அன்பு பூண்டு—ம.

இதி

கவிதார்க்கிகஸிம்ஹஸ்ய ஸர்வதந்த்ரஸ்வதந்த்ரஸ்ய
ஸ்ரீமத்வேங்கடநாதஸ்ய வேதாந்தாசார்யஸ்ய க்ருதிஷு
ஸ்ரீ பரமபதஸோபாநம் ஸம்பூர்ணம் ॥*

சீரார்தூப்புல் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளே சரணம்.-௧

---

*கவிதார்க்கிகஸிம்ஹாய கல்யாணகுணசாலிநே ।
ஸ்ரீமதே வேங்கடேசாய வேதாந்தகுரவே நம: ॥

ப்ரமாணஸூசீ

*அகாரார்த்தாயைவ		76
யாவாத்மகாநாம:	ஜிதந்தே. 2. 8. 25	
*அவிஜ்ஞாதா	ஸ்ரீ. பாஷ்யம்	99
*அத்ர பரத்ராபி ச	ஸ்தோ. ர.	64
அத்ர ப்ராதுர்பூதி		28
அநந்யஸாத்யே	ஸ்ரீகுண.	38
அநித்யமஸுகம் லோகம்	கீ. 9. 33.	16
*அநேகஜந்மஸாஹஸ்ரீ	வி. த. 6. 7. 79.	8
அந்தவத்து பலம்	கீ. 7. 23.	19
*அப்ராப்யத்வப்ரதிபத்தி	ஸ்ரீ. பாஷ்யம்	51
அபி பாப: ஸித	தத்வஸாரம் 102	58
அபி வா ப்ரஸ்தம்	ஸாங்க்யாயநம்	54
அபி வா ப்ரஸ்த:		58
அவிஹாய ஸ்ருஷ்ட	ஸ்ரீ. வசந. 4.4.4.	95
அஸ்த்ரதே	ஸ்ரீ. பாஷ்யம்	99
அஸ்திஸ்தரணம்	உத். 6. 76.	15
அஹம் ஹி தேவஸ்ய	ஜிதந்தே. 8.	32
அஹம் ஸ்மராமி	வராஹசரமம்	51
அஹோ ஸஹதி	வ்ருத். காரிகா	12
ஆதிதேய வாரம்	ஹரி. ஸா. 354. 13	56
*ஆநந்தைஸ்வர்யஸம்பந்ந:	அஹி. ஸம். 37. 38.	38
ஆப்ரஹ்மபவநாத்	கீ. 8. 16	19
ஆப்ரஹ்மஸ்தம்பபர்யந்த	வி. ப. 104. 23.	24
ஆஸந்நதரதாம் யாதி		16

*இக் குறியிட்டவை ப்ரமாணங்களாக எடுக்கப்படாமல், தன் வாக்யம் போல் எடுக்கப்பட்டவை—ஸ்ரீ.

𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋𑌽𑌹𑌂	𑌗𑍀. 16. 14.	84
†𑌉𑌪𑌦𑍇𑌶𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌰𑍍𑌥𑌕𑌃	𑌵𑌿. 𑌧. 69.	5
𑌉𑌪𑌾𑌯𑌸𑍍𑌸𑍁𑌕𑌰𑌶𑍍𑌵	𑌲. 𑌤. 17. 104.	40
*𑌉𑌲𑍍𑌬𑌸𑌂𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤	𑌵𑌿. 𑌪𑍁. 6. 5. 10.	20
𑌏𑌕𑌧𑌾	𑌛𑌾. 7. 26. 2.	99
𑌏𑌕𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌶𑌤𑌂		21
𑌏𑌤𑍇 𑌵𑍈 𑌨𑌿𑌰𑌯𑌾𑌃	𑌭𑌾𑌰. 𑌶𑌾. 196. 4.	26
𑌏𑌵𑌂𑌸𑌂𑌸𑍃𑌤𑌿𑌚𑌕𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑍇	𑌶𑍍𑌰𑍀. 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌂	79
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌤𑌦𑍍𑌭𑌵𑍀	𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍀𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌨𑌾𑌮	78
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌪𑌾𑌕	𑌭𑌾𑌗𑌵. 11.19.18.	24
𑌕𑌾𑌮𑍇𑌤𑍇𑌨 𑌬𑌦𑍍𑌧	𑌭𑌾𑌰. 𑌶𑌾. 312. 30.	11
*𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑌪𑌾𑌷𑌾𑌣	𑌪𑌾𑌰𑌾𑌶𑌰𑍍𑌯𑌂	51
𑌕𑌾𑌰𑍍𑌷𑍍𑌵 𑌦𑌾𑌰𑍁𑌪𑌰𑌂	𑌰𑌾. 𑌸𑍁. 31. 22.	87
𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑍍𑌧𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌵	𑌶𑍍𑌰𑍀. 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌂	51
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑌾𑌮𑍍𑌯	𑌗𑍀. 16. 19.	8
𑌗𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌜𑌾𑌂	𑌕𑍌𑌷𑍀𑌤𑌕𑌾𑌃	61
𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑍀 𑌪𑌸𑌾𑌰𑍍𑌥𑍀 𑌨𑌾𑌮𑌂		16
𑌚𑌾𑌰𑍁𑌪𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌤𑌂	𑌜𑌿𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 2. 27.	72
𑌚𑌪𑍍𑌲𑌨𑌯𑌦𑍁𑌪𑌾𑌣𑌃	𑌭𑌾𑌰. 𑌶𑌾. 350. 35.	27
𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌰𑌾𑌯𑍋	𑌵𑌿. 𑌪𑍁. 2. 6. 43.	26
𑌤𑌾𑌪𑌤𑍍𑌰𑌿𑌤𑌯𑌸𑍍𑌥𑌯𑌾	𑌵𑌿. 𑌪𑍁. 1. 9. 73.	39
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌨𑌰𑍋	𑌵𑌿. 𑌧. 90. 53.	93
*𑌦𑌸𑍍𑌯𑍍𑌵𑌾𑌹𑌿𑌦𑍍𑌪𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤		10
𑌦𑍇𑌵𑌦𑍇𑌵𑌶𑌿𑌖𑌾𑌮𑌣𑌿	𑌶𑍍𑌰𑍀. 𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌂	78
𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌶𑌾𑌰𑍍𑌙𑍍𑌗𑌧𑌰𑌂	𑌵𑌾𑌮𑌨𑌪𑍁. 94. 43.	44

†𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌨𑍃𑌣𑌾𑌮𑍍।
𑌤𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌜𑌤𑍇 𑌜𑌨𑍍𑌤𑍁𑌃 𑌉𑌪𑌦𑍇𑌶𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌰𑍍𑌥𑌕𑌃 ॥

நஜவொ்த	ஜிதஞெ 1. 1.	84
ந ஹஞி தாவஞி	வி. ய. 98. 12.	12
ந கஷாரி	வராஹபு.	8
ந தத்ர உஎஸா மச்சஞி	ஹாரத.வந.262. 39	63
நாநா ஶஷாஜிஹெதாஸ	ஶா. ஹஎ. 3. 3. 56.	36
நாஹஜ்ஞாதஸ்ரஜஷ	வி. ய. 2. 28.	36
நிவாஹஶயஹ்ராஹந	வெஷா. ர. 40.	73
நீஸாதுஜஹஸ்நமிஶி	ஹடிக்ருதஜக்ஷம்	79
வதுஃ வுஜாநாம்		25
வரிஹார உயஹ்ஹஎதந	வாஉநவு. 94. 31.	44
வயெடுதி	ஊா. 8. 12. 13.	100
*வுக்ருஷ்டவிஜ்ஞாந	வெஷா. ர. 39.	72
*வுஜாவதெஃ ஹஹாம்	ஊா. 8. 14. 1.	68
வுவாரஞி வாநெஹ	ஹார. ஶா. 286. 30.	9
வுணஉஞி தெவதாஃ	வி. ய. 43. 28.	36
வுஹணஉஹவக	நாரஹி. வு	43
வுஹஷடுயிஷஹ்ரரி	வெஷா. ர. 46.	101
வுாதஉடுஎதுவுரீஷ		16
*ஙுஹ்ஹகலு நியுதாநு	வெ. ஷவ. 61.	11
ஹஜஷு ஊம்	ஶீ. 9. 33.	35
உயி வாநநுயொமெந	ஶீ. 13. 10.	37
உஷ்கஷாயிநம்		16
உஹெஷ உணூம்		56
உஹதா வுணு	வராஹபு.	33
ஊம்ஹாஷ்ரக்ஷஎய	வி. வு. 1. 17. 63.	15
ஊநுஷும் வுாவு		33
ஊநுஷெ கஉரீஷ்ம்ஹ		16
ஊஹெகம் ஶரணம்	ஶீ. 18. 66.	35

*விதூரவிதூகயா	வி. வா. 1. 19. 37.	10
யம் யோகிநஃ ப்ராண	ஹார. மா. 47 189.	50
யம் ருஷ்வா சாவரம்	கீ. 6. 22.	26
யத்வாஜ்ஜஸம்ஶ்ரயம்	ஸ்தோத்ரரத்நம் 37.	97
யத்ஸ்வ்ரவிஹாரஹேது	ஸ்ரீரங்க. ஸ்தவம். 1. 7.	98
யஸ்ய ப்ரஸாதெ	ரா. கி. 5. 21.	43
யஸ்யா வீக்ஷ்ய ஈவம்	ஸ்ரீஸ்தவம் 1.	98
யாஶ்வ ராத்ரிம்	ஹாரத. மா. 283. 12.	16
யாயோயெ்யதூவரா	ஸ்ரீ ஜாண.23.	66
யத்யம் யத்யம் வயம்		28
யோ ஹிகவா ஸத்யடு	யாஜ்ஞ. ஸ்மி. 4. 167.	56
ருத்ரநவக்ஷ ஜவ	வஜ்ரீ. காரிகா.	9
*விவித்ர தேஹஸம்வத்தி	விஷ்ணுதகவம்	9
விவநூவஃ	தை. ஸ.	81
விஶ்வாவஸ்யாயயநு	ஸாகவஸ. 2. 70.	76
வைகுண்ஷஸீநி		61
வைஶ்யந்தவைநவ	மா. ஸத். 4. 3. 5	58
ஶக்யா ஜணயிதும்	வை. யஜு	25
ஶாஷாநஷ	வதுஃ ஶ்லோகீ. 4.	77
ஶிஷ்யஸ்தேஹம்	கீ. 2. 7.	5
*ஶளரிவிஷாவிஶ்வ	ஶளநகவம்	28
ஸம்ஹாரவிக்ஷேப	ஹார. மா. 286 30.	9
ஸக்துடுநிரதாஃ	ரு. த. 17. 62.	41
ஸவ்யாதுஜயம்	மஹோபநிஷத் (?)	15
*ஸவடுஸ்வஹத	ரா. யு. 1. 13.	88
ஸவடுரதூஸாய்யாரண	ஸ்ரீரங்க. ஸ்தவம் 1. 38.	68
ஸா ஹாநிஃ	மஹாபவா. 1. 322. 22.	10

ஸிஹ்ஹேந ஹகுசவா	வி. ய. 98. 17.	12
ஸாவஸஜேந	ஶீ: 14. 6.	14
ஸெவ்யூ: ஸ்ரீஹவிநீஹா	ஶுவளக்ஷரெ.	80
*ஸிந்ருஹம்ஹிரஜயார	ஶெகாஞ்ஞ.	87
*ஷயஶா நசாவ	ஹாஶவ. 10. 32. 2.	86
*ஷ்வெஶ்வராகுவ்ய	ஷோத்ர. 38.	77
*ஹரிரித்ருக்ஷர ஆயம்	ஐதி. ஸஶா. 31. 172.	11

தமிழ் ப்ரமாணங்களின் ஸூசிகை.

ப்ரமாணம்.	ஆகரம்.	பக்கம்.
அகலகில்லேன்	தி. 6. 10. 10	88
அடிச்சோதி நீ நின்ற	தி. 3. 1. 1	90
அடியார்கள் குழாங்களை	தி. 2. 3. 10	70
அடைக்கலம் கொண்டு	தி. ச. வி. 92	46
அந்தமில் பேரின்பத்தை	தி. 10. 9. 11	3, 65
அந்தாமத்தன்பு	தி. 2. 5. 1	91
அப்போதைக்கிப்போதே	பெரி. தி. 4. 10. 1	50
அமரரோடுயர்வில்	தி. 1. 3. 11	63
அமுதில் வரும் பெண் [ணமுது	தி. மொ. 6. 1. 2	78
அருநரகத்தழுந்தும்	தி. மொ. 6. 3. 4	12
அல்லிமலர் மகள்	தி. 3. 10. 8	79
அவனெவ்விடத்தான்	தி. 5. 1 7	95
அவாவறச் சூழ்ந்தாய்	தி. 10. 10. 10	80
அவாவற்று வீடுபெறும்	தி. 10. 10. 11	48
அளப்பரிய ஆரமுது	தி. நெடு. 14	95
அறப்பொருளை அறிந்து	தி. 4. 9. 6	11
அறியாதன அறிவித்து	தி. 2. 3. 2	70
அனைத்துலகுமுடைய	தி. 6. 7. 10	3
ஆக்கையின் வழி	தி. 3. 2. 1	9
ஆண்மின்கள் வானகம்	தி. 10. 9 6	99
ஆரமார்பதன்றோ	அமல. 6	88
ஆள்கின்றான் ஆழியான்	தி. 10. 4. 3	45
ஆற்றங்கரை வாழ்	தி. மொ. 11. 8. 1	32
இமையோர் வாழ் தனி	தி. 4. 9. 8	26
இரக்கமனத்தோடு	தி. 2. 4. 3	47
இருபாடெரிகொள்ளி	தி. மொ. 11. 8. 4	32

இருளகற்றுமெறி	பெரி. தி. 4. 9. 3	55
இருள்தருமா ஞாலத்துள்	தி. 10. 6. 1	49, 100
இறுகல் இறப்பென்னும்	தி. 4. 1. 10	27
இன்பமரும் செல்வமும்	பெரு. தி. 4. 5	18
இன்னுயிர்க்கேழையர்	தி. 7. 7. 4	83
உடனமர் காதல் மகளிர்	தி. 1. 9. 4	80
உடன்மிசையுயிரென	தி. 1. 1. 7	10
உடுத்துக் களைந்த	தி. பல். 9	66
உயர்வற உயர்நலம்	தி. 1. 1. 1	6, 92
உய்வதோர் பொருளால்	தி. மொ. 1. 1. 1	6
உலகங்களுக்கெல்லாம்	தி. 8. 1. 5	6. 96
உலகுதன்னேடொன்றி	தி. ச. வி. 12	6
உள்ளமுரை செயல்	தி. 1. 2. 8	47
உள்ளவுலகளவும்	பெ. அ. 76	96
உன் திருவருளன்றி	தி. வி. 62	38
உன்னலல்லால் யாவரா	தி. 5. 8. 3	27
ஊனிடைச் சுவர் வைத்து	தி. மொ. 1. 6. 9	16
எத்திறல் இடர்க் கடல்	தி. ச. வி. 115	45
எருத்துக்கொடியுடை	தி. 5. 3. 6	35
என் சொல்லி உய்வன்	தி. 9. 9. 10	48
என்று நின்றே திகழும்	தி. 7. 7. 5	86
ஏழுலகும் தனிக்கோல்	தி. 4. 5. 1	76
ஏழையர் ஆவியுண்ணும்	தி. 7. 7. 1	84
ஐவர் திசைதிசை வலித்து	தி. 7. 1. 10	20
ஒரு காலில் சங்கு	பெரி. தி. 1. 7. 6	90
ஒரு நாயகம்	தி. 4. 1. 1.	14
ஒழிந்தேன்	தி. 4. 9. 10	27
ஒழிவில் காலமெல்லாம்	தி. 3. 3. 1	99
ஒன்பது வாசல் தானுடை	தி. மொ. 1. 6. 9	48

கங்குலும் பகலும்	தி. 7. 2. 1	48
கடையறப் பாசங்கள்	தி. 8. 2. 8	14
கணைக்காலிருந்தவா	பெரி. தி. 1. 2. 3	90
கண்கள் சிவந்து	தி. 8. 8. 1.	85
கதிராயிரமிரவி	பெரி. தி. 4. 1. 1	82
கரிய நாழிகை	தி. மொ. 8. 5. 6	48
கரியவாகிப் புடை	அமல. 8.	84
கருப்பூரம் நாறுமோ	நா. தி. 7. 1	86
கருமாணிக்கமலை மேல்	தி. 8. 9. 1	91
கருவிலே திரு	திருமாலை 11	5
கற்பகக் காவன	தி. 6. 6. 6	88
காரேழ் கடலேழ்	தி. 10. 8. 2	89
காலார்ந்த கதிக்கருடன்	பெரு. தி. 1. 8	69
காளங்கள் வலம்புரி	தி. 10. 9. 6.	66
காற்றத்திடைப் பட்ட	தி. மொ. 11. 8. 2	32
கிளரொளியிளமை	தி. 2. 10. 1	33
குடியடியாரிவர்	தி. 10. 9, 9	67
குன்றமெடுத்த பிரான்	தி. 7, 4. 11	47
குன்றுடு கொழுமுகில்	பெரி. தி, 4. 8. 9	81
கூட்டரிய திருவடி	தி. 4. 9. 9	25, 94
கூறை சோறென்று	தி. பெரி. 5. 1. 4	28
கொண்டபெண்டிர்	தி. 9. 1. 1	14
கொழுஞ்சோதி உயரம்	தி. 4. 9. 8	64
கொள்கின்ற கோளிருளை	தி. 7. 7. 9	82
கொள்ளக் குறைவிலன்	தி. 3. 9. 5	28
கோளிழைத் தாமரை	தி. 7. 7. 8	87
சங்கு சக்கரங்கள்	தி. 7. 2. 1	91
சண்டமண்டலத்தினூடு	தி. ச. வி. 67	55
சரணமாகும் தனதாள்	தி. 9. 10. 5	49
சாமிடத்தென்னை	பெரி. தி. 4. 10. 2	50

சிறந்தவான் சுடர்	தி. 5. 10. 1	66
சுவர்க்கமெய்தியும்	தி. 4. 1. 9	19
சுற்றுமொளிவட்டம்	பெரி. தி. 1. 4. 3	87
சூதினைப் பெருக்கி	தி. மொ. 1. 6. 3	9
சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்து	தி. 10. 10. 10	6
சூழ்ந்திருந்து	தி. பல். 12	101
சூழ்விசும்பணிமுகில்	தி. 10. 9	54
செம்பவளத்திரள்	தி. 3. 5. 4.	85
செய்த வேள்வி	தி. 5. 7. 5	43
செய்யாதன செய்யோம்	தி. பாவை 2	12
செய்யேல் தீவினை	தி. 2. 9. 3	12
சென்றால் குடையாம்	1 அ. 53	73
சேணுயர் வானம்	தி. 5. 3. 9	64
சோதி வெள்ளத்தின்	தி. 5. 5. 10	76
தண்தாமரைக் கண்ணன்	தி. மொ. 7. 1. 9	94
தனதே உலகென	தி. 4. 5. 10	6
தனிக்கோல் செல்ல	தி. 4. 5. 1	71
தன்மை பெறுத்தி	தி. 3. 7. 7	95
தன்னுருவாய் என்னுருவில்	தி. நெடு. 1	94
தாயும் தந்தையுமாய்	தி. 1. 10. 6	94
தாயே தந்தை	தி. மொ. 1. 9. 1	11
தாயொருபக்கம்	பெரி. தி. 4. 8. 9	10
தாழ்ச்சி மற்றெங்கும்	தி. 3. 2. 4	93
திண்கழற்காலசுரர்	தி. 3. 5. 2	22
திருத்தித் திண்ணிலை	தி. 2. 2. 8	6
திருந்தக் கண்டுரைக்க	தி. 6. 1. 8	4
திருப்பொலிந்த சேவடி	பெரி. தி. 5. 4. 7	94
திருமகள் சேர்மார்பன்	தி. 7. 2. 9	69
திருமார்வத்துமாலை	தி. 10. 10. 2	78
திருமால் தலைக்கொண்ட	தி. வி. 88.	45

தீதில் நன்னெறி	பெரு. தி. 2. 6	5
தீமனம் கெடுத்தாய்	தி. 2. 7. 8	70
துணியேனினி நின்	தி. மொ. 11. 8. 8	38
தூது செய் கண்கள்	தி. 9. 9. 9	92
தூமுறுவல் தொண்டை	தி. 5. 3. 8	86
தெரித்தெழுதி	4அ. 63	9
தெரிவரிய	தி. 4. 9. 10	26
தெளிதொறும் நன்றும்	தி. 8. 1 9	32
தெளிவிசும்பு	தி 7. 10. 9	64
தெளிவுற்ற	தி. 7. 5. 11	4
தேரார் நிறைகதிர்	சி. மடல் 7	55
தேனும் பாலும்	தி. 2. 3. 1	96
நன்ஞுதார் முறுவலிப்ப	தி. 4. 9. 1	14
நமன் கூறு செய்து	தி. ச. வி. 116	44
நமன் தமர் பாசம்	தி. 3. 2. 10	31
நயவேன் பிறர் பொருளை	1அ.64	12
நரகமே சுவர்க்கம்	திருமாலை. 12	45
நலமந்தமில்லதோர்	தி. 2. 8. 4	64
நலியும் நரகமும்	தி. 5. 2. 1	44
நாட்டாரோடியல்வு	தி. 10. 6. 2	47
நாட்டினுள்ள பாவம்	பெரி. தி. 5. 4. 3	49
நால் தோளமுது	தி. 5. 8. 7	81
நாவலிட்டுழிதரு	திருமாலை. 1	44
நாள் மன்னு வெண்	தி 7. 7. 7	83
நானே நாநாவித	தி. மொ. 1. 9. 2	12
நிகரில் புகழாய்	தி. 6. 10. 1	68
நிற்கின் றதெல்லாம்	4அ. 54	10
நினைப்பான் புகில்	தி. 4. 1. 4	25
நின்னருளே புரிந்து	பெரி. தி. 5. 1. 1	38
நும் கால்கள் என்	தி. 9. 7. 1	70

பங்கயத்தாள் திருவருளும்	தி. 9. 2. 1	99
பச்சைமாமலை போல்	திருமாலை. 2	79
படிச்சோதி யாடை	தி. 3. 1. 1	89
பத்துவிரலும் மணி	பெரி. தி 1. 2. 2.	90
பல்லுயிரைக் கொன்று	தி. மொ. 1. 9. 3	11
பழுதே பல பகலும்	1 அ. 16	11
பற்றிலார் பற்ற	தி. 7. 2. 7	94
பாம்போடொரு கூரை	தி. 11. 8. 3	32
பார் என்னும் மடந்தை	தி. 2. 8. 7	79
பிணங்கி அமரர்	தி. 1. 6. 4	69
பிணை கொடுக்கிலும்	பெரி. தி. 4. 5. 2	101
பிரமகுருவாகி வந்து	பெரி. தி. 5. 2. 8	5
புண்ணாராக்கை	தி. மொ. 1. 9. 6	16
புண்ணை மறைய	தி. 5. 1. 5	20
பெருவிசும்பின் மீது	தி. மொ. 11. 6. 6	23
பொதுநின்ற பொன்	3 அ. 88	90
பொல்லா வாக்கை	தி. 3. 2. 3	16
பொன்னின் வண்ணம்	தி. மொ. 4. 9. 8	81
பொன்னுலகு	தி. 6. 8. 1	96
பொன்னொத்த ஆடை	பெரு. தி. 6. 5	89
மகரம் தழைக்கும்	தி. 7. 7. 6	86
மங்கவொட்டு உன்	தி. 10. 7. 10	48
மரகதக் குன்ற	தி. 2. 5. 4	89
மருளொழி	தி. 10. 6. 1	48
மறுக்கி வல்வலை	தி. 4. 9. 6	11
மற்றுமோர் தெய்வம்	தி. 8. 10. 3	28
மற்றொரு தெய்வம்	தி. 4. 6. 10	28, 36
மன்னும் கடுங்கதி	பெ. மடல். 16	55
மன்னுறில்	தி. 1. 2. 5	27
மாக வைகுந்தம்	தி. 9. 3. 7	46
மாட்டுயர் கற்பக	தி. 7. 7. 2	84

மாயம் செய்யேல்	தி. 10. 10. 2	48
மான் ஆங்காரம்	தி. 10. 7. 10	6
மின்னின் நிலையில	தி. 1. 2. 2	17
மீட்சியில்லா	தி. 4. 10. 11	102
மீளா வடிமைப் பணி	தி. 9. 8. 4	97
முடிச்சோதியாய் உனது	தி. 3. 1. 1	82
முதல் தனிவித்தாய்	தி. 10. 10. 9	6
முற்றுமுண்ட கண்டம்	அமல. 6	88
மேலாத்தேவர்கள்	தி. 5. 1. 8	74, 102
மொய்ம்மாம் பூம்பொழில்	தி. 3. 5	100
யானே என்னை	தி. 2. 9. 9	12
வலம் செய்து நாளும்	தி. 2. 10. 8	100
வல்வினையேனை	தி. 8. 1. 8	92
வாசம் செய் பூங்குழல்	தி. 10. 10. 2	93
வாசலில் வானவர்	தி. 10. 9. 8	67
வாடினேன் வாடி	தி. மொ. 1. 1. 1	11
வாணிலா முறுவல்	தி. மொ. 1. 6. 1	11
வாலியதோர் கனி	தி. 7. 7. 3	85
வானக்கோனைக் கவி	தி. 4. 5. 9	97
வானிளவரசு	பெரி. தி. 3. 6. 3	71
வானுயரின்பம்	தி. 8. 1. 9	92
வானுளார் பெருமான்	தி. 2. 3. 1	96
விண்ணோர் தலைவ	தி. 1. 5. 6	76
விதிவகை புகுந்தனர்	தி. 10. 9. 10	67
வெஞ்சொலாளரான	தி. மொ. 5. 8. 4	31
வெள்ளத்திடைப்பட்ட	தி. மொ. 11. 8. 5	32
வென்றியே வேண்டி	தி. மொ. 1. 1. 4	9
வேதநூல் பிராயம்	திருமாலை. 3	17
வேரி மாறாத பூமேல்	தி. 4. 5. 11	73, 78
வைகுந்தம் கொடுக்கும்	தி. 9. 10. 5	49
வைகுந்தன் தமர்	தி. 10. 9. 9	67
வைத்தநாள் வரை	தி. 3. 3. 10	48

ப்ரமாண ஸங்க்ரஹம்.

1. ஸம்ஸ்க்ருதம்.

அஹிர்புத்ந்யஸம்ஹிதா — 38

இதிஹாஸஸமுச்சய: — 5, 11

ஈஶ்வர — 76

கருடபுராணம் — 10

கடோபநிஷத் (?) — 15

சது:ஶ்லோகீ — 77

சாந்தோக்யோபநிஷத் — 99, 100

ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரம் — 32, 72, 84

தத்த்வஸாரம் — 58

நாரஸிம்ஹபுராணம் — 43

பௌஷ்கரஸம்ஹிதா — 80

பகவத்கீதா — 5, 8, 14, 16, 19, 26, 35, 37

பட்டார்ககம் — 79

பரதர்த்தநிக்ருதம் ஶாஸ்த்ரம் — 38

பாகவதம் — 24, 86

பாரத — iii வநபர்வ 63, 64

xii ஶாந்திபர்வ 9, 11, 16, 26, 27, 50, 56

மநுஸ்ம்ருதி — 15

யாஜ்ஞவல்க்யஸ்ம்ருதி — 56

ராமாயண — ii அயோத்யாகாண்ட: 87

iv கிஷ்கிந்தாகாண்ட: 43

vi யுத்தகாண்ட: 88

லக்ஷ்மீதந்த்ரம் — 40, 41

லக்ஷ்மீஸஹஸ்ரநாம — 78

ஶ்ரீவர்ணாவாயுகாரிகா — 9, 12.

வராஹசரமம்— 51
வராஹபுராணம்— 8, 83
வாமநபுராணம்— 44
விஷ்ணுதத்வம்— 9
விஷ்ணுதர்மம்— 5, 12, 36, 92
விஷ்ணுபுராணம்— 8, 15, 20, 26, 39
வைகுண்டகத்யம்— 87
வைகுண்டஸ்தவ:— 11
வைஷ்ணவதர்மம்---25
சரணாகதிகத்யம்-- 10, 51, 78, 79, 99
சாண்டில்யஸம்ஹிதா--54
சாரீரகசாஸ்த்ரம்-- 36, 58, 95
சௌநகஸம்ஹிதா-- 28
ஸ்ரீகுணரத்நகோச:-- 66
ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவ:-- 68, 98
ஸ்ரீஸ்தவ:-- 98
ஸாத்வதஸம்ஹிதா-- 76
ஸ்தோத்ரரத்நம்-- 72, 73, 77, 97, 101

[உபதேசோ நிரயணுக: இதி. ஸகு. 2. 32. 5.]

ப்ரமாணஸங்க்ரஹம்.

ii தமிழ்

அமலனாதிபிரான்— 84, 88
சிறிய திருமடல்— 55
திருச்சந்தவிருத்தம்— 6, 44, 55
திருநெடுந்தாண்டகம்— 94, 95
திருப்பல்லாண்டு— 18, 66, 101
திருப்பாவை— 12
திருமாலை— 5, 17, 44, 45, 79
*திருவாய்மொழி— 3, 4, 6, 9—12, 14, 16, 17, 19, 20, 22, 25–28, 31, 32, 33, 36, 43, 49, 54, 63—71, 73, 74, 76, 78–99 100, 102
திருவிருத்தம்— 38, 45
நாச்சியார் திருமொழி— 86
நான்முகன் திருவந்தாதி— 9, 10
பெரிய திருமொழி— 6, 9, 11, 12, 16, 23, 31, 32, 35. 38, 48, 78, 81, 94
பெரிய திருவந்தாதி— 96
பெரியாழ்வார் திருமொழி— 5, 10, 12, 38, 49, 50, 55, 71, 81, 82, 87, 90, 94, 101
பெருமாள் திருமொழி— 5, 69, 89
முதல் திருவந்தாதி— 11, 12, 73
மூன்றாம் திருவந்தாதி—90

* பக்கங்களில் ப்ரபந்தத்தின் நாமமில்லாமல் இருக்கும் எண்கள் திருவாய்மொழியிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட பிரமாணங்களைக் கூறுவன.

ஆகரம் தெரியவேண்டியவை.

அத்ரிஸ்ம்ருதி	28
[illegible]	58
[illegible]	16
[illegible]	21
[illegible]	16
[illegible] 17. 83.	10
[illegible]	25
[illegible]	16
[illegible]	56
[illegible]	16
[illegible]	33
[illegible]	16
[illegible]	28
[illegible]	61

(புண்டரீகனுடைய முக்திப்ரகாரம்—59)

பரமபதஸோபாநப் பாசுரங்களின் ஸூசிகை.

பாசுரம்	பர்வம்	பக்கம்
19 அடலரகமுண்டுமிழ்ந்த	பராப்தி பர்வம்	102
1 அடற்புள்ளரசிலும்	விவேக பர்வம்	3
3 அருவுருவானவையனைத்[தும்	விவேக பர்வம்	7
6 உலகத்துயர்ந்தவர்	விரக்தி பர்வம்	14
12 உறையிட்டவாளென	உத்க்ரமண பர்வம்	47
10 கருமாலையில் வரும்	ப்ரஸாதந பர்வம்	35
7 தந்திரங்களளவில	விரக்தி பர்வம்	28
2 கள்ள மனத்துடன்	விவேக பர்வம்	3
8 துறவறமேதுணிவார்	பீதிபர்வம்	29
14 தெருளார் பிரமபுர	அர்ச்சிராதி பர்வம்	54
17 பண்டையிருவினை	திவ்யதேச பர்வம்	74
18 பூவளரும் திருமாது	பராப்தி பர்வம்	76
20 மண்ணுலகில் மயல்	பராப்தி பர்வம்	102
4 மறுத்தார்திருவுடன்	நிர்வேத பர்வம்	7
21 மாளாதவினையனைத்தும்	பராப்தி பர்வம்	103
13 முன் கருவியீரைந்தும்	உத்க்ரமண பர்வம்	53
11 முன் செய்த வினைத்திரளில்	ப்ரஸாதன பர்வம்	46
9 வந்தன போல் வருவன	பீதி பர்வம்	34
16 வன்பற்றுடன் மயல்	திவ்யதேச பர்வம்	63
5 வான்பட்ட மன்னிருள்	நிர்வேத பர்வம்	13
15 விழியல்லால் வேலில்லை	அர்ச்சிராதி பர்வம்	2

சுலோகங்கள்

ஸஞாதாகஷ்டிஹீ:	103
விவேக நிவேடுதவிரக்தி	3
ஸ்ரீஉவெஅக்ஷ்டநாயஃ	103
ஸெயம் ஸோவா நவதவீ	3

பதஸூசிகை.

அகிலஜகந்மாதா 99
அகுமாரயுவா 76
அக்னி 54
அச்வத்தம் 65
அஜ்ஞாதஸுக்ருதம் 4
அஜ்ஞானம் 5
அஞ்ஜனகிரி 91
அஞ்ஜனம் 5, 65
அண்டகடாஹம் 60
அண்டாதிபதி 24, 56
அதிகாரிக்ருத்யம் 41
அதிகாரி விசேஷணம் 42
அதிதேவதை 59
அநந்தன் 73
அநந்த போகம் 76
அநாதிமாயா 13
அநீகேச்வரர் 69
அநுக்ரஹை 72
அந்தகன் 22
அபரபக்ஷம் 19, 49
அபராஜிதாயதநம் 66
அபராஜிதை 65
அபவர்க்கஸாதநம் 13
அபியுக்தர் 61
அபியுக்தக்ரந்தம் 58
அப்ரம் 19
அப்ராக்ருதம்
அப்ருதக்ஸித்த விசேஷ[ணம் 96
அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் 65
அமாநவன் 57, 63
அமிதௌஜஸ் 71
அம்ருதநதி 61
அம்ருதஸரஸ் 65
அயோத்யை 66

அரம் 65
அர்ச்சிஸ் 54
அர்ச்சிராதிகதி 59, 60
அர்ச்சிராதி தேவதை 59
அர்ச்சிராதி பதவீ 63
அலர்மேல் மங்கை 88
அல்லிமலர்மகள் 79
அவித்யா 3
அழகோலக்கம் 70
அஷ்டமீ சந்திரன் 83
அஸமஞ்ஜன் 8

ஆகாசம் 19
ஆங்காரம் 6
ஆசார்யஸம்பந்தம் 4
ஆடம்பர (ரந்த்ரம்) 56
ஆதாரதத்வம் 71
ஆதார பத்மம் 90
ஆதித்யன் 55, 56
ஆதிவாஹிகன் 54
ஆத்மகுணங்கள் 13, 37
ஆநந்தம் 80
ஆநுகூல்ய ஸங்கல்பம் 38
ஆநுஷங்கிகஸுக்ருதம் 4
ஆமுஷ்மிக 14
ஆமோத(லோகம்) 66
ஆயோத்யகாதி 59
ஆவரணஸப்தகம் 60
ஆழ்வார்கள் 91
ஆஸுரஸ்வபாவம் 13
ஆஸ்தான நிர்வாஹகர் 69

இந்த்ரன் 25, 51, 57, 67
இந்திரியம் 51

இரவு 49
இரும்பு விலங்கு 55
இறை 54
இறைக்குடி மகன் 18

ஈர்ஷ்யை 13

உத்க்ராந்திக்ரமம் 52
உத்தரகண்டார்த்தம் 28
உத்தராகம் 43
உத்தராயணம் 49, 54
உபநிஷத் 65
உபயவிபூதி 71
உல்பம் 20
உன்மத்த 17

ஐச்வர்யம் 97
ஐரம்மதீயம் 65
ஐஹிக (ஸுகம்) 14

ஒழுகு சங்கிலி 18
ஓலக்கம்

கங்கா ஜலம் 8
கணக்கண் 24
கணிகாநுராகம் 37
கண்ணாடி 69
கதம்ப 25
கதலீ புஷ்ப 52
கந்தர்ப்ப 89
கமலாஸநாதி 78
கருடன் 69
கர்ணபாசங்கள் 86
கர்ப்பவாஸ க்லேசம் 20
கர்ணிகை 72
கர்மயோகம் 35
கர்மவச்யர் 59
கலிலம் 20
கழுகு நிழல் 22

கவாடம் 67
களத்ரங்கள் 22
களாசி 90
கற்பகம் 88

காணிக்கை 54
காயக்லேசம் 18
கார்த்தவீர்யன் 21
காளங்கள் 66
காளராத்ரி 8
காஷ்ட 51
காஹளம் 90

கீற்றெடுத்தல் (அழகுக்கு) 83

குமாரயுவா 76
குமுதாதி 69
குலிங்க சகுனி 5
குவளைகள் 81
குறிச்சி 26

கைங்கர்ய ஸாம்ராஜ்யம் 93
கைடபன் 24
கைதொடு மானம் 35
கைவல்யம் 97

கோவிந்தன் 67

கௌதமாதி 37
கௌமுதீ 54
கௌஸ்துபம் 88

க்ருகலாஸ 17

க்ஷேத்ரஜ்ஞர் 3, 23

சக்ரவர்த்திபதம் 17
சங்கிலித் துவக்கு 53
சங்கு சக்ரங்கள் 91

சண்ட (ஆதி) 69
சந்தனக் கழு 21
சந்த்ரகலே 72
சந்த்ரன் 19, 56, 87
சந்த்ரஸாயுஜ்யம் 56
சராசர சரீரங்கள் 29

சுருணை 24
சுழியாறு (படுதல்) 74

சூர்ண 65
சூருவளி 21

சேதனன் 6

ஜங்கா காண்டம் 89
ஜநகபதவி ஜங்காலர் 89

ஜீவன் (ஜீவாத்மா) 6, 51

ஞானக்கை 4

ண்யம் 65
தக்ஷிணாயனம் 19, 49
தஞ்சம் 8
தடாகம் 65
தமஸ்தத்வம் 60
தர்மபுத்ரன் 31
தர்மாதர்மாதிகள் 71
தாபத்ரயாத்யாயம் 31

திரள் 52
திருக் குழல்கள் 82
திருப்பாற்கடல் 47, 72, 92
திருவநந்தாழ்வான் 74
தில்யவ்ருக்ஷம் 66
திவ்யகபோலங்கள் 85
திவ்யகர்ணிகை 72
திவ்ய விமாநம் 68
திவ்யோத்யானம் 68

துந்துபி ரந்த்ரம் 56
தூணீரம் 90
தூமம் 19
தூமாதிமார்க்கம் 56
தூமுறுவல் 86
தூறுகள் 50

தேசிகன் 5
தேநு 100
தேவஜாதி 19
தேவதேவன் 22
தேவதாந்தரம் 31
தேவலோகம் 55

தைத்திரீயச்ருதி 7

த்ரயீமயன் 69
த்ரிகுணம் 8
த்ரிபுரம் 22
த்வார பாலகர் 69

நமச் சப்தம் 12
நரகம் 31
,, (மூவேழு, ஈரேழு) 26
நளன் 17
நற் சுண்ணம் 67
நஹுஷன் 17

நாச்சிமார் 77
நாஸாவம்சம் 84

நிதி 67
நித்யம் 68
நித்யஸம்ஸாரி 95
நித்யஸூரி 59, 70, 95
நிர்மோகம் 72
நிர்வேதம் 13

நிலக்கிடை 24
நிவ்ருத்தி தர்மம் 33, 60
நிழல் 100
நிறைகுட விளக்கம் 67

நீர்க்கிடை 24
நீலமேகம் 79
நீளைப் பிராட்டி 79
நீள் முடி 82
நெடுநேர்த்தி 18

ந்ருகன் 17

பகல் 49, 54
பகவச்சாஸ்த்ரம் 65, 71
பகவந்மாயை 20
பக்தி 42
பக்தியோகம் 35, 38
பசு 19
படிமா 79
படியெடுத்தது 101
பண்டிதக்ருத்யம் 11
பதிவ்ரதா தர்மம் 64
பதிவ்ரதாநுராகம் 37
பத்மகோசம் 52
பரஞானம் 99
பரந்யாஸம் 39
பரபக்தி 99
பரபாகம் 91
பரமபக்தி 99
பரமபதம் 11, 26
பரமயோகி 64
பரமைகாந்தி 64
பராவர தத்வம் 8
பரிகரபந்தம் 11
பர்யங்கம் 94
பர்யங்க வித்யை 57, 71
பல்லாண்டு 101
பவித்ரபாணி 63

பாஞ்சஜந்யம் 88
பாதபீடம் 92
பாதம் 20
பாரிஜாதம் 66
பார் (மடந்தை) 79
பார்ஷதேச்வரர் 69
பாஷ்யம் 57, 58

பிணை 101

புஜங்கம் 17
புண்டரீகம் 74
புண்டரீகன் 59
புத்புதம் 20
புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரன் 73

பூத-பவிஷ்யத்-தத்வங்கள் 71
பூதஸூக்ஷ்மம் 19
பூர்வபக்ஷம் 49
பூர்வாசாரியர்கள் 70
பூர்வாகம் 43

பெருவிசும்பு 23
பெரிய பிராட்டியார் 78
பொன் விலங்கு 14, 55
பொன்னுலகு 96

ப்ரக்ருதிவேதாளீ 11
ப்ரஜாபதி 57, 67
ப்ரஜாபதி ஸபை 68
ப்ரபத்தி 35
ப்ரமோத (லோகம்) 42, 66
ப்ரளயாபத்து 89
ப்ரஸூதி மாருதம் 20
ப்ரஹ்மம் 57
ப்ரஹ்ம கல்பம் 9, 11
ப்ரஹ்மகாயநிஷேவணம் 59
ப்ரஹ்ம நாடீ 52
ப்ரஹ்மபுரம் 53

ப்ரஹ்மயசஸ் 68
ப்ரஹ்மரந்த்ரம் 53
ப்ரஹ்மா 23, 51
ப்ரஹ்மாண்டம் 72
ப்ரஹ்மாலங்காரம் 66
ப்ரஹ்மாஸ்த்ர துல்ய 40
ப்ராக்ருதப்ரளயம் 56
ப்ராஜாபத்ய வாயு 20
ப்ராண பவநம் 19
ப்ராணவாயு 51
ப்ராயச்சித்தம் 29, 42
ப்ராஸங்கிக (ஸூக்ருதம்) 4

மகரகுண்டலத்தன் 85
மகாமேரு 69
மங்களாசாஸநம் 66
மணிதர்ப்பணங்கள் 85
மணி பர்வதம் 67
மது (அஸுரன்) 24
மதுவித்யை 59
மநஸ் 51
மநு 60
மந்த்ர ரத்னம் 28
மரகத கிரி 76
மரகத சிலை 88
மருகாந்தாரம் 8
மஹாதமஸ் 9
மாத்ருகை 90

மாலை 65
மாளிகைப் பெருந்திரு வீதி 67
மாநஸன் 57
மான் 6

மிடறு 74

முமுக்ஷு 14, 52, 59, 81
மூர்த்தந்ய நாடீ 52
மேகம் 19
மேல்சாத்து 90
மோஹிநி 20

மௌக்திக 88

ம்ருக த்ருஷ்ணிகா 8

யமன் 51
யமகிங்கரர் 9, 51
யாத்ருச்சிகம் 4

யோக சாஸ்த்ரம் 48
யோகியந்த்ரம் 20

ரஜதகிரி 76
ரதசக்ர ரந்த்ரம் 85
ரஸம் 80
ரஹஸ்ய சப்தார்த்தம் 5
ராத்ரி 19
ராவணன் 21

ருத்ரன் 51
ருத்ரபதம் 22, 23

ரேகாத்ரயம் 87
ரேதஸ் 19

லீலாடோலை 86

வத்ஸம் 100
வநமாலை 88
வருணன் 57
வர்ணாச்ரமதர்மம் 35
வலம்புரி 66
வளைத்தழும்பு 87

வாக் 51
வாதிப்ரதிவாதி 79
வாயுதேவதை 35

வாயுலோகம் 55
வாஸநாரேணு 8

விகல்பம் 36
விகல்பதோஷம் 58
விசேஷணம் 4
விசேஷ்யம் 4
வித்யுத் 56, 57
விபர்யயம் 5
விபவ (லோகம்) 59
விபூதி 71
விமலை 72
விரஜை 61
விஷவ்ருக்ஷம் 6

வெளிச்சிறப்பு 51
வெளிச் செறிக்க 52

வைகுண்டநாதன் 65
வைகுந்தம் 46, 53
வைகுந்தன் தமர் 67
வைதிகன் புத்ரர் 60
வைத்யுதன் 57

வ்யஷ்டி ஸம்ஹாரம் 22
வ்யூஹ (லோகம்) 59
வ்ருக 22
வ்ருத்ர 21
வ்ருஷ்டி 19

ஶடகோபன் 92
ஶரண்யோபநிஷத் 40
ஶாகடாயந ஸம்ஹிதை 54
ஶாகாவிசேஷம் 55

ஶிஶுபாலன் 59

ஶீர்ஷகபாலம் 60
ஶுக்லபக்ஷம் 54

ஶுத்தஸத்வம் 64

ஶேஷன் 73
ஶேஷி 8, 100
ஶோணித 19

ஶௌரிசிந்தா 28

ஶ்ரிய:பதி 3, 7, 97

ஸ்ரீவத்ஸம் 88
ஸ்ரீ வைகுண்டகத்யம் 65
ஸ்ரீ வைகுண்டநகரம் 67
ஸ்ரீ வைகுண்டநாதன் 66, 67

ஶ்ருதி 15, 42

ஸத்வம் 100
ஸம்சயம் 5
ஸம்மோத (லோகம்) 67
ஸம்வத்ஸரம் 54
ஸம்ஸாரம் 8, 48
ஸம்ஸாரார்ணவம் 95
ஸம்ஹிதை 59, 65
ஸரித் 65
ஸரூபன் 63
ஸர்வமேதம் 22
ஸலோகன்

ஸாத்விகக்ருதி 13
ஸாமகாநம் 101
ஸாமான்யபுத்திமூல 4
ஸாலஜ்யஸம்ஸ்தாந 66

ஸுக்ருதம் 4
ஸுஷும்நை 52
ஸூக்ஷ்ம பஞ்சபூதம் 52
ஸூக்ஷ்ம ஸுஷிரம் 53
ஸூத்ரம் 58

ஸூர்ய கிரணம் 53
ஸூர்யமண்டலபேதம் 56
ஸூர்யஸாயுஜ்யம் 56

ஸோமஸவநம் 65

ஸௌலப்யம் 92

ஸ்தந 52
ஸ்தாவராவதாரம் 65
ஸ்தூலசரீரம் 19, 54

ஸ்ராவ 20
ஸ்வர்க்கப்பரண் 19
ஸ்வப்ந—தீ 36

ஹார்த்தன் 54
ஹிரண்யன் 21
ஹிரண்ய கர்ப்பன் 25, 35

ஹ்ரதம் 62
ஹ்ருதய நாடீ 52
ஹ்ருத்புண்டரீக 52

பெயர் குறிக்கப்பட்ட கிரந்தங்கள்.

தைத்திரீய சுருதி	7	யோக சாஸ்த்ரம்	48
நித்யம்	68	வைகுண்டகத்யம்	65
பகவச் சாஸ்த்ரம்	65, 71	ஶரண்யோபநிஷத்	40
பாஷ்யம்	57, 58	ஶாகடாயந ஸம்ஹிதை	54

உபாக்யானங்கள்.

அந்தகன்	22	ந்ருகன்	17
அயோத்யாவாஸிகளின் முக்தி	59	பாணாஸுரன்	30
அஸமஞ்ஜன்	8	புண்டரீகன்	59
இந்திரன்-யயாதி	30	[2]மதுகைடபர்	24
கார்த்தவீர்யன்	21	ராவணன்	21
		[3]வைதிகன்புத்ரர்களை மீட்டது	62
[1]தர்மபுத்ரன் நரகமார்க்கத்தைக்கேட்டு மோஹித்து விழுந்தது	31	வ்ருகன்	22
		வ்ருத்ரன்	21
நளன்	17	ஶிஶுபாலன்	59
நஹுஷன்	17	ஶ்வேதன்	30

[1]தர்மபுத்திரன் நரகமார்க்கத்தின்படிகளைக் கேட்டு மூர்ச்சித்து விழுந்தது:— (விஷ்ணுதர்மம், அத்யாயம் 47)

'நரகம், அதன் மார்க்கம், அதிலிருந்து தப்பும் வகை எல்லாவற்றையும் எனக்குச் சொல்லவேண்டும்' என்று தர்மபுத்ரன் ஸ்ரீகிருஷ்ணனைக் கேட்க, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் இருபத்தொருவிதமான நரகங்களையும், அவற்றின் வழியையும் கூறினான். கிருஷ்ணன் கூறிவரும்போதே நரகத்தின் கொடுமையைக் கேட்கவும் ஸஹிக்கமாட்டாமல் யுதிஷ்டிரன் மூர்ச்சித்துக் கீழே விழுந்தான்.

𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃--

[𑌕𑍌𑌤𑍂𑌹𑌲𑌸𑌮𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌯𑍁𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌰𑌃 ।
𑌯𑌮𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌧𑍍𑌵𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌚 ॥ ॥1॥
𑌕𑍀𑌦𑍃𑌶𑌂 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌵𑌾 𑌕𑌿𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮 𑌵𑌾 𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨 ।
𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌕𑍇𑌨𑍋𑌪𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑍇 ॥
.... 2॥
𑌷𑌡𑌶𑍀𑌤𑌿𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌰𑌾𑌧𑌿𑌪 ।
𑌯𑌮𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌧𑍍𑌵𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌚 ॥ ॥5॥
𑌤𑌪𑍍𑌤𑌤𑌾𑌮𑍍𑌰𑌮𑌿𑌵𑌾𑌤𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌜𑍍𑌵𑌲𑌦𑍍𑌵𑌹𑍍𑌨𑌿𑌕𑌣𑌾𑌕𑍁𑌲𑌮𑍍 ।
𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌭𑍈𑌰𑌵𑌂 𑌘𑍋𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍍 ॥ ॥6॥
𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌛𑌾𑌯𑌾 𑌨 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌨𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚 ।
𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌧𑍍𑌵𑌨𑌿 𑌕𑍋 𑌨𑍃𑌪 ।
𑌨𑍀𑌯𑌤𑍇 𑌯𑌮𑌦𑍂𑌤𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌕𑌰𑍈𑌰𑍍𑌨𑍃𑌪 ॥7॥
𑌏𑌕𑌵𑌿𑌂𑌶𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌰𑌕𑌾𑌃 𑌯𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 ।

... ...

𑌨𑌰𑌕𑍋 𑌰𑍌𑌰𑌵𑍋 𑌰𑍌𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑍂𑌕𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌲 𑌏𑌵 𑌚 ।
𑌵𑌜𑍍𑌰𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌘𑍋𑌰𑌃 𑌶𑌾𑌲𑍍𑌮𑌲𑍋𑌽𑌥 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌹𑌨𑌃 ॥
𑌕𑍀𑌟𑌾𑌦𑌃 𑌕𑍃𑌮𑌿𑌭𑌕𑍍𑌷𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌾𑌲𑍍𑌮𑌲𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌰𑍌𑌦𑍍𑌰𑌃 ।
𑌤𑌥𑌾 𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌹𑌃 𑌪𑌾𑌪𑍋 𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰𑌾𑌮𑍍𑌭𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌤𑌮𑌃 ॥
𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑍀𑌪𑌾𑌕𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌨𑌾𑌦𑌸𑌂𑌶𑍋𑌷𑍋 𑌮𑌹𑍋𑌜𑌨𑌃 ।
𑌤𑌥𑌾 𑌵𑍈𑌤𑌰𑌣𑍀 𑌘𑍋𑌰𑌾 𑌅𑌸𑌿𑌪𑌤𑍍𑌰𑌵𑌨𑌂 𑌤𑌥𑌾 ॥

𑌶𑍌𑌨𑌕𑌃--

𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌪𑌾𑌤 𑌭𑍁𑌵𑌿 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌃 ।
𑌸𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑍁𑌹𑍂𑌰𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍇𑌶𑌵𑌮𑌬𑍍𑌰
𑌵𑍀𑌤𑍍 ॥ ॥13॥
𑌭𑍀𑌤𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯
𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌮𑍍 ।
𑌕𑍇𑌨𑍋𑌪𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌾𑌪𑌾
𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌦 ॥ ॥15॥]

....

[2] மதுகைடபர்களின் வ்ருத்தாந்தம்:—

விஷ்ணு ஜலத்தில் சயனித்துக்கொண்டு யோக நித்ரைசெய்யும்போது அவருடைய நாபிகமலத்தினின்றும் ப்ரஹ்மா உத்பத்தியாகி ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைச் செய்ய ஆரம்பித்தான். முன்னமேயே தாமரையின் இதழில் நாராயணனால் செய்யப்பட்ட இரண்டு ஜலத்திவலைகள் இருந்தன. பகவான் அவற்றைப் பார்க்கவே ஒன்று தமோகுணம் நிறைந்த மது என்னும் அஸுரனுகவும், மற்றென்று ரஜோகுணம் நிரம்பின கைடபன் என்னும் அஸுரனுகவும் ஆயிற்று. உடனே கதாபாணிகளாக அவ்வஸுரர்கள் ஓடும்போது, அழகான உருவமுள்ள நான்கு வேதங்களை ஸ்ருஷ்டிக்கிற ப்ரஹ்மாவை தாமரைமேல் கண்டார்கள். ப்ரஹ்மா பார்த்துக் கொண்டிருக்கும்போதே அந்த வேதங்களை அபஹரித்து பாதாளத்திற்குக் கொண்டுபோனுர்கள். வேதங்களை இழந்ததனுல் கலங்கின ப்ரஹ்மா நாராயணனை நோக்கி, 'வேதங்கள் எனக்குச் சிறந்த நேத்ரம்; வேதங்கள் எனக்குச் சிறந்த தனம். என்னுடைய நேத்திரமான வேதங்களை அவர்கள் அபஹரித்துக் கொண்டார்களாதலால், குருடனுனேன். வேதமில்லாமல் உலகம் இருளடைந்து விட்டது. நானும் ஸ்ருஷ்டியைச் செய்ய முடியாதவனுய் இருக்கிறேன். என்னை ரக்ஷியும்' என்று பிரார்த்தித்தான். உடனே பகவான் ஸர்வதேவ—ஸர்வலோகமயமான சிறந்த ஹயக்ரீவ ரூபத்தை எடுத்துக்கொண்டு பாதாளத்தில் பிரவேசித்து ஸாமாவயவமான உத்கீத ஸ்வரத்தைச் செய்தார். அஸுரர்கள் வேதங்களைக் கட்டி ஓரிடத்தில் வைத்துவிட்டு, சப்தம் வந்த திக்கை நோக்கி ஓடினுர்கள். அவர்கள் அப்பால் சென்றபோது பகவான் வேதங்களை எடுத்துக்கொண்டு வந்து ப்ரஹ்மாவிடம் கொடுத்தார். ஒன்றையும் காணுமல் திரும்பிவந்து மதுகைடபர்கள் வைத்தவிடத்தில் வேதங்களில்லாமலிருக்கவே கோபங்கொண்டு அவற்றைத் தேடினுர்கள். பகவானைக் கண்டு அவருடன் யுத்தத்திற்குச் சென்றுர்கள். பகவானும் அவர்களைக் கொன்று ப்ரஹ்மாவையும் வேதங்களையும் ரக்ஷித்தான்.

(பாரதம் சாந்தி பர்வம் மோக்ஷதர்மம் அத்யாயம் 357.)

[3] வைதிகன்புத்ரர்களைக் கொண்டுவந்தது:—

இது பெரியாழ்வார் திருமொழி 1. 5. 7. 'துப்புடையார்கள்' என்னும் பாட்டிலும்; 4. 8. 2. 'பிறப்பகத்தே மாண்டொழிந்த' என்பதிலும்,

திருமங்கையாழ்வாரின் பெரிய திருமொழி 5. 8. 8. 'வேதவாய் மொழி அந்தணன்' என்பதிலும்,
நம்மாழ்வாரின் திருவாய்மொழி 3. 10. 5 'இடரின்றியே' என்பதிலும் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

இடரின்றியே ஒருநாள் ஒருபோழ்தில் எல்லாவுலகும் கழியப்
படர்புகழ் பார்த்தனும் வைதிகனும் உடன்ஏறத் திண்தேர்
[கடவிச்
சுடரொளியாய் நின்ற தன்னுடைச் சோதியில் வைதிகன்
[பிள்ளைகளை
உடலொடும் கொண்டு கொடுத்தவனைப் பற்றி ஒன்றும் துயரி
[லனே.

ஸ்ரீ க்ருஷ்ணனை ஆச்ரயித்த வைதிகன் என்றிருப்பானொரு ப்ராஹ்மணனுடைய ஸ்திரீ ஸூதிகாக்ருஹத்தில் பிரஸவிக்கப் பிரஸவிக்க, நாய்ச்சியார் 'ப்ராக்ருதாப்ராக்ருத சக்தி பரிஜ்ஞமம் காணவேணும்' என்றும், 'க்ருஷ்ணனுடைய வடிவழகை அங்கே காணவேணும்' என்றும் நசையால் ஸூதிகாக்ருஹத்தில் கிடவாதபடி தங்கள் ஸங்கல்பத்தாலே பெறப்பெறக் கொண்டுபோய் அங்கே இட்டுவைக்க; அதறியாதே அவளும் சோகார்த்தையாய் பின்னையும் தன் ப்ரஸவகாலத்திலே பர்த்தாவைப் பார்த்து, 'என்பிள்ளைகளெல்லாரும் இப்படிப் போவானேன் ?' என்று க்லேசித்துக் கேட்டாள். அவ்வளவில் ப்ராஹ்மணனும் ஏகாஹ தீக்ஷையான க்ரதுவிலே உறுப்புத்தோலும் போர்த்துக்கொடு நிற்கிற க்ருஷ்ணனிடம் சென்று, 'என் பார்யையானவள் மூன்று ப்ரஜைகளைப் பெற்றாள்; பெற்றபோதே முகத்திலும் விழியாதபடி தைவம் கொண்டுபோகா நின்றது; அவள் இப்போது ஆஸந்நப்ரஸவை, இப்பிரஜையை நோக்கித் தரவேணும்' என்ன, 'அப்படியே செய்கிறோம்' என்று எழுந்தருளப் புக்கவளவிலே, 'தீக்ஷிதரான தேவரீர் எழுந்தருளவேணுமோ ? நான் போய் பரிஹரித்துப்போருகிறேன்' என்று அர்ஜுனன் சொல்ல, 'அப்படியே செய்யலாகாதோ ?' என்று ஸ்மிதம் பண்ணி அருளிச் செய்ய, அர்ஜுனனும் ப்ராஹ்மணனையும் கூட்டிக்கொண்டு போய் ஸூதிகாக்ருஹத்தைச் சுற்றும் காற்றும் உட்

பட ப்ரவேசிக்கவொண்ணுதபடி சரக்கூடமாகக் கட்டி காத்துக் கொண்டு நிற்கச்செய்தே, அவள் ப்ரஸவித்த பிள்ளை ஆகாசத்திலே கதறிக்கொண்டுபோக, ப்ராஹ்மணன் 'க்ஷத்ரியாதம' உன்னுலேயன்றோ பிள்ளை போக வேண்டிற்று, க்ருஷ்ணன் எழுந்தருளி ரக்ஷிக்கிறவித்தை நீயன்றோ கெடுத்தாய்' என்று பர்த்ஸித்துக்ருஷ்ணன் பக்கலிலே தள்ளிக்கொண்டுவர, பகவானும் 'இவனைவிடு, நான் உன் அபேக்ஷிதத்தைச் செய்து தருகிறேன்' என்ன அவன் இசையாதபடியாலேப்ராஹ்மணனையும்அர்ஜுனனையும்கூடத் தேரிலேகொண்டு ஏறி, அர்ஜுனனைத் தேரைக் கடத்தச் சொல்லி, அண்டத்துக்குள்ளுண்டான லோகங்களும் ஆவரணங்களுமாகிற எல்லாவற்றுக்கும் அவ்வருகுபடும்படியாக கார்யரூபமான தேர் காரணரூபமான தத்வங்களுக்குள்ளே போகிற இடத்தில் உருக்குலையாதே தேருக்குத் திண்மையைக் கொடுத்து நடத்திக்கொண்டுபோய், தமஸ்ஸளவில் சென்றவாறே தேரையும் இவர்களையும் நிறுத்தி, ஜலத்திலே மத்ஸ்யமுலாவுமாப்போலே தேசிகரே ஸஞ்சரிக்க வேண்டும்படி நிரவதிக தேஜோரூபமான பரமபதத்திலே தன்னிலமாகையாலே தானே போய்ப் புக்கு, நாய்ச்சிமார் அங்கே அழைப்பிட்டு வைத்த அந்தப் பிள்ளைகள் நால்வரையும் மீட்டு, தீக்ஷிதனாய் நிற்கிற காலமாகையாலே ப்ராதஸ்ஸவநம் தலைக்கட்டி மாத்யந்திநஸவநத்திற்கு முன் ப்ராஹ்மணனிடம் பூசின மஞ்சளும் உடுத்தினபட்டும் இட்டசவடிப் பூணூலும் இட்ட காதுபணிகளுமான ஒப்பனையில் ஒன்றும் குறையாதபடி குழந்தைகளைச் சேர்ப்பித்தான்.

['பிறக்கப் பிறக்கக் கொண்டுபோனர்களாகில் இப்போது இவையெல்லாம் உண்டோ?' என்று பட்டரைக் கேட்க, 'ரிஷி புத்ரர்களாகையாலே பிறக்கிறபோதே அவற்றோடே பிறப்பர் காணும்' என்று அருளிச்செய்தார்.]

(பூர்வர்களின் வ்யாக்யானத்தைத் தழுவி எழுதப்பட்டது—ஸ்ரீ.)

புண்டரீகன் முக்தி பெற்ற ப்ரகாரம்.

பத்மபுராணம் ஆறுவது உத்தரகண்டத்தில் 214, 215-அத்தியாயங்களில் இந்த்ரப்ரஸ்தத்திலுள்ள புஷ்கரமாஹாத்ம்யத்தைக் கூறுமிடத்தில் ஒரு புண்டரீகோபாக்யானம் இருக்கிறது. அதில் புண்டரீகனைப் பற்றிய கதை பின் வருமாறு:

புண்டரீகன் என்னும் பிராமணன் புஷ்கரதீர்த்தத்தின் பெருமையைக் கேட்டு, 'என் வீட்டில் மாகமாஸத்தில் விஷ்ணு தன் உருவத்தோடு வஸிக்கவேண்டும்' என்கிற விருப்பத்தோடு அதில் ஸ்நானம்செய்தான். பிறகு தை மாதம் பௌர்ணமியன்று பகவான் புண்டரீகனுடைய வீட்டிற்கு வந்தார். ஸகலோபசாரங்களுடனும் புண்டரீகன் அவரை வரவேற்றபோது, பகவான், 'என்னை விரும்பி நீ புஷ்கரத்தில் ஸ்நானம் செய்தபடி வந்தேன். நீ கங்கையில் மாகஸ்நானத்தைச் செய்து, அதன் முடிவில் புஷ்கரத்தில் மறுபடியும் ஸ்நாநம் செய். ப்ரயாகையில் மாதம் முழுவதும் ஸ்நான செய்தால் உண்டாகும் பலன் புஷ்கரத்தில் ஒருநாள் ஸ்நானத்தாலேயே கிடைக்கும்' என்று சொன்னார். அப்படியே அவன் கங்கையில் ஒருமாதம் ஸ்நானம்செய்து, பகவானைப் பூஜித்துக்கொண்டிருந்தான். மாசி மாதம் பௌர்ணமியன்று பகவான் கருடனோடு கூடவந்து அவனையும் அதன்மேல் ஏற்றிக்கொண்டு சென்று புஷ்கரத்தில் ஸ்நானம் செய்வித்தார். உடனே புண்டரீகனுடைய சரீரத்திலிருந்து ஒரு திவ்ய ஜ்யோதிஸ் கிளம்பி பகவானுடைய திருவடிகளில் அந்தர்ப்பவித்தது.

ஸ்ரீ நாரத உவாச—(பத்மபுராணே உத்தரகண்டே 215।
மாகஸ்நாதா ஸ தேவேந்த்ர (விஷ்ணு:) ப்ராஹ்மணேந்த்ரம்
(புண்டரீகம்) நரேந்த்ர (ஶுசி:) தம் । பதமேந்த்ரம்
ஸாரோவர்ய ஸர்வதீர்த்தேந்த்ரம் (புஷ்கரம்) ஸ்நாபயத் ॥
புண்டரீகஸ்ய தேஹாத்து தேந தத்க்ஷணவாயுநா ।
ஸஹ ஜ்யோதி: ஸமுத்க்ரம்ய கோவிந்தபதமாவிஶத் ॥47॥
ஏவம் புஷ்கரதீர்த்தேऽஸ்மிந் ஸத்யம் ஸ்நாத்வா ந்ருப ।
ஸ்நாநேந புண்டரீகஸ்து தேஹே ஸாயுஜ்யமீஶ்வரே ॥48॥

அவ்வை தி.க. சண்முகம் நூலகம்,
நூல் வரிசை எண்:
நன்கொடை எண்:
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்
அவ்வை
தி.க. சண்முகம் நூலகம்.

Other works edited by the Author:

1. ஸ்ரீநஞ்ஜீயர் அருளிச்செய்த ஸ்ரீஸூக்த
பாஷ்யமும், ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புடன்
கூடிய சதுச்லோகீ, ஸ்ரீஸ்தவம், ஸ்ரீகுண
ரத்னகோசம் முதலியனவும் ரூ. 1 8 0

2. அபயப்ரதாநஸாரம்—
ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன் அருளிச்
செய்தது ரூ. 0 8 0

3. ஷை Feather-weight Paper ரூ. 1 0 0

4. ஸித்தாந்தத்ரயஸங்கிரஹம்—
ஸ்ரீ-உ-வே. கபிஸ்தலம் தேசிகாசாரி
யார் ஸ்வாமி அருளிச்செய்தது. ரூ. 0 8 0

5. பதினொரு சில்லரை ரஹஸ்யங்கள்:—
(முதல் பாகம்) ஸாரஸாரம் முதலி
யன. ஸ்ரீ நிகமாந்தமஹாதேசிகன்
அருளிச்செய்தது. ரூ. 1 8 0

6. அதிகரணரத்நமாலை—
ஸ்ரீ-உ-வே. கபிஸ்தலம் தேசிகாசாரியார்
ஸ்வாமி அருளிச்செய்தது. அச்சில்.

கிடைக்குமிடம்:—

A. ஸ்ரீநிவாஸராகவன், M. A.,
அம்பாள்புரம்,
புதுக்கோட்டை
(திருச்சிறுப்பள்ளி)

நூலகம்,
3272
3272